

Yên
Thị

Nhất
thế
khuyên
tình

NHẤT THỂ KHUYNH TÌNH

Tác giả: Yên Thị

Thể loại: cổ trang, cung đình, giang hồ, cường cường, đế vương công x
chất tử thụ, công sủng thụ, H, HE

Tổng chương: 90

dtv-ebook.com

Chương 1: Chết Tử

Trên quan đạo, xa xa giương lên bụi đất, tiếng vó ngựa đát đát liên tiếp truyền đến.

Hai người thanh niên bộ dáng tướng lĩnh, thân mặc áo giáp khinh lược, bên hông đeo trường kiếm, kỵ mã đằng trước, phía sau theo một chiếc mã xa, mã xa do một chế, nhìn qua thực rắn chắc, nhưng bởi vì do không có đồ trang trí gì, có vẻ hơi chút đơn sơ.

Trong mã xa ở bên cửa sổ cũng chỉ treo liêm tử (màn), trên xe phô chút nhụyễn điểm, chính giữa đặt một bộ ải kỷ (bàn con thập), bày biện cực kỳ đơn giản. Một người công tử mặc áo xám đang tựa vào bên cửa sổ, mượn chính Ngọ(giữa trưa) dương quang đọc sách, một bên khách sườn cửa sổ là một tiểu đồng nằm úp sấp ước chừng mười một hai tuổi, đang hất liêm tử ra bên ngoài xem.

“Ai, đâu đi mấy ngày rồi, sao còn chưa tới.” Tiểu đồng giận dỗi buông liêm tử xuống, nằm ở trên nhụyễn điểm sinh hờn dỗi.

Hồi y(áo xám) công tử mỉm cười, nói:“Người lại bắt đầu phiên chán. Vài ngày trước chúng ta đã vượt qua biên giới, hẳn là rất nhanh có thể đến Ung Kinh.”

Tiểu đồng vẫn là khó chịu, ở trên nhụyễn điểm trần trọc:“Điện hạ, ta thật không rõ người tại sao phải đáp ứng chuyển đi này. Bệ hạ hẳn thì không thể tùy tiện chiêu người, nhận thức làm nghĩa tử, đưa đi Tuyên Hướng sao?”

Hồi y công tử thùy hạ mắt tiếp, thở dài:“Ở bên ngoài nhớ rõ bảo ta công tử, không cần kêu điện hạ. Còn như người nói nhận thức nghĩa tử, Tuyên Hướng hoàng đế cũng không phải đứa ngốc, chẳng những sẽ không tán thành thế thân này, còn khả năng rất tức giận, chẳng những không mượn binh, còn thừa dịp cơ hội này lấy khi quân chi tội đối Nguyệt tộc phát động công kích.”

Tiểu đồng bỗng chốc đứng lên, mở to mắt mắt:“Đáng sợ như thế?”

“Sự vụ quốc gia cùng quốc gia trong đó chính là vậy, từng bước tính kế, phải cẩn thận chặt chẽ, bằng không bị người nắm được nhược điểm, sẽ gặp chuyện không may. Hơn nữa chúng ta lại đang ở thời khắc nguy cấp, càng thêm không thể thả lỏng cảnh giác.”

Tiểu Đổng ngu ngơ trong chốc lát, nói: “Ta cảm thấy bệ hạ chính là muốn tìm cái lý do đuổi người ! người nào lại không biết tâm tư bệ hạ !”

“Uyển Đổng, người sao có thể nói bệ hạ như vậy.....” Biết Uyển Đổng là thay mình cảm giận bất bình, nhưng mình không được sùng ái là thật, hồi y công tử cũng cảm thấy có chút khổ sở. Sau khi y ba tuổi mới tiến cung, nghe nói là nhi tử phụ vương di lạc(lưu lại) ở ngoài. Nhưng không biết tại sao, phụ vương luôn xa cách y, từ khi y biết chuyện cũng rất ít ôm y, cũng rất ít ban thưởng, ngày thường cho y học đọc sách. Mấy người ca ca của y đầu đã sớm bắt đầu học tập mang binh đánh giặc , nhưng phụ vương lại không có chút ý tứ nào muốn bồi dưỡng y, y thực sung túc mặc y tự sinh tự diệt. Lần này vì mượn binh đối kháng Bách Linh, đến Tuyên Hưởng làm chất tử, chỉ sợ phụ vương cũng không để ý đến : Mắt không thấy tâm không phiến, có lẽ chết ở bên ngoài, cũng.....

Uyển Đổng gặp hồi y công tử thần sắc trong đó có chút khổ sở, vội vàng đi qua cọ cọ y: “Công tử không cần khổ sở, lúc này ở Tuyên Hưởng lập hạ công lớn, sau khi trở về bệ hạ nhất định nhìn công tử với cặp mắt khác xưa !”

Hồi y công tử miễn cưỡng xả ra một cái tươi cười, nói: “Hy vọng vậy.....” Ai biết có thể hay không lập hạ công lớn ? Nói không chừng y có một hành vi không hợp, Tuyên Hưởng hoàng đế liền nhân cơ hội đối Nguyệt tộc phát động công kích, Nguyệt tộc vốn liền lọt vào xâm lược Bách Linh, ố c còn không mang nổi ố c mình , hơn nữa vừa lúc bên này lại bắt tội vương tử, phân thân thiếu phương pháp, ném chuột sợ vỡ đồ, Tuyên Hưởng hoàng đế một ý niệm, chính là Nguyệt tộc nhất tộc tẫn vong.

Thôi thôi, có lẽ là y nghĩ nhiều . Phụ vương chỉ sợ trực tiếp sẽ bỏ qua y, chớ nói ném chuột sợ vỡ đồ. Còn nữa, y cũng nghe đến cung đình trong lúc đó truyền lưu bí văn, nói y cùng bệ hạ căn bản là không giống, hơn phân nửa “Di lạc tại ngoại nhi tử” Chính là nguy trang, cho dù lập hạ công lao, trở về cũng là giống nhau .

Càng nghĩ, y đi một lần này, thật là không hề giá trị, phá bình phá suất thôi. Bất quá, tài cán vì Nguyệt tộc tộc nhân làm một chuyện, coi như là hết bốn phen “Vương tử”.

“Lần này đến Tuyên Hưởng, cũng có thể nhân cơ hội hiểu biết rất nhiều phong thổ quốc gia khác, hẳn là hội rất thú vị ! ta nghe nói hoàng đế bên này trên đầu đầu mang theo châu liêm(mảnh châu) ni !”

Hồi y công tử xì một tiếng nở nụ cười: “Cái kia kêu miện lưu.”

“Nga.....” Uyển Đ ồng ngượng ngùng sờ sờ đầu.

Bị hấn nháo như thế, hời y công tử tinh thần cũng dần dần hảo lên, vỗ vỗ đầu hấn, lại đem ánh mắt rơi vào trên trang sách.

Uyển Đ ồng nâng cằm cong lên miệng:“Lại đọc sách..... Lại đọc sách..... Trong sách có cái gì dễ nhìn , có mỹ nữ sao?”

Hời y công tử dở khóc dở cười, đang muốn khép lại thư đánh đầu hấn, chợt nghe được mã xa binh lính kéo rèm thấp giọng nói:“Vương tử điện hạ, nhanh đến , ta nhìn thấy đội ngũ nghênh đón.”

Uyển Đ ồng hưng phấn đứng lên:“Đến Ung kinh rồi?”

Quân đội tốc độ dần dần chậm lại, binh lính đánh xe “Hu” một tiếng mã xa dừng ở nửa đường.

Một đội kỵ binh chỉnh tề ngăn ở trên quan đạo, quân mã đánh phát ra tiếng phì phì trong mũi rõ ràng có thể nghe thấy. Tướng quân dẫn đầu kỵ trứ con ngựa cao to, thất lưng đeo bảo kiếm, mày rậm mắt to, hướng hai vị thanh niên tướng lĩnh Nguyệt tộc chấp tay ôm quy ền:“Mặt tướng Trình Văn Viễn, phụng hoàng đế bệ hạ ý chỉ, xuất chúng thành mười dặm nghênh đón vương tử điện hạ.” Giọng to rõ ràng, thanh như h ồng chung, một chữ không lậu truy ền vào trong mã xa

Hai vị thanh niên tướng lĩnh cũng chấp tay ôm quy ền, đang muốn nói chuyện, trong mã xa bỗng nhiên truy ền ra một tiếng thanh thúy non nớt “Đa tạ Trình tướng quân, đa tạ bệ hạ !” Thanh âm giống như oanh đ ề, làm người ta hoài nghi ng ỡ trong mã xa có phải hay không là tiểu đ ồng.

Căn cứ thu được tin tức, Nguyệt tộc tiểu vương tử hấn là hai mươi tuổi tả hữu thanh niên, sao thanh âm này lại giống tiểu hài tử? Trình Văn Viễn tuy là thiên tướng, nhưng cũng là gặp qua đại trường hợp , bất động thanh sắc quay đầu ngựa lại, hét lớn một tiếng, đội kỵ binh lập tức chia làm hai lộ, ở giữa làm ra một thông đạo cũng đủ mã xa thông qua.

Trình Văn Viễn cao giọng nói:“Mặt tướng cấp vương tử điện hạ dẫn đường !” Dứt lời liền đi đầu khiến ngựa tiến lên trong thông đạo. Nguyệt tộc sứ giả liền hiểu ý, theo quất roi, Tuyên Hưởng một đội kỵ binh đợi bọn hấn đầu thông qua sau, tự động hợp thành một cỗ, đi theo phía sau tiến lên. Hành động nhanh chóng, đầu vào đấy, làm cho hai vị thanh niên tướng lĩnh của Nguyệt tộc vô cùng tán phục.

Đoàn người dần dần đi tới cửa thành Ung kinh , trên quan đạo người đi đường càng ngày càng nhiều, thanh âm cũng càng ngày càng ồn ào. Uyển Đ ồng nhin không được ghé vào bên cạnh cửa sổ nhìn phía bên ngoài, như

là phát hiện tân đại lục xoay người hướng hồi y công tử vẫy tay: “Công tử mau đến xem, cửa Ung kinh thành hảo cao lớn ! so với thủ phủ của chúng ta lớn hơn nhiều !”

Hồi y công tử vén lên liêm tử nhìn thoáng qua bên ngoài, quả thật khí thế rộng lớn, nhìn ra tường thành ít nhất cao mười trượng, tất cả đều là thạch khối thật lớn hồi sắc đắp thành, trên cổng thành có binh lính tuần tra, cửa thành trên tường khảm thật lớn cẩm thạch khắc đá, thượng thư “Ung kinh” Hai chữ, không hổ là đại quốc Trung Nguyên khí phái đứng đầu .

Vào kinh thành, trên đường ngựa xe như nước, đám người vai nối gót, kiến trúc san sát nối tiếp nhau, phồn hoa dị thường. Uyển Đổng kích động vô cùng, một đường đầu ghé vào cửa sổ nhìn, hận mắt không thể dài hơn . Hồi y công tử bị hấp nháo đọc thư không được, cũng cùng nhau nhìn một lát.

Đội ngũ chậm rãi men theo phố Trường An hướng vào trong một lát, liền tới trước cửa ngự thiết dịch quán. Ngự thiết dịch quán là chuyên cung ngoại quốc sứ giả, lưu lại chờ chỗ ở, sự vụ đầu là người trong triều phụ trách.

Trình Văn Viễn ghìem dây cương, xoay người xuống ngựa nói: “Thỉnh điện hạ xuống xe đi vào.”

Nguyệt tộc thanh niên tướng lĩnh đi đến trước mã xa vén liêm tử lên, một tiểu đồng vươn đầu tả hữu nhìn nhìn, khẽ khom người nhảy xuống mã xa, sau khi đứng lại vươn tay nhỏ bé hướng liêm tử.

Ý thức được chánh chủ muốn đi ra , Trình Văn Viễn tính phản xạ ngừng thở.

Chỉ thấy một bàn tay trắng nõn thon dài bao phủ lòng bàn tay mập mạp non nớt của tiểu đồng, một vị hồi y công tử chậm rãi từ trong liêm tử nhô đầu ra. Tóc y vừa đen vừa bóng, thùy thuận quá thắt lưng, chỉ dùng một cây hồi sắc ti nhẹ nhàng buộc lại, sợi tóc ở chạng vạng trong gió tinh tế tung bay. Nhưng muốn nói bộ dạng có bao nhiêu xinh đẹp, Trình Văn Viễn cảm thấy cũng không phải , chính là làn da hơi trắng, ngũ quan thoát nhìn coi như thanh tú mà thôi. Chiều cao khoảng nửa ngũ thước , hồi y bên ngoài phủ lấy trung y bạch sắc, có chút gầy, khí chất giống như là thư sinh. Không đúng a, hẳn nhớ rõ Nguyệt tộc nhân bộ dạng không tinh tế như thế?.....

Còn đang nghi hoặc, hồi y công tử đã tới trước mặt hắn, chấp tay ôm quyên nói: “Vi thần Hoàn Ân, làm phiến tướng quân một đường hộ tống, muốn đi vào uống chén trà nghỉ tạm một chút ?”

Tiếng nói trong suốt ôn nhuận, tựa như ban đêm gió nhẹ giống nhau làm người ta thoải mái, trình Văn Viễn nhất thời đầu có chút phản ứng không kịp, co quắp nói: “Không..... Cảm ơn..... Không quấy rầy điện hạ nghỉ ngơi, điện hạ ngày sau còn muốn tiến cung diện thánh.”

“Tốt. Vậy..... từ biệt ở đây.” Hoàn Ân mỉm cười, xoay người vào dịch quán. Tóc đen dài nhỏ ở trong gió sát qua khôi giáp của Trình Văn Viễn làm hấn nhưng lại nhất thời có chút hoảng hốt.

Loading...

Chương 2: Dung Thành

Chương trước: **Chương 1: Chât Tử**

Trải qua thời gian dài sụp đổ, một vị anh chủ ngang trời xuất thế, bắt đầu thống nhất Cửu Châu đại lục, thành lập tân vương tri ầu phong kiến, quốc hiệu vi “Tuyên”, áp dụng rộng rãi tới Đại Minh. Truy ền đến ngày nay, đã là đời thứ ba quân chủ, thụy hào Vũ đế, danh Dung Thành, niên hiệu Thiên Tỳ.

Tuyên thái tổ lập quốc, Văn đế gìn giữ cái đã có, đến thời kì Vũ đế, đã là quốc phú dân cường, binh hùng tướng mạnh, Trung Nguyên thứ nhất đại quốc địa vị càng thêm củng cố. Thời kì Thái tổ lưu lại đất đai chưa đặt vào bản đồ, tức đông bắc Bột Hải chi tân Nguyệt tộc dân tộc thiểu số, bắc phương tây bắc du mục dân tộc bách linh cường đại, cùng với tây bộ Yển tộc dân tộc thiểu số, tình thế đang lạng lẽ phát sinh biến hóa.

Nguyệt tộc cũng là ban đầu tây bắc dân tộc thiểu số phân hoá đi ra một nhánh, gần mấy năm qua mặc dù không phú cường, nhưng trong máu còn giữ lại một tia tổ tông lưu lại thượng vũ di phong, là cổ lúc ấy Tuyên thái tổ cũng không có thể đánh hạ, cùng Nguyệt tộc ký kết hiệp nghị hòa bình. Nguyệt tộc quốc thổ diện tích gần Tuyên Hướn nhất châu to lớn, tây bộ cùng bách linh giáp giới, toàn bộ bằng một đạo hùng quan thiên hải quan đem bách linh quân đội ngăn chặn ở ngoài quốc thổ. Gần vài năm bách linh sẵn sàng ra trận, rất có ý tranh giành Trung Nguyên, bước đầu tiên chính là tìm Nguyệt tộc khai đao. Bách Linh kỵ binh bừa hãn thiên hạ nổi tiếng, Nguyệt tộc li ều chết thủ quan, hai phương giằng co nhau gần hơn ba tháng, mắt thấy Nguyệt tộc sẽ ngăn cản không được, Tuyên Hướn cùng Yển tộc nhưng vẫn án binh bất động, vừa không tuyệt trung tống than(giúp người khi gặp nạn), cũng không bỏ đá xuống giếng. Trong khoảng thời gian ngắn, thế cục khó bề phân biệt.

“Bệ hạ, vì thần kiên trì phản đối cho Nguyệt tộc mượn binh.” Binh bộ Thượng Thư Quý Liên khom lưng thật sâu, cuối cùng cúi chào.

Dung Thành thật sự có điểm không kiên nhẫn.

Từ lúc bắt đầu lâm tri ầu, cả tri ầu văn võ li ền vì chuyện mượn hay không cấp Nguyệt tộc mượn binh mà nổi lên tranh chấp, hẳn đầu hạ kết luận ,

binh bộ Thượng Thư lão đầu tử(lão già) còn theo đến ngự thư phòng tiếp tục khuyên.

Dung Thành tuy rằng tức vị(lên ngôi) không lâu, nhưng phụ hoàng luôn thể nhược nhiều bệnh, thời điểm hần tuổi trẻ đã bắt đầu phụ chính giám quốc, lại theo học Thái Học thứ nhất sư phó hi hi ền, đối rất nhiều quốc sự hần trong lòng đều có tính toán, tại trên đường tri ều làm cho bọn họ sợ là sợ bọn họ dư thừa tinh lực không chỗ dùng, hạ tri ều còn muốn đến dài dòng, hần đã có chút phiền : Thế này mà là chút chuyện?

Dung Thành lười dài dòng, chỉ tên đại tướng quân đứng ở một bên cho tới bây giờ li ền tích tụ như kim nói:“Cao hướng, người xem thế nào” “H ỉ bệ hạ. Th ần nghĩ đến mượn binh là lựa chọn không sai.”

“Giải thích thế nào?”

“Mượn binh ưu thế có hai. Thứ nhất này đây mượn binh vì cơ, khả dò xét Nguyệt tộc hư thật, ngày khác nếu yếu tấn công Nguyệt tộc, còn có giá trị tình báo. Thứ hai, Bách Linh từ từ phát triển lớn mạnh, thật là quốc gia của ta tâm phúc đại họa(mối họa trong lòng), mượn binh lực Nguyệt tộc bám trụ Bách Linh, Bách Linh quốc lực suy yếu, đối với quốc ta hữu ích vô hại. Nếu xuất binh tiêu diệt Nguyệt tộc, không chỉ phải cùng Bách Linh tranh quốc thổ Nguyệt tộc, kế tiếp Bách Linh cũng tuyệt sẽ không làm quốc gia của ta sống yên ổn, nhìn lâu dài , đều không phải là thượng sách.”

?

Cao Hướng lời ít mà ý nhiều, phân tích đầu ra đó, không hề có lỗ hổng. Dung Thành không nói tiếp, toàn bộ ngự thư phòng li ền im lặng hô hấp đều nghe thấy, Quý Liên trên đầu trán bắt đầu đổ mồ hôi, ghen nửa ngày mới xấu hổ bài trừ nói đến:“Vi th ần ý kiến nông cạn, bệ hạ anh minh.” Quý Liên là lão th ần , Dung Thành cũng không làm khó dễ hần, phất tay nói:“Được rồi, đi xuống đi.” Trong ngự thư phòng li ền chỉ còn Dung Thành cùng Cao Hướng hai người.

“Ngày hôm qua tiểu vương tử Nguyệt tộc đến?”

“H ỉ bệ hạ, chạng vạng ngày hôm qua đến dịch quán.”

“Có tình huống đặc biệt gì không?”

“H ỉ bệ hạ, Trình Văn Viễn h ỉ báo hết thủy bình thường, bút tích công văn xác nhận là bản thân Nguyệt tộc quốc quân không có l ầm, tín vật cũng phù hợp tín hàm thuyết minh, trừ bỏ vị tiểu vương tử này diện mạo không quá giống người Nguyệt tộc.”

“Không quá giống? Thì phải là thật . Nghe đồn cung đình nói bộ dạng hai người bọn họ chính là không giống.”

“Bệ hạ, này có tính không khi quân?.....”

Dung Thành lạnh lùng cười:“Hắn đưa tới một cái nghĩa tử cũng không quan hệ, ta muốn chính là một cơ hội đi thăm dò Nguyệt tộc tình báo, quân y hay không phải thân sinh .”

Cao Hưởng vẫn là mặt không chút thay đổi :“Bệ hạ anh minh.”

Loading...

Chương 3: Dung

Chương trước: **Chương 2: Dung Thành**

Tiến dịch quán, Uyển Đờng hưng phấn không thôi, đại sảnh trụ tử, trên cửa sổ khắc hoa, khắp nơi xảo đoạt thiên công (vô cùng khéo léo), thể hiện trứ Tuyên Hưởng giàu có. Án kỷ (bàn dài) đều là cao đẳng gỗ lim, trong ngăn tủ bày giấy tuyên thành mực huy châu nghiên mực đoan khô, còn có bút lông lang cùng giá bút, các loại bộ sách, có thể nói đầy đủ mọi thứ.

“Điện hạ điện hạ ! người mau tới sờ sờ ! chần là tơ lụa !”

Hoàn Ân một bên đáp lại hần, một bên mang vài món y phục mộc mạc lấy ra đặt ở trong ngăn tủ. Tiểu hài tử tâm tính chính là như vậy, nhìn đến cái gì liền kích động không ngừng. Phải biết rằng, y là đến làm chất tử , không phải đến hưởng thụ .Dù cho có đi đâu kiện vật chất khá hơn nữa, cũng không thể bù lại tâm lý khổ sở này.

Hôm nay vị tướng quân kia tới đón y, y căn bản là không có nghe nói qua. Tuyên Hưởng đại tướng quân là Cao Hưởng, cấm quân thống lĩnh là Tùy Nghị, cho tới Trình Văn Viễn kia, không biết là cấp bậc thiên tướng nào . Một cái vô danh tướng quân, mới ra kinh thành mười dặm nghênh đón, có thể thấy được y lần này đi sứ có bao nhiêu không được coi trọng.

Thôi thôi, vốn chính là đến cầu người , nhân gia sùỵ trương mặt lạnh, cũng đúng . Nói sau, y căn bản không biết Tuyên Hưởng hoàng đế có thể hay không đáp ứng. Nguyệt tộc sở dĩ ý v ề điểm này tiến cống, lấy tài lực Tuyên Hưởng hiện tại, chỉ sợ căn bản không hiềm lạ. Thâm huyệt tì ền sinh ý như vậy, ai nguyện ý làm đâu.

Bỗng nhiên một cái thanh âm bất mãn ở bên tai bùng nổ tung:“Điện hạ ! ta vừa rồi nói cái gì người nghe được không?”

“Nghe được nghe được.” Hoàn Ân bất đắc dĩ đáp ứng hần, nhu nhu huyết Thái Dương, hần tính tình dễ dàng kích động thật sự là.....“Uyển Đờng, hiện tại chúng ta ở phạm vi thế lực của người khác, mỗi tiếng nói cử động đều hơi chút chú ý một chút, bằng không xảy ra chuyện gì, cũng không biết hậu quả hội như thế nào.”

“Biết rồi biết rồi.” Uyển Đờng phẫn cái mặt quỷ vừa nhảy ra.

Hoàn Ân lắc đầu: Phỏng chừng vừa rồi nói tiến tai trái ra tai phải. Ngoài cửa truyền đến một tiếng thông báo trung khí mười phần: “Đại nội tổng quản Lưu công công tới !” Hoàn Ân vội vàng cấp Uyển Đông sứ cái yên sắc, chỉnh y sam, hướng cửa đi đến.

Lưu công công phủ bào tử thâm hồng, mang theo mấy tiểu thái giám bùng đờ, vượt qua cánh cửa tiến vào: “Phụng hoàng đế bệ hạ khẩu dụ, thỉnh vương tử điện hạ hậu thiên giờ Dậu vào cung, bệ hạ đem cử hành tiếp phong yến nghênh đón điện hạ. Điện hạ không cần lo lắng, đến lúc đó sẽ có người chuyên trách tới đón điện hạ.”

Hoàn Ân cuối cùng cúi chào: “Cẩn tuân hoàng đế bệ hạ ngự chỉ.”

“Vương tử điện hạ hậu thiên phải mặc y phục lão nô đã muốn mang đến, điện hạ nếu không biết mặc, khả hởi quản sự dịch quán.”

“Đa tạ Lưu công công.”

Nói xong chính sự, Lưu công công nguyên bản khuôn mặt nghiêm túc lập tức xả ra một cái tươi cười: “Không biết vương tử điện hạ đối nơi này có thoải mái hay không?”

Hoàn Ân cười cười: “Đa tạ Lưu công công cùng bệ hạ quan tâm, vì thân cảm thấy rất thoải mái, đệm chăn cái gì đều rất dày.”

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi,” Lưu công công cười lộ lên ánh mắt đầu mị thành một cái phùng, “Có cái gì cần, cứ việc cùng lão nô nói. Lão nô nhất định nghĩ biện pháp làm cho ngài.”

“Thật sự cảm kích.” Mặc kệ Lưu công công nói lời nói là thật tâm vẫn là có lệ, không lấy khuôn mặt khinh thường đối với y, Hoàn Ân cảm thấy đã muốn thực không sai.

“Không có gì, lão nô trước hết xin cáo lui, không quấy rầy điện hạ nghỉ ngơi.”

“Thỉnh.”

Tiến bước Lưu công công, Hoàn Ân mở ra hoa phục đặt ở trên án (bàn).

Kim biên hồng đáy, mặt trên thêu dệt kim các thức cát tường đồ án, xúc tua tơ lụa trắng phát, không biết một bộ y phục này phải xài bao nhiêu tiền.

Từ khi y tiến vào quốc thổ Tuyên Hưởng, Tuyên Hưởng liền luôn luôn tại ẩn ẩn chậm trễ y, cứ việc trên thái độ thoát nhìn coi như hòa ái. Hiện tại đưa tới xa hoa y sam đi dự tiệc như vậy, làm sao biết có phải hay không Hồng Môn Yến đâu?

Hoàn Ân nhìn Uyển Đông sau khi Lưu công công đi liền tiếp tục đông sờ sờ tây sờ sờ, hạ quyết tâm sau khi dự tiệc sẽ làm cho hai người hộ vệ đưa

Uyển Đ ông trở về Ở lại chỗ tình thế không rõ này, y một người là đủ rồi, Uyển Đ ông còn trẻ, không tất yếu b ả y cùng chết. Lúc ấy y nói cái gì đâu phải theo tới, lần này không thể tái làm cho hấn y tục tùy hứng đi xuống . Mặt trời sắp lặn, bóng dáng gia cũ cũng càng kéo dài. Hoàn Ân buông qu ân áo đi đến cửa sổ nhìn, trong lòng dĩ phát bi thương.

Vô luận là bản thân y , vẫn là cố quốc non sông, con đường phía trước đâu chưa biết, làm sao không làm y ưu s ầu.....

Loading...

Chương 4: Ngoài Ý Muốn

Chương trước: **Chương 3: Dung**

Ngày hôm sau buổi chiều, Hoàn Ân mang Uyển Đĩnh đến chợ đi dạo. Nếu đã muốn hạ quyết tâm làm cho hắn trở về, vừa lúc mua điểm lễ vật đặc sắc đưa cho phụ huynh (cha và anh). Phụ thân mặc dù không đau hắn, mấy người ca ca tỷ tỷ bình thường còn đâu vô cùng chiều cố hắn, đưa điểm lễ vật, hàn huyên biểu tạ lòng biết ơn, dù sao y cũng không biết, đã biết lần đi sứ này, còn có thể sống trở về hay không.

Đến gần tối, Uyển Đĩnh xem đủ xiếc ảo thuật, cũng mua đủ vật nhỏ gì đó, Hoàn Ân liền sai hai người hộ vệ đưa hắn hồi dịch quán. Chính y muốn đi “Di phương các” Bái phỏng một vị cố giao (bạn cũ), đêm nay cũng không biết hàn huyên tới mấy điểm, hàn huyên muộn khả năng trực tiếp ở nơi nào nghỉ tạm, liền kêu hai vị hộ vệ cũng không cần ở cửa “Di phương các” chờ. Ung kinh là dưới chân thiên tử, trị an toàn quốc tốt số một số hai, đến giờ tỵ trên chợ đêm đâu còn có người, vấn đề an toàn cũng là không cần rất lo lắng.

Vị cố giao này nguyên là thư đồng ở trong cung của y, danh Mục Thiệu Y, sau bởi vì phụ thân mặc danh kỳ diệu liên lụy vào một việc mưu kế nghịch án mà cả nhà bị tịch thu tài sản cùng xử trảm, hắn lúc ấy bởi vì tuổi còn nhỏ may mắn tránh được một kiếp. Thời điểm Hoàn Ân nhận được tin tức hắn, Mục Thiệu Y đã muốn lưu lạc đến Tuyên Hưởng, ở kinh thành một nhà kỹ viện đảm đương nhạc công. Thời điểm hắn theo phụ thân cùng nhau vào tù trên mặt bị khắc một chữ “Tù”, chính kinh nhân gia (người làm ăn nghiêm chỉnh) cũng không dám thuê, bởi vậy cũng chỉ có tại đây chút hạ cử lưu địa phương mới có cơm ăn, cũng may có khắc tự đó cũng miễn bị rất nhiều ân khách đùa giỡn. Thời điểm Hoàn Ân thu được tin tức thương tâm không thôi: Đan một tay hảo cần, nhưng lại rơi xuống kết cục như vậy.

Di phương các cũng không phải kỹ viện lớn nhất Ung kinh, nhưng đến thời điểm gần tối, vẫn thập phần náo nhiệt như cũ, trước cửa đứng vài kỹ nữ trang điểm xinh đẹp đang lôi kéo khách nhân đi ngang qua, quanh thân đâu là mùi nước hoa khó chịu. Hoàn Ân mất sức chín trâu hai hổ mới thoát

khỏi ma quỷ của các nàng, vừa mới tiến lầ các, lại nghênh diện đến tú bà. Tú bà vừa nghe y không phải tìm đến cô nương , mà là đến tìm sủ nhạc công kia, mặt bá một cái li ền kéo xuống . Hoàn Ân lấy ra chút bạc đưa cho tú bà, tú bà lập tức vui mừng miệng cười lên, mang theo y xuyên qua giữa hoa viên, đến hậu viện chỗ ở của nhạc công.

Mục Thiếu Y đang luyện c ần, gặp Hoàn Ân vừa vào, thiếu chút nữa đem huy ền bát đoạn.“Điện..... Thiếu gia.....”

Hoàn Ân cười đem cửa khép lại, chậm rãi đến g ần ng ỗ ở trên b ồ đoàn.“Có hay không quấy r ầy đến người luyện c ần?”

“Đương nhiên không có !” Mục Thiếu Y vội vàng đứng lên, ở trong phòng xoay quanh, mới tìm được ấm trà, ngã chén trà đưa cho Hoàn Ân:“Ta nơi này đơn sơ, không có nước ấm, li ền ủ khuất điện hạ một chút.....”

“Không sao không sao, người cũng đừng gọi ta điện hạ, ta chính là lấy thân phận bằng hữu tới thăm cố giao . Người hiện tại..... Có khỏe không?”

Mục Thiếu Y thùy hạ mắt nói:“Được hay không..... Cũng là như vậy Nhưng thật ra điện hạ, ngài sao lại đến Tuyên Hướng ? Nguyệt tộc không phải chiến sự đang căng thẳng sao?.....”

Hoàn Ân thở dài một tiếng:“Chính là bởi vì chiến sự căng thẳng.....

Nguyệt tộc chết quá nửa, chỉ có đến Tuyên Hướng mượn binh, ta chính là đảm đương chấ tử”

Mục Thiếu Y ánh mắt đầu tròn tròn , phối với khuôn mặt khắc chữ “Tù”, trông có vẻ có chút dọa người:“Chấ tử? Điện hạ ngài..... Bệ hạ không thương yêu ngài, cũng không có khả năng phái ngài đi làm chuyện nguy hiểm như vậy được !.....”

“..... Cũng không nguy hiểm, đại khái chiến tranh chấm dứt, ta có thể đi trở về Người không c ần lo lắng ta.” Hoàn Ân miễn cưỡng cười cười.

“Điện hạ ngài đừng gạt ta ! thế cục này làm sao nói được rõ ràng.....”

“Được r ồi, đừng nói nữa ,” Hoàn Ân đánh gãy hấn,“Nói cuộc sống vài năm nay của người đi..... Nhi ều năm như thế, ta ầu không có tin tức của người. Hoàn hảo người thật sự ở trong này phủ c ần(đánh đàn), bằng không ta cũng không biết phải làm sao tìm người.”

“..... Ta có cái gì hảo nói Chính là một đường ăn xin đến Ung kinh a.....”

Hai người nói liên miên được một lát, đang gẫu vui vẻ, ngoài cửa có tiểu tư đến gõ cửa, kêu lớn:“Sủ nô sủ nô ! mụ mụ gọi người đi đài bên kia đạ c ần, hôm nay có khách quý !”

Hoàn Ân cũng biết Mục Thiếu Y nếu không đi phiên toái rất lớn, liền chủ động đứng lên, nhét cho hắn chút bạc cùng được cao trừ sẻo, làm cho hắn thượng bên ngoài đi đặt mua điểm phòng ở điên địa, nơi thị phi này cũng không tốt, thường ở bờ sông đi sao có thể không thấp giầy.

Mục Thiếu Y thiên ân vạn tạ, ôm theo cầnvội vã liền hướng đài bên kia đi, dẫn tiểu tư kia dẫn Hoàn Ân đi ra ngoài. Tiểu tư vừa thấy Hoàn Ân phủ bạch sam, không giống bộ dạng có tiền, lại là tìm đến sửu nhạc công này, không phải tìm đến cô nương, tốt hơn không để ý tới, nửa đường thậm chí gọi tiểu tư khác, bỏ y ở nửa đường liền vội đi làm việc khác.

Khi đã muốn đến giờ tỵ, đêm đen như mực, trên hành lang đèn lồng màu đỏ cũng ảm ảm đạm đạm, tựa hồ là ở cố ý xây dựng một loại không khí ái muội. Trong không khí cũng phiêu tán các loại mùi, lệnh Hoàn Ân cảm thấy có loại mau cảm giác hít thở không thông. Tiền phương màu đỏ đèn lồng ần ần xước xước, đường nhỏ đưa vào hoa viên, ngẫu nhiên đi ngang qua mọi người hoặc là tiểu tư vội vã cùng quan gia ôm lấy cô nương, Hoàn Ân không dám quấy rầy, chỉ phải miễn cưỡng đi hướng phía trước mặt cách đó không xa lầu các có vẻ cao lớn.

Đường nhỏ hoa viên hai bên có nhiều loại hoa cỏ, gặp ghềnh loan nhiều, nhưng là càng chạy cách lầu các càng xa. Hoàn Ân trong lòng không khỏi hơi hơi có chút lo lắng. Nếu đi xuống nữa, đến giờ sửu, người trên đường liền dần dần ít. Y đang do dự muốn hay không giẫm vào bụi hoa đi tới gần lầu các, bỗng nhiên nhìn đến phía trước bên trái có nhất tròng phòng tử, dưới cửa hiên còn thấy bóng dáng tiểu tư đứng đó. Bạn đang ?

Hoàn Ân vội vàng hướng tiểu tư kia đi qua, đang muốn mở miệng hỏi đường đi ra ngoài, phía sau đột nhiên bị người hoàn trụ, một bàn tay có chút thô ráp xoa hai má, ở bên tai phun khí tức mang theo nồng nặc mùi rượu cùng men say: “Người thật sự là làm cho gia hảo chờ.”

Loading...

Chương 5: Cường Bạo

Chương trước: **Chương 4: Ngoài Ý Muốn**

Hoàn Ân lập tức lông tơ đều dựng thẳng lên: Tại nơi yên hoa, tự xưng “Gia” cũng không phải là cái gì thiện chủ. Y hơn phân nửa là bị ân khách đương tiêu quan .

Hoàn Ân lập tức giãy dụa muốn chạy thoát khỏi ôm ấp của người nọ, ai ngờ cánh tay người nọ như kim sắt bình thường vẫn không nhúc nhích, y gấp đến độ thở không nổi: “Vị đại gia này, người nhận sai người, ta không phải.....” Người nọ lại mắt điếc tai ngơ.

Tiểu tư kia ở trước mặt y khoảng hai bước, nhìn y giãy dụa nhưng lại vô động vu trung, thậm chí chủ động đẩy cửa ra, y còn không có kịp hét lên, cứ như vậy bị người nọ cơ hồ là áp vào phòng.

Nghe thấy môn “Chi nha” một tiếng người sau khép lại, Hoàn Ân trong lòng càng thêm lo lắng, giãy dụa cũng càng lợi hại. Chỉ nghe người nọ phiên tảo mắng một câu: “Không nên cái gì không nên.” Rồi mới “Ba” một chút đem hắc ném tại trên giường.

Nguyên nhân hẳn là vì uống rượu say, người nọ lực đạo lớn kinh người, Hoàn Ân còn chưa có đứng dậy được, một cái bóng liền phủ lên.

Hoàn Ân vừa kinh vừa sợ, không thể tưởng được chính mình đi ra một chuyển gặp bằng hữu, thế nhưng gặp gỡ loại chuyện này. Y liêu chết quyên đâm cước đá, người nọ dường như không hề hay biết, lập tức áp chế thân ở trên mặt y, một bên cắn cắn môi của y một bên tay liền đẩy ra ngoại bào, tiến vào trung y.

Hoàn Ân lần đầu tiên sợ đến vậy, lệ trên khóe mắt như sắp trào ra. Y đời này vốn là người dư thừa, bây giờ còn bị nam nhân cường thượng, sao lại thể thảm như vậy.

Y giãy dụa giống như điên rồi, thậm chí không có chương pháp gì ngoài quyên đâm cước đá, người nọ trên mặt bị đánh một quyên, phản thủ chính là ngoan lệ một cái tát, đánh cho Hoàn Ân một chút nghiêng đầu đi, máu ven theo khóe miệng chảy xuống.

“Tiểu tiện nhân, cư nhiên dám đánh gia. Không nên ỷ vào gia phủng người, ngày mai liền tìm cầu luân người.”

Hoàn Ân cơ hồ bị đánh mộng, người nọ hô hấp ở trên mặt hắn hơi thở mang theo nồng nặc mùi rượu, ngây ngốc không giải được trung ý, dứt khoát “Tê” một tiếng xé mở, ngón tay tượng trưng tính ở hắc quang lửa ngực sờ sờ, liền lập tức tiến vào nơi riêng tư.

Ngón tay lạnh như băng liền không mang theo thương tiếc gì xâm nhập cấm địa, Hoàn Ân nước mắt lập tức liền trào ra. Người nọ không kiên nhẫn lại bỏ thêm hai căn ngón tay, tùy ý thử dò xét mấy phen, liền lui đi ra ngoài, tiếp theo một cái ngạnh vật cực đại nóng bỏng không hề báo trước đâm tiến vào, Hoàn Ân cả người cơ hồ bị xé rách, đau đến lập tức tròng lớn mắt, trong phòng vang lên một tiếng tê tâm liệt phế thét chói tai.

Này nhất định là ác mộng.....

Nhất định là.....

Bằng không, y sao lại giống như không thấy rõ khuôn mặt người trước mắt này, cũng chạy không thoát. Bốn phía ánh nến ảm ảm xước xước, bóng người ở trên tường lung la lung lay, đúng vậy, đây là cảnh trong mơ.....

Trong cơ thể giống như có bả đao đang cắt, Hoàn Ân đau liều mạng lắc đầu nức nở, ngay cả giấy dựa đầu không có sức lực, vừa động liền đau. Y thậm chí biến thành cam chịu mềm giọng cầu xin tha thứ, người nọ lại không chút nào thương tiếc, như là đồ mất, ngẩng dậy đến tam lượng hai hạ trừ đi y vật còn lại trên người, ôm lấy y liền hướng dưới thân ấn.

Hoàn Ân đau hần đầu phải rời khỏi thân thể mà đi, hạ thể một mảnh ướt át, không cần nhiều lời, tự nhiên là y bị xé rách chảy ra máu. Y không cảm giác khoái cảm gì, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại có đau. Nam nhân cùng nam nhân hoan ái, sao lại đau như vậy, đau hận không thể lập tức muốn chết.

Người nọ ôm lấy kiều kỳ y thừa trừa sáp trong chốc lát, lại làm cho y ghé vào trên giường phía sau sáp nhập, Hoàn Ân có loại ảo giác, giống như lập tức sẽ bị y từ nơi cổ họng đỉnh xuyên, ngũ tạng lục phủ đều di vị, cơ hồ muốn phun ra.

Khổ hình như vậy, muốn tới lúc nào mới chấm dứt?

.....

Sau khi lại một vòng không biết mệt mỏi điên cuồng đỉnh lộng, người nọ mới cuối cùng phóng xuất ra, chất lỏng nóng bỏng toàn bộ phun ở trong thân thể Hoàn Ân. Hoàn Ân trước mắt dâng lên một trận hắc vụ, thiếu chút nữa hôn mê.

Bỗng nhiên trên người trầnxuống, nguyên lai là nam nhân ghé vào trên người y đang ngủ , còn mang theo “Mệt nhọc” Sau khi thở dốc trầnxuống. Hoàn Ân vừa hận lại tuyệt vọng, tưởng đem nam nhân đẩy xuống, lại một chút khí lực đều không có, vừa động, hạ thể liền sinh đau.

Liền một cái canh giờ hắn còn tại cùng bạn cũ nói cười yên yên, trong nháy mắt đã bị một cái ác liệt nam nhân cường bạo. Không chịu đựng ái đến làm chết tử, vừa đến Ung kinh liền gặp gỡ loại sự tình này, trên đời này, còn có người so với y thảm hại hơn sao? Hoàn Ân nhất tưởng đến nơi đây, nước mắt liền cuộn cuộn không ngừng mà trào ra, y đêm nay lưu luyến, so với liền hai mươi năm tổng còn muốn nhiều.

Hoàn Ân yên lặng nức nở trong chốc lát, cắn răng nhẫn theo đau như xé rách bình thường từ dưới thân nam nhân hoạt động đi ra, rơi lệ hoàn toàn đã muốn thành phản ứng sinh lý.

Trung y đã muốn bị nam nhân xé tan, giống như phá vỡ ném ở trên giường, đặt ở dưới thân nam nhân. Hoàn hảo bên ngoài tráo bào còn miễn cưỡng mặc được, chỉ là duỗi thân khai cánh tay, liền quanh thân đều ở đau. Sau khi mặc xong, Hoàn Ân lại ra một thân mồ hôi lạnh.

Đi đường cũng là, mỗi một bước đi nơi đó liền đau giống như đao cắt, y cố sức đi tới cửa, bỗng nhiên lại ma xui quỷ khiến , hốt nhiên liếc mắt nhìn một cái trên giường nam nhân quang thân mình đang ngủ.

Bạn đang ?

Y tốt xấu cũng là vương tử, sao có thể như vậy bỏ qua này thế nhưng thương tổn y, vũ nhục người của y? Vô luận như thế nào không muốn đổi mặt, y cũng nên nhớ kỹ mặt người này, sau này có cơ hội hảo báo thù.

Hoàn Ân cố lấy dũng khí, nhẫn theo đau đón từng bước một lại đi đến bên giường, mượn theo ánh nến lay động, thấy rõ khuôn mặt người nọ.

Loading...

Chương 6: Khuất Nhục

Chương trước: **Chương 5: Cường Bạo**

Gương mặt trước mắt lúc này, không biết có phải hay không do ánh nến, mà khiến người ta cứ nhiên cảm thấy rất đẹp mắt.

Đôi lông mi cong dài tinh tế như cánh bướm nghiêng nghiêng xéo nhập vào phần tóc mai xoã trước trán, sống mũi anh tuấn, đôi môi hơi mỏng, gương mặt sắc sảo mà anh khí, quả thực đúng là vẻ đẹp tuấn mỹ khôi ngô hiếm thấy, thậm chí còn mang một chút mãnh liệt.

Hoàn Ân xuất thân hoàng thất đương nhiên biết, nam tử tướng mạo tuấn mỹ này đây ắt phải có gia cảnh cao quý giàu sang, so với nam nhân bình thường thì hẳn nhất định phải kiêu ngạo ngang ngược hơn nhiều lắm, do bọn họ là Nguyệt tộc nên cũng có một số nam nhân như vậy. không thiếu sủng ái, chà đạp dân lành, hoàn toàn là loại mặt người dạ thú, hừ! Không nghĩ tới, chính y thường ngày đều tránh không cùng họ đụng mặt, mà nay lại. . . Nhưng nếu người này ở Ung kinh có chút quyền thế, vậy thì y đừng mong có thể báo thù.

Hoàn Ân trong một khắc cơ hồ muốn giết nam nhân này.

Nhưng nghĩ đến, chính mình là người mang sứ mệnh hoà hảo vẫn còn đang chờ đợi sự trợ binh từ Ung kinh, y không thể không kiên nhẫn khẩu khí.

Còn có thể thế nào đây? Y ở đây gặp phải một chút việc đều có thể làm cho Nguyệt tộc gặp rất nhiều phiền phức không tưởng được, ngoại trừ coi như lần này bị chó cắn một ngụm, y còn có thể làm gì?

Người trên giường bỗng nhiên chuyển động, Hoàn Ân sợ hãi tỉnh lại, vội vàng xoay người hướng cửa bỏ chạy, lo lắng vừa mặc vừa chạy, hạ thân vừa đau đớn khó nhìn, vô cùng chật vật. Cũng may người nọ chỉ là trở mình một cái lại tiếp tục ngủ, Hoàn Ân thở phào một hơi, đẩy cửa ra.

Đêm hôm khuya khoắc không khí lạnh lẽo như băng, Hoàn Ân trong nháy mắt rung mình một cái. Gã tiểu tư gặp y đi ra ngoài, mặt không chút thay đổi rút y một thỏi bạc, liếc nghiêng người vào nhà, thuận tay đóng cửa lại.

Hoàn Ân tay cầm thỏi bạc không nhìn được toàn thân phát run: đêm nay thật sự phát sinh đủ những chuyện không minh bạch! Y giận dữ ném thỏi

bạc xuống mặt đất, không để tâm đau đớn nơi hạ thể mà bước nhanh trong bóng đêm, hướng về nơi toà kiến trúc cao lớn cách đó không xa. Y thậm chí còn lười đi đường, giẫm lên hoa cỏ ven đường mà đi, ngay cả nhánh cây ngọn cỏ y cũng không thương tiếc vùi dập.

Nửa đêm, dọc đường người đi rất thưa thớt, càng đừng nói tới kêu khiếu mà ng ửi. Hoàn Ân rét lạnh trong gió từ từ mò tới dịch quán, môi dưới cắn đến bật máu. còn chất lỏng liên tục không ngừng từ từ chảy ra, cực kì khó chịu. Quán sự trực đêm của dịch quán thấy y đêm hôm khuya khoắt mới trở về, còn y phục không chỉnh tề sắc mặt tái nhợt, bị làm cho sợ đến mức muốn hướng lên trên bẩm báo. Hoàn Ân sợ kinh động, Hoàn Ân hết lần này đến lần khác liên tục khẩn cầu mới áp xuống, sờ ngực nói:

“Điện hạ, ngài cũng đừng làm chuyện tày đình gì a, bằng không nếu truy cứu lên cấp thượng quan, hạ quan sẽ không đảm đương nổi!”

Hoàn ân cố sức nở nụ cười, đáp:

“Người cũng biết, ta thân phận nhạy cảm, có thể không rước lấy mấy chuyện phiền phức liên tục tận lực không rước. Nay vốn chính là việc rất nhỏ, chớ làm lớn chuyện, Hoàn Ân ở đây liên lỉ báo tạ mang ơn đại nhân.”

Y nói xong liền cúi chào nhượng bộ.

Trở lại gian phòng, Uyển Đồng đã ngủ từ lúc nào. Hoàn Ân chống lấy thân thể lão đạo muốn ngã, chờ quán sự rót đầy một thùng nước nóng, đã là quá nửa đêm. Thân thể làm y mệt mỏi, rồi lại bởi vì hạ thể đau đớn nên vô cùng thanh tĩnh.

Hoàn Ân khoá cửa, trút xuống áo choàng bên ngoài cùng trung y, nội y, da thịt tiếp xúc với không khí lạnh lẽo đến thấu xương, từ lâu đã mất đi độ ấm. Dấu vết hoan ái xanh tím trải dài từ xương quai xanh xuống tận thắt lưng, không biết người kia dụng đến bao nhiêu khí lực, sức mạnh mà thân thể y lại lưu lại nhiều là dấu tay rõ ràng thế này.

Bỗng nhiên trên mặt nước nổi lên một vòng rung động, Hoàn Ân mới ý thức được, đó là nước mắt của mình.

Y làm sao có thời gian mà ủy khuất bị thương đây? Buổi tối sẽ phải đi gặp hoàng đế ở H ồng Môn yến, không có tinh thần cũng phải lên tinh thần, đâu còn chỗ để xuân thương thu buồn.

Hoàn Ân cố sức giơ lên một chân bước vào dục dũng, phía sau lập tức truyền đến xé rách đau đớn, một cỗ nhiệt lưu xông ra. Là vết thương nứt ra rồi sao. Hoàn Ân cắn chặt môi dưới, bám lấy thành dục dũng, đem một chân khác nâng lên vào giữa thùng, đau đến mồ hôi lạnh ứa ra.

Song như vậy còn chưa đủ.

Y còn phải đem đồ vật bên trong lấy ra .

Duỗi một ngón tay vào nơi khó khăn kia, Hoàn Ân thiếu chút nữa hét lên một tiếng. Giằng co một phen, đem thể dịch nam nhân còn sót lại lấy ra ,y mặt mũi trắng bệch, môi dưới không còn huyết sắc, trước mắt từng trận từng trận đen tối ập đến.

Hoàn ân dùng hết một tia khí lực cuối cùng để bước ra khỏi đục dũng, cần khăn vội vã lau lau thân thể một chút, liền ngã xuống giường, rồi kéo chăn qua đỉnh đầu.

Đầu óc cháng váng trầm mê, trên trán tựa hồ còn phát nhiệt.

Y phủ lấy hai kiện áo đơn, hà hơi vào màn đêm lạnh giá, sợ là đã muốn sốt.

?

Y đâu còn khí lực ngẩng dậy gọi quản sự sắc được, cả đêm chật vật khó khăn đã muốn cướp nửa cái mạng của y.

Mặc mái tóc vẫn còn ẩm ướt, Hoàn Ân nhất nhất tựa vào gối đầu, liền ngủ.

Loading...

Chương 7: Dự Tiệc

Chương trước: **Chương 6: Khuất Nhục**

Buổi chiều cùng ngày, Hoàn Ân bị một thanh âm nức nở đánh thức. Có người vẫn ghé vào lỗ tai y gọi “Điện hạ điện hạ”, còn khóc lóc hỗn loạn. Y rất muốn mở mắt, bất đắc dĩ mí mắt lại nặng như treo nghìn cân, đầu cũng muốn nứt ra, nặng trĩu. Quanh thân dâng lên từng đợt từng đợt lãnh nhiệt giao thế, vừa xuất mồ hôi vừa phát run.

Hoàn Ân đầu óc như bị gỉ sắt, miễn cưỡng cho ra kết luận: thân thể y nóng rần, hơn nữa không nhẹ.

Nỗ lực mở mắt ra, đang quỳ trước giường là Uyển Đồng nước mắt nước mũi tùm lum đầy mặt, nó bổ nhào tới nắm tay y, một đường hỏi y sao lại xảy ra chuyện này. Hoàn Ân tiếng nói lí nhí như muỗi, giật giật đôi môi, nhưng căn bản nói không ra lời. Gã quản sự đêm qua tiến đến bên giường, ấn đường gã nhú lại bao hàm nỗi sầu lo:

“Điện hạ, ngài vừa hôn mê bất tỉnh một thời gian, tiểu nhân đã tìm đại phu đến xem qua. Điện hạ sợ rằng đúng là bị cảm lạnh, người nóng rần lên, tình hình không ổn. Tốt nhất ngài nên nằm trên giường nghỉ ngơi mấy ngày. . .”

Nói đến phần sau, thanh âm lại càng trầm thấp.

Nằm trên giường nghỉ ngơi? Tối nay phải dự tiệc, đâu phải lúc để nghỉ ngơi. Dù sao vẫn không có khả năng lúc này cấp báo hoàng đế rằng, Vân Nguyệt tộc vương tử thân thể không khỏe, không thể dự tiệc, chẳng phải y đã quá tùy tiện rồi sao. Vậy đem mặt mũi vị đế vương kia để nơi nào?

Hoàn Ân nhờ Uyển Đồng nâng dậy ngả dựa vào thành giường, giọng khàn khàn rõ rệt hỏi:

“Xin hỏi, tình hình hiện tại ra sao?”

Thanh âm đã hoàn toàn không giống như lúc trước róc rách nước chảy mà lại tinh tế ôn nhuận.

“Đã sang giờ Thân.”

Giờ Thân, sau một canh giờ nữa trong cung sẽ người tiếp y.

“Làm phi tần đại nhân thay ta sắc một chút được, sau đó ta cần nước nóng tắm rửa.”

“...Tiểu nhân đi phân phó, thưa điện hạ.”

Quản sự do dự nửa khắc vẫn là đáp ứng, rồi thì lễ cáo lui. Quản sự mới chân bước khỏi cửa, Uyển đình tựa dựa trẻ sơ sinh mà khóc oa oa:

“Điện hạ! Điện hạ! Ngày hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!”

Hoàn Ân cố sức giơ tay lên vuốt đầu nó, khàn khàn nói:

“Không có chuyện gì, là ta đi buổi đêm bị nhiễm phong hàn.”

“Điện hạ người gạt ta! Nào có chuyện bị phong hàn mà như này chứ!”

“Không dối người.”

Hoàn Ân cười một cái, nhanh chóng nói lãng chuyện khác:

“Mau tới giúp ta tắm rửa thay y phục, ta một chút khí lực cũng không có, phải nhờ cậy người nhiều.”

Lưu công công đưa tới bộ Hoa phục mặc khá phiền phức, không thể lãng phí nhiều thời gian vào khoản chuẩn bị quần áo nón mũ được. Nếu như tới muộn, sợ cũng bị người nắm được nhược điểm bắt bẻ làm khó y, đến lúc đó Vũ đế sẽ không duyệt mượn binh, hoặc khả dềnh dàng chuyện phát binh, sự tình thực sự không xong.

Y đầu óc cứ quay mòng mòng, cả người nhấc không dậy nổi một chút sức lực, may nổi còn chưa hoàn toàn mất hết ý thức. Vượt quá đêm nay thì tốt rồi. Chính là không biết thân thể xanh xao chóng đổ nổi không đây. . .

Quản sự ngoài cửa lo lắng đi tới đi lui. Cách một bức tường, bên trong bắt đầu truyền ra ào ào tiếng nước tắm rửa, vậy mà đến một tiếng người nói chuyện cũng không phát.

Gã lại nghĩ đến chuyện Hoàn Ân trở về lúc hừng đông hôm nay, dịch quán đại phu Lý Lai sau khi bắt mạch lên nói cho gã, Nguyệt tộc vương tử điện hạ không phải chỉ bị phong hàn, sợ rằng chính là nơi bí mật bị thương, nhiễm trùng đến phát sốt.

Rốt cuộc đi đâu nên nổi bị thương như vậy, vị vương tử điện hạ không cho phép, bọn họ cũng không có quyền đi điều tra. Hơn nữa, tối hôm qua Hoàn Ân một mực khẩn cầu gã giữ bí mật, nghĩ đến chắc chắn là có sự ẩn khuất khó nói. Điện hạ y dáng vẻ trẻ sinh, nhìn qua tựa như cơn gió nhả tính, hoàn toàn nhìn không ra là đoạn tụ. Ngàn vạn lần mong rằng tại y gặp phải thích khách rồi bị hại thành như vậy, bằng không dịch quán cần phải nhận toàn bộ trách nhiệm, hơn nữa liên luy lại lớn không tưởng nổi.

Vương tử điện hạ bệnh thành như vậy, sợ là bước đi cũng không vững.

Nếu như tối nay tại yến hội bên trên xảy ra chuyện rắc rối gì, gã thân là một quản sự dịch quán nhỏ bé sẽ gánh không nổi.

Quản sự ở bên ngoài quay qua quay lại đến ngàn vòng, bên trong còn chưa có động tĩnh.

Gã gấp đến độ muốn nhanh đẩy cửa xông vào, bỗng nhiên cửa kéo kẹt một tiếng theo bên trong mở rộng, Uyển Đồng đỡ bên Hoàn Ân chậm rãi bước ra.

Trong nháy mắt, quản sự tròn mắt tròn tròn.

“Đã nhiều ngày khổ cực đại nhân, ngày khác ta nhất định sẽ hậu tạ tạ đáng. Chẳng hay trong cung đã truyền kiệu tới.”

“Thưa. . . Thưa điện hạ, kiệu đã chờ sẵn ở bên ngoài.”

Quản sự mồm miệng bỗng nhiên nói lắp.

“Điện hạ, thỉnh đi theo hạ quan.”

“Đa tạ.”

Hoàn Ân ra khỏi dịch quán, ngẩng lên nhìn kiệu, dặn dò Uyển Đồng hảo hảo ở yên dịch quán không nên chạy loạn, hướng quản sự khẽ gật đầu, liền buông mình kiệu xuống. Khuôn mặt mịn trắng như ngọc trai do nhiễm cảm mà đỏ hồng, bị mình rềm buông xuống ngăn trở, cuối cùng là ngón tay dài nhỏ trắng nõn thu vào.

Loading...

Chương 8: Gặp Gỡ

Chương trước: **Chương 7: Dự Tiệc**

Dung Thành giờ lên hai cái tay, để Lưu công công từ phía sau phủ thêm miện phục (mũ), lại đem tay áo xuyên vào cánh tay. Lưu công công tiểu tâm dục dục h ầu hạ ,vừa len lén nhìn trộm về mặt quân chủ ,chỉ thấy hấn hơi nhúu lấy lông mày, tựa hồ có chút không vui.

Hôm nay hoàng thượng rất khó chịu. Lưu công công âm thầm hoảng sợ. Làm việc cẩn thận chút ít.

Tuyên hướng tổ chế, năm ngày nghỉ ,quan viên mặc dục canh y,hoàng đế không cần vào triều, coi như cho nghỉ. Vũ Đế mới hai mươi hai,tâm tính thiếu niên ,thừa dịp năm ngày nghỉ ngơi hết sức lưu luyện kỹ viện đã không phải là lần đầu tiên, ngay cả thái hậu cũng mở một con mắt nhắm một con mắt,tùy hấn đi.Hôm nay vừa lúc là năm ngày nghỉ ngơi, hoàng thượng tối hôm qua vì phục xuất cung, sáng nay mới từ ngoài cung trở lại, về mặt tàn độc. Thái Y Viện sờ mạch kê đơn thuốc, nói là say rượu dẫn đến nhức đầu.Phao cho hoàng thượng thuốc tắm, buổi trưa ăn chút ít được thiện,vừa nằm trên giường nghỉ ngơi một canh giờ, xế chiều sắc mặt sao lại không tốt.

Sáng nay trở lại đã nghe Tiểu Hợp Tử mật báo, Vân Vũ Đế tối hôm qua chờ lâu mà Lộng Ngọc công tử không tới, sau một tiểu quan hay khách nhân lại tới bị người bắt vào phòng xem như Lộng Ngọc công tử mà tiết hỏa, sợ là do chuyện này mà chọc giận.Vũ Đế ở bên ngoài chưa bao giờ lộ thân phận thật, Ung kinh dưới chân thiên tử, quyền quý chi gia nhiều vô số kể, Lộng Ngọc công tử cho hấn là một quý tộc bình thường ,có chút chậm trễ, cái này nên đại tội .

Lưu công công vừa cột lại khẩu đại ngang hông cho Dung Thành,vừa tiểu tâm dục dục thử dò xét nói: “Bệ hạ, hôm qua Lộng Ngọc công tử h ầu hạ không tốt?”

Tuy nói dòm ngó tâm tử thiên tử là tối kỵ của hạ nhân,nhưng đầu năm nay, không dẫn đo lo tâm sự chủ tử ,làm sao qua.Làm việc chu đáo không chỉ có nghĩa là dựa vào việc tốt.

Lưu công công lời này vừa ra, Vũ Đế h ồi lâu không có mở miệng, vốn là không có gì thì không khí lập tức lạnh hơn.

Dung Thành thật ra thì một ngày hôm nay đầu tiên mu ộn chuyện này.

Sáng nay tỉnh lại, trên giường chỉ có một mình h ắn. Tiểu Hợp Tử nói, người nọ r ạng sáng đã đi. H ắn bỗng nhiên trong lòng cực kì khó chịu, chưa bao giờ có tiểu quan nào dám ban đêm khi khách đang ngủ lại l ặng lẽ rời đi .

Đợi Tiểu Hợp Tử h ồi hạ rửa mặt, Dung Thành mới hơi tỉnh táo lại, mơ h ồ có chút nhớ lại, tối hôm qua người nọ căn bản không phải Lộng Ngọc, là h ắn uống rượu say đem người nọ cứng rắn túm lên giường, còn không chú ý người nọ gi ẫy dựa li ền trực tiếp cưỡng bức. Làm đương kim thiên tử, h ắn dĩ nhiên không phải là phi ền mu ộn chuyện có muốn hay không đối với người xui xẻo này chịu trách nhiệm, mà là đang phi ền mu ộn người này rốt cuộc là người nào.

Bộ dáng người nọ h ắn không có chút nào ấn tượng, nhưng thân thể sờ nghiệm khoái cảm tiêu h ồi thực cốt, khó có thể quên. Da thịt như tơ m ềm mại tinh tế, nơi tư mật thì khít chặt, còn có mái tóc đen tản mát trên gối. . . .

. . Từ sáng nay ng ồi ở trên nhuyễn kiệu v ề cung, h ắn còn một mực tinh tế h ồi tưởng, không khỏi hoài nghi có phải hay không tối hôm qua trong phòng có huân hương trợ giúp kích tình. Trong cung có rất nhiều loại huân hương này, lúc trước h ắn ở H ồ Thiên h ồ cũng dùng qua một chút, nhưng tựa h ồ cũng không có hiệu quả tốt như tối hôm qua

“Bệ hạ? Bệ hạ?”

Cho đến Lưu công công kêu to thanh âm, Dung Thành mới kịp phản ứng. “Chuẩn bị xong r ồi?”

“Chuẩn bị xong r ồi, bệ hạ cảm thấy có còn nơi nào không thoải mái hay không?”

Dung Thành nhìn sang gương đ ồng, mình bên trong áo mũ chỉnh t ề, anh khí bộc phát. Sách, g ập vương tử nhược quốc nào c ần ăn mặc đoan chính như thế .”Đi thôi.”

Bước ra Trường Nhạc cung ,Dung Thành bỗng nhiên xoay người, nói:

“Lưu Kỳ, người cho Tiểu Hợp Tử đi tra, tối hôm qua trong phòng kia điểm huân hương gì, đem mấy phần v ề cung cho ta.”Cuối cùng b ồi thêm một câu: “Càng nhanh càng tốt.”

Lưu công công cuối cùng biết đại khái là chuyện gì r ồi, vội vàng đáp: “Dạ, nô tài đi làm.”

Tịch dương chi ầu tà,văn võ bá quan đã trong Cam Tuy ền cung chờ chực lâu.

Dung Thành bước lên kim loan ngự ng ỗ,vén bào tử ng ỗ xuống, qu ần th ần lập tức khom lưng hành lễ, sơn hô vạn tuế.

“Các khanh bình thân, tộ tọa.”

Qu ần th ần ng ỗ vào vị trí,bên cạnh kim loan tọa thái giám phát tr ần kêu lớn: “Tuyên Nguyệt tộc vương tử bá kiến!”

Âm điệu cao mà rõ ràng,truy ền tới bên ngoài cửa cung Cam Tuy ền.Không lâu sau,một thân ảnh không nhanh không chậm , dưới ánh chi ầu đi đến.

Trong lúc nhất thời, vốn chúng th ần đang bàn luận xôn xao cũng dừng lại nghị luận.

Hoàn Ân một thân hoa phục mạ vàng đỏ h ồng nổi bật ,vòng eo mảnh khảnh được bạch ngọc đẹp dễ tóm gọn, y phục có chút điểm tực nhưng khi hấn mặc trên người ngoài ý muốn đáng vẻ phong lưu, xinh đẹp tuyệt tr ần dị thường. Vốn là mái tóc đen nhánh tùy ý bó buộc hôm nay được vấn lại,đỉnh đầu dùng Ngọc Tông tròn tròn vấn lên,thật dài rũ xuống một đạo vòng cung, giống như nhánh cây cao bên gió nhẩy múa .Mặc dù mặt mũi chẳng qua bình thường,không thể nói đặc biệt xinh đẹp, nhưng da thịt trắng nõn lúc này nhuộm lấy chút đỏ ửng,lại dị thường câu nhân.

Ngay cả Tuyên Vũ Đế “Kinh qua vô số người” cũng có chút giật mình sững sờ, cho đến khi đối phương đi tới kim loan ngự ng ỗ xuống, khó khăn quỳ lạy đại lễ,Dung Thành mới thanh tỉnh chút ít, nói: “Vương tử điện hạ chớ đa lễ.”

Loading...

Chương 9: Đường Thượng

Chương trước: **Chương 8: Gặp Gỡ**

Hoàn Ân nỗ lực đứng lên, trên lưng đã muốm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Phía sau thực đau. Đau đến nỗi hần đứng không nổi.

Trên cổ kiêu lốt nhuyễn đềm, mặc dù một đường có chút xóc nảy, tổng thể vẫn cảm thấy có vẻ dễ chịu. Vào hoàng cung, liền phải xuống kiệu toàn bộ nhờ chân đi, chỗ phía sau kia nguyên bản vốn chưa khép lại, cũng không có bôi thuốc, khi di chuyển bắp đùi đau như cắt. Khi vào đến Cam Tuyền cung, lại phải chú ý dáng vẻ, trong lúc mọi người nhìn mình bằng ánh mắt khó hiểu đi đến trước mặt Vũ Đế, giống như chịu phạt.

Thái độ Vũ Đế coi như không tệ, cũng không biết có phải khẩu phạt tâm xà hay không.

“Hoàn Ân điện hạ đường xa mà đến, đường xá mệt nhọc, hôm nay thiết yến vì điện hạ đón gió tẩy trần, sắc thái không phù hợp khẩu vị với gia hương của điện hạ, có gì thỉnh điện hạ thông cảm.”

Hoàn Ân bỗng nhiên cảm thấy thanh âm này tựa hồ có điểm quen tai, giống nhau ở nơi nào nghe qua. Ý tưởng này lại bị y nhanh chóng đuổi ra đầu, thanh âm của Tuyên Hưởng hoàng đế, y có thể ở chỗ nào nghe qua được chứ? Chẳng qua là tương tự thôi.

“Bệ hạ nói quá lời, Hoàn Ân đa tạ bệ hạ khoản đãi. Sắc thái cùng khẩu vị gia hương bất đồng, chắc hẳn cũng có phong vị khác.”

“Như vậy, thỉnh Hoàn Ân điện hạ nhập tọa đi.”

Cuối cùng đợi đến những lời này, Hoàn Ân như được đại xá, đi đến bên phải mấy bàn thượng tôn phía trước, nhẹ nhàng vén lên vạt áo dài ngẩng xuống, dáng vẻ như phượng điều vờn, đoan chính thanh lịch, hoàn mỹ e rằng khó soi mói.

Hoàn Ân lòng âm thầm than dài một hơi: cửa thứ nhất này cấp bậc lễ nghĩa xem như qua.

Cung nữ thái giám rất nhanh đưa lên đến đây từng đạo đồ ăn tinh mỹ, làm Hoàn Ân mở rộng tầm mắt. Đầu tiên đưa lên canh ba ba khai vị, ngon vô cùng, tiếp theo đưa lên vài đạo rau trộn, trừ bỏ sắc hương vị đầy đủ, chính giữa bàn tử củ cải điêu khắc thành hoa, ngay cả nhị hoa tí ti đều có thể thấy

được . Chế tác tinh tế như vậy ở Nguyệt tộc y cho tới bây giờ chưa thấy qua. Hoàn Ân thở dài, Tuyên Hường quả nhiên giàu có, ngay cả một ngày ba bữa đa dạng đều phong phú như thế. . . . Không biết Nguyệt tộc có thể sống tạm dưới bóng ma nước láng giềng được đến bao lâu.

“Hoàn Ân điện hạ, không biết đồ ăn này có hay không hợp khẩu vị ngài?” Vũ Đế thanh âm từ chỗ cao truyền đến.

“Rất tán thưởng. Hơn nữa cử cải khắc hoa này, làm Hoàn Ân mở rộng tầm mắt.”

Vừa dứt lời, phía đối diện truyền đến một câu thô lỗ: “Nga? Nói vậy Nguyệt tộc không có tài lực đi, ha ha ha ha!”

Lời nói khiêu khích như vậy, ở trong dự kiến của y. Hoàn Ân giương mắt nhìn lại, đối phương hiển nhiên là một vị võ tướng, mặc y phục, vóc người cũng muốn so với người bên ngoài lớn hơn . Giờ phút này đang ngồi bên cạnh vài vị quan viên cùng nhau cười to.

“Nguyệt tộc đều không phải không có tài lực, chính là không nghĩ đem tài lực dùng vào những chuyện vụn vặt này mà để trên những sự tình có ý nghĩa với nước với dân .” Hoàn Ân thoáng nâng lên âm điệu, tinh lực thanh âm thoáng chọc trấn trụ vài văn thần võ tướng đang cười rộ lên.”

.”Quốc khố giàu có, dùng rộng rãi vụ nạp hiên tài, xử lý thiên tai, yên ổn dân sinh, củng cố quân phòng, chẳng lẽ không phải so với đồ trang sức bên ngoài này có ý nghĩa nhiều hơn? Tộc của ta đều không phải là không thể, mà là không muốn!”

Lời nói cao vút, làm cho toàn trường đều an tĩnh lại. Võ tướng vừa rồi nói năng lỗ mãng mặt đỏ như say rượu, ấp úng nửa ngày nói không lên. “Ba ba” tiếng vỗ tay từ chỗ cao truyền đến, Hoàn Ân nhất thời có chút kinh hãi. Lần này nói, mặc cho ai đều nghe ra được có ý tứ khinh bỉ Tuyên Hường cách làm xa hoa lãng phí, nhưng khuất nhục như vậy không phản kích, cơn tức này y hẳn không được. Y là sứ giả Nguyệt tộc, không thể cho phép người khác đối Nguyệt tộc có một chút ít khinh mạn.

“Hoàn Ân điện hạ nói rất đúng!Tuyên Hường ta phải cảnh giác.”

Vũ Đế giải quyết dứt khoát, ai cũng không dám nói nữa. Hoàn Ân nhẹ nhàng thở ra: như vậy, sau này cùng thần tử nào đó nói chuyện hẳn là phải hơi chú ý một chút.

Huyệt thái dương bắt đầu nhảy nháy đau. Vừa mới nói chuyện, hiện tại vừa khó chịu . Trong áo cơ hồ bị mồ hôi làm ướt đầm, áo choàng bên ngoài dán trên lưng, Hần nhẹ nhàng thở ra, không sờ cũng biết mặt rất nóng.

Trước mặt bỗng nhiên xuất hiện hoa phục thù kim long của hoàng đế, phía trên đầu cũng truyền đến thanh âm nguyên bản hẳn là ở trên cao:

“Trăm mời người một ly.”

Hoàng đế mời rượu, không dám không tiếp. Dù là Hoàn Ân bình thường cũng không chạm vào rượu, đến lúc này cũng chỉ phải cần lấy kim tước bôi, đứng dậy.

Vừa rồi vẫn không có nhìn Vũ Đế, một nửa là xuất phát từ tôn kính, không thể tùy ý nhìn trộm đế dung, một nửa là xuất phát từ cả người y khó chịu, cũng không còn cái kia tâm tư để ý đối phương có phải hay không dài quá ba đầu sáu tay.

Hiện tại đối phương đến mời rượu, nếu không nhìn đối phương, chỉ sợ cũng không lễ phép.

Hoàn Ân tần mắt hướng về phía trước di động, dần dần đến ngực đối phương, cảm nhận, môi hơi mỏng, mũi anh tuấn, ánh mắt sắc bén, cùng tóc mai nghiêng nghiêng phía lông mày.

Y ngậy ngậy cả người.

Loading...

Chương 10: Dĩ Nhiên Là Người

Chương trước: **Chương 9: Đường Thượng**

Y không biết có phải hay không chính mình hồ đồ, thoáng có điểm choáng váng đầu.

Người trước mắt, không phải là hồn trưởng đêm đó coi hắn là tiểu quan mà ngành thượng y sao?

Làm sao có thể? Làm sao có thể khéo như thế? !

Hoàn Ân nhẹ nhàng lắc đầu, trợn to mắt lại nhìn kỹ một chút.

Tuy rằng miễn phục che lại, khí thế nghiêm nghị, ngũ quan vẫn là giống nhau như đúc, chính là thời điểm tỉnh ngộ ánh mắt càng sắc bén hơn.

Không sai, là hắn. Khuôn mặt kia, hắn dù hóa thành tro cũng nhận ra.

Trách không được, trách không được y lại cảm thấy thanh âm có chút quen tai, nguyên lai chính là cùng một người!

Hoàn Ân tay run rẩy không nghe theo sai sử, ly rượu rất nhanh đầu tràn ra đến.

Cừu địch y muốn giết chết, lại là đối tượng phải khẩn cầu viện trợ! Còn vận mệnh nào so với cái này nữ khúc hơn sao? Bị người nọ coi thành tiểu quan mà thượng, còn phải hèn mọn quỳ trước mặt hắn, thỉnh cầu hắn mượn binh! Hoàn Ân trong lòng phần hận tới cực điểm, cơ hồ nghiến răng lại.

Y nhận ra đối phương là ai, nhưng đối phương tựa hồ cũng không có nhận ra y, ly rượu nhẹ nhàng ở bờ ly chạm nhẹ vào, uống một hơi cạn sạch.

Ly rượu đụng nhau phát ra “đỉnh” một tiếng, Hoàn Ân mới lấy lại tinh thần, cố gắng áp lực trong đầu muôn vàn cảm xúc, run run đem ly đưa đến bên miệng, nhẹ nhàng uống một ngụm, chậm rãi uống xong cả ly rượu.

Trong nháy mắt, y thật hy vọng đây là rượu độc, uống xong đi, xong hết mọi chuyện.

Vũ Đế hướng y nâng ly không tỏ ý, theo sau trở về trên kim loan tọa.

Hoàn Ân gần như toàn thân thoát lực ngã xuống, nhìn chăm chú trên bàn tĩnh điều tể trách mà sững sờ. Thẳng đến có người hỏi y tình huống hiện tại trong Nguyệt tộc, y mới miễn cưỡng xốc lên tinh thần trả lời hai câu.

Nguyên bản đầu nóng sốt có chút hờ dờ hiện tại càng thêm mờ màng trên trên.

. “Điện hạ? Vương tử điện hạ?”

Thái giám phát trên câu nệ ở bên cạnh y hô hai tiếng, Hoàn Ân sững sốt, giương mắt vừa nhìn, đại điện mọi người đang nhìn y chăm chú.

“Thật có lỗi. Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu thái giám nhỏ tiếng nói: “Bệ hạ vừa đề nghị yêu người đi hậu hoa viên xem diễn.”

“A.” Hoàn Ân vội vàng đứng lên hướng thượng tọa chấp tay: “Bệ hạ thỉnh.”

Hoàn Ân tâm thần không yên theo Dung Thành xuyên qua đại điện, đi vào ngự hoa viên sân khấu kịch. Vũ Đế tựa hồ đối y coi như không lạnh nhạt, nhưng chuyện mượn binh, lại một chữ chưa nói. Thôi thôi, chờ diễn xong rồi tìm một cơ hội hỏi hẵn là được. Vừa nghĩ tới sẽ đối kẻ thù hận không thể sát phải khẩn cầu, Hoàn Ân trong lòng liền vừa hận vừa khổ.

Sân khấu đã sớm dựng tốt lắm, dưới sân cũng bày ghế nhuyển đệm, Dung Thành thẳng ngẩng thượng tọa cao nhất, thái giám dẫn Hoàn Ân đến trước vị trí của y, cư nhiên ngay tại bên trái Dung Thành. Hoàn Ân sững sốt một chút, vẫn là ngẩng xuống, chính là có ý thức di về phía trái nhích ra, nghĩ cách hẩn xa một chút.

Dung Thành nghiêng mặt đối hẩn cười cười: “Giám vu tộc nhân của người đang đánh giấc, trăm liền tuyển xà thái quân trăm tuổi nắm giữ ấn soái này diễn, coi như là mong ước xa xôi.”

“Tạ bệ hạ.” Hoàn Ân nhẹ nhàng gật đầu, . Xà thái quân trăm tuổi nắm giữ ấn soái? Là nói y trong triều không người sao? Cũng may hẩn không có cơ hội có thể nhìn đến bộ dáng kẻ thù, bằng không y thật lo lắng không chế không nổi chính mình một bạt tai phiến đi qua.

Thanh âm cheng cheng vang lên, trên sân khấu nhảy ra một gã vũ sinh. Lực chú ý mọi người lập tức đều bị hấp dẫn đi qua.

Y hiện tại đầu càng đau.

Vốn liền phát sốt, địa phương kia còn đau, hiện tại đầu sở gây nên an vị ở bên phải y, về mặt nhàn nhã xem diễn, y vẫn không thể một đao chém hẩn.

Ở bữa tiệc bị bắt uống lên vài ly rượu, gió đêm lạnh lạnh thổi, đau đầu muốn nứt ra, hưởng chỉ còn có tiếng cheng cheng thùng thùng luôn luôn tại bên tai quanh quẩn.

Hoàn Ân nhẹ nhàng lắc đầu, lại không dám đưa tay đi nhu huyết thái dương. Trong dạ dày một trận bốc lên như là sắp ới ra.

Y nghĩ nhắm mắt dưỡng thần một chút có lẽ sẽ tốt hơn. Người nọ bên cạnh chính là xem diễn vô cùng tập trung, ngẫu nhiên còn chụp một chút ghê dứa, y nhắm mắt trong chốc lát hẳn là sẽ không bị phát hiện.

Hoàn Ân nghĩ như vậy , mi mắt nhẹ nhàng khép lại.

Loading...

Chương 11: Dưỡng Tâm Điện

Chương trước: **Chương 10: Dĩ Nhiên Là Người**

Trên đài hai vũ sinh đánh đến tương đương phần khích, thanh âm cheng cheng thùng thùng cũng mau qua một trận, cuối cùng đến cao trào, dưới sân khấu cả sảnh đường một mảnh màu, ngay cả Dung Thành cũng cười vỗ vỗ tay, lại vô tình lưu ý đến người bên cạnh tựa hồ vẫn không có phản ứng gì.

Dung Thành hơi hơi nghiêng đầu đi, không ngờ phát hiện người nọ nhưng lại nhắm mắt, lông mi nhẹ buông xuống, bộ dáng như là đã muốn đang ngủ.

Thái giám đứng phía tay trái cũng phất trần thuận theo tầm mắt Dung Thành vừa nhìn, sợ tới mức vội vàng bước nhanh đi lên, muốn gọi tỉnh Hoàn Ân. Ở trước mặt quân vương ngủ gà ngủ gật, này chịu tội cũng không nhẹ! Ai ngờ Dung Thành lại nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo không cần kinh động y.

Phía sau một đám thần tử cũng đều toàn bộ tập trung trên sân khấu, căn bản không biết chất tử Nguyệt tộc đang ngủ. Thái giám đứng ở một bên thở mạnh cũng không dám, trời biết Dung Thành có thể hay không tưởng chút biện pháp khác đến chỉnh trị, tổng thể, hẳn thật sự không tính là để vương hòa ái dễ gần.

Thế mà tại đây dưới không khí gần như có chút quỷ dị, xà thái quân trăm tuổi nắm giữ ấn soái diễn xướng thuận lợi xong.

Dung Thành để thái giám thông báo ban thưởng cho vũ sinh, truyề lệnh yến hội chấm dứt, các vị quan lại liền toàn bộ lui xuống.

Trong vườn to như vậy điểm mấy chén nhỏ đèn lồng, gió đêm thổi tới một chút mùi hoa, nhất thời u tĩnh văn hoa.

Lưu Kỳ bước lại gần, Dung Thành thản nhiên nói: “Tim vài cái thái giám thân thể khỏe mạnh, đem y nâng tiến Dưỡng Tâm điện.”

**

Lưu Kỳ đứng ở một bên, nhìn Dung Thành đưa tay cởi xuống ngọc tông trên đầu Hoàn Ân toàn bộ quá trình thế nhưng cũng vẫn không tỉnh lại.

Dưỡng Tâm điện vốn là cung điện để hoàng đế xử lý sự vụ, trừ bỏ tiếp kiến quan viên cao cấp cùng thư phòng ngoài phê duyệt tấu chương, còn có một gian phòng để cho hoàng đế nghỉ ngơi thậm chí nghỉ trưa. Dung Thành để Hoàn Ân ở trong này nghỉ tạm thật sự không phải ý kiến hay : Có vì tổ chức.

“Bệ hạ.” Lưu Kỳ đứng ở bên giường thật cẩn thận nói : “Nếu không để lão nô sai những người này đưa vương tử điện hạ về dịch quán đi.” Để ý ngủ ở chỗ này, cái này gọi là cái chuyện gì. Kia hoàng đế quay về Trường Nhạc cung, lúc nào lật bài tử a?

Dung thành chỉ thản nhiên nói: “Tuyên Thái y.”

Bệ hạ hôm nay tuyệt đối còn đang không bình thường, Lưu Kỳ ở trong lòng hạ kết luận.

Nguyên bản đối vương tử Nguyệt tộc đến làm chất tử hờ hững , hôm nay nghe nói phá lệ đi mời rượu, xem hết diễn còn đem người trực tiếp mang về Dưỡng Tâm điện! Ở trước mặt hoàng đế ngủ, này tội danh đủ để chém đầu. Chẳng lẽ, bệ hạ coi trọng vương tử nghèo túng này? Tuy nói bộ dạng không bằng Long Ngọc công tử xinh đẹp, nhưng khí chất quả nhiên thanh tú ôn nhuận, chẳng lẽ bệ hạ thực động tâm tư?

Lưu Kỳ đầu nhất thời lớn: dù sao tên nghèo túng kia cũng là vương tử quốc gia khác, chủ tử nhà mình khả trăm ngàn không cần xằng bậy a. Sương phòng bên kia, Dung Thành chính đang nghiêng ngả bốn phía đánh giá Hoàn Ân. Nhìn gần khuôn mặt trắng nõn của y cũng có hương vị, tựa như Dạ Minh Châu phát ra Oánh Oánh quang mang, trắng nõn nhu hòa. Nguyên nhân còn bởi vì bị bệnh nhiễm thản nhiên đỏ bừng, giống như lau một tầng son phấn. Mi dày mà dài, vành tai khéo léo mượt mà cùng chớp mũi, môi đỏ tươi ướt át, Dung Thành càng xem càng cảm thấy thoải mái. Sau khi tóc cởi bỏ bó buộc, cả đầu tóc đen tản ra như tơ lụa, càng làm hấn mạc danh kỳ diệu vừa ý. Làm hấn hứng thú nhất là phía dưới mắt trái hoàn ân có lệ chí (nốt ruồi như giọt lệ =]]), liền sinh ở dưới mí mắt, mạc danh thêm mấy phần uyển chuyển quyến rũ. Nghe nói chiêu dài lệ chí mạng người không tốt, cả đời sẽ lưu rất nhiều nước mắt, xem ra lời này đầu không phải là nói dối.

Thời điểm thay Hoàn Ân cởi bỏ tóc , rõ ràng cảm giác được thân thể của y độ nóng rất cao, thở ra đến khí đầu nóng nóng , không biết nóng có bao nhiêu nghiêm trọng, thế nhưng còn gắng gượng đến dự tiệc, can đảm thật là đủ lớn.

Nhìn người vừa rồi còn ở đường thượng nhanh mồm nhanh miệng theo người đối chọi gay gắt, hiện tại liền mồm mại nằm ở nơi này, Dung Thành trong lòng không khỏi vừa động.

“Bệ hạ, Thái y ở ngoài cửa chờ.”

Nghe được thanh âm của Lưu Kỳ, Dung Thành lập tức tỉnh táo lại, vén lên màn giường, nói: “Tuyên hẩn tiến vào.”

Thái y vừa nghe nói là Dưỡng Tâm điện truyền gọi còn tưởng rằng bệ hạ long thể không tốt, ôm cái hòm thuốc ba bước đầu hai bước chạy tới. Đến đây vừa thấy, bệ hạ êm đẹp ngời ở một bên, xem ra là vị quý nhân trên giường xảy ra chuyện. Bất quá nói trở về, Tuyên Hưởng thật đúng là không có tiền lệ ở Dưỡng Tâm điện lâm hạnh

Cẩn thận bắt mạch, Thái y mới mở miệng: “Bệ hạ, vị quý nhân này chính là gió lạnh xâm nhập cơ thể tạo thành phát sốt, còn kèm miệng vết thương bị rách.”

“Miệng vết thương rách?” Dung thành liếc liếc mắt người quỳ trên mặt đất, “Chỗ nào đến miệng vết thương?”

Share~ Bạn đang

Loading...

Chương 12: Trị Bệnh

Chương trước: **Chương 11: Dưỡng Tâm Điện**

“Cái này. Thứ cho nô tài vô năng.” Hắc bắt mạch, cũng không phải là có thể nhìn thấu.

“Đưa phương thuốc cho thái y viện sắc dược.”

“Dạ.”

Ngữ khí Dung Thành rõ ràng không có tức giận gì, nhưng là quân vương , đợi cho lúc phát hỏa đó chính là rơi đầu. Thái y đáp không được vấn đề tự biết có then, vội vàng dập đầu, cái lưng m ô hôì d ãn ãi từng bước một lui ra bên ngoài.

“Đợi chút.”

Thái y cả người run lên: “Bệ hạ còn có gì phân phó?”

“Người xác định y bị thương?”

“Nô tài không dám nói ngoa, có tám phần nắm chắc. Phong hàn phát sốt cùng nhiễm trùng phát sốt bất đ ãng rất nhỏ.”

Dung Thành trầm ngâm trong chốc lát, nói : “Đi xuống đi.”

“Dạ.”

Bị thương? Cái này thật kỳ quái .Hắc không có lưu tâm đến Hoàn Ân, nhưng dịch quán bên kia cũng không có bất luận báo cáo gì về tình cảnh bị thương, ngay cả Thái y đầu không có gọi đến . Vậy là tước khi đến liền bị thương? Đây còn bị nhiễm trùng, miệng vết thương kia chỉ sợ không nhỏ. Lưu Kỳ nhìn Dung Thành nâng tay, vội vàng xông về phía trước từng bước, kéo màn ra . Người ở bên trong nhẹ nhú mi, hô hấp dần dập lại trầm trọng , hiển nhiên thập phần khó chịu.

“Bệ hạ có muốn h ãi cung trước? Người này có lẽ nô trông chừng.” Lưu Kỳ nói hướng người bên cạnh sai bảo, một cung nữ chạy nhanh tới, đem khăn bỏ vào chậu đ ãng tắm ướt, lại vắt khô, đắp lên trán Hoàn Ân.

“Ân.” Dung Thành đứng dậy ng ãi ở trước án kỷ , nói: “Đem tấu chương chưa phê xong tiến vào.”

Lưu Kỳ thật cẩn thận : “Bệ hạ. Hôm nay không lật bài tử?”

Bạn đang ?

“Không lật, nhanh đi.”

Hoàn Ân cả người nóng ra mồ hôi, lại từng trận từng trận phát run, đầu đau như muốn nứt ra. Giữa lúc hoảng hốt giống như có người lấy khăn lạnh đắp ở trên đầu y, giữa lúc y hỗn độn cảm thấy thanh thanh lành lạnh thật thoải mái, đột nhiên tỉnh ngộ lại : lúc này, không phải còn đang xem hí sao? !

Y chợt mở to hai mắt, trước mặt là một khuôn mặt cung nữ hoàn toàn xa lạ, cần khăn trên tay, biểu tình kinh sợ.

Nơi này là chỗ nào? Tại sao y lại ở trên giường? Rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Y đang nằm mơ sao? Hoàn Ân lắc đầu lại mở mắt ra, đầu phát sốt tri độn phản ứng không kịp, liền nghe được một tiếng có chút lạnh lạnh : “Bệ hạ. Vương tử điện hạ tỉnh.”

Một tiếng”Bệ hạ” cơ hồ làm đầu Hoàn Ân trống rỗng, tiếp theo liền nghe được tiếng bước chân, chậm rãi tới gần mép giường.

Hoàn Ân phản xạ xốc lên chắn, nghĩ xoay người xuống giường lễ bái, bị tay áo mình hoàng chặn lại, cái thanh âm quen thuộc kia nói: “Người bị bệnh trên giường miễn lễ. Lúc người đang xem hí mê man , trẫm liền sai người đem người đến này nghỉ ngơi một lát. Người hiện tại cảm thấy đỡ nhiều chưa?”

Nghe được thanh âm của người nọ, Hoàn Ân đầu có chút phát run. Đêm đó bị cường bạo gây cho y ám ảnh quá lớn, hiện tại đầu sở gây nên ngay tại trước mặt y, y làm sao có thể không sợ Người nọ hẳn là còn không có nhận ra y đi? Hoàn Ân nắm lấy chăn cực lực trấn định xuống , nói : “Vi thần quấy rầy bệ hạ nghỉ ngơi, tội đáng chết vạn lần.”

“Không có gì.”

Dung Thành ở mép giường ngẩng xuống, Hoàn Ân cảm thấy chính mình cả người lông tơ đều dựng thẳng lên.

“Người bị ngoại thương, tại sao không hướng dịch quán thông báo?”

Loading...

Chương 13: Nguyên Nhân Bệnh

Chương trước: **Chương 12: Trị Bệnh**

Ngoại thương? Hoàn Ân ngăn người: “Tạ bệ hạ quan tâm, nhưng vì thầ cũng không có ngoại thương gì.”

Khuôn mặt người nọ dưới ánh nến chiếu xuống tựa hồ có vẻ âm tình bất định, sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói : “Nếu là ở biên giới Tuyên Hưởng bị thương, cũng không báo lên đuổi bắt hung thủ, cũng không tuyên Thái y, có vẻ là trầm chiêu đãi không chu toàn.”

Xem như Hoàn Ân vào Tuyên Hưởng tới nay, nghe được một câu nặng nhất. Trong khoảnh khắc y mồ hôi lạnh chảy ròng, ép xuống thân mình đem cái trán nóng hổi chống đỡ nói, “Hồi bệ hạ, thương này chính là thầ ở biên giới Nguyệt tộc bị, vốn đã sắp sửa khỏi hẳn, hôm qua không biết vì sao tái phát, nghĩ đến chắc là do đi mã xa mệt nhọc, nghỉ ngơi hai ngày liền hảo, bệ hạ nhật lí vạn ky, thầ không dám kinh động.”

Rơi vào thế khẩn cấp, cũng không quản nói dối bị phát hiện , chỉ mong người này không truy cứu lai lịch miệng vết thương. Hoàn Ân cúi xuống thân mình, nhìn không thấy biểu tình hoàng đế. Cả người nóng lên, mồ hôi trên lưng làm ẩm y phục ẩm ướt thêm, dính ở ngoài da thịt, dính như keo, thật sự khó chịu.

Bên trong lặng im được một lúc lâu, ánh nến đốm đỏ mấy tiếng , mới nghe thấy Dung Thành ngữ khí không rõ nói : “Nếu như thế, trầm sẽ không truy cứu . Mong rằng vương tử điện hạ bảo trọng nhiều hơn, chớ để truyền đi ra ngoài, nói Tuyên Hưởng chiêu đãi không chu toàn.”

Hoàn Ân trong lòng buông lỏng, cơ hồ muốn nhu nhược ngã xuống: “Tạ bệ hạ quan tâm.”

“Đem bát dược này uống .” Vừa dứt lời, một bên Lưu Kỳ bưng bát sứ tiến lên hai bước.

Hoàn Ân cũng không biết này rốt cuộc là dược hay là độc, nghĩ rằng nếu là độc, sớm một chút kết thúc cũng không tệ. Liền tiếp nhận bát sứ uống một hơi cạn sạch.

“Lưu Kỳ, chuẩn bị kiệu đưa vương tử quay về dịch quán.”

“Dạ,” thanh âm có chút lạnh lạnh lên tiếng.

Hoàn Ân thở phào một tiếng không thể nghe thấy, chống đỡ thân mình xuống giường, chính nhìn quanh bốn phía tìm áo khoác, cung nữ kia nâng một bộ y phục đi tới, cũng là màu trắng thuần, hiển nhiên không phải hoa phục in sắc đỏ hôm nay mặc ở yến hưởng. Hoàn Ân phỏng đoán là ý tứ của hoàng đế, cũng không ngượng hỏi lại, lấy y phục liền mặc vào.

Y bào rộng rãi mặc ở trên người Hoàn Ân như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, bên hông cài đai ngọc, một đầu ô phát rồi tung, mi đen bằng cơ, giống như sơn thủy vậy mực.

Tóc bó buộc mất một chút thời gian, Hoàn Ân cũng đành phải vậy, thần nghĩ mau mau rời xa đế vương âm tình bất định này.

Quỳ xuống trong nháy mắt y đầu lại có chút choáng váng, mượn tư thế hạ xuống thân mình mới đứng vững. “Vi thần. Đa tạ bệ hạ chiếu cố.” Dừng một chút, vẫn là mở miệng hỏi: “Không biết chuyện mượn binh.”

“Ngày mai đại tướng quân Cao Trùng phát binh.”

Cũng may chuyện này hẳn không có thoái thác, Hoàn Ân cảm thấy trong lòng một khối tảng đá lớn rơi xuống đất: “Thần bái tạ hoàng ân hạo đấng.”

Lưu Kỳ đưa Hoàn Ân lên nhuyển kiệu, lại đổi thị vệ dẫn một phen, mới đi vòng quay về Dưỡng Tâm điện, vừa vào cửa, liền thấy chủ tử nhà mình đứng ở bên giường dõi theo ánh nến, vẻ mặt vẫn là nhìn không ra hỉ giận.

Lưu Kỳ không dám nói lời nào, liền đứng ở sau màn. Hơn nửa ngày, mới nghe thấy chủ tử nhà mình ngữ khí không rõ hỏi một câu: “Người nói xem y bị cái gì đã thương?”

Lưu Kỳ không dám giả ngu: “Bệ hạ. Lấy thần kinh nghiệm hữu hạn. Vương tử điện hạ chỉ sợ là. Bị thương phương diện kia.”

Không có gặp chuyện, thân thể nhiệt độ cao, lại không tuyên Thái y, như thế kỳ quái, hơn phân nửa chính là chuyện khó có thể mở miệng. Hắn ở trong cung ngày người mấy chục năm, thấy được nhiều.

Dung Thành khẽ hừ một tiếng.

Hậu đình bị nứt, còn chạy tới dự tiệc, nửa đường hôn mê bất tỉnh, Hoàn Ân này lá gan thật sự là đủ lớn. Thời điểm thanh tỉnh còn làm bộ dáng như vì dân chờ lệnh, ở trên yến hội rất có ý tứ ngọc nát đá tan kết quả cũng là người làm chuyện dơ bẩn.

Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong bại như. Dung Thành trong tâm hạ định ngữ.

Không biết vì sao, trước mắt lại hiện ra người nọ thân mặc áo ngoài màu trắng tóc dài rối tung bộ dáng kinh diễm như trúc như tùng. Nếu thật sự là người sừ lậu như vậy, khí chất tại sao lại ôn nhuận như ngọc như thế? Thấy Dung Thành sau khi hừ lại không nói chuyện, Lưu Kỳ thật cẩn thận nói : “Bệ hạ, vừa mới Tiều Hợp Tử h ồi báo, đêm đó trong phòng không có diễm huân hương gì.”

“Nga?” Dung thành lười lại đi nghĩ vương tử đ ồ bỏ đi kia, dù sao Nguyệt tộc sớm muộn gì cũng là vận mệnh bị thâm tóm, không bằng quan tâm một chút như thế nào ngoạn đến sáng khoái. “Lại cho người đi tra, tiều quan đêm đó là ai.”

Loading...

Chương 14

Chương trước: **Chương 13: Nguyên Nhân Bệnh**

Hoàn Ân ng ẫ trên cổ kiệu, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra.

B ầu không khí đêm nay vô cùng quỷ dị, y một vương tử nhược quốc tới cầu xin trợ giúp, lúc ở yến hưởng lại đi ngủ, không chỉ không bị truy cứu, còn được hoàng đế mang về điện nghỉ ngơi, này hết thấy đầu mang một cổ dị thường. Hơn nữa, người trước mặt đêm đó đối với mình. Y tuy nói không được, cảm thấy nơi đó có chút dị thường, làm cho y khó có thể an tâm xuống.

Có lẽ. Là bởi vì phát hiện hỗn trưởng đêm đó lại chính là hoàng đế đương tri ầu

Không chút nào khoa trương , thời điểm y thấy mặt của hắn, thật là tình thiên phích lịch (sấm sét giữa trời quang).

Hoàn Ân đưa tay lên trán chạm phải một mảnh nhiệt độ cao.

Thôi thôi, Dung Thành đã hứa hẹn phát binh, những cái khác li ền quên đi. Trước mắt tình thế biến hoá kỳ lạ, vẫn về Uyển Đ ồng trước đi, mình ở lại nơi thị phi này là đủ r ẫ, ngay cả có thể hay không toàn thân trở ra đầu cũng còn chưa biết a.

Nhuyễn kiệu nhoáng lên một cái, làm Hoàn Ân cơ h ồ muốn nôn mửa. Thật vất vả đến dịch quán, xa xa trông thấy Uyển Đ ồng khoác áo ngoài dựa ở cửa nhìn qua như là chờ đã lâu, vừa thấy kiệu hạ xuống li ền vội đi lên. Hoàn Ân khi kiệu hạ xuống thân hình m ềm nhũn, nếu không phải Uyển Đ ồng đỡ, đầu muốn uể oải ngã trên mặt đất.

Y một đường cứng rắn chống đỡ, đến lúc này đã là nỗ lực hết đà, tùy Uyển Đ ồng nâng vào nhà, ngay cả quần áo đầu không kịp cởi xuống, li ền hôn mê bất tỉnh.

Hoàn Ân chậm rãi mở to mắt, ánh vào mi mắt là đỉnh màn quen thuộc, không khỏi nhẹ nhàng thở phào một cái.

“Điện hạ, người cảm thấy tốt hơn một chút chưa?”

Hoàn Ân quay đầu lại, chỉ thấy Uyển Đ ồng ng ẫ ở mép giường, tóc lộn xộn, hốc mắt hãm sâu, giống như là cả đêm không ngủ.

“Người thế nào lại bộ dáng này? Không hảo hảo nghỉ ngơi?”

Uyển Đồng lập tức oa khóc ra: “Điện hạ nóng thành cái bộ dáng kia, ta làm sao dám ngủ?!” Nhiệt độ cơ thể cao đến nói mê sảng, hần thay đổi khăn ướt cả đêm, trong chậu đồng nước đầu biến thành nước ấm.

“Hôm nay tốt hơn nhiều.” Tuy rằng vẫn rất khó chịu, nhưng nhiệt độ cơ thể giảm xuống rất nhiều, ít nhất không có giống như đêm đó một trận lạnh một trận nóng.” Người nhanh đi nghỉ ngơi đi, người xem người này bộ dáng giống cái gì.”

“Điện hạ. Ngài rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không cần giấu giếm ta!”

“Chính là nhiễm phong hàn không đúng lúc xem đại phu, người cảm thấy là cái gì?” Hoàn Ân cười sờ sờ đầu hần. “Ta đứng lên hoạt động một chút, người nhanh đi nghỉ ngơi trong chốc lát.”

Uyển Đồng thế này mới một bên lau nước mắt một bên vào phòng ngủ. Chuyện đưa hần trở vềHôm sau rồi nói. Hải tử này không biết nhiều bớt thương tâm. Hoàn Ân nhìn hần xuất môn, nhin không được thờ dài.

Nền đỏ nhỏ giọt , ánh lên thân thể trên giường , cơ thể cân xứng, hai đùi tuyết trắng , móng tay đỏ sẫm đâm vào da thịt mật ong, thanh âm thờ dốc ngày càng cao, cuối cùng một tiếng thét có chút cao vút , màn mới đình chỉ lay động.

Thân thể mềm mại không xương như thủy xà dính lên, ngón ta có móng thật dài sờ trên ngực Dung Thành, bị hần nhẹ nhàng vung mở.

Nữ tử lập tức ủy khuất vạn phần: “Bệ hạ. Ngài đây là xảy ra chuyện gì?”

Dung Thành mở mắt nhìn đỉnh màn, miễn cưỡng không muốn nói chuyện. Gặp làm nũng bất thành, nữ tử vội vàng lại thay một bộ ngữ khí thông cảm: “Bệ hạ. Nô tì mặc kệ ngài ở bên ngoài có bao nhiêu nam nhân nữ nhân, thời điểm bệ hạ nghĩ đến nhìn nô tì, nô tì đầu vui mừng.”

Nghe lời này Dung Thành cuối cùng “Ân” một tiếng, nhưng là không có nói tiếp.

Một kích hiệu quả, nữ tử lại bu ãn bã nói: “Nô tì không cần có thể giúp bệ hạ vui vẻ vĩnh viễn, chỉ cần trong lòng bệ hạ lưu một chỗ cho nô tì như vậy đủ rồi.”

Nữ nhân trừ bỏ ai oán cũng không có cái gì khác sao? Dung Thành cuối cùng không kiên nhẫn, ng ãi dậy , lấy trung y màu trắng trên kỷ thượng phủ

thêm vào.

Nữ tử lập tức có chút sững sờ, tại sao câu nàng vỗ mông ngựa này lại đến đùi ngựa? Sợ run hai giây, lại vội vàng cuộn mình xuống giường, thay Dung Thành sửa lại y phục, thêm áo khoác, cuối cùng nhu tình như nước hành cái lễ: “Nô tì cung tiến bệ hạ.” Cuối cùng không quên sâu kín nâng mắt lên nhìn Dung Thành một cái, Dung Thành nhìn cũng không nhìn nàng, xoay người đi ra cửa .

Lưu Kỳ cầ n đèn l ờng phía trước dẫn đường, chủ tử nhà mình g ần đây không lật bài tử về mặt không vui.

Hôm ở Dưỡng Tâm điện tiến bước vương tử kia, chủ tử nhà mình li ền trực tiếp trở về Trường Nhạc cung, không lật bài tử. Ngày hôm qua, không lật bài tử. Hôm nay, không kiên nhẫn ở kim bàn sờ soạng trong chốc lát, cuối cùng vung tay áo: “Bãi giá Dục Tú cung.” Dục Tú cung là chỗ Quách quý phi, Quách quý phi chưa bao giờ cúi kính, đối với gia chủ mình bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt, công phu giả vờ đi ền ắm đáng yêu cũng là dày công tu luyện , cho nên bệ hạ vẫn đối Quách quý phi thái độ cũng không tệ lắm. Cho dù là như vậy, Quách quý phi cũng không có thể lưu lại bệ hạ.

Lưu Kỳ biết chuyện tình đêm đó, hơn nữa g ần đây Dung Thành trước sau mệnh lệnh hỏi thăm”Huân hương” cùng”Tiểu quan” , ở đại nội làm nhi ều năm như thế, hẳn sao lại không biết ý nghĩ của Dung Thành.

Đắn đo trong chốc lát, Lưu Kỳ nhỏ giọng nói : “Bệ hạ, muốn hay không nô tài đem Lộng Ngọc công tử tiến cung?

Dung Thành liếc mắt nhìn hắn: “Cho hắn tiến vào làm gì? ” Lộng Ngọc luôn luôn ở trước mặt hắn làm kiêu, đây cũng là lạc thú hắn có duy nhất .

Nếu biết chính xác thân phận hắn, còn không biết a dua thế nào đây. Khuôn mặt nịnh nọt hắn nhìn đều phi ền. “Tiểu quan kia là ai còn chưa tra ra sao?”

“Cái này. Lão nô từng thúc giục Tiểu Hợp Tử, Tiểu Hợp Tử nói Di Phương Các bên kia cũng không ghi lại, hắn còn phải tốn chút thời gian lần lượt hỏi từng người.” Nếu không phải vạn tuế gia không muốn giống trống khua chiêng tìm, lúc này phỏng chừng người có thể đưa đến trước mặt Dung Thành.

“Dài dòng.”

Chủ tử nhà mình đêm nay rõ ràng tâm tình không tốt, Lưu Kỳ không dám tới g ần đụng chạm mũi thương, đành phải một đường yên lặng dẫn đèn l ờng.

Dung Thành thật rất phiền chán.

Đây là chuyện hần hành phòng lần đầu tới nay.

Theo thời điểm hần còn tại Đông cung làm thái tử chơi đùa không ít mỹ nhân, cũng là khách quen ở kỹ viện. Tuyên Văn Đế đương lúc đó phong lưu phóng khoáng, chỉ cần không gây ra đại sự cũng lười quản. Sau khi lớn lên một chút, nghe nói phía sau của nam nhân so với nữ nhân càng chặt, trều sấp càng thích, xong việc sau khi cũng không phải lo lắng vấn đề mang thai, liền bắt đầu sinh ý niệm ngoạn nam tử xinh đẹp trong đầu. Hần thượng qua nam nhân rất nhiều, không có một người nào có cảm giác như tối hôm đó. Không biết là có phải bởi vì do uống say hay không.

Đêm nay cùng Quách quý phi hành sự, hần cố ý uống chút rượu, thậm chí cố ý chế tạo chút cảm giác cường bạo, ai ngờ vẫn nhạt nhẽo, qua loa tiết ra cho xong chuyện.

Nghe nói có vài nam tử thể chất thích hợp làm tiểu quan, thí dụ như phía sau hút rất chắc, nội bích còn có thể tự động phân bố dịch thể linh tinh, chẳng lẽ hần đêm đó gặp trúng một cái cực phẩm như vậy? Nhưng cực phẩm như thế, vì sao không xuất danh?

Nếu người nọ là cố ý, vậy kỹ thuật câu dẫn nam nhân thật sự rất tốt. Làm cho người ta thoải mái, lại bảo trì bộ mặt thần bí.

Dung Thành khẽ hừ một tiếng: thiên hạ đâu là của trẫm, còn sợ trẫm tìm không ra người sao.

Loading...

Chương 15

Chương trước: **Chương 14**

Hôm sau yến hội chiêu đãi, Dung Thành hạ chỉ phát ba vạn binh tiếp viện Nguyệt tộc, do Trình Văn Viễn lãnh binh xuất chinh. Đương nhiên, người có chút đầu óc trong lòng biết rõ ràng, hỗ trợ là giả, đi đầu tra là thật. Không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Hoàn Ân chỉ đều hôm đó liền nhận được bản sao thánh chỉ, nghĩ một lát, viết một phong thư từ dịch quán chuyển giao cấp Trình Văn Viễn, ủy thác hẳn hộ tống Uyển Đồng về nước. Uyển Đồng tỉnh lại biết được, vừa khóc lại náo loạn, còn kén "Rời nhà trốn đi", thẳng đến Hoàn Ân mặt lạnh, ngưng trọng nói: "Người phải trở về, không thương lượng." Mới khóc thút thít nghẹn chạy đến phòng ngủ đi sinh hồn đổi, buổi tối cũng không có đi ra ăn cơm, ngay cả bọc đồ đều là Hoàn Ân thu xếp.

Ngày thứ ba dưới thánh chỉ, đại quân bắt đầu lên đường xuất chinh. Uyển Đồng cũng lại bắt chấp cẩu kính, khóc như núi đổ, ôm thắt lưng Hoàn Ân không đi. Hoàn Ân trong lòng cũng khổ, cố nén thương tâm đem Uyển Đồng giao cho Trình Văn Viễn, nhìn theo bánh xe cuộn cuộn, cuối cùng một chút bụi mù đầu rơi xong rồi, mới thở dài một tiếng, xoay người trở về dịch quán.

Hiện nay, nơi này hồ lang tiều đồ còn chưa biết, cũng chỉ có một mình y. Hoàn Ân chống đỡ cái trán nhắm mắt bình phục một lát, trải rộng giấy tuyên thành ra, mài chút mực, tinh tế viết chữ xuống.

Y mặc dù không muốn gặp lại người nợ, nhưng ân huệ lớn này không ra mặt nói lời cảm ơn, cấp bậc lễ nghĩa thật sự không thể nào nói nổi. Thôi thôi, này hơn phân nửa cũng là gần nhất một lần cuối cùng thấy hẳn, lần này gặp xong, liền khả yên lặng chờ chiến sự chấm dứt, khi đó nói không chừng có thể về nước. Nếu không thể về nước.

Hoàn Ân viết viết, trước mắt hiện ra biểu tình người nợ dưới ánh nến không rõ cùng ngũ quan sắc bén, tay không khỏi run lên, chữ "Hạ" kia một nét dường như cuộn sóng. Hoàn Ân cúi đầu thở dài, lấy ra cái chặn giấy, lại trải ra giấy tuyên thành đề hảo.

Buổi chiều liền thu được phúc đáp trong cung đưa tới ,cho y giờ Dậu vào cung dự tiệc, còn ghi chú riêng chỉ có quân thần hai người, mặc gì tùy ý. Hoàn Ân vừa nghe chỉ có hai người bọn họ, trên lưng mồ hôi lạnh ứa ra, Lưu Kỳ ho khan một tiếng, y mới giật mình bừng tỉnh, đưa tay tiếp nhận thánh chỉ.

Đang lúc hoàng hôn, Cam Tuyền cung sau ngự hoa viên hoa mai lưu động. Mặt trời sắp xuống núi tà tà ở trong vườn mặt lên ánh chiều tà vàng óng ánh, hoa cỏ thanh u ở trong gió nhẹ lay động, trong không khí tản mạn tí ti hương thơm, làm người ta huân nhiên dục túy.

Dung Thành vừa bước qua cổng vòm, liền gặp Hoàn Ân một thân thuần trắng đứng ở bên đình, nghiêng đầu xem hờng lí ngư trong ao. Hôm nay tóc y cũng cột lên, thật dài buông xuống sau người, bị gió thổi nhẹ, vung lên nhều lộn tóc. Cổ như bạch ngọc tinh xảo đặc sắc, như thiên nga , làm cho Dung Thành tâm lí sinh ra chút cảm giác kỳ diệu: không biết là y trắng hơn, hay Lộng Ngọc trắng hơn ?

Hoàn Ân nghe thấy tiếng bước chân, hoàn hồn nhìn, chỉ thấy Dung Thành đã muốn đến gần , tuy là thân mình hoàng , vẫn là dấu không được một thân khí chất sắc bén. Hoàn Ân trong lòng nảy lên một trận sợ hãi, mượn xoay người hành lễ che dấu trái tim kinh hoàng.

“Bình thân, chúc đa lễ.” Người nọ thản nhiên nói, vươn tay nâng cổ tay y Hoàn Ân lập tức giống như bị bỏng, nhanh chóng lùi tay về.

Trên lưng ra một thân mồ hôi lạnh, mới cảm thấy được chính mình thất lễ trước quân vương, Hoàn Ân đầu cũng không dám ngẩng lên, vội vàng nói: “Thật có lỗi. Ta nhất thời có chút khấn trương.”

Dung Thành mặc dù hơi hơi có chút không hờn giận, cũng lười vạch trần, nhú mày nói : “Vô sự, tâm tình của người trầm cũng có thể lý giải một hai. Ngồi đi.” Nói xong liền dẫn đầu vén lên bào tử, ngồi ở trên ghế đá bạch ngọc phô nhuyển đệm.

Hoàn Ân ngồi xuống lấy lại bình tĩnh, bưng lên tửu hồ trên bàn rót đầy một chén rượu cho Dung Thành , lại châm cho mình một ly, nâng chén nói : “Bệ hạ nhân từ, thần bái tạ bệ hạ hoàng ân hạo đấng. Bệ hạ phát binh cứu Nguyệt tộc vu thủy hỏa chi trung, ngày sau tùy người sai khiến, Nguyệt tộc muôn lần chết không chối từ. Thần xin kính trước.” Dứt lời, thẳng uống cạn trước. ?

“Tiện tay mà thôi.” Dung Thành thản nhiên lên tiếng.”Không biết vương tử điện hạ sốt cao đột ngột có chuyển biến tốt đẹp?”

“Nhờ phúc bệ hạ, ngay lúc đó đã đỡ một nửa hiện tại đã khỏi hẳn.” Thái y viện mỗi ngày hướng dịch quán đưa được liệu trân quý, , nhân sâm đầu ăn không hết. Sốt lui đi, nhưng di chứng ho khan còn lưu lại, nơi bí ẩn bị xâm nhập mãnh liệt không lâu , vẫn đang ần ần đau.

“Kia trăm an tâm.” Dung Thành mỉm cười, thay đổi câu chuyện: “Ung kinh rất lớn, vương tử điện hạ có hứng thú có thể ra dạo, thích hợp đi lại đối việc khỏi hẳn cũng nhiều có ích lợi.”

“Tạ bệ hạ quan tâm, thần đã đại khái dạo qua. Ung kinh phồn hoa giàu có và đông đúc, làm người ta tán thưởng, Nguyệt tộc cả nước sợ hãi cũng chỉ có thể ngắm nhìn . Toàn bộ dựa vào bệ hạ anh minh.”

Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên. Khen ngợi như vậy là từ dân ngoại tộc thảo luận mà có, phá lệ làm người ta đắc ý. Dung Thành cười ha ha, nâng lên chén rượu.

“Kỳ thật trăm thực buồn bức một việc.”

“Bệ hạ thỉnh giảng.”

Dung Thành chậm rãi mở miệng, ngữ khí nghe không ra hỉ giận: “Vì sao vương tử điện hạ vẫn tránh né không nhìn trăm? Là trăm bộ dạng có vẻ đáng sợ sao?”

Hoàn Ân sợ hãi cả kinh: chẳng lẽ hắn đã phát hiện? ! Tính phản xạ ngẩng đầu, đối phương nhìn như nhàn tản phiêu đến liếc mắt một cái, ba đầu ngón tay thưởng thức chén không trong tay, trên ngón giữa đeo ngọc lục bảo bảo thạch như mắt mèo phát ra lục quang sâu kín.

Loading...

Chương 16

Chương trước: **Chương 15**

“Bệ hạ chuyện này.” Hoàn Ân tay nắm lấy chén rượu khẽ run nhẹ, đầu óc trống rỗng, các loại ý niệm trong đầu lần lượt thay đổi hiện lên, vừa nghĩ tới Dung Thành có phải hay không đã muốn nhận ra “Tiểu quan” đêm đó là y, trên lưng mồ hôi lạnh liên tục chảy rùng rùng, đang lúc hoàng hôn ấm áp gió cũng truyên lại không đến nửa điểm nhiệt độ. Hoàn Ân mắt không có tiêu cự, trong đầu ong ong vang lên một hồi lâu, mới thấu được ra lý do thích hợp, cưỡng chế sợ hãi mở miệng: “Lần trước bệ hạ thiết yến khoản đãi vi thần, vi thần lại ở trên yến hội ngủ, đến nay vẫn thật xấu hổ, này không dám đối mặt bệ hạ. . . .”

“Nguyên lai vương tử điện hạ còn tại để ý chuyện ngày đó.” Dung Thành cười khẽ hai tiếng, “Thật sự là quá lo lắng. Vương tử điện hạ ốm bệnh nhẹ trong người, đem theo thân thể bị bệnh tới tham gia yến hội, nửa đường ngủ hơn phân nửa là vì thân thể không khỏe, nên có thể châm chước. Trẫm đầu tiên không phải là người không nói đạo lý, nếu không sớm lấy trước mặt quân vương thất lễ để luận tội, điện hạ không cần vẫn lo lắng trong lòng.” Lần này nói được thật sự là đồng tình ba phần, cũng cấp cho bậc thang để xuống, Hoàn Ân hỏi: “Thần cảm tạ bệ hạ nhân từ!” Lập tức lại châm chén rượu, đứng dậy cúi đầu, uống một hơi cạn sạch.

Dung Thành nheo lại ánh mắt nhìn Hoàn Ân nâng chén lên lộ ra cổ thon dài, ý nghĩ liền ngấm nổi lên. Cổ vừa trắng vừa nhỏ, cơ hồ cùng y một thân bào tử thuần trắng giống nhau, nhưng trên tính chất người lại nhiều một tia da thịt cảm giác ôn nhuận, không biết giữ trong lòng bàn tay là cảm giác như thế nào. Dung Thành nói không so đo, Hoàn Ân ngược lại cảm thấy càng thêm lo lắng không hiểu, hơn nữa người đối diện ánh mắt trắng trợn không thèm che dấu trên người y lưu luyến, Hoàn Ân khẩn trương sợ hãi không thở nổi, một ngụm rượu không hảo hảo nuốt, lập tức bị sặc.

“Khụ khụ.” Hoàn Ân ngẩng trở lại ghế đá, mượn ống tay áo che miệng, đem rượu chưa uống xong thả lại trên bàn, quay mặt đi kịch liệt ho khan. Bình thường một chén nước sặc ở khí quản đầu cũng đủ khó chịu, càng chớ nói rượu mạnh.

Gặp tiểu vương tử hai má đỏ lên, Dung Thành tà tâm nổi lên bốn phía, đứng dậy đi đến bên cạnh Hoàn Ân, làm bộ quan tâm vuốt vuốt lưng y. Mặc dù cách một tầng vải, vẫn là có thể sờ đến da thịt người dưới thân, chỗ thắt lưng tựa hồ so với hắc tửu tượng còn muốn nhỏ gầy. Hoàn Ân bị rượu ghen đến ruột gan cũng muốn ho ra, cho dù cảm giác được người nọ đang sờ lưng y, một bàn tay nhiệt độ cao đánh vào trên lưng y, chỉ cảm thấy trong dạ dày càng thêm ghê tởm, nhất thời cũng không có biện pháp gì. Đối phương là Thiên Tử đại quốc, y tổng không có khả năng khước từ người ta “Thiện ý trấn an”.

Cuối cùng thoáng bình tĩnh trở lại, Hoàn Ân lắc lắc tay trái, bảo chính mình vô sự, quay mặt lại chậm rãi nói : “Bệ hạ. Thần lại thất lễ, thật sự là tội đáng chết vạn lần.” giờ phút này Hoàn Ân nguyên bản trên khuôn mặt bạch ngọc nhiên nhiên đỏ bừng, giống như tiểu quan xinh đẹp Di Phương Các bôi son phấn. Bởi vì bị sặc, ho chảy ra nước mắt, quay mặt đến thoáng nhìn, đáy mắt còn mang chút thủy khí, giống như hàm chứa một vũng xuân thủy, ngay cả trên lông mi đều mang thủy châu tinh mịn. Xấu hổ mang khiếp sợ, tựa như giận tựa như khẫn, nhưng lại mỹ lệ không gì sánh được.

Dung Thành chỉ cảm thấy hỏa động lại nhiều ngày lập tức dấy lên. Kìêu chế không được tựa như tâm tính thiếu niên mới nếm thử tư vị mây mưa. Thật sự là kì quái.

Hắn mười mấy tuổi đã bắt đầu lâm hạnh cung nữ tiểu quan, gặp qua thủ đoạn tán tỉnh nhiều không kể xiết, xa không nói, Quách quý phi ở phương diện này chính là một phen hảo thủ. Như thế nào u oán lại ngại ngùng trộm nghiêng mắt nhìn nam nhân, thế nào dục cự còn ngênh, như thế nào làm bộ phản ứng như xử nữ, như thế nào rên rỉ như thế nào cầu xin, như thế nào lê hoa mang vũ, kỹ xảo đầu dày công tôi luyện. Lộng Ngọc ở phương diện này cũng không bằng, kia tư thái tiên hạc cao điều vì câu hồn nam nhân. Tiểu quan trong kỹ viện, mặt ngoài càng là trinh tiết liệt nữ, trên giường càng là phóng đảng.Nam nhân liền hưởng thụ loại khoái cảm săn bắn này.

Nhưng , này hết thấy kỹ xảo câu dẫn người , cũng không bằng tiểu vương tử Nguyệt tộc quay đầu nhẹ nhàng thoáng nhìn.

Hắn là nên khen kỹ thuật y rất tốt,y sắp xếp tình tiết nắm lấy thời cơ hảo , hay là.

“Vương tử điện hạ lại cùng trăm nói đùa.” Dung Thành chậm rãi thông thả quay về bàn đá đối diện, thưởng thức kim tước bơi trên bàn. “Việc rất nhỏ, không cần chuyện bé xé ra to.”

Hoàn Ân bị ánh mắt nghi ngờ ngấm đối diện nhìn chằm chằm cả người không được tự nhiên, phía sau còn lưu xúc cảm người nọ vuốt ve giống như bị xà liếm quá ghê tởm. Hoàn Ân tính che dấu ho khan hai tiếng, nói : “Thần tự phạt một chén.”

Tiệc rượu tra tấn người, rốt cuộc muốn lúc nào mới chấm dứt? Y hận không thể đi lên đem súc sinh cần thú không bằng này đao vạn quả, cố tình còn phải ngẩng ở chỗ này lá mặt lá trái, nói cười yển yển, nói nhảm không đến nơi đến chốn. Không biết là có phải vì súc sinh này từng cường bạo qua y, Hoàn Ân thế nào cũng thấy ngôn ngữ cử chỉ người này đầy cảm giác ái muội không hiểu, ái muội đến ác tâm.

“Nhìn người đối mặt trăm luôn một bộ dáng không được tự nhiên, trăm cũng không làm khó dễ người.” Dung Thành cười cười, “Trăm kỳ thật cũng không còn chuyện gì, chính là tìm người đến nhờ một chút. Không bằng, hôm nay trước hết như vậy đi.”

Hoàn Ân nghe thế trong lòng thở phào một hơi, kích động cả người đều ở run rẩy, vội vàng theo nói tiếp: “Thần sẽ không quấy rầy bệ hạ, cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Ân.” Dung Thành khoát tay.

Cũng không phải hẳn thật thương cảm Hoàn Ân.

Hắn chính là có điểm cần giữ không được.

Tà hỏa dâng lên, thẳng hướng hạ thế, làm vua của một nước, hẳn khi nào ủy khuất chính mình?

Nhìn người nọ góc áo thuần trắng biến mất ở phía sau cổng vòm hoa viên, Dung Thành gần từng tiếng nói: “Lưu Kỳ, đi đem Lộng Ngọc tiến cung, lập tức.”

Loading...

Chương 17

Chương trước: **Chương 16**

Thiên Tử tâm tư chính là khó cân nhắc.

Ngày hôm qua hỏi có muốn đem Lộng Ngọc tiến cung hay không, hắn còn nói không cần, hôm nay liền thay đổi chủ ý. Thật sự là ngẫm không ra.

Lưu Kỳ một bên vụng trộm oán thầm một bên chạy nhanh sai người đi Di Phương các truyền chiếu.

Lộng Ngọc công tử, hiện tại mười tám, đầu bài Di Phương Các, Ung Kinh đệ nhất danh quan. Cần kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, thi từ ca phú một cái không sót, dạng cũng Thẩm ngư Lạc Nhạn bế nguyệt tu hoa, ở ung kinh tài danh cùng diễm danh đều xem trọng. Nghe đồn từng có người ra bạc hai mươi vạn lượng cầu một đêm không có kết quả, cầu kiến Lộng Ngọc công tử trừ xếp hàng chờ bên ngoài, cần phải là công tử nhà đại phú đại quý, còn muốn có tài khí, cuối cùng, còn phải nhìn bản thân hắn tâm tình hôm đó. Phở phờng đồn đãi ồn ào náo động trên cõi trần, Lộng Ngọc công tử tiếng tăm phát triển không ngừng, người gặp qua hắn chân diện mục thật đúng là không nhiều lắm, nhưng thấy qua, nghe nói đều mê chết đi sống lại.

Dung Thành thường xuyên ra ngoài "Thử nghiệm và quan sát dân tình", lời đồn đãi nghe nhiều nên quen. Một ngày giả mạo mạo quan viên tiến vào Di Phương Các, đáp lại Lộng Ngọc công tử ra vài câu đối rất khó, hơn nữa Dung Thành bản thân diện mạo hiên ngang, ngày đó may mắn làm Lộng Ngọc nhập vào mắt. Nhưng là Lộng Ngọc vẫn "Bán nghệ không bán thân", Dung Thành biết đây là thủ đoạn câu khách, cũng không tức giận, liền thuận ý tứ đối phương ngoan.

Ngoan cho tới hôm nay, hắn lại bỗng nhiên có chút nhịn không được.

Đều không phải hắn chán ghét trò chơi này, mà là hắn cần một hồi tính sự có thể so sánh ngày ấy uống rượu. Nhiều khi, dục vọng của người bất quá là bởi vì không thể cầu, một khi chiếm được, cũng chậm rãi sinh chán ghét. Đây đó là văn tử huyết cùng chu sa chí, trắng trước giường cùng hạt cơm. Nếu cường bạo Lộng Ngọc, có thể gây cho hắn vô thượng cực lạc, đem "Cầu không thể" đổi thành cầu mà được, coi như là hiểu rõ nhất cộc

tâm sự làm phức tạp hẳn đã nhiều ngày.

Cả ngày đối chính mình lấy kiêu, tâm tình hảo chỉ thấy, tâm tình không tốt sẽ không gặp người quý gối trước mặt, Dung Thành là có một chút khoái ý như vậy.

Hắn lặng yên nửa ngày, dùng thủ đoạn mềm dẻo một chút một chút cất lý trí đối phương, thẳng đến đối phương giữa trán đầu chảy ra mồ hôi, mới không nhanh không chậm nói một câu: “Ngẩng đầu làm cho trẫm nhìn một cái.”

Kia một cái chớp mắt trên mặt Lộng Ngọc biểu tình thực có thể dùng phấn khích để hình dung.

Kế tiếp chính là không ngừng đập đầu, đập đầu lấp bắp nói “Thảo dân có mắt như mù, tội đáng chết vạn lần.”

Nguyên bản búi tóc hảo hảo một đầu tóc đen phân tán mở ra, hỗn loạn mà chặt vật phô trên mặt đất. Cách một tầng vài đầu có thể thấy thân thể đang run rẩy.

“Được rồi đừng đập.” Dung Thành nâng cằm. Dự kiến phản ứng bên trong làm cho hắn nguyên bản một chút khoái ý lập tức không hiểu bị phiến chán thay thế được.”Đêm nay hầu hạ tốt, thưởng của người không phải ít.”

“Thảo, thảo dân tuân chỉ.”

Nến đỏ nhỏ giọt, chặn mền hỗn độn.

Kỹ thuật Lộng Ngọc như Dung Thành nhận biết, giữa những người kia, quả thực nhất lưu. Dùng miệng hầu hạ làm cho hắn bắn một lần, vươn lưỡi liếm liếm môi dưới, đem bên môi một tia bạch trọc cuốn vào trong miệng.

Kia bộ dáng tư thái, dâm đảng đến cực điểm. Ngay cả thoát quần áo đầu thoát đến hắn miệng đắng lưỡi khô, dưới bụng rục rịch.

Lộng Ngọc liếm lộng hầu kết Dung Thành, bàn tay trắng nõn nhỏ vào dài còn chưa tới kịp ở trên người hắn đốt lửa, liền bị Dung Thành xoay người đặt ở trên giường, tách ra hai chân trực tiếp đi vào.

Người dưới thân da thịt trơn trượt như tơ, eo nhỏ bé yếu ớt, nhũ thủ đỏ bừng, thân thể cơ hồ là hoàn mỹ. Bí xử chắc đến nóng ướt, còn có thể tự động co rút lại, cho dù chưa làm bước đầu, cắm vào cũng không hề trở ngại, ngược lại bị gắt gao hấp thụ, muốn ngừng mà không được. Rên rỉ cũng là khi đoạn khi tục, lúc cao lúc thấp, làm cho người ta bất giác rất không thật, không thấy chút tiếng động giống như gian thi, cúi đầu khóc nức nở thì càng dẫn phát ước số Dung Thành bạo ngược.

Ngay cả như thế, Dung Thành lại vẫn cảm thấy không đủ.

Hắn không thể nói rõ tới là làm sao không đủ.

Là rên rỉ không đủ thảm thương? Phản kháng không đủ kịch liệt? Vẫn là thất lưng không đủ nhỏ, không thể để cho hai tay hắn không đủ vây quanh? Dung Thành tàn nhẫn đâm một cái, người dưới thân hét lên một tiếng, chịu không nổi quay đầu đi, lộ ra đoạn cổ trắng nõn non mịn, sấn tóc đen như mực, như củ sen.

Dung Thành bỗng nhiên nghĩ đến lần triệu kiến Hoàn Ân chạng vạng ở trong hoa viên.

Cũng là cổ bạch ngọc như vậy, xương quai xanh có chút nhô ra, lúc ấy hắn còn đang suy nghĩ, cùng Lộng Ngọc so sánh, không biết ai trắng hơn một chút?

Đang ngây người, người dưới thân bỗng nhiên kịch liệt giãy dụa, thậm chí khàn khàn cổ họng kêu “Đừng”. Dung Thành có chút không vui, tới bước này còn giả vờ thanh thuần, một tay liền đem hai tay chống đỡ ở trên vai hắn ra, nắm tay cùng một chỗ đặt ở trên giường, tiếp theo cúi xuống thân đến gần hai má người nọ.

Người nọ chính nhỏ giọng khóc nức nở, hô hấp căng thẳng gấp rút, cổ xương dài nhỏ đầu lồi ra, ngực kịch liệt phập phồng.

Dung Thành lật cầm người nọ, hiện ra ở trước mắt là hé ra khuôn mặt che kín nước mắt, chau mày, ánh mắt nhắm chặt, trên lông mi thon dài phủ giọt nước tinh mịn, bạc thấn có chút trắng bệch hơi hơi mờ, thoát nhìn thêm thảm, lại vô cùng mê người phạm tội.

Đợi chút. Biểu tình này. khuôn mặt này. Không phải Hoàn Ân tiểu vương tử Nguyệt tộc đến làm chất tử sao?!

Loading...

Chương 18: Người Trong Mơ

Chương trước: **Chương 17**

Dung Thành động tác bị kiềm hãm, tiếp theo trườn động lớn hơn, cơ hồ muốn đem người dưới thân áp vào khung giường, toàn bộ giường đều bị lay đến rung động chi chi.

Hoàn Ân nghiêng mặt nghẹn ngào nước nỡ, một tiếng cầu xin tha thứ, đáng thương lại càng làm người bạo ngược. Ngực trắng nõn bị hấp duyên thành một dấu hồng nhạt, trên tay cường độ hơi lớn, liền khấp đổ một mảnh. Đang lúc Dung Thành làm đến dục tiên dục tử, cực kỳ vui thích, bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng nói đề thấp kêu lên: “Bệ hạ? Bệ hạ.”
Canh năm thiên”

Cảnh tượng trước mắt, tóc mây đen như mực, thân thể bạch ngọc, đệm chăn minh hoàng, trong nháy mắt biến mất hầu như không còn. Ý thức được là Lưu Kỳ đến gọi chính mình rời giường, một hồi mộng xuân êm đẹp liền bị quấy rối như thế, Dung Thành một bụng hỏa, còn chưa mở mắt liền mở miệng mắng: “Này còn sớm người kêu cái gì?”

Chủ tử nhà mình sao lúc rời giường lại phát hỏa lớn như thế, chung quanh thị nữ đứng một vòng vội vàng quỳ xuống, ngay cả Lưu Kỳ cũng hai chân run lên liền quỳ xuống, một bên vả miệng vừa nói: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.”

“Tốt lắm tốt lắm, vừa sáng sớm ần ỉ muốn chết.” Dung Thành xốc lên chân ngồi ở mép giường, biểu tình hung ác nham hiểm.

Cư nhiên mộng xuân. Hắn là có bao nhiêu đói khát?

Bất quá sự tình trong mộng xác thực rất đã nghi ền, giống như cảm giác mộng lung đêm đó toàn bộ đã trở lại. B ầu không khí cường bạo, người dưới thân kịch liệt giãy dụa nước nỡ, bí huyết sít chặt m ền nh ần. Dư vị làm người ta nhớ mãi, hồi tưởng lại hẳn li ền hỏa đốt người.

Lưu Kỳ chết tiệt !

Bất quá nói đến cũng lạ, trong mộng người nọ cư nhiên là chất tử Hoàn Ân của Nguyệt Tộc. Đây là chuyện gì ? Hơn nữa thế nhưng hẳn cũng không cảm thấy có chỗ gì không phải, giống như Hoàn Ân cùng tiểu quan đêm đó là một. Bất quá, tiểu quan đêm đó sao có thể là Hoàn Ân, hẳn

mơ thấy cùng Hoàn Ân giao hoan, đại khái là vì chàng vụng đối y nổi lên chút tà tâm ác ý đi. A

~ Cúi xuống nhìn đám người chờ đại khí cũng không dám ra, không biết là cái chuyện gì chọc giận hoàng đế. Nay muốn giận chó đánh mèo thì làm sao đây. Hoàng đế không vui, giết một người trong lịch sử chỗ nào cũng có, trước mắt vị này cũng có đồng dạng tật xấu. Lưu Kỳ vụng trộm ngẩng đầu ngó Dung Thành, thấy hấn tựa hồ thần sắc hơi nguôi, vội vàng tự mình lấy qua khăn mặt trong chậu đồng, vắt hết nước, thật cẩn thận để sát vào, gặp Dung Thành nhắm lại mắt ngửa mặt lên, cảm thấy một khối tảng đá mới rơi xuống, ở trên mặt hấn nhẹ nhàng chà lau.

“Bệ hạ. Chính là Lộng Ngọc công tử hèn hạ không tốt? Có muốn lão nô tìm người đi dạy dỗ?” Lộng Ngọc tối hôm qua canh hai li hôn hèn hạ xong đi ra, khi đó cũng không còn nghe nói bệ hạ phát hỏa lớn như thế a. Dung Thành theo trong lỗ mũi hừ một tiếng: “Hấn còn cần người dạy dỗ? Từng tên trong kỹ viện đi ra đều tinh tường.”

“Dạ phải.” Lưu Kỳ đem khăn mặt quay về chậu đồng, lấy đến trùi phục cấp Dung Thành từng kiện mặc vào.

” Tiểu quan kia là ai Tiểu Hợp Tử đi đâu tra ra chưa? Đầu đã hai ngày, sự việc thế nào?” “Lộng Ngọc cũng không giải hỏa, đó là cái chuyện gì thế này.

“Hồi bệ hạ, hôm nay rạng sáng Tiểu Hợp Tử truyền đạt tin tức đã trở lại, nói. Nói quả thật không có người này.”

“Cái gì?!” Dung Thành quay sang, “Cái gì kêu không có người này?” Lưu Kỳ nơm nớp lo sợ: “Tiểu hợp tử lần lượt hỏi, không có tiểu quan nào nói đêm đó hèn hạ gia. Bệ hạ, đêm đó cái kia. Có thể hay không. Là một nữ nhân?

“Nói bậy!” Dung Thành phẩy tay áo một cái, “Trẫm ngay cả nam hay là nữ đều phân không rõ?!”

Uống rượu say đương nhiên có khả năng ai còn quản nam hay nữ li hôn cứng rắn thượng, khả Lưu Kỳ nào dám nói như thế, đành phải dập đầu tạ tội.

“Ngay cả một người tìm không thấy, y mọc cánh mà bay? ! Trẫm nuôi các người làm gì?”

“Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.”

“Được, đêm nay trẫm tự mình đi một chuyến.”

“Bệ hạ!” Lưu Kỳ nóng nảy, ” Chuyện ấy làm sao dám nhọc bệ hạ đại giá, ngài đây không phải chiết sát nô tài sao.”

“Các người xuân, trăm có biện pháp gì?”

“Dạ phải Nô tài cho người đến gọi tú bà Di Phương Các .”

Lưu Kỳ một bên ứng , một bên thay Dung Thành đem đai kim ngọc đeo trên lưng, rồi mới nhìn về mặt chủ tử nhà mình không hồn giận ng ẩ ở trước bàn ăn đồ ăn sáng.

Hắn thật sự là không hiểu, Dung Thành làm sao li ền đối người nọ đem đó chấp niệm như thế, giống như bị hạ cổ, ngay cả Lộng Ngọc đều không được. Người này rốt cuộc là có cái bản lãnh thông thiên gì, đem Dung Thành mê thành như vậy?

Loading...

Chương 19: Đạp Phá Thiết Hải Vô Mịch Xử (đi Môn Thiết Hải Tìm Không Thấy)

Chương trước: **Chương 18: Người Trong Mộng**

“Không cần đi chào hỏi.”

“Ách. Đây.”

“Đả thảo kinh xà làm sao đây? Người có đầu óc hay không?” Dung Thành đem thìa hướng trong bát quăng ra, “Vào triêu !”

Lưu Kỳ vỗ mông ngựa lên đùi ngựa, nào dám nói nữa, thật cẩn thận đi theo phía sau Dung Thành xuất môn.

Sáng sớm, Dung Thành sắc mặt không tốt. Tên ngôn quan thứ nhất “Ăn ngay nói thẳng” bị mắng cầu huyết lâm đầu, chúng thần lập tức nhìn ra chút manh mối, vốn có bản tham tấu cũng kiên xuống lời kịch đầy bụng, sợ bị bắt được liềm cho ăn ngoan tước, hạ chức phạt bổng lộc. Buổi chiều, đầu tiên là triệu Tiểu Hợp Tử tới, bất âm bất dương nói hai câu, nói đến Tiểu Hợp Tử mồ hôi lạnh ứa ra. Tiếp theo phê tấu chương cũng là càng phê mặt càng đen, cuối cùng trực tiếp tung cái bàn lên, đi vùng ngoại thành khu vực săn bắn của hoàng gia trên Lâm Uyển cưỡi ngựa một lát. Đến chạng vạng dùng bữa tối, mới thoáng tốt chút.

Giờ Tuất một khắc, cấm quân thống lĩnh Tùy Nghị đem người bao bọc vây quanh Di Phương Các, tuyên chỉ phái binh đi đầu tra “Gián tề”, tú bà cùng các cô nương sợ tới mức hoa dung thất sắc, quỳ trên mặt đất run rẩy, hô to oan uổng.

Giờ Tuất canh ba, đi đầu tra xong, Dung Thành giá lâm. Tiến đến áp giải khách làng chơi đến hậu viện từ người phụ trách trông coi, Di Phương Các tất cả người trong danh sách, bao gồm kỹ nữ, tiểu quan, thậm chí tiểu tư, nhạc công, đồng loạt quỳ gối ở đại đường, áp một mảnh đầu người, rất là đồ sộ.

Dung Thành ngồi ở phòng nhỏ đại đường lầu hai phía bên phải, đối Tiểu Hợp Tử ngẩng lên nói: “Di Phương Các tất cả mọi người ở đây, người xem cẩn thận cho trẫm .”

“Nô tài tuân chỉ!”

Bệ hạ chấp niệm người này như thế, nếu là thật có thể đem người này tìm ra, tuyệt đối là nhất kiện đại công. Nhưng người này dường như bốc hơi, sống không thấy người chết không thấy xác đâu. Không phải người tạm thời từ nơi khác mời tới đi.

Tiểu Hợp Tử lần lượt xem từng người, tuy nói nhiều hơn một ít nhạc công mặt lạ linh tinh, vẫn là có thể không chút nào cố sức loại bỏ. Đêm đó tiểu quan kia tóc dài quá mỏng, bằng vào tóc có thể loại bỏ hơn phân nửa người.

Dung Thành mỉm nhấp trà long tinh tây hồ mới pha, tâm tình thoải mái sung sướng, tràn ngập chờ mong.

Đêm nay tìm như vậy, sao có thể không đem người kia đào ra. Sau khi đào ra được Nhất định phải đem y đặt tại trên giường làm cho đủ.

Y bộ dáng gì đây? Có thể cùng chất tử Hoàn Ân Nguyệt tộc kia giống nhau hẳn là sẽ không quá khó xem đi, ít nhất tóc dài da trắng. Đêm đó đặt ở trên người hẳn xúc cảm như tơ, đến bây giờ nhớ lại đến, Dung Thành dưới bụng đầu một trận bắt đầu khởi động.

Làn da trắng, hay dùng dây hồ trói chặt cổ tay, lại che mắt, đây là một bức tranh rất đậm mỹ a. Lại phóng thoi tình hương, làm cho y vận vào thân mình cầu xin âu yếm.

Vừa nghĩ tới bắt được người là có thể tiết ngoạn, Dung Thành hạ thể sung huyết, cơ hồ không được.

Dưới cấp thiết, thời gian trôi qua như dài hơn. Tiểu Hợp Tử cuối cùng vén rèm lên tiến vào, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất. Dung Thành vừa thấy sắc mặt hẳn kia t, hận không thể đem trà hắt ở trên đầu của hắn.

Dung Thành thật sự vô cùng muốn chém người.

Hắn ghen đến khi nào?

Phải nhiều công sức như vậy mà tìm khắp nơi không thấy người, hẳn cơ hồ nghĩ đêm đó chính là một hũ ảo giác.

Ở trên địa bàn của hắn, vẫn là dưới chân Thiên Tử, cư nhiên có người chính mình không tìm thấy.

Hắn thật đúng là không tin tà ma này.

“Đầu lui xuống.”

“Tuân chỉ.”

Tùy tiện tuyên bố gian tể đi đầu tra xong, dời đi tất cả cấm vệ quân, chỉ để lại vài hộ vệ tinh nhuệ ăn mặc cải trang, hầu hạ ở bên người Dung Thành. Có chút khách làng chơi bị kinh hách, tè ra quần chạy nhanh về nhà. Có

chút uống say, hoặc là không biết sống chết , tiếp tục ôn hương nhuễn ngọc ôm đầy cõi lòng, thịnh thế vương tri ầu, dưới chân Thiên Tử, có cái gì phải sợ.

Ánh trăng lên cao, Dung Thành đi ở hoa viên thạch tử trên đường, phía sau Tiểu Hợp Tử đi theo đại khí cũng không dám ra.

Ra khỏi phòng một đường đi dạo, cũng không còn nhìn đến người có gương mặt tương tự người nọ, tản bộ tản bộ, li ền vào trung đình hoa viên. Tiếp tục đi lên phía trước chính là hậu viện . Đại khái là do chuyện đi ầu tra gian tể ảnh hưởng, hoa viên trên đường người ít hơn phân nửa.

Người còn nhớ rõ y có cái chỗ nào dị thường không?”

“H ồi bệ hạ. Nói đến chỗ dị thường, người nọ giống như giấy dựa thật sự lợi hại, còn nói. Nói bệ hạ nhận l ần người”

“Nhận l ần người ? Trẫm biết hẳn không phải Lộng Ngọc, chẳng lẽ hẳn ngay cả tiểu quan cũng không phải?”

“ Vừa mới nô tài cũng xem qua , trong tiểu tư cùng nhạc công cũng không có người giống.”

Dung Thành có chút bu ồn bực: tổng không phải là khách nhân đi! Người nào đến phiêu kỹ bộ dạng lại tựa như bị phiêu? !

“Bệ hạ.” Tiểu hợp tử biết trước mắt vị này tâm tình rất không vui, lo lắng không nghĩ qua là tiếp xúc, khẩn trương m òhôi đ ần đ ầ, , “Nghe nói bình thường kỹ viện đ ầu đã giam giữ người không nghe dạy dỗ bệ hạ muốn hay không làm cho nô tài lại đi nhìn xem? Li ền cách người này không xa, có lẽ.” Đến phía sau, cũng chỉ có thể ngựa chết làm ngựa sống.

Dung Thành tr ầm ngâm một lát, nghĩ dù sao cũng tìm không thấy, không bằng đi thử thời vận, còn chưa nói, chợt nghe ở phía trước Tiểu Hợp Tử c ần đèn l ồng kh ẽ gọi một tiếng: “Bệ hạ!”

“Chuyện gì mà ngạc nhiên?” Dung Thành đang ở phân tích người này rất cuộc là làm gì bị tiểu hợp tử đánh gãy như thế, lập tức còn có chút khó chịu.

“Nô tài nhìn thấy y! Nô tài nhìn thấy y!” Tiểu hợp tử kinh hỉ liên thanh âm đ ầu có chút áp không được.

“Y?” Dung thành lập tức phản ứng lại đây, thuận theo tay Tiểu Hợp Tử chỉ , gặp cách đó không xa vài toà nhà trệt mộc mạc thấp bé, trong đó một toà cửa sổ mở rộng ra, bên trong lộ ra chút ánh sáng. Xuyên thấu qua hướng cửa sổ nhìn lại, hai người ng ồi bên trước bàn trà, đang ở dưới ánh nến nói

chuyện, h ồ th ập ph ần t ận h ứ ng. Trong đó cái kia mặt hướng chủ t ớ hai người, mặt chứa m ỉ m c ườ i, một thân trắng thu ần, đúng là h ắ n s ắ ng nay mới đang ở trong m ộ ng g ặ p qua , Nguyệt t ộ c ch ấ t t ử Hoàn Ân.

Ngư ồ n :

Tiểu hợp t ử vui mừng quá đ ối, nhà mình chủ t ử lại bi ể u t ình ác li ệ t, hảo sau một lúc lâu, mới g ắ n t ừ ng ti ế ng h ỏi: “Người xác nhận. Thật là y?”

Tiểu hợp t ử ti ế n lên hai bước nhìn nhìn, quay lại ch ụ p ngực th ề “Bệ hạ, lúc này nô t ài nếu lại t ính sai, bệ hạ li ề n đ ể m nô t ài đ ầ i ch ấ t bỏ làm c ầ u đá!”

“Hảo, hảo.” Dung Thành ch ậ m r ấ i gi ơ lên kh ố e miệng, lộ ra m ỉ m c ườ i lại có chút ý vị th ị huy ế t.

“Bệ hạ?”

Tiểu hợp t ử bị chủ t ử nhà mình c ườ i ý vị có chút dọa đ ế n, sẽ không phải là bệ hạ cảm th ấ y đ ể m đ ầ i h ắ n ch ấ t bỏ làm c ầ u đá chủ ý này tốt lắm đi.

“Dĩ nhiên là y, thật sự là không th ể tốt hơn .”

“Bệ hạ?”

“Tiểu hợp t ử, làm không t ệ . Tr ấ m có ph ầ n th ườ ng x ứ ng đ ắ ng!”

Loading...

Chương 20: Có Được Toàn Bộ Không Ủng Công Phu

Chương trước: **Chương 19: Đạp Phá Thiết Hải Vô Mịch Xử (đi Môn Thiết Hải Tìm Không Thấy)**

Hoàn Ân từ chỗ Mục Thiếu Y đi ra, đã muốn có chút muộn. Có giáo huấn lần trước, y không dám thoái thác, lấy cớ không biết đường, để Mục Thiếu Y một đường đưa y đi ra ngoài Di Phương Các.

Tuy nói theo lẽ thường, một khi bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng, xác nhận không nguyện đến nơi bướm hoa. Nhưng sau khi Uyển Đồng đi, liền còn lại Hoàn Ân lẻ loi một mình ở dị quốc, còn cả ngày lo lắng hải hùng, bị hoàng đế triệu kiến một lần liền ra một thân mồ hôi, ngày thật sự khó qua. Muốn tìm một người nói chuyện, liền chỉ có đi Di Phương Các tìm Mục Thiếu Y thư đồng thời niên thiếu.

Đêm nay y vừa mới ngủ xuống hàn huyên một hai câu, liền nghe được bên ngoài một trận ồn ào ầm ỉ, quan binh đẩy cửa tiến vào, lấy sổ ghi tên, đùn đùn đẩy đẩy đem Mục Thiếu Y áp đi ra ngoài, mà y thì bị kéo đến trong hoa viên, cùng một đồng khách nhân đứng chung một chỗ. Có vài khách nhân ngay cả quần cũng chưa mặc hảo, hùng hùng hổ hổ, miệng đầy mùi rượu, còn kém chút đem y thành tiểu quan xen lẫn trong khách nhân.

Ban đêm gió lạnh còn nặng sương, Hoàn Ân bên ngoài đứng gần một canh giờ, thân thể của y vốn không hảo, mấy ngày trước phát sốt vẫn chưa khỏi hẳn, cuối cùng thân thể có chút mất đi độ ấm. Đợi đi đầu tra chấm dứt, Mục Thiếu Y vội vàng pha cho y chén trà nóng, làm chút nước ấm rửa mặt, rửa chân, Hoàn Ân mới chậm rãi sống lại.

Thoát khỏi chuyện rắc rối, hảo hảo tán gẫu cũng có chút không khí. Hoàn Ân chờ toàn thân hồi phục độ ấm, hàn huyên hai câu, thấy sắc trời đã tối muộn, liền chuẩn bị quay về dịch quán, ngày khác gặp lại.

Kỳ thật hôm nay y rời đi sớm, còn có một nguyên nhân: trong lòng y cảm thấy là lạ.

Nghe Mục Thiếu Y nói là hoàng thượng phái đặc sứ cùng cấm quân đến đi đầu tra gian tể. Y cũng là đệ tử hoàng thất, trực giác liền cảm thấy phương diện này có chút không phải. Nếu thật sự là liên quan đến quân quốc, dù sao cũng phải Đại Lý Tự hoặc Binh bộ ra mặt. Đặc sứ cùng cấm

quân, đầu là lệ thuộc trực tiếp vào hoàng đế, chỉ sợ đêm nay đi đầu tra gian tế là chiêu bài để làm hoạt động mờ ám khác.

Phàm là chuyện tình cùng cần thú khoái da người kia có liên quan, Hoàn Ân e sợ tránh không kịp.

Đi tới cửa dịch quán thì gặp hai cỗ kiệu, một đám mặc chế phục thái giám trong cung tựa hồ đang chờ người.

Đã tối muộn, trong cung còn có người tới?

Hoàn Ân mới vừa đi gần đại môn, liền gặp quản sự trực đêm phải ba bước chỉ cần hai bước đã chạy tới, vội la lên: “Điện hạ, Lưu công công chờ đã lâu.”

“Lưu công công?” Hoàn Ân trong lòng trầm xuống! Một lát, quay đầu mắt nhìn nhuyền kiệu xa hoa ở trong màn đêm, liên tưởng đến chuyện đêm nay ở Di Phương Các, bỗng nhiên dâng lên dự cảm xấu.

Xuyên qua hành lang hoa viên, đi đến sân nhỏ mình đang ở, còn chưa bước vào chính sảnh, Lưu công công liền đón chào, tươi cười đầy mặt, mắt đầu cơ hồ nhìn không thấy.”Điện hạ, ngài đã trở lại, bệ hạ chờ triệu kiến ngài.”

Hoàn Ân trong khoảnh khắc toàn thân đều lạnh: “Bệ hạ triệu kiến?” Nào có hoàng đế muộn như vậy triệu kiến thần tử? Triệu kiến nội thần sủng thần, hoặc là có cấm báo cũng thôi, mình là một chất tử, hơn nửa đêm triệu kiến làm cái gì? Không phải là. Thật sự bị hấn phát hiện chứ.

“Lưu công công có biết tối nay cần triệu kiến làm gì không?”

“Cái này.” Lưu Kỳ lộ ra nụ cười khó xử, “Lão nô cũng chỉ là phụng chỉ làm việc, không dám hiểu rõ thánh ý.”

Buổi tối muộn đi gặp người cường bạo mình, Hoàn Ân thật sự là chết cũng không nguyện. Có thể có biện pháp gì, mới hướng người ta mượn binh, y là đại biểu Nguyệt tộc, mà không chỉ có chính mình y, cho dù là núi đao biển lửa cũng phải cố gắng mà chịu.

Lưu Kỳ gặp Hoàn Ân thần sắc thập phần khó coi, cẩn thận nói: “Điện hạ, nhuyền kiệu chờ ở bên ngoài, không có việc gấp khác, chúng ta đi thôi?”

“ Đi thôi.”

Người nọ nếu như yến hội hôm đó cũng chưa nhận ra, giờ hiện tại chắc hẳn cũng không, y bỗng nhiên nhận ra được đạo lý. Hoàn Ân an ủi chính mình.

Nhuyễn kiều dừng lại ở trước Trường Nhạc Cung, Hoàn Ân được Lưu Kỳ dẫn đường vào cung.

Dùng Thành thân y phục minh hoàng hàng ngày, đang ngồi tại tiển điện uống trà đọc sách. Trong điện ánh nến tỏa khắp, tựa hồ còn châm huân hương, mùi hương trong không khí có chút ngọt .

Lưu Kỳ dẫn y vào liển lui xuống, Hoàn Ân quỳ gối trước mặt Dung Thành, nghĩ có chút không thích hợp.

Dung Thành “Ba” Khép lại sách ném ở một bên, thản nhiên nói: “Có biết trăm vì sao triệu người vào cung? ?”

“ Thứ cho thần ngu dốt, thỉnh bệ hạ nói rõ.” Y tự hỏi không có giết người phóng hỏa, dò hỏi tình hình quân cơ trong nước, đến đây lâu như thế ngay cả thư cũng chưa viết quá một phong, trừ bỏ thời điểm xem diễn thì ngủ, cũng không có hành vi không thích hợp nào khác.

Dung Thành cười lạnh một tiếng: “Hoàn Ân, người tính giả bộ đường như không có việc gì đến lúc nào?”

Thế nhưng bị gọi thẳng tên, Hoàn Ân bộ dạng sợ hãi cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt Dung Thành trầm như nước, dưới ánh nến đóng đưa trên mặt bóng mờ tỏa xuống, có vẻ càng thêm âm trầm dữ tợn.

“Không muốn nói cho trăm người đêm đó ở Di Phương Các không phải người.”

Hắn đã biết. Hắn sao lại biết ? Tại sao mấy ngày hôm trước lại không vạch trần? Hiện tại tìm đến y, lại muốn như thế nào? Hoàn Ân cả người rung mạnh, như rơi xuống hần băng, không dám nghĩ thêm nữa.

“Người thực trần tĩn a. Trăm có phải hẳn nên khen ngợi người? Lúc người nhìn thấy trăm, hẳn là cũng đã nhận ra đi, cư nhiên còn có thể giả bộ đường như không có việc gì, bản lĩnh thật lớn .” Nhiệt độ cao đến quỷ dị đại khái cũng là bởi vì miệng vết thương ở hậu đình, cư nhiên còn tìm có là vết thương cũ trước khi nhập biên cảnh Tuyên Hướng . Dung thành “Ba” vỗ tay vịn: “Người đây là tội khi quân!”

Rõ ràng y là người bị hại, cư nhiên còn bị tội khi quânHoàng đế này thật sự có khả năng là ngu ngốc. Hoàn Ân trong lòng tuyệt vọng, cũng không nguyện cãi lại, im lặng nói : “Thần biết tội, cam nguyện chịu phạt. Chính là vạn mong bệ hạ chớ để nhân thần liên lụy chuyện phát binh trợ giúp Nguyệt tộc, thần không muốn trở thành tội nhân của tộc. . . .”

“Chỉ cần người nghe trăm , ngoan ngoãn , trăm tự nhiên sẽ không khó xử Nguyệt tộc.”

“.....”

Hoàn Ân quỳ ở trên mặt đất chỉ thấy một đôi giày mình hoàng đi đến trước mặt y, nâng cầm y lên.

Tư thế khiêu khích như vậy, y không phải không biết là ý tứ gì.

“Bệ hạ!” Hoàn Ân kinh hô ra tiếng, chợt thấy đầu có chút choáng váng, ngay cả hoa văn bàn long trên giày cũng đều mờ hờ lên.

Loading...

Chương 21: Lựa Chọn

Chương trước: **Chương 20: Có Được Toàn Bộ Không Ưông Công Phu**

“Xem ra người đã muốn minh bạch ý tứ của trẫm rồi.”

Hoàn Ân miễn cưỡng lấy tay chống đỡ, mới phát hiện cả người khí lực mất đi lợi hại, đây là xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ huân hương ngọt kia.

.

“Bệ hạ!” Hoàn Ân miễn cưỡng ngửa đầu, thấy Dung Thành khoe miệng nhếch lên, cười đến đáng sợ.”Vi thần không biết, bệ hạ ý gì! Nếu vi thần phạm tội khi quân, bệ hạ đem vi thần tha ra ngoài chém là được!”

“Chém người? Trẫm sao ăn nói với phụ vương người? Còn nữa, trẫm còn chưa ngoạn đủ, chém người không khỏi đáng tiếc.”

Hoàn Ân cắn răng, trừng đối phương gần từng chữ: “Bệ hạ như thế làm nhục vu thần, như thế nào ăn nói với thần dân Nguyệt tộc?”

“Người thật đúng đem câu kia cho là thật sao. Trẫm cũng không ngại nói cho người biết.” Dung Thành lạnh lùng cười, ngẩng đầu xuống nắm cái cằm khéo léo của Hoàn Ân. Hoàn Ân trong mắt tràn đầy nước mắt, ánh mắt lại tinh lượng bất khuất, dẫn đến Dung Thành hạ phúc một trận xôn xao, hận không thể lập tức xé y phục của y.

“Trẫm chính là nhìn trúng người, muốn thưởng người. Người nếu thức thời, liệ̀n thoát y phục ngoạn ngoạn nằm hảo, trẫm cho mượn binh là mượn binh, nên hỗ trợ là hỗ trợ. Người nếu cứng rắn thà làm ngọc nát, trẫm ngày mai liệ̀n ra chiếu thư, cùng Bách Linh chia cắt quốc thổ của người.”

Cư nhiên liệ̀n bởi vì loại dục vọng hạ lưu này. Hoàn Ân cưỡng chế giận dữ nói: “Bệ hạ dùng loại thủ đoạn này uy hiếp vu thần, không biết là bỉ ộ́i sao? Bệ hạ đáp ứng thần xuất binh trước, sau lại bội ước, thần nghe thấy bệ hạ miệng vàng lời ngọc, lời đã nói qua tuyệt không sửa đổi, hướng ḥộ̀t tấn công một quốc gia là sự tình lớn, bệ hạ lật lọng như thế, chẳng lẽ xem đây là trò đùa của trẻ con!”

Dung Thành cười ha ha: “Người thật đúng là hay biện luận. Không biết người dùng đầu lưỡi ḥộ̀i hạ trẫm công phu không biết có hảo giống khi người biện luận không.” Hoàn Ân nghe vậy sừng sốt, tiếp theo lập tức đỏ mặt, lại nháy mắt trắng bệ̣ch.

“Trẫm chưa bao giờ tự cho mình là minh quân, xem la bĩ ỗi trẫm căn bản không ngại. Người nào làm hoàng đế ai không nắm hàng trăm hàng nghìn mạng người trong tay, thủ đoạn thế này coi như không là gì. Còn như tấn công Nguyệt tộc, không ngại nói cho người, trẫm nhất thống thiên hạ là chuyện sớm hay muộn, tâm tình hảo còn có thể làm cho Nguyệt tộc kéo dài hơi tàn mấy ngày, tâm tình không tốt, lập tức li ền diệt cũng không sao. Người sao? Người cũng không phải là gì, tiểu vương tử Nguyệt tộc?” Hoàn Ân mở to hai mắt, nhìn môi Dung Thành hé ra hợp lại, nói ra những lời tàn nhẫn lãnh khốc, cùng người đêm đó cường bạo mình thật giống như đúc.

Tình hình như vậy, y vô luận lường trước thế nào cũng không đến.

Bị hấn cường bạo qua coi như xong, cùng lắm thì đánh gãy răng thì nuốt máu, coi như bị chó cắn một cái. Hấn thế nhưng còn mặt mũi lấy quốc gia áp chế, còn muốn làm chuyện cầu thả, người này có biết thai chữ vô sỉ viết như thế nào hay không?!

Nhưng, y năng lực thế nào? Bất cứ giá nào li ều mạng với hấn? Đừng nói đánh không lại hấn, y hiện tại cả người đều không dậy nổi một chút khí lực. Cho dù đánh thắng được, bên ngoài nhi ều thị vệ như vậy, có thể làm cho y chiếm tiện nghi sao? y chết nhưng thật ra không sao cả, chính là liên lụy đến quốc gia, chết một vạn l ần cũng không đủ.

Hoàn Ân tả hữu giẫy dụa, kỳ thật cũng biết rõ đêm nay không thể toàn thân trở ra, trong lòng tuyệt vọng, trên mặt không khỏi toát ra th ần sắc bi thương. Long mi vừa dài vừa dày cúi thuận xuống dưới, ở trên khuôn mặt bạch ngọc hạ xuống vòng bóng mờ, còn hơi hơi rung động, yếu ớt mà chọc người triu mến.

Hoàn ân phó bộ dáng này, là khuất phục thỏa hiệp, Dung Thành làm sao còn ki ền chế được, đưa tay nâng lên hai gò má đối phương, chạm tay vào da thịt ôn nhuận tinh tế, lại mang một chút cảm giác mát lạnh, như nhuyễn ngọc tốt nhất. Môi đỏ tươi thủy nhuận đầy đặn, tựa như thịt quả vải, Dung Thành sáp lại, đang muốn đụng vào, không dự đoán được Hoàn Ân nhẹ nhàng quay đầu đi, kia nộ hôn li ền cọ qua mặt.

Dung thành không vui thối lui một chút, chỉ thấy người ng ỗ ở trước mặt kịch liệt run run, giống như phần nộ, lại giống như sợ hãi. Vành tai linh lung khéo léo mượt mà, vì nghiêng mặt mà lộ ra đoạn gáy xinh đẹp, xương quai xanh giấu ở y bào trắng thu ần phía dưới như ẩn như hiện.

Chính là tư thái không muốn lại không thể không khuất phục như vậy, hẳn cực kỳ rung động .

Dung Thành một phen ôm lấy Hoàn Ân, vài bước đi đến nội điện tâm cung, đưa y đặt thẳng ở trên giường, chỉ ba lần cởi xuống y phục hàng ngày trên người mình, cúi thân .

Người ở giữa màn nghiêng đầu nhắm lại hai mắt, tay phải gắt gao níu chặt vạt áo, đầu ngón tay đầu khăn trương đến trắng bệch.

Dung Thành chế trụ tay Hoàn Ân, kéo lên đỉnh đầu, thuận thế chậm rãi đè thấp thân thể, hàm trụ môi y. Người dưới thân biên độ run rẩy càng lợi hại hơn, lần này không có nghiêng đầu, chính là cắn chặt răng, không cho đầu lưỡi đi vào.

Dung Thành âm lãnh nói : “Người muốn trình tiết hay là quốc gia?”

“ ”

Hoàn Ân không còn phương pháp, chỉ phải buông ra khớp hàm, lưỡi nóng ẩm ướt lập tức tiến quân thần tốc, ở trong vòm họng trở mình giảo không ngớt, hôn y cả người tê dại dại, hình như có một đoàn tiêu hỏa theo trong lòng bốc lên.

Nam nhân ngón tay lạnh lẽo men theo cổ y đi xuống, đẩy ra vạt áo trước ngực, như tra tấn chậm rãi hướng trái phải kéo ra, một tấc một tấc da thịt lộ ở trong không khí lạnh lẽo, Hoàn Ân nhin không được rùng mình một cái.

Trong nháy mắt tính khí bại lộ trước mặt người kia , Hoàn Ân cơ hồ muốn nhảy dựng lên. Bộ vị tư mật như vậy, sao có thể. Sao thể.

Bạn đang ?

Dung Thành chưa bao giờ cởi y phục một người nhàn nhã như vậy, thưởng thức như vậy. Lần trước uống rượu không có hảo hảo xem, lần này sẽ xem đủ. Đệm chăn hẳn cố ý gọi người đổi thành màu đỏ thẫm, hiện tại xem ra quả nhiên là quyết định anh minh. Thân thể trắng nõn ôn nhuận nằm ở giữa đệm chăn đỏ thẫm, so với bất luận màu sắc nào tổ hợp đều có nhiều lực chấn động hơn. Màu đỏ đậm mẽ cùng màu trắng đậm mẽ .

Nhũ tiêm hồng nhạt hơi hơi đứng thẳng, ngực trắng nõn không tỳ vết, eo nhỏ gầy, bắp đùi nhỏ thẳng, ngọc hành trắng nhạt mềm mại rủ xuống, làm cho người ta muốn hung hăng phá hư. Dem nhũ tiêm mút vào đến sưng đỏ, ở trên lồng ngực lưu lại dấu răng, ở trên lưng lưu lại dấu tay, rồi mới rút cuộc đâm vào, đâm đến y khóc lóc cầu xin tha thứ.

Dung Thành ánh mắt không chút nào che lấp chần chừ, Hoàn Ân cho dù nhắm mắt đều cảm giác được . Sợ hãi sắp bị xâm phạm mãnh liệt làm cho từng lỗ chân lông của y đều như lâm đại địch, da thịt đều nhiễm thượng hồng nhát thản nhiên . Nụ hôn ẩm ướt nóng bỏng dừng ở ngực, tiếp theo hướng ngực trái chậm rãi di động, ôn nhu liếm lộng làm cho Hoàn Ân phản cảm lại không thể kháng cự người run lên. Đầu lưỡi như trêu đùa nhũ đầu mà gầy, khoái cảm xa lạ như điện vọt lên, Hoàn Ân cắn chặt môi dưới, thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng. Sao lại có phản ứng lớn như thế. Sao có thể.

Loading...

Chương 22: Phù Dung Trướng Noãn

Chương trước: **Chương 21: Lựa Chọn**

[Cảnh báo có H. Trẻ em và người bị thiếu máu không nên xem]

“Người thật đúng là non a.” hơi thở ẩm ướt nóng ẩm phun ở ngực, Hoàn Ân cả người run lên, nổi cả da gà.

Dung Thành tách ra hai chân thon dài của Hoàn Ân , phong cảnh tư mật nhìn một cái không sót gì. Ngày đó say rượu không có hảo hảo nhìn xem, hôm nay cũng không thể buông tha cơ hội này.

Hoàn Ân chỉ cảm thấy ánh mắt nóng rực của đối phương ở nơi riêng tư của y lưu luyến, y ra sức muốn khép chân lại, nhưng không hề có tác dụng. Bỗng nhiên một ngón tay đưa vào nơi bí xử chưa khỏi hẳn, Hoàn Ân trong bụng cả kinh, trực giác muốn phản kháng, ngôn ngữ uy hiếp của ác ma quanh quẩn bên tai, chỉ phải cắn chặt răng, ngón tay gắt gao chế trụ đệm chặn đồ thắm dưới thân. Thân thể không thể ức chế phát run, bí xử không ngừng co chặt lại.

Người nọ lại không hề cố kỵ, duỗi ngón tay tiến vào, hai ngón tay hợp lại ở trong cơ thể y xoay tròn, tựa như có chất bôi trơn dính dính ở trong cơ thể y chậm rãi hòa tan, vừa ẩm ướt vừa nóng.

Chậm rãi, lại có chút cảm giác kỳ quái từ trong bích mạn lan tràn ra. Thời điểm ngón tay người nọ chung quanh ấn xuống, phi thường thoải mái, một khi ngón tay rời khỏi cơ thể, nơi bí xử liền trống rỗng, vừa nóng lại ngứa. Chẳng lẽ. Chẳng lẽ.

“Bệ hạ! Người. Người.” Hoàn Ân chợt mở mắt, môi run rẩy dữ dội, làm sao cũng vô pháp nói ra hai chữ “xuân được” .

“Đây là hoàng gia bí dược, dùng để bôi trơn chống đau, còn có một chút công hiệu kích tình .”

Lần trước cường bạo y chịu thương đến bây giờ còn chưa hảo, lúc này làm sao cũng phải lưu lại một chút ấn tượng tốt hơn. Nếu khối thân thể này thật có thể làm cho hắn muốn ngừng mà không được, vì tính phúc sau này mà suy nghĩ, cũng không thể lại đem người dưới thân dọa. Chuyện phòng the cần là khoái cảm, hắn cũng không nguyện luôn khiến cho máu tươi đầm đìa.

Dung Thành nói, tách ra hai chân Hoàn Ân, khoát lên trên vai kiên cố của mình.

Hoàn Ân hiểu người là dao thót ta là thịt cá, trong lòng sợ hãi khó dần xuống, tay vì nắm đệm chần quá mức dùng sức, ngay cả mạch máu màu xanh nhạt cũng lồi lên. Người trước mặt hướng y cười tà, thắt lưng dùng lực, liền hung hăng va chạm tiến vào.

Trước đó làm rất nhiều công tác, khí vật Dung Thành đối với Hoàn Ân nhỏ bé vẫn là quá lớn, huống chi chỗ kia liền trước bị thương còn chưa khỏi hẳn, vừa trều sấp, không thể nghi ngờ lại đem miệng vết thương xé rách. Hoàn Ân đau đến lập tức kêu to, trong mắt thật dày một tầng thủy khí rồi cuộc ả nhẫn không được, hóa thành nước mắt theo khóe mắt rơi xuống. Y nghĩ đến nhìn một chút là trôi qua, coi như bị chó cắn một ngụm, thật không ngờ thời điểm bị xâm phạm mới phát giác, sự tình tàn khốc như vậy quả nhiên vẫn là không thể chịu đựng được! Cho dù y không phải vương tử, chính là nam tử bình thường, cũng vô pháp nhẫn nại thụ phục dưới thân người khác, bị người coi như nữ nhân thao túng! Hình ảnh ngày ấy giống ác mộng kéo đến, hung ác thô bạo trều sấp, bất lực khóc, hạ thể bị xé rách. Truy đến y không có chỗ để trốn, tránh cũng không thể tránh. Y thật sự chịu không nổi! Không cần lại đến một lần!

“Đừng! Đau quá.” Hoàn Ân chẳng quan tâm lợi ích quốc gia, nức nở chống đỡ đứng dậy, không để ý tính khí Dung Thành còn tại trong cơ thể y, giãy dụa hướng bên giường dịch chuyển đi, trên gương mặt tất cả đều là nước mắt, thê thảm rồi tỉnh rồi mù.

Dung Thành nguyên bản nghĩ đêm nay hảo hảo đau y, lưu lại một cái ấn tượng không tệ, ai ngờ vẫn chưa hoàn toàn cắm vào, đã bị sinh sinh đánh gãy, nhất thời lửa giận bạo phát, tay dài duỗi ra liền chế trụ thắt lưng Hoàn Ân, dùng lực tha y trở về, đặt ở dưới thân.

“Ngoan ngoãn cho trẫm thao đủ liền xong rồi, người chạy cái gì? Ân? ! Hảo hảo thương người người không muốn, kia trẫm cũng lười cần thận hèn hạ người!”

Hoàn Ân bị bắt quỳ ghé vào trên giường, cái hông cao cao mân mê, bị người nộ hung hăng đâm một cái, tính khí thô to cực nóng giống như thiết bổng đốt hồng, theo hậu đình cắm vào trong cơ thể. Hoàn Ân hét lên một tiếng, nơi bí tử chống đỡ lớn đến cực hạn, tràng bách như cũng bị nóng phá hư, ngay cả đùi đầu co rút.

Nam nhân tính khí nhọt nhọt lui ra ngoài, vừa ngoan đảo tiến vào, xỏ xuyên qua càng ngày càng hung hãn, càng ngày càng sâu, tần suất cũng càng ngày càng cao. Hoàn Ân ghé vào trên giường, chỉ cảm thấy bị tính khí đâm xuyên, y ngay cả nói cũng không nói được, chỉ có thể”Ồ.Ồ.” rên rỉ, sau đó, ngay cả rên rỉ đều theo không kịp tiết tấu trừu sấp, chỉ có thể thở không ra hơi thở dốc khóc thút thít. Môi vô lực khép lại, tùy ý nước bọt chảy ra, dính ở trên đệm đỏ thắm.

Vô luận nội tâm y đối đâm loạn như vậy có bao nhiêu sao thống hận phản cảm, thân thể phản ứng thành thực lại không lừa được người. Hậu đình tựa như có kiến bò, cắn, chỉ có làm người nọ sấp nhập, thời điểm thân thể y được lấp kín , mới có thể loại bỏ loại ngứa này. Khoái cảm hoàn toàn bao trùm đau đớn, vừa đau lại thích, mắt của y lệ cũng không hoàn toàn là vì khuất nhục, một phần rất lớn, là lúc người nọ xỏ xuyên qua, kích động mà chảy.

Nhận thấy được chính mình ở sâu trong nội tâm thế nhưng kỳ vọng đối phương có thể trừu sấp nhanh hơn ác hơn, thậm chí thân thể đều tự hòa theo, nội bích giống như có ý thức tự chủ nhất hút nhất co, Hoàn Ân xấu hổ và giận dữ tới cực điểm. Y hận mình bị người vũ nhục như thế, thế nhưng còn trăn ngâm cực lạc trong thân thể, so với người thi bạo kia, càng thêm chẳng biết xấu hổ! Hoàn hảo, người nọ miệng vẫn chưa nói ra đâm ngữ, nếu người nọ nói ra cái lời nói hạ lưu gì, y sợ chính mình nhịn không được sẽ đâm cột mà chết!

Trên thực tế là, Dung Thành không có tâm tư nói lời hạ lưu.

Trong nháy mắt tiến vào, thân thể hắn so với ý thức hắn còn nhanh hơn, người này, xác thực chính là người ngày đó làm cho hắn thích đến cực lạc. Cho dù ở thời điểm thanh tỉnh, cho dù không uống rượu, cho dù thiếu chút không khí cường bạo, cảm giác hảo như nhau, khoái cảm thậm chí càng rõ ràng.

Nơi bí xử sát chặt mền nhẵn, vừa ẩm ướt vừa nóng, cắm vào cái miệng nhỏ nhắn giống như đậu phụ phơi khô mút vào, làm hắn thiếu chút nữa cần giữ không được tiết ra. Quách Quý phi và Lộng Ngọc cùng người dưới thân này so sánh , giống như là mất tính co duỗi. Da thịt trắng nõn tinh tế cũng là hắn bình sinh ít thấy, quỳ nằm úp sấp thì từ lưng đến phần eo, lại đến đường cong cái mông, còn có khe rãnh tinh tế giữa mông,rất câu nhân.

Liền ngay cả theo hô hấp cùng nhau nhất phục, đều vô cùng mê người.

Tiếng rên rỉ nức nở thê thảm, rên rỉ cầu xin tha thứ, lại quấy nhiễu người

tới cực điểm, làm cho hắn nhìn không được muốn đem tiểu huyết này thao nát mới bỏ qua.

Dung Thành trều sấp mấy trăm cái, chột đâm vào tận bên trong dừng lại, nùng tinh nóng bỏng mới phóng thích ra, nóng đến người dưới thân co rút không ngừng, lập tức ngã phịch ở trên giường.

Dung Thành thở dốc nằm ở trên người Hoàn Ân, một tay bắt được tay y ngăn chặn, một tay nâng mặt của y, hung hăng cắn cắn đôi môi khê nhếch kia, tùy ý ở trong miệng đấu đá lung tung, trần trọc duyệt hấp, thẳng đến Hoàn Ân không thở nổi mới buông ra.

Người dưới thân một đầu tóc dài sớm tản ra, hỗn độn tán ở trên đệm đồ thảm, lại có một loại mỹ cảm không hiểu. Da thịt cũng lộ ra thản nhiên hờn nhạt, như là bị chặn đệm đồ thảm nhiễm hờn . Môi cùng nhũ tiêm hờn như nhau, điểm nhược như đào, giữa mông còn chảy trọc dịch trải rộng tới đùi, khí chất chính trực cao thượng trước kia không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại có dâm mĩ cùng ái muội.

Bình tĩnh mà xem xét, làm đế vương, Dung Thành duyệt vô số người, Hoàn Ân khuôn mặt như vậy, chỉ có thể tính bình thường. Nhưng hắn chính là hưởng thụ bộ dáng khí chất cao thượng bị xé bỏ của y, phá hư lãnh đạm thanh thản như tùng như trúc của y, tựa như khoái ý khi đem cánh hoa đào dẫm nát ở bùn đất trong ngày mưa như vậy. Hoàn Ân người này cũng thực đặc biệt, thời điểm chìm đắm trong tình dục, khoe mắt đuôi lông mày đầu là một dạng phong tình ý nhị khác, mi nhãn buông xuống, bộ dáng môi khê nhếch thở dốc càng xinh đẹp liêu nhân.

“Người thật lợi hại, ” Dung Thành ngón tay chậm rãi lướt qua lưng trần của Hoàn Ân, vừa lòng cảm nhận được người dưới thân sợ run, “Chưa từng có thân thể một người nào, làm cho trăm say mê như thế. Không uống công trăm mất nhiều tâm tư tìm người như vậy.”

“Đêm nay, trăm muốn thao chết người.”

“Kim khâu ngọc ngôn*, tuyệt không sửa đổi.”

*: miệng vàng lời ngọc

Loading...

Chương 23: Nhất Dạ Xuân Tiêu

Chương trước: **Chương 22: Phù Dung Trưởng Noãn**

Hoàn Ân thùy nhân thở dốc, giống như không có nghe thấy , không nói một lời mặc cho nam nhân kéo tóc ôm lấy , lấy tư thế cuoir đặt vào trong ngực. Tính khí nóng như thiết thẳng đâm nhập vào chỗ sâu nhất trong cơ thể , trước mắt y tối sầm, ngay cả kêu đầu kêu không được, cổ giống như thiên nga chậm rãi rũ xuống.

Dung Thành nhẹ nhàng đẩy tóc y ra, bàn tay một đường theo hai má khe vuốt đến cằm khéo léo, nhìn chăm chú khuôn mặt Hoàn Ân ánh mắt gần như ôn nhu, chậm rãi thấu tiến lên, ai ngờ Hoàn Ân quay đầu đi, làm Dung Thành lại rơi vào khoảng không.

Lần thứ hai.

Dung Thành vừa mới nổi dậy một chút ôn nhu nháy mắt bị đánh cho dập nát, đưa tay nắm cằm Hoàn Ân, lạnh lùng cười: “Sao vậy, liền như thế không muốn cùng trẫm hôn môi?” Cả đêm có thể chọc mao hấn nhiều lần như thế, đối người khác đã sớm tha đi ra ngoài chém!

Hoàn Ân cũng không giương mắt nhìn nam nhân trước mặt.”Thần không biết , tiết dục cần hôn môi.”

Dung Thành không giận ngược lại cười: “Nga? Người kia mở miệng nói không muốn hôn môi, vậy liền hãy hạ dương cụ trẫm.” Vừa nói liền đem Hoàn Ân theo trên người ôm xuống, nắm đầu tóc của y để sát vào hạ thể nóng trưng của mình, “Ngậm vào.”

Nam tính tượng trưng thô dài gần ngay trước mắt, mùi tinh đàn xông vào mũi, Hoàn Ân xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, lập tức liền nhắm mắt lại quay đầu đi.

“Trẫm nói lại một lần cuối cùng, ngậm vào.”

Hoàn Ân còn giãy dụa, bị Dung Thành đưa tay nắm cằm, dùng lực mở miệng, kéo tóc y về phía trước, cứng rắn đem tính khí xâm nhập trong miệng.

Dung Thành hung khí thật là kinh người, mới chỉ bắt quá vào cái đầu, đã muốn để ở cổ họng Hoàn Ân, không thể đi tới. Hoàn Ân bị vuốt đến gần như muốn phun, bản năng liền mạng giãy dụa, tránh thoát trời buộc nằm úp

sắp đến bên giường ho khan không ngừng, giống như ngay cả phổi đều phải ho ra.

Nghĩ đến y thỏa hiệp khuất phục, giữa đường lại muốn phạm bướng bỉnh, hảo hảo một hồi tính sự nháo đến như thế không vui. Dung Thành nhú mày, tùy tiện xé tơ lụa bên giường trên bàn dài thay Hoàn Ân xoa xoa ô vật bên môi. “Ngoan ngoãn làm cho trẫm hôn liền xong rồi, không nên náo loạn thành như vậy.”

Hoàn Ân lặng yên. Đây là điểm mấu chốt cuối cùng của y.

Ở trong lòng y, vẫn cảm thấy, chỉ có người yêu nhau mới hôn môi.

Hoàng đế lâm hạnh vu sủng thiếp, ân khách phát tiết vu luyện đường, đều là thuần túy tiết dục, làm sao cần hôn môi làm tiên diễn tô điểm, cớ quẫn thượng là được.

Vì quốc gia, y có thể chịu nhục, làm cho bạo quân này tùy ý chà đạp thân thể. Nhưng y nên vì chính mình lưu lại một phần trong sạch cuối cùng.

Y nếu ý thức không rõ, bị hôn coi như xong. thời điểm ý thức thanh tỉnh, tuyệt không thỏa hiệp.

Dung Thành thấy Hoàn Ân không nói lời nào, tức giận lại nhảy lên:

“Không muốn liền hảo, vậy dùng tốt phía dưới của người há miệng hầu hạ trẫm!”

Hoàn Ân bị ôm lấy đến, lại ngồi ở phía trên dục vọng của Dung Thành, tiến công giống như bão tố phút chốc đánh úp lại. Tư thế ngồi khiến cho tính khí thô dài toàn bộ nhập vào, nam nhân đỉnh lộng càng thêm lợi hại, Hoàn Ân theo không kịp tiết tấu, cũng chậm chạp không thở nổi, bản năng bắt tay khoát lên trên vai nam nhân, muốn ổn định cân bằng, nam nhân lại đột nhiên đỉnh lộng càng nhanh hơn mạnh hơn, lực mạnh ngắt mộng y, nắm ngón tay hãm sâu.

Hoàn Ân mệt sắp chết đi, mí mắt đều vô lực chống đỡ, hạ thể đau đớn cùng khoái cảm lại dị thường rõ ràng. Nam nhân giống như điên cấn cấn trước ngực y, giống như muốn cấn xuống toàn bộ nữ tiêm. Trong cơ thể cảm giác chướng bụng theo tràng bích liên tục truyền đạt đến các nơi ở thân thể, da đầu run lên, ngón chân co lại, ngón tay đều cần không được. Dục vọng ở kêu gào, khoái cảm như điện lưu tụ tập ở đỉnh tính khí, run rẩy để ở trước bụng nam nhân.

Dung Thành cũng đã nhận ra, để sát vào bên tai Hoàn Ân cười nhạo một tiếng: “Trẫm nghĩ người là có bao nhiêu trinh liệt, không nghĩ tới thân thể dâm đẳng như thế.”

Xuân được được hiệu vốn là chưa hết, Hoàn Ân bị thương cùng phía dưới kích thích đến tâm thần hoảng hốt, làm sao phản ứng được. Ngọc hành bị cấn xoa nắn vài cái, liền trước mắt tối sầm, một cái tiết ra. Bí xử không tự giác co rút lại, y chỉ nghe Dung Thành giống như mắng câu thô tục, liền đại lực va chạm, hai khóa nhục cấn nện vào hông y ba ba tác hưởng, thậm chí có thể nghe được tính khí xuất nhập thân thể cùng tiếng nước dâm mỹ.

?

Dung Thành rất nhanh ở trong thân thể của y lần thứ hai. Trọc dịch đánh vào trên một điểm không biết tên trong thân thể, Hoàn Ân chịu không được, ngã vào trong lòng Dung Thành kịch liệt thở dốc, giống như mưa đánh vào hoa đào, mảnh mai như có phong tình vạn chủng.

“Người nơi đó thật đúng là chặt. kẹp trăm đầu chịu không nổi.”

Dung Thành ác tính cười, đem Hoàn Ân đặt ở trên giường, đại lực tách ra hai chân.

Hoàn Ân cơ hồ chảy lệ, lại bất chấp tôn nghiêm, khàn khàn cổ họng cầu xin nói: “Bệ hạ. Tha thân đi.” Nơi đó thật sự không thể lại. . . .

..

“Ô!”

Dung Thành giống như không có nghe thấy, vừa mới thẳng tiến chỗ sâu nhất, lại bắt đầu một vòng xâm chiếm mới.

.

Tiếng vang bốn phía giống như đầu càng biến càng nhỏ, khuôn mặt bạo quân cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Bên tai vang lên thanh âm tác tác của tiếng vó ngựa xẹt qua bụi cỏ, trước mắt xuất hiện một mảnh thảo nguyên lớn, còn có các ca ca phía trước kỳ tuấn mã. Áo giáp phản xạ ánh mặt trời, sức sống bay lên.

“Tiểu Ân, người sao lại chậm như vậy, mau cùng đi lên!”

Hoàn Ân làm sao cố gắng, cũng chỉ có thể nhìn các ca ca cách y càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, tiếng vó ngựa ong ong giống bị buồn ở trong chuồng, bốn phía dần dần lâm vào một mảnh hắc ám.

“Hoàng huynh. Ca. Ca.”

.

Chợt thấy người dưới thân không có phản ứng, Dung Thành ngừng đầu vừa thấy, Hoàn Ân sớm hôn mê, tóc mai bốn phía, khóe mắt còn đọng một giọt nước mắt.

“Hoàn Ân?” Dung Thành vỗ vỗ hai má y, “Hoàn Ân!”

Loading...

Chương 24

Chương trước: **Chương 23: Nhất Dạ Xuân Tiêu**

Hồ thái y xách lấy cái hòm thuốc một đường chạy chậm vào Trường Nhạc cung.

Thái y trực đêm luôn là áp lực khổng lồ hơn nửa đêm truyền thái y sẽ không xảy ra cái chuyện tốt gì. Ban ngày còn có thể dựa vào đồng liêu, buổi tối phải dựa vào một mình, chần sai mạch bốc sai thuốc đó chính là trách nhiệm một mình gánh chịu. Mặc dù hẩn ở trong cung đảm nhiệm chức vụ nhiều năm, không có xảy ra sự cố lớn nào, cũng chần chậm tích lũy rất nhiều kinh nghiệm, nhưng thời điểm sắp bị gọi đến, vẫn là khẩn trương đến ra mồ hôi trán.

Lưu tổng quản đứng ở cửa đối với hẩn vừa là lắc đầu vừa là đưa ngón tay ở bên môi, hẩn biết, lúc này hơn phân nửa lại là xảy ra cái chuyện không thể cho người biết.

Trong tấm điện một cỗ mùi tinh dịch nam tính xạ hương. Còn nường theo huân hương ngọt nị chưa giảm đi. Hoàng đế vền vện mặc trung y màu trắng ng ời ở bên giường, nhần nhú chân mày, sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi.

Vừa thấy màn này, là hẩn biết, hơn phân nửa lại là vị chủ tử trước mặt này hành hạ hung ác. Dung Thành tâm tính thích h ồnáo, loại cục diện rối rắm này thái y viện trước kia li ền thu thập rất nhiều lần, nguyên tưởng rằng vị gia này lớn lên li ền thu liễm r ồi, kết quả lại. . . . Hồ thái y không dám hướng trên giường nhìn, vừa tiến đến li ền vội vàng quỳ xuống: “Vi thần tham kiến bệ hạ.”

“Nhanh lên, sang đây nhìn xem chuyện gì xảy ra.”

Người trên giường thân thể che ở dưới đệm chăn đỏ thắm, chỉ lộ ra cổ tay phải cùng bàn tay, tinh tế đến như gấp lại li ền gãy, mặt trên còn có vết ngất h ồng h ồng. Vài sợi tóc dấn tại gương mặt, cả khuôn mặt đều có chút trắng bệch, nhìn qua phá lệ thâm.

Hồ thái y trong lòng thở dài, đưa tay bắt mạch. Này nhân tiện trong lòng vừa nhảy: đây không phải là cái vị kia lần trước ở Dưỡng Tâm điện sao?..

. . . . Bị thương toàn bộ còn chưa khỏe, lại bị tha lên giường, ân sủng hoàng đế thật là khó có thể thừa nhận.

“Bệ hạ, vị này. Chính là thân thể kém , thể lực tiêu hao, khí huyết trầ n tích mà đưa đến hôn mê, nghỉ ngơi đi ều dưỡng nhĩ ều, hẳn là là có thể khôi phục, không có vấn đề gì lớn.”

“Thật không có vấn đề gì?”

“Ách.” H ồ thái y do dự tìm từ, “Mấy ngày này. Tốt nhất giảm bớt chuyện phòng the. Vết thương phía sau nếu chậ m chạp không khỏi, li ền có thể chuyển biến xấu.”

Dung Thành sắc mặt càng phát khó coi: “Được r ồi, đi xuống kê phương thuốc đi. Quản tốt miệng của ngươi.”

“Tuân chỉ.”

“Mấy người các ngươi tới đây, đem y mang lên thiên điện ôn tui ền trì tử tủy tủy.”

Dung Thành nghiêng đầu, nhìn hai tiểu thái giám một giữ lấy người, một giữ lấy chân, mang Hoàn Ân còn phủ chấ n hướng trong Thiên Điện đi, không biết tại sao cảm thấy rất không vui. Là kia tiểu thái giám tay còn đỡ lấy eo Hoàn Ân, làm cho hắ n nhìn sao cũng muốn đem cái tay kia đẩy ra. Nghĩ tới nghĩ lui có chút ng ời không yên, đứng dậy đi vào thiên điện, chỉ thấy cung nữ đang vén lên đệm chấ n, lộ ra một góc đầu vai mướt mà trắng nõn. Dung Thành nghĩ cũng không nghĩ li ền thốt ra: “Các người đầu đi xuống.”

Mấy cung nữ thái giám tìm không được ý nghĩ, khúm núm đi ra ngoài, e sợ cho mình làm sai l ần cái gì bị hoàng đế trách cứ.

Thiên điện lớn như thế, chỉ còn lại có tiếng nước chảy ào ào.

Dung Thành cởi xuống trung y, ng ời xỏ m người xuống, chậ m rãi vén lên chấ n đệm trên người Hoàn Ân. Trên thân thể vốn là trắng nõn như ngọc, tất cả đầu là dấu hôn cùng vết ngắ t, nhũ lồi sưng đỏ, nhìn qua thật đáng thương. Li ền như vậy, không ngờ hắ n từ từ dấy lên hỏa, hạ thân lại có chút ngắ ng đầu.

Dung Thành hít sâu một hơi, đi xuống ao, đem Hoàn Ân ôm vào trong nước, một tay ôm lấy eo y, một tay xuyên qua giữa hai chân, tiến vào cái chỗ yếu ớt không chịu nổi kia.

Sau khi dọn dẹp xong chuyện, hắ n mặc dù cực ít tự mình động thủ, vẫn là biết một chút. Dĩ vãng hắ n làm li ền ngủ, dọn dẹp kia cũng là chuyện những người thị tẩ m sau khi trở v ề tự mình xử lý, cũng từng có đem người làm

bất tỉnh, để cho cung nữ đi rửa . Nhưng hôm nay không biết sao, vừa nghĩ tới thân thể Hoàn Ân bị người nhìn, li ền hết sức không vui. Lại nghĩ đến ngón tay người khác đưa vào cái chỗ kia, lại càng khó chịu. Thế là kết quả chính là mình hu tôn hàng quý * tự mình tiếp nhận cái chuyện này.

*:người có địa vị cao lại đầi hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp
“Ngô. Ân.”

Dung Thành thùy nhỡn vừa nhìn, người trong ngực nhỡn lông mày, nghĩ là bị đụng phải vết thương.

Bờ vai mướt mà lộ ở mặt nước, đầi nghiêng dựa vào l ồng ngực, tóc thật dài dài ở trong nước, thật giống như u phù thủy thảo.

Dung Thành vừa thấy Hoàn Ân bộ dáng này, đã cảm thấy bụng dưới giống như có một thanh hỏa tại thiêu. Không nhỡn được nắm cầm Hoàn Ân, hung hăng cắn lên.

L ần này người trong ngực sẽ không phản kháng, ngoan ngoãn mặc hấn mứt vào, gặm cắn, đem tất cả nướót bọt nuốt vào bụng, phảng phất như vậy cũng còn không đủ. Làm sao cũng không đủ.

“Bệ hạ. Sắp canh ba.” Lưu Kỳ ở bên ngoài thấp giọng hô.

“Biết rồi.”

Dung Thành ôm lấy Hoàn Ân ra khỏi ôn tuyền trì, sai người lấy ra tiểu hào ngọc thế, dính vào thuốc mỡ ở bí xử vẽ loạn một vòng.

“Bệ hạ. Muốn nô tài đưa y trở về dịch quán không?”

“Không cần.” Dung Thành thay Hoàn Ân đắp kín m ền, “Tối nay li ền như thế nghỉ ngơi.”

“Bệ hạ.” Trường Nhạc cung chưa bao giờ lưu ngoại nhân ngủ, đây là quy củ. Lúc trước hoàng thượng lật bài tử, cũng là T ần phi tới thị tẩm xong li ền lui ra, nào có ti ền lệ ở lại tẩm cung hoàng đế qua đêm.

“Lui ra.”

Bạn đang ?

“ Dạ”

Loading...

Chương 25

Chương trước: [Chương 24](#)

Cho dù ai cũng nhìn ra được, hoàng đế hôm nay tâm tình rất tốt.

Kể từ khi lần trước chúng khanh bách quan bị Dung Thành một bữa ngoan tước, lúc nào vào triều cũng tiểu tâm dục dục, để ý quan sát sắc mặt vị phía trên kia, tránh cho dẫm lên địa lôi. Hôm nay hiển nhiên là hiện tại không giống ngày xưa, vô luận là thượng dương số, thượng gián nói, hay là tấu xin quốc khố phê khoản, vị phía trên nhu phong hòa hủ, không có một câu lời nói nặng. Mặc dù mọi người cũng không giải thích được, nhưng đều ra một cái kết luận: Triều đình mùa xuân tới.

Cuối cùng cũng chiếm được người khát cầu đã lâu, thống thống khoái khoái giăng co một đêm, có thể không thoải mái sao.

Làm hoàng đế có chứa nhiều hạn chế, thí dụ như từ nhỏ liền tiếp nhận nghiêm khắc giáo dục, thi thư cưỡi ngựa bắn cung mọi thứ không thể bỏ, canh năm sẽ phải đứng lên chuẩn bị vào triều, mỗi ngày phê tấu chương không xong, nghe không xong bản tấu, cuối cùng còn phải nghe thái hậu ân cần dạy bảo, Tần phi ở hậu cung quấy rối. . . . Bất quá tương đối, cũng có đặc quyền Thiên Hạ Vô Song, muốn đem người nào tha lên giường, liền đem người đó tha lên giường. Quân người là tên tiểu quan đứng đầu bảng cũng được, địch quốc vương tử cũng thế.

Dung Thành hiện tại tứ chi bách hài đều thư sướng giống như ngâm ôn tuyền.

Buổi sáng lúc thức dậy, người bên gối còn đang ngủ, đôi môi tái nhợt khôi phục chút ít hồng nhuận, lộ ra khuôn mặt bạch ngọc, tóc đen nhánh, phá lệ chọc người triu mến. Dung Thành không nhịn được cúi người hôn một cái, đôi môi chạm vào một chút, liền càng không thể rời đi, trần trọc hôn môi hồi lâu, cho đến người phía dưới hơi động một chút, như muốn bị quấy rầy tỉnh lại, mới buông ra.

Hạ triều trên đường hồi cung, Dung Thành không nhịn được nghĩ, vén lên rèm tấm điện, không biết chính là cái dạng cảnh tượng gì. Nếu như Hoàn Ân còn đang ngủ, liền lại hôn một cái, hôn đến y phải tỉnh lại, đến lúc đó y sẽ là vẻ mặt thế nào đây? Xấu hổ và giận dữ không dứt, gương mặt hiện

hồng, hay là đè nén khuất nhục, lãnh nhục bằng sương? Nếu như là cái trước, hẳn đương nhiên là vui mừng thấy được, nếu như là cái sau, vậy thì còn biện pháp, đánh vỡ mặt nạ nguy trang trước

Nếu như đã tỉnh rồi, mặc y phục? Rửa mặt? Tắm rửa? Hay là giống như chờ chết đợi hẳn trở lại?

Dung Thành nghĩ đến ngẫm cười, sai bước vào Cam Tuy nhiên cung.

Trong không khí còn giữ lấy nhiệt độ cùng mùi huân hương vị ngọt ngào nhạt ngày hôm qua, ánh mặt trời xuyên thấu qua trên khe hở cửa sổ khắc hoa, chùm tia sáng như có vì bụi đang bay lên cao.

Hết thấy đâu rất ấm áp, trừ trên giường không có một bóng người.

Chăn đệm xếp dì thường chỉnh tề tựa như không có ai ngủ quá.

“Lưu Kỳ.”

Lưu Kỳ kinh hoàng táng đảm theo sát ở phía sau Dung Thành: “Bệ hạ.

Vương tử điện hạ. Đi trở về dịch quán rồi.”

“Trở về dịch quán? Cái thân thể kia làm sao trở về dịch quán? Người sao lại không có ngăn cản ư?”

Theo lý thuyết, thị tẩm xong nên tự động lui ra, ngủ lại Trường Nhạc cung

đã là vi phạm tổ chế. Nhưng Hoàn Ân hiển nhiên là trường hợp đặc biệt,

“Nô tài tội đáng chết vạn lần! Nô tài cản quá điện hạ, nhưng điện hạ cố ý muốn đi, nô tài ngăn không được.”

Ngẫm lại cũng đúng.

Bộ dáng y quạt khởi như vậy, Lưu Kỳ có biện pháp gì.

“Theo thái y ngày hôm qua sắc thuốc, lấy phương thuốc đưa cho y, thêm chút thuốc cao cùng thuốc bổ.”

“Nô tài liền đi làm.”

*** Bạn đang ?

Giờ này khắc này, Hoàn Ân đang ở dịch quán tắm rửa.

Từ bắt đầu rời giường y vẫn còn có chút sốt nhẹ, nghĩ là do vết thương ngày hôm qua. Cả người đau nhức, nơi phía sau kia lại càng đau đến toàn tâm, liên y bào cũng không có lực mặc vào, cuối cùng vạn bất đắc dĩ đón nhận cung nữ hầu hạ, mới mặc xong rửa mặt chỉnh tề.

Cung nữ sắc mặt cùng thái độ cũng rất mập mờ, có lẽ bởi vì tối hôm qua nghe được chút ít tiếng vang khác thường. Hoàn Ân cũng không biết hẳn là dùng vẻ mặt như thế nào để ứng đối, chỉ vội vã nói tạ ơn.

Y chỉ muốn rời đi nơi khuất nhục này, càng nhanh càng tốt, một khắc cũng không nghĩ đợi, cho dù phía sau bị thương làm cho mỗi bước đi liền như

dắm ở trên lưỡi dao.

Hoàn Ân xuống cổ kiệu, từ cửa dịch quán đi tới phủ đệ mình liền ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng là y vẫn là mạnh chống đỡ, gọi tiểu tư chuẩn bị chút nước nóng, tắm rửa một lần nữa. Bởi vì không làm như vậy, y liền cảm thấy ô bẩn, ghê tởm.

Bạo quân kia tại trên người y lưu lại ấn ký. Dấu hôn, tinh dịch, mặc dù tới hôm qua đã rửa qua, y vẫn cảm thấy như có lưu lại ở trên người, liền mau chóng lau cho đến da thịt đều hiện hồng. Thậm chí không để ý đau đớn đưa vào cái chỗ còn đang sưng đỏ kia, dùng nước sạch rửa lại rửa, cho đến trên mặt nước hiện lên một tia đỏ kinh tâm động phách.

Hoàn Ân nhìn tia hồng kia từ từ hiện mở, nhìn hồi lâu nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

Ở cố quốc không được phụ vương sủng ái, xung phong nhận làm chất tử đảm đương mượn binh, rồi lại gặp gỡ bạo quân, cường bạo y lần đầu tiên còn muốn lần thứ hai. Chuyện khuất nhục như vậy, y chỉ còn có đánh gãy răng nuốt máu vào, ai cũng không thể nói, ngay cả kẻ khờ cũng không thể. Y thật không biết, mình rốt cuộc là đắc tội với ai, rốt cuộc không tốt ở chỗ nào.

Phải bị hành hạ như vậy, vũ nhục như vậy.

Hoàn Ân cắn răng bước ra dục dũng, dùng y bào tùy tiện lau lau, lạnh lẽo nằm ở trên giường.

Chuyện ở đây, sau khi trở về nước phục mệnh, y tìm một chỗ không ai biết, lạnh lẽo sống, lạnh lẽo chết đi.

Dĩ nhiên, nếu như không có mạng lưu đến trở về nước, chết ở chỗ này, vậy cũng là, chết có ý nghĩa đi. . . .

Loading...

Chương 26: Người Không Muốn Gặp Nhất

Chương trước: **Chương 25**

Dung Thành lật ch ồng mật báo trên bàn ngày trước chuyển giao, thoát nhìn hết thấy đầu thực thuận lợi.

Tuyên Hường cùng Nguyệt tộc kết thành liên minh tạm thời, ắt đối sĩ khí Bách Linh tạo ảnh hưởng lớn, trận chiến tranh này xem ra là đánh không được bao lâu . Nếu Bách Linh đưa ra cùng Tuyên Hường kết minh, chia cắt lãnh thổ Nguyệt tộc, còn thật sự là thành cái nan đề Đứng ở trên góc độ Tuyên Hường , kỳ thật cũng không là hảo quyết định. Nếu nhận chia cắt, người kia không biết sẽ thương tâm thành cái bộ dáng gì

Dung Thành khép lại mật báo, trong đầu hiện lên bộ dáng Hoàn Ân khoe mắt mang lệ, bỗng nhiên giật mình, hỏi: “Tùy Nghị, ‘ y ’ gần nhất đang làm cái gì?”

Mấy ngày trước Hoàn Ân tỉnh lại bất cáo nhi biệt, Dung Thành vẫn chưa nghĩ nhì u, nghĩ đến sau khi một đêm xuân tiêu , chính mình hẳn là chiếm được thỏa mãn. Ai ngờ vô luận là lúc tình sự hay trong mộng, gương mặt kiacũng không cảm thấy nhì u xinh đẹp , khuôn mặt phần nộ lại có chút thống khổ luôn bất tri bất giác li ền hiện lên ở trong đầu. Thế là dứt khoát để Tùy Nghị phái người đi cửa trạm trông coi, mỹ kì danh viết bảo hộ an toàn, kỳ thật chính là giám thị hướng đi. Hắn đầu không lo lắng chuyện mưu phản linh tinh, hắn chính là muốn biết người kia mỗi thời mỗi khắc ở nơi nào, đang làm cái gì, như vậy, thời điểm hắn muốn tìm y, tới cũng nhanh một chút. Đến bây giờ đã muốn hơn mười ngày , bí xử bị thương, hẳn là cũng tốt rồi

“H ồi bẩm bệ hạ, điện hạ trừ bỏ đi đến thư phòng hai lần Thanh Phong cùng một chuyến Di Phương Các tìm vị bằng hữu nhạc công kia của y, thời gian khác đầu ở trạm dịch nghỉ.”

“Thư phòng? Hắn thật đúng là phong nhã.” Dung Thành miễn cưỡng cười, “Bãi giá, đi trạm dịch xem một chút y đọc sách gì.”

Này là lúc gì, một h ồi qua rồi ngủ lại, còn bãi giá trạm dịch? Vị chủ tử kia đánh cái chủ ý gì Tùy Nghị trong lòng biết rõ ràng, cùng Lưu Kỳ nhìn nhau, lắc đầu, theo Dung Thành ra Dưỡng Tâm điện.

Trong phòng sáng điểm chút cô đăng, Hoàn Ân đang ngồi ở dưới đèn tập trung tinh thần đọc sách.

Từ tình sự ngày ấy bị bắt buộc, nửa tháng nay, Dung Thành không có tới tìm y phiền toái, làm cho y cảm thấy an tâm một chút. Dưới sự trợ giúp của bí được cung đình, miệng vết thương ở phía sau dần dần khép lại, Hoàn Ân liền thử xuất môn đi lại. Y ở đông tứ đã phát hiện một gia thư trai, bên trong có bán rất nhiều sách cổ. Nguyệt tộc nơi Bột Hải chi tân, bộ sách lưu động cũng không dễ dàng, cho dù là thư viện Nguyệt tộc hoàng gia, có chút bộ sách khắc bản cũng rất khó có. Hiện tại tài nguyên trân quý ngay tại trước mắt, Hoàn Ân thập phần vui vẻ, mỗi ngày đều đọc đến đêm khuya.

Bỗng nhiên cửa vang lên tiếng đập cửa “Cốc cốc”, Hoàn Ân tưởng quản sự, đứng dậy mở cửa, rõ ràng phát hiện cửa đứng thân mình hoàng thường phục, thắt lưng đeo vòng ngọc bích lưu kim, nhiều ngày không thấy bạo quân — — Dung Thành.

“Bệ hạ.” Hoàn Ân sửng sốt một chút, mới phản ứng lại đây, vén bào muốn quỳ, bị một bàn tay Dung Thành nâng lên.

“Vương tử điện hạ miễn lễ, trăm chính là lại đây nhìn xem, điện hạ ăn ở quen chưa.”

“Tạ bệ hạ quan tâm, thần đã muốn phi thường quen sinh hoạt nơi này.”

Buổi tối lại đây xem? Hẳn lúc nào lại hảo tâm như thế? Hoàn Ân lòng thẳng trăn đến đáy cốc, chỉ mong người này xem xong rồi nhanh đi.

Dung Thành cứ thế đi vào phòng, Hoàn Ân nào dám chắn, đành phải đóng cửa lại đi theo phía sau, xem người này còn có cái trò gì.

“Vương tử điện hạ thương thế đã tốt?” Dung Thành lấy sách trên bàn mở ra.

Hắn cư nhiên còn có mặt mũi hỏi. Hoàn Ân chính mình cũng không mặt mũi trả lời. Thương thế kia người nào làm ra người đó trong lòng biết!

Hắn cư nhiên còn giống như người không có việc gì. Hoàn Ân cưỡng chế trong lòng xấu hổ và giận dữ, nói : “Tạ bệ hạ quan tâm. Đã muốn. Khỏi hẳn .”

“Vậy là tốt rồi.”

Dung Thành ý vị thâm trường thản nhiên phun ra ba chữ, làm cho Hoàn Ân tâm đầu nhảy tới cổ họng, cả người đều ở run nhẹ nhẹ, sợ câu tiếp theo của hắn có năng lực làm cho y sống không bằng chết. Cũng may bạo quân

này chính là tùy ý lật lật trang sách, giương mắt nói : “Người đời 《 Đạo Đức Kinh 》 cảm thấy hứng thú?”

“Chính là khi còn thiếu niên đi theo Thái Phó học qua một ít. Ở Ung Kinh nhìn đến có bản bản cũ khác, liền muốn mua trở về xem một chút có hay có cái gì bất đồng”

Dung Thành chiếu trang sách mở ra thì thầm: Thái thượng, bất chi hữu chi; kì thứ, thân nhi dự chi; kì thứ úy chi; kì thứ, vũ chi. Vương tử điện hạ đối Lão Tử trị quốc chi học có cái nhìn gì?” (sr ta chịu chả hiểu ảnh nói cái zề+_+)

Hoàn Ân mặc dù không biết Dung Thành hỏi cái này có dụng ý gì, vẫn là chiếu thật đáp: “Vi thần nghĩ , Lão Tử trị quốc chi học, khởi xướng thanh tĩnh vô vi, không có gì làm mà trị, cực ít can thiệp dân chúng, mặc dù có đạo lý, nhưng chỉ có thể sử dụng với tình hình có chút cố định.”

“Nga? Thí dụ như?”

“Thí dụ như là lúc chiến tranh chấm dứt dân sinh khó khăn. Tương phản, nếu lấy Lão Tử chi học trị hạt Nguyệt tộc hiện nay, chỉ sợ chính là ngẩng chờ chết, sẽ càng mất nước nhanh hơn.” ?

“Người nhưng thật ra có chút kiến giải.” Dung Thành cảm thấy kinh ngạc, hẳn nguyên tưởng rằng theo Thái Học này lão nhân, chỉ biết biết chút chi, hồ, giả, dã, nhân giả trị thế, trị đại quốc nếu theo tiêu tiên chờ cỗ hủ đạo lý, không nghĩ tới vị vương tử sinh trưởng ở thâm cung này còn nhìn xem rất thông thấu.

Thôi thôi, hẳn cũng không phải là vì đại đàm chính trị triết học mới đến .

Lười quanh co , Dung Thành buông trang sách, từng bước một đến gần Hoàn Ân nhìn mặt của y từng chút một trắng bệch xuống, tâm tình mười hai vạn phần thư sướng: “Nếu miệng vết thương tốt lắm, vậy thì tẩm đi, vương tử điện hạ của trẫm.”

Loading...

Chương 27: Đêm Thứ Ba

Chương trước: **Chương 26: Người Không Muốn Gặp Nhất**

Hoàn nháy mắt trước mắt tối sầm.

Y đã nghĩ đến hoàn cảnh tệ nhất, không nghĩ tới còn tệ hơn.

Sau khi sự tình lần trước, y nghĩ cùng lắm thì coi như lại bị chó cắn một ngụm, cắn xong coi như xong. Hiện tại bạo quân này công khai tiến dần từng bước, còn cười đối y nói: “Thị tâm đi.”

Y đâu có thể thấy người nọ trong mắt không thềm che dấu dự niệm cùng trêu tức.

Hắn rốt cuộc đem y làm cái gì ? Rốt cuộc muốn giẫm đạp y đến trình độ nào mới bỏ qua ? ! Y đã muốn tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục làm cho hắn ép buộc qua cả một đêm, hắn còn muốn thế nào ? !

Y lại không được sủng ái, quốc gia lại yếu kém, y cũng là vương tử!

Không phải kỹ nữ!

Dung Thành dù có hưng trí nhìn Hoàn Ân, nhìn y biểu tình từ khiếp sợ, phần nộ, khuất nhục, trong mắt ánh sáng từng chút biến mất, cuối cùng rũ mi mắt xuống quay đầu đi chỗ khác, kia lông mi run run, liêu nhân tới cực điểm.

Dung Thành cười đưa tay vòng qua phía sau Hoàn Ân, nhẹ nhàng nhất xả, giải khai dây cột tóc màu vàng nhạt, nâng lên chóp mũi, nhẹ ngửi, một cổ hoa mai sâu kín nhập mũi, thật giống như hoa quỳnh ban đêm.

“Người là dùng cái gì tẩy tóc? Làm sao thơm như thế?”

Một câu nói bình thường, vào lúc này từ trong miệng hắn nói ra cũng là cùng đùa giỡn không sai biệt lắm. Hoàn Ân không muốn trả lời, chỉ nghiêng đầu nhìn ánh nến chập chờn trên bàn, giống như tiếp theo trong nháy mắt sẽ phải dập tắt.

“Không muốn nói chuyện?” Dung Thành cũng không tức giận, giải khai vạt áo người trước mặt, ngoại bào trắng thuần chảy xuống trên mặt đất. Lại đưa tay đẩy ra trung y, lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh, bả vai mượt mà, tiếp theo là lồng ngực trắng nõn.

Rất nhanh người trước mặt liền toàn thân quang lóa. Da thịt trắng muốt giống như dạ minh châu, phản chiếu dưới ánh nến, hiện ra trong suốt sáng

bóng.

Hoàn Ân xấu hổ và giận dữ đến tột cùng, nhắm mắt lại, cắn chặt môi dưới, không nhìn được đưa tay che ở cái bộ vị bí ẩn kia, cả khối thân thể đều ở khê phát run.

Dung Thành trong tâm vui vẻ, không nhìn được sinh chút lòng trù mên, đưa tay ôm lấy Hoàn Ân, đem y cứng còng đặt ở trên giường, nhẹ nhàng áp lên, trấn an nói: “Trẫm sẽ làm đủ bước đều, sẽ không đau .”

Ài ngờ người phía dưới phút chốc mở mắt ra, ánh mắt sáng trong mà tức giận: “Không cần! Vì thần chỉ mong bệ hạ tốc chiến tốc thắng!” Ngụ ý, bệ hạ ngài nhanh lên một chút cắn vào nhanh lên một chút cao trào nhanh lên một chút rút lui ra khỏi, thần thật nhanh chút đi ngủ.

Dung Thành là vừa bực mình vừa buồn cười: vì y suy nghĩ, kết quả y còn không lĩnh tình, muốn trực tiếp như thế cắn đi vào, đả thương thật vất vả dưỡng tốt lại lại phế đi, không đau chết mới là lạ. Nhìn Hoàn Ân một bộ dáng khảng khái chịu chết, Dung Thành bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay cần tính khí y, thừa dịp Hoàn Ân kinh ngạc mở mắt làm, cúi đầu ngậm vào môi của y.

Lại là một đêm hết sức tuyệt đẹp.

Mặc dù Dung Thành không luyện tập phương diện kỹ thuật này, nhiều lần tình sự làm cho hắn vô sự tự thông. Bình thường đều làm cho người hầu hạ, hôm nay cuối cùng là phát lên công dụng.

Hoàn Ân dần dần không nhìn được rõ ràng, ngay cả cắn môi dưới đều khó có thể tự kiềm chế. Trong lúc xấu hổ và giận dữ, không thể làm gì khác hơn là dùng cánh tay che ở trước mặt, muốn mượn này che lại thanh âm. Bộ dạng vẻ mặt cau mày nhắm mắt ẩn nhẫn rơi vào trong mắt Dung Thành vô cùng phiền tình, bỗng nhiên lui ra ngoài, người dưới thân lên tiếng cần khẩn “Không nên, không nên!” hắn lật y nằm nằm sắp ở trên giường, một cái đỉnh nhập vào sâu nhất.

Xúc cảm như tơ lụa, vô luận là da thịt hay là bí xử. Làm cho người ta muốn chôn sâu vào lại không trở ra.

Phảng phất như là từ lúc chào đời tới nay, một khối thân thể phù hợp nhất, lượng thân làm theo yêu cầu, thiên hạ duy nhất.

Ngọn nến toát ra, thiêu đốt lấy, từ từ dập tắt, cuối cùng một tia khói cũng trừ khử trong bóng đêm.

Trong màn lụa mỏng ẩn nhẫn rõ ràng còn đang kéo dài, phối hợp lấy thanh âm chi nha chi nha khung giường lay động, ở ban đêm yên tĩnh phá lệ quý

dị.

Thằng đến một tiếng cất cao “Ồ—”, mới lại khôi phục bình tĩnh.

Dung Thành khẽ vuốt lấy người phía dưới gương mặt trắng nhợt thấp mồm, lồng ngực trắng muốt còn đang lên xuống, phảng phất mới từ trong nịch thủy giải thoát ra ngoài.

“Trăm sáng mai còn có triêu hội, trước hễ cung, người ngủ một giấc đứng lên lại tắm rửa đi. Trăm ngày mai sai mấy người hầu hạ người.”

“Không cần. Vì thân cung tiền bề hạ.” Người phía dưới nhắm mắt trả lời, thanh âm cứng nhắc không có chút nào phập phồng, như thuộc lòng.

Sau khi thỏa mãn Dung Thành tâm tình thư sướng vô cùng, điểm vô lễ nhỏ nhỏ này trước mặt vua cũng lười so đo, đứng lên mặc y phục vào, thay y đắp kín mền, vừa cúi đầu hôn một cái, đẩy cửa đi. Ngoài cửa loáng thoáng truyền đến thanh âm lạnh lạnh Lưu Kỳ cố ý đè thấp, Hoàn Ân cũng không tiếp tục tính toán so sánh bị nghe qua bao nhiêu rên rỉ.

Ngủ một giấc lại dậy tắm rửa? Y làm sao chịu được?

Chất nồng nóng hổi của người nọ còn lưu tại ở trong cơ thể y, đây người cũng dính dính tất cả đều là mồi hôi cùng bạch trọc.

Hoàn Ân đưa tay ngăn trở ánh mắt, nước mắt từ từ chảy xuống. ?

Vô luận mỗi lần làm sao chống cự, làm sao kiên cường, cuối cùng cũng bị tan rã một chút không dư thừa. Thân thể căn bản không nghe sai sử, dưới thân người nhận được khoái cảm, tới cao trào, rên rỉ nức nở, cuối cùng khàn giọng lấy tiếng nói cầu khẩn ngừng, cầu khẩn bỏ qua cho.

Lần trước còn có thể an ủi mình, là bởi vì do xuân được, lần này ? Lần này y còn có cái gì mà an ủi mình?

Về điểm tự tôn buồn cười này tựa như một truyện cười.

Hoàn Ân chỉ cảm thấy mình đây người ô bẩn, nghĩ xuống giường gọi người nấu nước tắm rửa, thân thể nhưng một chút khí lực cũng không có, giống như chiếc ô rách.

Y thẳng mắt nhìn đỉnh giường, nhìn đến mắt mệt mỏi, không biết lúc nào từ từ khép lại.

Loading...

Chương 28: Chuyên Sủng

Chương trước: **Chương 27: Đêm Thứ Ba**

Sau đó cơ h ồ mỗi hai ba ngày, người nọ sẽ tới “Lâm hạnh” một lần. Tựa như lệ hành công sự (làm việc theo công lệ) tránh không thoát. Có khi thời gian thấp đèn , càng nhiều là lúc gần đến giờ trước khi ngủ mới đến. Hoàn Ân thử sớm một chút lên giường nghỉ, muốn mượn đi đầu này mà cự tuyệt, ai ngờ người nọ không biết làm sao li ền vào cửa phòng, đợi cho y cảm giác bị hôn đến thở không nổi mà tỉnh lại, y phục sớm bị cởi hết. Kế tiếp đó rõ ràng là, khuếch trương, sáp nhập, cao trào. Không biết có phải hay không do làm thường xuyên, phía hậu sáp nhập cũng không quá đau, chính là vẫn cảm thấy nghỉ ngơi không đủ, ban ngày dựa ở trên giường đọc sách, tinh thần rất khó tập trung, thường thường nhìn nhìn thẳng phương xa đến xuất thần, rồi mới li ền ngủ.

Hoàn Ân không biết người nọ rốt cuộc ở đâu có nhiều dục vọng như vậy. Y từ nhỏ đến lớn đối phương diện này li ền không ham thích, lớn như thế đầu chưa tự độc (thủ d* m =]] qua một lần, lên cũng không rõ. Huống chi, người nọ hậu cung đầu có mỹ nhân, muốn có tiểu quan gì tiến cung cũng chỉ cần một khẩu dụ, y không rõ tại sao người nọ phải thường xuyên chạy tới ép buộc y như thế.

Rất nhanh, y cũng không cần hiểu.

”vụng trộm” như thế ước chừng nửa tháng, một ngày buổi tối, Hoàn Ân thu được Lưu Kỳ mang đến khẩu dụ của hoàng đế , muốn ở Trường Nhạc cung triệu kiến y.

Thời điểm đến truy ền khẩu dụ đã muốn là lúc hoàng hôn, người nọ ở đánh chủ ý gì trong lòng y biết rõ ràng.

Đáng tiếc, y không thể kháng chỉ không tuân.

Đến Trường Nhạc cung, sự tình quả nhiên như y sở liệu. Nguyên lai là hoàng đế lười chính mình động , thế là để y tiến cung “Hầu hạ” .

Đêm nay y lại trực tiếp bị làm đến ngất xỉu.

Liên tục vài ngày đầu bị yêu cầu lợi hại, trong cung tựa hồ lại điểm chút huân hương bình tâm giúp ngủ, Hoàn Ân vừa cảm giác li ền ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao. Tỉnh lại mở mắt, tầm mắt nhìn thấy là đầu giường

khắc hoa văn, long văn đậm chẵn, trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp người ở chỗ nào.

“Người ngủ thật lâu, gần nhất không có hảo hảo nghỉ ngơi sao?”

Thanh âm trầm thấp theo phía sau phượng văn bình phong truyền đến, tiếp theo lộ ra một góc áo choàng minh hoàng, Dung Thành chậm rãi đến gần .

“Bệ hạ.” Hoàn Ân vừa mới tỉnh lại, đầu óc còn không có bắt đầu vận chuyển, chính không biết như thế nào trả lời, liền nghe thấy người đối diện thân nhiên nói: “Hôm nay không được trộm quay về dịch quán. Từ sau này bắt đầu, người liền ở chỗ này.”

“Bệ hạ! ?” Hoàn Ân nguyên bản còn có chút choáng váng hờ hờ, nghe nói như thế cả kinh lập tức tỉnh táo lại. Lưu Kỳ tùy thị ở phía sau Dung Thành cũng là vẻ mặt chấn động.

“Sách cùng y phục của người, còn có vật gì khác, tối hôm qua ta đã phái người chuyển tới, để ở bên ngoài phòng, đợi lát nữa người dậy có thể kiểm kê một chút xem thiếu cái gì.”

“Bệ hạ!” Hắn có biết hắn đang nói gì hay không ? Còn một bộ dáng nhẹ nhàng băng quơ! Sủng thần ở tại tẩm cung hoàng đế, cái này gọi là chuyện gì? ! Y ngủ lại một đêm đã đủ đại nghịch bất đạo rồi! Huống chi y còn thân phận đặc thù! Mấu chốt là. Nếu ở tại tẩm cung hắn, vậy ý tứ là.

“Trước dậy uống chút cháo, nhuận dạ dày.”

“Bệ hạ!” Hoàn Ân bất chấp mặc ngoại bào, liền chưa thất hảo trung y màu trắng xoay người xuống giường quỳ trên mặt đất: “Quyết định như vậy có hay không quá mức qua loa?”

Dung Thành thân nhiên liếc mắt một cái: “Sao vậy, người cũng muốn cùng trẫm thuyết giáo lẽ nghi?”

“Vi thần không dám. Chính là ngoại thần ngủ lại tẩm cung bệ hạ, vu tình vu lí không hợp, mong bệ hạ cân nhắc!” Hoàn Ân lòng nóng như lửa đốt: ở tại dịch quán, y tốt xấu còn có chút ngày tự do, y không nghĩ mỗi ngày đều bị xâm phạm, không nghĩ muốn cung nữ thái giám đều dùng ánh mắt mờ ám hoặc là hèn mọn nhìn y!

“Trẫm biết người suy nghĩ cái gì.”

“ ”

“Trẫm chẳng qua nghĩ sớm một chút ôm đủ người.”

“ ”

“Như vậy, người cũng có thể sớm một chút được thả đi? Đây chẳng lẽ không như người vẫn hướng tới sao?”

Hoàn Ân có chút giật mình lảng lảng ngẩng đầu nhìn đế vương ở trong ánh sáng chiếu ngược. Trong chùm tia sáng có bụi bậm thật nhỏ di động.

Người nọ gương mặt ở dưới bóng tối mơ hồ không rõ.

“Được rồi, đứng lên ăn cháo đi.”

Hắn nói lời như vậy, có phải hay không ý tứ ngày giải thoát sẽ đến?

Y không biết

?

Bất quá cách người này gần một chút, y cũng mới dần dần chân chính nhận thức người này. Mỗi ngày canh năm sẽ rời giường, rửa mặt, sau khi ăn xong bữa sáng phải đi vào triều. Hạ triều sau thường đi vấn an thái hậu, rồi mới quay về Dưỡng Tâm điện, hoặc là phê tấu chương, hoặc là liễn triệu kiến đại thần bàn bạc một ít vấn đề. Buổi trưa ăn cơm trưa, buổi chiều bình thường đầu ở Dưỡng Tâm điện phê tấu chương, có đôi khi cũng sẽ có một chút hoạt động, như là luyện tập kỹ xạ linh tinh. Tổng thể mà nói, cũng không thấy được thoải mái. Cũng không có giống y nguyên lai sợ hãi như vậy, mỗi ngày không có việc gì sẽ đem y hướng trên giường. Tương phản, cuộc sống người nọ coi như có quy luật, trừ bữa cơm trưa bữa tối có thể nhìn thấy hắn, cũng chỉ có buổi tối trước khi ngủ, chính là. “Lâm hạnh” càng thêm thường xuyên, cơ hồ cách một đêm sẽ. Thôi thôi, nghĩ đến đây là vì sớm một chút chán ghét y, Hoàn Ân liền cảm thấy miễn cưỡng còn có thể chịu được.

Người nọ ở trên giường cũng có vẻ bận tâm cảm thụ của y, thường xuyên điểm huân hương, bôi một ít thuốc, tiển diễn cũng làm thật sự đủ, cho nên cũng sẽ không thật đau đớn. Chính là mình. Càng ngày càng không thể chịu đựng được như vậy. Y không thể phủ nhận, tại đây trong dạng khuất nhục, thân thể còn có thể cảm giác được khoái cảm, khi cao trào cũng sẽ cảm thấy cực lạc. Làm cho y cảm thấy, thân thể giống như phản bội ý chí, hoàn toàn ô bản.

“Người xem người xem, tân sủng của bệ hạ chính là y.”

“Y? Không biết là có bao nhiêu xinh đẹp a.”

“Ta cũng không thấy, nhưng nghe nói gần nhất bệ hạ đầu chuyên sủng y.”

Nghe được phía đối diện có giọng nói líu ríu, Hoàn Ân mới ý thức được chính mình lại thất thần. Ở trong cung chờ rất buồn, y ngẫu nhiên cũng sẽ

mang sách lên Trường Nhạc cung ngự hoa viên xem. Hoa điều trùng ngư (hoa, chim, côn trùng, cá) , mới khiến cho y cảm thấy bớt sinh khí một chút .

Ngẩng đầu, chỉ thấy hai người thị nữ vội vàng cúi đầu lui ở phía sau núi giả. Hoàn Ân không khỏi lắc đầu: đầu lui đi vào, góc áo còn lộ ở bên ngoài.

Tân sủng? Danh tiếng nhìn như hàng đầu tôn quý, y thật cũng không nghĩ muốn.

. Hoàn hảo, các nàng cũng không biết thân phận đích thực của mình. Chợt nghe một thanh âm ôn nhu truyền đến: “Một mình ở trong này đọc sách, không cảm thấy tịch mịch sao?”

Loading...

Chương 29: Chuyên Sủng

Chương trước: **Chương 28: Chuyên Sủng**

Hoàn Ân giương mắt, chỉ thấy một nam tử mảnh khảnh phủ áo choàng thuần trắng đứng ở trước bàn đá. Tầm mắt hướng lên trên, là hể ra khuôn mặt xinh đẹp cơ hồ nam nữ không phân biệt rõ. Cằm nhỏ nhọn, da như nõn nà, mặt mày nhìn quanh lưu quang, ngay cả Hoàn Ân nhất thời nhìn xem đều có chút xuất thần.

“Thật có lỗi. Người là.” Một trong giai lệ ở hậu cung của bạo quân kia sao?

“Là ta đường đột ,” người tới che miệng cười khẽ, “Ta gọi là Lộng Ngọc, không sợ người chê cười, ta ở gần lãnh cung.”

“Lãnh cung?” Người xinh đẹp như thế cũng sẽ bị đánh tiến lãnh cung? Bạo quân kia không tránh khỏi có mới nói cũ chứ. Hoàn Ân đang thay người trước mặt không đáng giá, bỗng nhiên lại nghĩ lại, đại khái ngày mình giải thoát cũng muốn gần.

“Ân. Người thì sao, người là tân sủng của bệ hạ đi?”

“Không. Ta.” Người tới tự nhiên hào phóng, Hoàn Ân nhưng thật ra ngượng ngùng đứng lên. Đối với một người bị chán ghét mà vứt bỏ đến nói, tân sủng giống như là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, y không nghĩ vô duyên vô cớ bị cừu hận.

Lộng Ngọc khoát tay cười nói: “Người không cần che dấu, này phụ cận cung mọi người đều biết. Trong cung thực nhàm chán, cho nên có tin tức gió thổi cỏ lay gì liền truyền thật sự mau, đặc biệt cùng bệ hạ có liên quan.”

Hoàn Ân khẽ nhíu mày: thế nhưng bị nhiều người xem như luyện đống như thế.” Tuy rằng nói như vậy rất quái dị, nhưng là. Ta kỳ thật đều không phải là tự nguyện.”

“Ta cũng không phải. Ta vừa thấy người chỉ biết không phải.”

“A?” Đối phương vừa nói như thế, Hoàn Ân lập tức cảm thấy thân thiết đứng lên.

“Ta cũng vậy bị bắt vào. Sau khi bị hoàng đế chán ghét mà vứt bỏ , một người ở trong này rất nhàm chán, nhìn đến người tướng mạo thân hòa,

liền nhin không được đến đến gần.”

Hoàn Ân vui vẻ nở nụ cười: “Cùng là người lưu lạc thiên nhai, gặp lại hà tất từng quen biết a! Vậy người nguyên lai là.”

“Người nguyên quán Dương Châu, ở kinh thành lấy đánh đàn mà sống.”

“Đánh đàn?” Nghĩ đến Mục Thiếu Y cũng là nhạc công, Hoàn Ân nhin không được đối người trước mặt lại thêm thân cận vài phần.

“Cần kỳ thư họa đầu biết một ít.”

“A. Nguyên lai là toàn tài.”

“Toàn tài chưa nói tới, mỗi dạng đầu biết một chút, nhưng mỗi dạng đầu chỉ biết sơ sơ.”

“Người quá mức khiêm tốn .”

Ở quốc gia xa lạ, nhưng lại gặp được người cảnh ngộ giống nhau, mà người, thế nhưng còn cùng y hứng thú hợp nhau. Như vậy xác suất thật sự không lớn. Hoàn Ân từ khi tiến cung sau, không thể lại ra cung cùng Mục Thiếu Y gặp mặt, trong lòng buồn khổ không người thổ lộ, trước mặt người này mặc dù không thể hoàn toàn nói cho hẳn tình hình thực tế, tán gẫu chút cần kỳ thư họa cũng là tốt.

Giống như tha hương ngộ bạn cố tri, Hoàn Ân lần này buổi trưa nhưng lại đến đây chút tinh thần, cùng Lộng Ngọc hàn huyên một canh giờ, thẳng đến Lộng Ngọc đứng dậy nói có việc muốn đi trước trở về, hai người mới tạm thời chia tay, cũng ước hảo sau này từng cái buổi chiều tới đây gặp mặt, nếu qua một nén nhang mà chưa tới, vậy cho thấy hôm nay có sự trì hoãn, không thể đến.

“Thoạt nhìn người hôm nay tâm tình không tệ?” Dung Thành phê xong tấu chương, bước vào Trường Nhạc cung, ngoài ý muốn gặp Hoàn Ân cư nhiên không ở trên giường giả bộ ngủ.

“.” Có rõ ràng như vậy sao?.

“Gặp được chuyện gì tốt?” Dung Thành một bên Lưu Kỳ hầu hạ cười ngoại bào một bên hỏi.

“. Không có gì.” Hoàn Ân thu hồi sách, đi đến phía sau bình phong, cởi áo tháo thắt lưng, chuẩn bị nghỉ ngơi.

“Có tin tức của Nguyệt tộc, muốn nghe hay không?”

Hoàn Ân đang giật mình sững sờ, đã bị người từ phía sau ôm, đai lưng được từ từ cởi bỏ, rơi trên mặt đất. Lỗ tai cũng sa vào cái hôn dày đặc, đầu

lưỡi ướt át từ viền lỗ tai tham xuống, thẳng đến đem vành tai toàn bộ hàm trụ.

“Có phải hay không. Tin tức tốt?” Hoàn Ân có chút hơi hơi phát run, đặt tay Dung Thành đang xốc lên trung y.

“Người muốn biết?”

Mặc dù không biết đối phương lại có thủ đoạn nào, Hoàn Ân vẫn là thành thật gật đầu: “Muốn.”

“Nếu muốn biết, hôm nay chủ động một lần, trăm lần nói cho người.”

Làm người xuân thu đại mộng! Hoàn Ân nhin lại nhin. mới cảm rằng đem những lời này nuốt xuống, bị tức thẳng đến phát run. Người này quả thực. Quả thực chẳng biết xấu hổ! Cứ nhiên dùng quân tình đến áp chế y, còn nói hạ lưu như vậy.

“Tức giận?” Dung Thành ép buộc người trước mặt xoay người lại, Hoàn Ân hàm lệ hung hăng trừng liếc mắt một cái, Dung Thành cũng là yêu cực kỳ ánh mắt này của y, rõ ràng hẳn là sắc bén, lại bị ánh nước trong suốt nhu hóa, xấu hổ tức giận dường như có phong tình vạn chủng.

Hoàn Ân không nghĩ để ý đến hắn, liêu mạng muốn tránh ra đôi tay đang giam cầm, đối phương lại càng thu càng chặt.

“Quân sĩ của ta đã tới, liên hợp quân sĩ khí đại chấn,” Dung Thành một bên cưỡi trung y của y một bên chậm rãi thì thầm, như là ở ngâm nga tấu chương, “Cho tới nay đã đánh vỡ ba quân địch tiến công, có hi vọng một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm thu phục đất bị mất.”

Thời điểm sau lưng dính vào đệm chăn mềm mại, Hoàn Ân mới phát hiện chính mình khóc.

Y như vậy nhân sinh vừa vô dụng vừa bị ai, cuối cùng cũng có một chút công dụng.

Tuy rằng bị bạo quân này uy hiếp, nhục nhã, cũng may hết thấy sự tình khó mà chịu được, hiện tại đầu có giá trị. Không uổng công y nuốt xuống thật lớn đau khổ như vậy.

Y không phải một vương tử xứng chức, cánh tay gầy yếu không có biện pháp bảo hộ thần dân của y, từng có hy sinh như vậy, được đến kết quả như vậy, miễn cưỡng xem như, cố sức làm trách nhiệm của một vương tử đi.

“Không phải hẳn là nên cao hứng sao, thế nào lại khóc.”

Hoàn Ân lắc đầu, tùy ý nam nhân đưa hai chân y mở lớn, lại hung hăng xâm nhập.

Không cần phải nói, y cơ hồ cả một đêm cũng chưa ngủ. Ngày hôm sau vẫn ngủ thẳng quá trưa. Mơ mơ màng màng mới nhớ tới đến buổi chiều còn phải cùng Lộng Ngọc gặp mặt. Tắm rửa tẩy trừ một phen, lại vội vàng dùng chút bữa trưa, không ôm hi vọng đuổi tới ngự hoa viên, phát hiện Lộng Ngọc thế nhưng còn tại chờ y.

“Thật có lỗi thật có lỗi, ta đã tới chậm.”

“Không quan hệ.”

Gặp ánh mắt đối phương có chút nhìn chằm chằm cổ mình, Hoàn Ân có chút mất tự nhiên lấy tay che khuất.”. Xảy ra chuyện gì?”

“ Người lần sau. Vẫn là mặc thêm chút ngoại bào đi. Dấu hôn liền lộ ở bên ngoài.”

“ A.” Hoàn Ân nhất thời xấu hổ không chịu nổi, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì hảo. Tuy rằng đối phương nói chính mình bị bắt tiện cung cũng không tự nguyện, nhưng ở trước một người thất sủng bày ra được sủng ái, chỉ biết tăng thêm phản cảm.

“Thời điểm mỗi lần bệ hạ., đầu. Hôn người sao?”

“ Phải” bắt đầu chỉ là hôn môi. Quả thực chính là cần.

Cách một đêm liền làm một lần, trên người y quả thực dấu hôn trải rộng. Hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, muốn nói không có cũng không được.

Lời vừa ra khỏi miệng, đối phương biểu tình liền lại càng không tự nhiên.”Bệ hạ mỗi đêm đầu lật bài tử của người? Người là. Ở tại cung nào?”

“Đầu không phải là mỗi đêm. Ta. Ta không có cung viện riêng.” Hoàn Ân kỳ thật rất muốn bịa một cái tên cung điện, nhưng y đối việc này hoàn toàn không biết gì cả, bịa một cái liền lộ, không bằng thành thật trả lời.

Lộng Ngọc mặt càng trắng: “Vậy người nghỉ ngơi ở đâu?”

“”

“Người ở Trường Nhạc cung của bệ hạ?”

“”

Share~

Loading...

Chương 30: Sự Tình Phát Sinh

Chương trước: **Chương 29: Chuyên Sủng**

Lộng Ngọc khuôn mặt xinh đẹp đã muốm trắng bệch như tờ giấy.

Hiển nhiên, biểu tình đối phương rất khó coi, Hoàn Ân không nghĩ lại bàn luận đề tài cũng không làm y vui vẻ này. Có đôi khi, tuy rằng sự tình ngay từ đầu đầu không phải là xuất phát từ tự nguyện, nhưng bị sủng hạnh lại mất đi sủng hạnh, cảm thấy mất mát cùng không cam lòng là chuyện thường tình.

“..... đúng rồi, đây là một loại điểm tâm ta đặc biệt thích ăn, đặc biệt mang đến đề cử cho người, người nếm thử xem?”

Đề tài xoay chuyển không quá tự nhiên, Lộng Ngọc tư thế đưa tay mời có chút cứng ngắc, nhưng tổng so với hai người tương đối không nói gì đỡ hơn nhiều. Hoàn Ân biết thời biết thế cần lấy một khối điểm tâm màu vàng nhạt đưa vào miệng, lại nếm không ra nửa điểm tư vị.

Hôm nay Lộng Ngọc thực hiển nhiên tâm thần không yên, nói chuyện câu được câu không, vẫn xoắn hai tay, còn có chút run run, như là ở tự mình ức chế cái gì. Hoàn Ân nhìn ra Lộng Ngọc dị thường, cũng không có tâm lại tán gẫu, nguyên bản rõ ràng có thể nhẹ nhàng vui vẻ nói chuyện đành phải qua loa xong việc.

Ngay cả như thế, Hoàn Ân vẫn đang không nghĩ mất đi bằng hữu không dễ có này. Tại đây trong cung lớn như vậy, y cũng không có người khác có thể tâm sự. Chỉ cần không nói chuyện chi tiết y được sủng hạnh, đại khái sẽ không cái gì đi.

“Bệ hạ gần đây tựa hồ tâm tình không tệ.” Người nói chuyện là đương triêu tể tướng Hùng Đình Khác. Hùng Đình Khác xuất thân tiến sĩ, là quan thanh liêm, ở dân gian danh dự rất lớn, hơn 40 tuổi liên theo hộ bộ Thượng Thư thăng nhiệm Tể tướng.” Là vì đối Bách Linh tác chiến đại thắng, mà kho thóc Thường Bình thi hành đến nay cũng hưởng ứng không tệ sao?”

“Ha ha, người rất thông minh.” Dung Thành cười to.

Hiệp trợ Nguyệt tộc đối Bách Linh tác chiến đầu không cần phải nói, liên hợp quân sĩ khí như hồng, đang ở thời cơ phản công.

Còn như kho thóc Thường Bình, là lúc hấn làm thái tử, dò xét trì lý Tây Nam khô hạn sinh ra ý tưởng. Năm đó Tây Nam hơn mười châu huyện đại hạn, khóa lập vô thu, lưu dân thượng vạn, mà tới gần châu huyện cư nhiên cũng không đủ lương thực cứu tế, thương nhân nhân cơ hội nâng lên giá hàng, đại phát kỳ tài. Dung Thành hạ lệnh đi đều động quốc khố, vận chuyển thời gian dài đến một tháng, trên đường bởi vì xóc nảy cùng các loại tình huống làm hao tổn. Vận đến khu vực khô hạn thì đã chết đói mấy trăm người.

Lúc Dung Thành tuần tra, gặp ven đường người chết đói khắp nơi, cảm giác đau lòng sâu sắc. Năm được mùa cốc tiện, giá hàng cực thấp, nông dân mặc dù là mùa thu hoạch cũng bán không được bao nhiêu tiền, thương nhân còn nhân cơ hội ép giá thu mua, mà năm nay tai họa, thương nhân lợi dụng nâng giá: Vô luận mùa thu hoạch thiếu thu, chịu thiệt tựa hồ luôn là nông dân. Thế là Dung Thành nghĩ ra một chủ ý, năm được mùa để quan phủ ra mặt, lấy giá thu bình thường mua lương thực, đựng ở lương khố, mà năm tai họa lại lấy giá bình thường bán đi, thứ nhất giảm giá hàng, thứ hai cũng giải quyết vấn đề cứu tế khẩn cấp.

Dung Thành đem đề nghị này thượng tấu cấp tiên đế Tuyên Văn Đế, Tuyên Văn Đế tuy rằng khen ngợi, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân vẫn chưa tiếp thu. Đợi sau khi Dung Thành đăng cơ, đầu tiên liền hạ lệnh ở cả nước chấp hành "Kho thóc Thường bình". Cách biến đổi này mặc dù khi chấp hành bị rất nhiều thế lực ngăn cản, nhất là đến từ giai cấp thương nhân cùng một ít đại thần bảo thủ ngoan cố, nhưng rất nhanh ở cả nước nhận được hài lòng hưởng ứng. Nay Hoàng Hà lũ lụt, kho thóc Thường Bình cứu tế nạn dân phát ra tác dụng rất lớn, sau khi tình hình thiên tai khôi phục, thậm chí có dân chúng đến quan phủ tỏ vẻ cảm tạ, có mấy châu mục đem việc này ghi vào tấu chương, Dung Thành sau khi xem tự nhiên rất đắc ý.

Đương nhiên, quốc sự tốt chính là một bộ phận. Còn một bộ phận khác, đương nhiên là đến từ "Gia sự".

Hoàn Ân ở tại tam cung hấn đã muốn hơn nửa tháng, hơn nửa tháng này ngày đặc biệt thoải mái. Người mình tâm tâm niệm niệm nằm ở trên giường để hấn muốn làm gì thì làm, làm cho hoàng đế bệ hạ giống như đặt mình trong mây. Mấy ngày nay, người dưới thân giống như đã muốn tiếp

nhận an bài như vậy, mặc dù lúc ở giường sẽ không phối hợp, cũng sẽ không được tự nhiên làm bộ như người chết. Trong đó đủ loại ẩn nhẫn, biểu tình sung sướng khi cao trào, cùng với bộ dáng xấu hổ sau khi xong việc, đều làm hắn yêu thích không buông tay, thậm chí nhịn không được nói đùa giỡn, liề vì nhìn bộ dáng y đỏ mặt xấu hổ và giận dữ.

Người trước kia ở bên cạnh hắn, mặc dù tự xưng là thật tâm thương hắn, ai có thể biết trong đó có hay không pha quyề lực cùng tâm tư khác. Mà chất tử Nguyệt tộc, chí thuầ chí chân, ngay cả chán ghét hắn đều không che dấu chút nào lộ ở trên mặt, ngược lại làm hắn cảm thấy hứng thú. Cho dù thuộc về hai loại luyện đầ cùng ấm giường, Dung Thành cũng thủy chung cảm thấy, ở trên người y, không hề có cảm giác bị làm bẩn, giống như khí chất cam tuyầ cùng cao thượng khi mới gặp.

“Kho thóc Thường Bình thật là giải quyết vấn đề khó khăn không nhỏ, nhưng trước mắt, thầ nghe thấy tây bộ biên cảnh yển tộc lại bắt đầ rục rịch.”

“Người không nói, trăm cùng đầ đã quên, nay lại đã cuối thu.” Dung Thành nghiêng đầ, tầ mắt có thể đạt được chỗ tây tà ánh nắng chiếu vào trên đá cẩm thạch bóng loáng, độ lên một tầ màu vàng.

Tuyên hướng tây bộ biên cảnh là thảo nguyên cùng sa mạc mênh mông vô bờ, dân tộc du mục yển tộc liề ở tại này. Nói ở lại, kỳ thật bọn họ cũng không có cố định quốc thổ biên giới. Dân tộc du mục như bèo mà ở, bèo um tùm liề dừng lại đóng quân, bèo thừa giảm thì sẽ di động, có thể xưng là không có chỗ ở cố định. Mỗi đến cuối thu Tuyên Hướng nông nghiệp thu hoạch tiếp cận kết thúc, yển tộc liề thường có kỵ binh xâm phạm biên giới, đoạt lương thực ngũ cốc đi, bọn họ kỵ là tình kiện kiện Đại Uyển mã, muốn đánh cũng đuổi không kịp. Cứ thế mãi, Tuyên Hướng phía tây biên cảnh còn có chút làm người đau đầ. Nay tuy rằng cũng không phải vấn đề gì lớn, nhưng trường kỳ bị quấy rầ, dân biên cảnh tiếng oán than dậy đất, triề đình mấy năm nay luôn luôn nghĩ biện pháp xử lý, các loại chính sách tựa hồ có hiệu quả rất nhỏ.

“Sáng mai hướng nghị, nhìn xem có thượng sách ứng phó hay không. Việc này không thể tiếp tục kéo dài, nếu không tây bộ biên cảnh cư dân nội thiên, bằng biến thành giảm bớt quốc thổ, yển tộc lại sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước.”

Bạn đang ?

“Tuần chỉ.”

Hùng Đình Khắc đứng dậy chấp tay, đang muốn cáo lui, liền gặp Lưu Kỳ vội vã chạy vào, không kịp bái kiến liền chạy đến dưới thủ tọa, ở bên tai Dung Thành thì thầm hai câu, Dung Thành mặt lập tức tức liền thay đổi sắc, bắt tay vịn hỏi một lần: “Người nói cái gì?”

Loading...

Chương 31: Nhu Tình

Chương trước: **Chương 30: Sự Tình Phát Sinh**

Lưu Kỳ thật cẩn thận lặp lại một lần, chỉ thấy Dung Thành xoát cái đứng dậy, vén bào tử liền đi ra ngoài.

“Người thái y viện tới chưa?”

“H ồi bệ hạ, H ồ thái y đã muốn đến đây.” Lưu Kỳ một đường chạy chậm theo phía sau Dung Thành.

“Liền lang bẩm kia? Đem Thái y đoàn toàn bộ kêu đến cho trầm!”

“Bệ hạ.” Triệu tập Thái y đoàn hội chẩn là đặc quyền của hoàng gia, ngoại thích bình thường cũng không thể có quy cách như thế, càng đừng nói là một tiểu vương tử như thế.

“Dài dòng cái gì? Còn không mau đi? !”

“Nô tài tuân chỉ.”

Dung Thành một đường bước vào Trường Nhạc cung, bên trong cung nữ thái giám đều quỳ, H ồ thái y tay giấu ở trong tay áo, quỳ gối bên giường.”Bệ hạ.”

Dung Thành không để ý đến hần, vài bước đến gần , nhìn thấy người nằm trên giường sắc mặt tái nhợt, nhất thời lửa giận cháy mạnh, nhìn lại cung nữ thái giám đang run run, tùy tay chỉ một người liền hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Ân? !”

“H ồi bệ hạ. Nô tỳ. Nô tỳ cũng không biết. Sau khi dùng bữa trưa không bao lâu, công tử đột nhiên nôn mửa không ngừng, Lưu công công vội vàng kêu thái y viện đến xem, H ồ thái y nói là Nói là trúng độc.”

Trúng độc ở cung đình chính là tội danh không nhỏ. Hoàng đế sở ăn sở dụng hết thủy vật phẩm đều trải qua kiểm nghiệm, trúng độc như vậy, này ý tứ là hoàng đế cũng có thể có thể trúng độc, ý tứ rất nhiều lỗ hổng tồn tại, người kiểm tra tẩy trừ ngự thiện phòng, liền đủ long trời lở đất.

Hần không có việc gì, mà Hoàn Ân lại xảy ra chuyện, nói không chính xác, người đầu độc chính là hướng Hoàn Ân đến.

Dung Thành gần từng chữ: “H ồ Thái y, người nói rõ ràng cho trầm, trúng độc gì?”

“Này. Vi thần không dám nói ngoa, chỉ có thể nói theo bệnh trạng trước mắt xem ra, trúng độc khả năng tính trọng đại. Còn cụ thể là độc gì, cần thái y viện kiểm tra lại.”

Dung Thành càng nghe càng nổi giận: “Vô nghĩa! Y có thể hay không có việc?”

Hồ Thái y vội vàng vỗ ngực đảm bảo: “Hồi bệ hạ, nôn mửa đầu là bệnh trạng lúc đầu trúng độc, an tâm tĩnh dưỡng mấy ngày sẽ không ngại.”

“Y nếu có trở ngại, trẫm liền phế đi người!”

“Ách. Dạ. Dạ.” Người trên giường tiều tụy tựa như một gốc cây thủy tiên héo rũ.

Nguyên bản tóc đen mềm mại đen bóng không có sinh khí dán tại trên gương mặt, môi tái nhợt, khe cau mày, trên vầng trán toát ra nhàn nhạt thống khổ, Dung Thành nhìn rất không thoải mái, nhin không được khe vuốt gương mặt Hoàn Ân.

Tuy rằng hắn cũng thường xuyên ép buộc y nhẫn mặt nhẫn này, thần tình lệ ngân, nhưng cùng cảm giác này hoàn toàn bất đồng. Hắn cũng không vui khi nhìn thấy bộ dáng Hoàn Ân bệnh.

Khi Lưu Kỳ báo lại, trong nháy mắt, tim của hắn thẳng tắp rơi xuống, cả người đầu lạnh lẽo, từ lúc còn nhỏ tới nay, trừ bỏ phụ hoàng băng hà, hắn cơ hồ chưa từng có cảm giác như thế. Thẳng đến nghe được Hồ Thái y nói không có việc gì, mới cảm giác thân thể mất đi độ ấm có chút hồi phục lại, y phục phía sau dán vào da thịt, thế nhưng ra một tầng mồ hôi mỏng.

Hắn còn không có ôm đủ y, sao có thể tùy tiện mất đi.

Ngẩng đầu, Lưu Kỳ đang dẫn chúng thái y vào cửa.

“Truyền chỉ, tức khắc tra rõ việc này, thẳng đến tra ra manh mối!

Hoàn Ân khó chịu muốn chết.

Đau bụng không ngừng, trong dạ dày giống như có này nọ ở bốc lên, muốn phun lại phun không được. Đầu mơ màng trằn trằn, mơ mơ màng màng giống như một đoàn sương hồ. Mí mắt như là nặng ngàn cân, sao đầu chống đỡ không ra. Tứ chi cũng tựa hồ không nghe sai sử.

“Ngô.”

Bỗng nhiên thất lực bị vòng trụ nhẹ nhàng nâng lên, phía sau tựa vào một lồng ngực ấm áp, như thế nhoáng lên một cái, Hoàn Ân liền choáng váng đầu ghê tởm, thiếu chút nữa muốn nhô ra.

“Cảm thấy khá hơn chút chưa?”

Tiếng nói trầm thấp ở bên tai vọng lại, một tiếng như là ngay cả lồng ngực đều ở theo chấn động.

“Rất khó chịu.”

“Đến, đem pho được uống lên thì tốt rồi.” ?

. Ân? Là bạo quân kia sao?

Bên môi bỗng nhiên để lên một cái lạnh lạnh gì đó, Hoàn Ân cố sức mở mắt, nguyên lai là một cái chén bằng bạc, bên trong có nước thuốc đen như mực, vừa thấy liền đắng. Cũng may từ nhỏ y thân thể không tốt, uống thuốc nhiều giống như ẩm sắc thuốc, đến sau uống thuốc liền hoàn toàn giống như uống nước.

Người nọ cầm chén, chậm rãi đem thuốc uy y uống xong, một ít nước thuốc không kịp nuốt xuống theo khoe môi chảy ra, xuôi theo cằm chảy xuống, bị người nọ dùng khăn vải ẩm ướt lau đi.

“Có đắng hay không?”

“Ân.” Âm cuối còn tại trong mũi đảo quanh, mặt được lau qua, môi bị mút vào, đầu lưỡi ẩm ướt ở trong cổ họng y liếm mấy lần, ngay cả nước bọt đều bị hút đi.

“Bây giờ còn đắng hay không?”

Thanh âm sau khi người nọ thỏa mãn có ý cười, Hoàn Ân không nghĩ để ý đến hắn, nhắm mắt lại thảng trầm trầm ngủ.

“Thời điểm trăm không ngủ, người gặp mặt ai?”

“Ân?” Hoàn Ân cố sức động não, trước mắt hiện lên khuôn mặt xinh đẹp, “Lộng Ngọc Một người ở lãnh cung.” A! Nói hôm nay muốn gặp mặt Thời gian hắn là đầu qua đi. Quên đi quên đi, ngày mai đi xin lỗi.

Hoàn Ân hô hấp càng ngày càng thấp, Dung Thành nhẹ nhàng thoát ra, đưa y đặt thảng ở trên giường, đắp hảo chăn, lại kéo xuống màn minh hoàng, xuyên qua bình phong đi đến gian ngoài.

Lưu Kỳ vừa thấy chủ tử nhà mình biểu tình gió thổi mưa giông trước cơn bão, vội vàng xoay người tiến tới.

“Lưu Kỳ, truy vấn trăm khẩu dụ, tra rõ Lộng Ngọc.”

“Nô tài tuân chỉ.”

Loading...

Chương 32: Trong Cung Hiểm Ác

Chương trước: **Chương 31: Nhu Tình**

Trong mơ mơ màng màng, bên ngoài truyền đến một trận tiếng thét chói tai. Thân lương lại vô lực, cùng với tiếng vật nặng đánh xuống. Như là.
. Như là ở lấy gây đánh người.

Hoàn Ân càng nghe càng kinh hãi, chậm rãi tỉnh lại, xúc lên chắn ngực dậy, cung nữ thái giám đang bưng y phục cùng chậu đồng quỳ gối trước giường.

Hoàn Ân có chút bất an chỉ ngoài cửa sổ hỏi: “Bên ngoài đang làm cái gì?”
“Hồi công tử, bệ hạ đang hạ lệnh trượng tử (đánh chết) người hạ độc công tử.”

Hoàn Ân con người nháy mắt phóng đại: “Hạ độc? Trượng tử?!” Ý nghĩ đến mình không cẩn thận ăn hồng này nọ, sao biết ngủ một ngày một đêm sự tình liền thành như vậy?

Hoàn Ân không kịp rửa mặt, bắt lấy ngoại bào phủ thêm, một bên hỏi: “Bệ hạ đâu?”

“Trẫm ở chỗ này.” Dung Thành chậm rãi từ sau bình phong thông thả đi ra, khuôn mặt tuấn tú giống như đao khắc lộ ra khí tức nghiêm nghị, Hoàn Ân lúc này mới nhớ tới, y cơ hồ đều nhanh đã quên, ngũ quan người này nguyên bản là nhiều sắc bén.

“Bệ hạ.” Hoàn Ân vừa muốn nói chuyện, đã bị Dung Thành lạnh lùng đánh gãy.

“Người muốn cùng người tranh giành tình nhân, người cư nhiên còn nghĩ là bạn tốt, trẫm nên nói người ngây thơ hay là ngu xuẩn?”

Bạn tốt. Chẳng lẽ là Lộng Ngọc? Trước mắt cứu người quan trọng hơn, Hoàn Ân cũng không có công phu cùng Dung Thành lý luận ngây thơ hay là ngu xuẩn, vội la lên: “Bệ hạ! Dù vậy, thần vẫn còn đây, Lộng Ngọc cũng không đến mức trượng tử!”

“Không đến mức?”

Lúc này còn tại thay người khác biện hộ! Dung Thành sắc mặt âm trầm như sắp nổi trên mặt nước, tiến lên từng bước liền nắm cầm y: “Hắn ở trong điểm tâm hạ phẫn người, nếu không phải là thể chất người dị ứng, đợi cho

bệnh trạng trúng độc mạn tính lộ ra chậm, chính là Đại La tiên đan cũng không thể nào cứu được người!”

“Nhưng là ta còn không chết! Hắn sẽ không đến mức trượng tử!”

“Vậy soán vị không thành công, cũng không đến mức tru di cử tộc? !”

Cùng bạo quân lý luận vĩnh viễn là vô dụng, Hoàn Ân đẩy ra tay hắn liêu đi ra ngoài, bị Dung Thành một phen chế trụ thất lưng kéo quay về trong lòng, hung hăng nắm cằm hôn môi. Trong miệng mùi máu tràn ngập, Hoàn Ân liêu mạng giấy dựa, chỉ nghe đối phương tức giận nói: “Hắn hại trăm lo lắng, quấy nhiễu thánh giá, liêu này, còn chưa đủ hắn chết một vạn lần? !”

“Lo lắng?” Hoàn Ân như là nghe được thiên đại chê cười, “Bệ hạ lo lắng cái gì? Lo lắng sau khi vì thân chết, sẽ không có thân thể không hề phản kháng cho bệ hạ tùy ý thao làm? Sẽ không có tự tôn ti tiện như vậy làm cho bệ hạ tùy ý giẫm lên?”

“Người!” Dung Thành nổi giận gằn như muốn trở tay tát một bạt tai qua, nhưng người trước mặt đôi mắt vì tức giận mà cháy sáng lên, khuôn mặt mang bệnh còn tái nhợt, lại làm cho hắn vô luận như thế nào cũng không hạ thủ được.

Ngay lúc Dung Thành đang ngây người, Hoàn Ân hất tay hắn đi ra ngoài. Cuối thu mặt trời bao phủ xuống, lại không vài tia độ ấm. Trong đình viện vài người đang nằm úp sấp, một người dẫn đầu, bạch y màu trắng, bao trùm xuống mông đã là một mảnh màu đỏ, một đầu tóc hỗn độn buông xuống trên mặt đất, đúng là Lộng Ngọc.

“Các người đều dừng tay!”

Thái giám chấp hành hình phạt thấy Dung Thành đi phía sau không nói chuyện, không khỏi hai mặt nhìn nhau, không biết như thế nào cho phải, tốp năm tốp ba chậm rãi dừng lại gây gộc.

Nghe được tiếng của Hoàn Ân, Lộng Ngọc cúi đầu, một tiếng cười nhẹ, cuối cùng lại không thể ức chế ngửa mặt lên cười ha hả. “Ha, ha! Ha ha ha ha!” Nguyên bản khuôn mặt trắng thuần giờ đây trên mặt tất cả đều là vết bẩn.”Hoàn Ân, mệnh người thật tốt!”

Hoàn Ân bạch y đứng ở trong việc, gió thu thổi lên vạt áo dài bay phấp phới. “Mệnh tốt? Ta nói rồi ta đâu không phải là tự nguyện, ta coi người là bạn tốt, tại sao người lại muốn hại ta?”

“Ha! Đâu không phải là tự nguyện? Ta làm sao lại tự nguyện? ! Bị bắt tiên cung hầu hạ, không thuận theo chính là chết! Sủng hạnh một đêm rồi lại vứt bỏ như giày cũ, ta không thể so với nữ tử, không có danh phận, tại

trong cung không thể sủng ái liền không thể sinh t ần, chôn vùi không người biết! Nay đây không thể không trừ người r ồi sẽ nhanh đến người thôi! Ta mặc dù thất bại, sẽ có càng nhiều người hận không thể đưa người vào chỗ chết! Tại trong cung này, không có tự nguyện hay không tự nguyện, chỉ có cái gọi là sủng ái cùng thất sủng!”

“Người.”

“Hoàn Ân, ta thực hâm mộ người mệnh tốt. Như ta cả đời, thưởng nhỏ nhà nghèo bị bán đến thanh lâu, ngay cả vận mệnh cũng không được lựa chọn! Có thể no bụng đã là không tệ, nói gì đến tôn nghiêm! Chết với ta mà nói, chính là một loại giải thoát cũng không nhất định.”

“.”

Lộng Ngọc bỗng nhiên lại cười nhẹ: “Bất quá ta không nhất định hâm mộ người, chúng ta đều là giống nhau.”

“.”

“Hắn đâu không phải là thích cốt khí của người, hắn chính là thích chinh phục này nọ mà thôi. Người sẽ có ngày bị hắn chinh phục, khi đó chính là ngày chết của người.”

Hoàn Ân đang ở trong giật mình, chỉ nghe phía sau hét lớn một tiếng:

“Trượng tử cho trẫm.”

Đây là ngày Hoàn Ân ở trong cung tâm tình phức tạp nhất .

Y không đành lòng nhìn, xoay người h ồi cung. Chỉ nghe bên ngoài một trận một trận tiếng tr ầm đục đánh xuống thân thể, cùng với tiếng cười thê lương của Lộng Ngọc, dần dần hạ xuống, lặng yên không một tiếng động. Dung Thành không biết đi nơi nào, Hoàn Ân ở bên cửa sổ ng ồi đến khi mặt trời lặn. Nghĩ đến cái này chẳng qua cũng chỉ là một nhạc đệm nhỏ ở trong cung, quá không được vài ngày, sẽ giống như Lộng Ngọc nói, chôn vùi không thấy, ngay cả người này t ần tại, cũng không được nhớ rõ.

Ở trong cung này “Bằng hữu” duy nhất y có thể nói chuyện cũng đã chết. Cung điện mịt mù tối càng thêm bức bối, như là bóng tối thật lớn, muốn đem y nuốt hết.

Vô luận tự nguyện hay không, chỉ cần được sủng ái chính là sai, không biết y có thể hay không chịu đựng được đến khi chiến tranh chấm dứt r ồi về nước.

Lúc mặt trời nặn, Hoàn Ân đứng dậy đi ra ngoài. Trong đình viện mọi người đã đi hết, chỉ còn dư lại lá rụng vàng rực đầy đất, giẫm lên chi nha

chi nha rung động, rất thê lương. Chỗ Lộng Ngọc nằm úp sấp lúc đó, vết máu loang lổ, đâm vào mắt y sinh đau.

Bữa tối, Hoàn Ân ăn cái gì cũng không vô, chỉ miễn cưỡng uống lên chút cháo, liền gọi người dọn.

Tâm tình trăn trọng, liên lụy đến thân thể cũng mệt mỏi trĩu độn, hơn nữa vốn bệnh còn chưa khỏi hẳn, liền sớm ngủ lại. Y mới vừa nằm xuống không bao lâu, liền nghe được tiếng bước chân, tiếp theo chấn bị thô bạo xốc lên. Người tới mang thanh âm trầm thấp cảm giác mát như mùa thu: “Hôm nay sao chưa thị tẩm liền ngủ?”

Loading...

Chương 33: Khó Có Thể Tự Kiểm Chế

Chương trước: **Chương 32: Trong Cung Hiểm Ác**

Hoàn Ân nhắm chặt hai mắt, mặc cho người nọ đuổi đi hạ nhân, túy ý xé mở trung y của y, chụp lên thân.

Ngực bị cu ồng bạo cắn, hạ thân bị đỉnh nhập dã man, Hoàn Ân nguyên bản còn có chút hôn tr ần, đau đớn thật lớn làm cho y chột thanh tỉnh, cường cắn môi dưới không phát ra một tia thanh âm.

Đột nhiên cảm bị hung hăng nắm, tiếng người nọ nghiêng răng nghiêng lợi truy ền đến: “Sao vậy, bị ta thao làm, giày xéo rất không cam lòng sao? Vương tử điện hạ?”

Hoàn Ân quay đầu đi, cắn chặt răng không nói lời nào. Chỉ nghe người nọ cười lạnh hai tiếng, thẳng đứng dậy, cự vật xâm nhập hạ thể lui ra ngoài, ba vật c ầu hình dáng như viên bi đẩy mạnh đến, ở trong cơ thể chậm rãi hòa tan. Y không biết bạo quân này lại dùng kỹ xảo thâm tà gì, chỉ cảm thấy thể cao hòa tan ở trong nội bích chảy ra phía ngoài, bí xử, lại chậm rãi sinh ra cảm giác quỷ dị, thẳng làm cho da đầu y run lên.

Hoàn Ân bỗng nhiên kinh sợ mở mắt: “Người! Người thả cái gì đi vào?”

“Người không phải ngại tr ầm cường bạo người là làm nhục người sao, ” ánh nền chiếu vào, ở trên mặt Dung Thành lưu động bóng ma, có vẻ dị thường hung ác nham hiểm, “Đêm nay, người không c ầu tr ầm, tr ầm là sẽ không đi vào .”

Trên bàn mấy ngọn nến đom đóp hưởng ứng, giọt nến một giọt một giọt chảy xuống.

Trên giường, Hoàn Ân một đầu tóc đen xỏa tung, thân thể ửng h ồng, ánh mắt bị lụa đỏ che khuất, hai tay cũng bị lụa đỏ trói lại, nâng lên buộc ở trên đầu giường. Hai điểm đỏ bừng trước ngực đứng thẳng, môi kh ẽ nhếch, màu đỏ như máu, đầu lưỡi như ản như hiện. Trên thân thể bạch ngọc nơi chỗ tô điểm màu đỏ, dâm mị động lòng người.

Giờ phút này, y cúi đầu thở dốc, ngực kịch liệt phập ph ồng. Hai chân ép chặt, cả người run rẩy, dường như tinh tế ma sát.

Lúc này xuân được hiển nhiên so với lần trước kịch liệt hơn rất nhiều, cộng thêm mắt y không thể thấy, giác quan liền càng thêm nhạy cảm, chỉ cảm thấy trong cơ thể có cỗ lửa đang cháy, bí xử như có ngàn vạn con kiến ở cắn, ngứa đến nổi điên.

Y sắp chịu không được, mở ra đôi mắt tràn đầy hơi nước, chỉ có thể mờ mờ nhìn đến thân ảnh người nọ tựa hồ khoanh tay ở ngực ngẩng ở mép giường quan sát.

Y biết, đây là biện pháp làm nhục mới của bạo quân.

So với cường bạo còn hơn.

“Còn chịu được? Trẫm có phải hay không nên khen người?”

Dung Thành cúi người, một bên ngậm nhũ tiêm dùng hàm răng nhẹ nhàng cọ sát lẫn nhau, khoái cảm như điện lưu đánh hướng đỉnh đầu, Hoàn Ân không thể kiềm được, rên rỉ thốt ra.

“A.”

Ngọt nị uyển chuyển, giống như thiên âm.

Dung Thành cười nhẹ nói: “Rõ ràng rất hưởng thụ, còn muốn ra vẻ thanh cao.”

Đứt lời tách ra hai chân y, dò ba đầu ngón tay vào, một vào một ra bắt chước tính khí đứt vào, người phía dưới run rẩy lợi hại hơn, chỗ đỉnh ngọc hành cũng nhỏ ra chất lỏng.

“Nói a, liền nói một câu ‘cần người đi vào’.”

Hoàn Ân nén nước mắt nhẹ nhàng lắc đầu.

Y không muốn. Không muốn so với hiện tại còn muốn sa đoạ.

Y có thể chịu được người nọ cường bạo, nhưng y không thể nhẫn nhịn được. Minh đi cần hẳn cắm vào. Đây quá sỉ nhục.

Nhưng là, ngón tay căn bản là không đủ, khác xa không đủ. Môi dưới cắn đến bật máu, không ngăn được dục vọng ồ ào náo động. Khố thân thể này, trải qua nhiều ngày dạy dỗ như thế, sợ là đã sớm thực tủy biết vị, làm trái ý mình.

Y không biết, trận dục vọng này giằng co cùng lý trí, y có thể chống được đến lúc nào. Có lẽ chống đến cuối cùng, cũng chống không lại.

“Nói a.” Dung Thành vừa dụ dỗ, vừa đứng dậy, đem tính khí vận sức chờ phát động chống đỡ ở bí chỗ đang run rẩy co rút lại, đầu dò xét đi vào.”Liền một câu nói, trẫm sẽ cho người giải thoát.”

Thật. Thật không được.

Bí xử khê hút, hận không thể để cự vật cực nóng dính nhập vào, làm cho lời nói cầu xin ở trong miệng chần chừ.

Nước mắt tràn đầy đi ra ngoài, thấm ướt lụa đỏ.

Hoàn Ân cam chịu nhắm mắt lại, chỉ phải làm cho thân thể cùng linh hồn chia lìa.

“..... Cầu người..... Đi vào..... Ô a!..... A a a!.....”

Thế công như gió bão mưa rào trong khoảnh khắc thổi quét y.

Trong nháy mắt bị tiến vào Hoàn Ân cả người run rẩy, lại cắn đầu lưỡi. Tứ chi bách hài giống như đạt được cứu giúp thanh tĩnh lại, trong giác quan chỉ có tính khí nóng bỏng tại phía sau thân thể điên cuồng sắp, đem suy nghĩ y vốn là cháy đến mê muội quấy nhiễu càng phá thành mảnh nhỏ, chỉ còn dục vọng cuồn cuồn.

Thân thể bị lấp đầy, dũng đạo bị lấp đến cực hạn, cảm giác thỏa mãn khó nói lên lời.

Nam nhân cúi người hung hãn cắn môi của y, cởi bỏ lụa hồng trời buộc, cánh tay lập tức như có ý thức bắt lấy vai đối phương, ở sau lưng lưu lại dấu tay đỏ tươi.

Đã buông tha cho lý trí, liền cũng không quan tâm cảm thấy thẹn, tiếng rên liên tiếp lên, ngay cả miệng cũng không khép được, mặc cho nước bọt từ khóe miệng chảy xuống, bị nam nhân liếm láp sạch sẽ.

“Bình thường một bộ dáng băng thanh ngọc khiết, bây giờ còn không phải như dân đấng?” Y nghe thấy nam nhân tại bên tai nói.

Y chỉ cảm thấy linh hồn của mình đã rời khỏi thân thể, bay ở trên khoảng không, mắt lạnh lùng nhìn xuống thân thể của mình cùng nam nhân điên cuồng giao cấu, cùng nam nhân đang rơi vào dục giới nóng bỏng.

Tiếng nước chảy dâm mỹ, tiếng thân thể va chạm, tràn đầy một phòng.

Hạ thể không được an ủi liền tự bộc phát ra bạch trọc, nam nhân tà lệ cười, đưa người lật quỳ nằm sấp, mê mê cái mộng cao cao, một tay nhéo ở thắt lưng nhiều lần xỏ xuyên qua, một tay lung tung vuốt ve đầu vú đã sưng đỏ không chịu nổi.

Cho đến khi y nghe được tiếng mõ canh năm.

Cả đêm, y bị nam nhân đổi mấy dạng tư thế đùa bỡn, đến cuối cùng cái gì cũng bắt không ra. Cả người đau nhức không chịu nổi, bí xử bị ma sát đến sưng đỏ tê dại, trên người khắp nơi là tinh dịch bạch trọc, còn có dấu hôn hồng tím, vết ngắt, hạ thể rồi tỉnh rồi mù. ?

Hiện tại, có lẽ y ngay cả “người ấm giường” cũng không phải.

Y chỉ là một tính nô không có chút nào tôn nghiêm.

Lựa đồ ngăn lại, khuôn mặt nam nhân sắc bén ở trước mặt y lớn hơn.

“Người nhớ cho trầm,” tiếng ác ma ở bên tai y nói nhỏ, “Tối nay, là người cầu trầm thao người.”

Loading...

Chương 34: Kinh Động Thái Hậu

Chương trước: **Chương 33: Khó Có Thể Tự Kiềm Chế**

Lưu Kỳ thật cẩn thận hầu hạ Dung Thành rửa mặt, trực giác cảm thấy chủ tử nhà mình sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua tâm tình tệ hơn .

Hắn nguyên bản nghĩ đến hắn là tâm tình không tệ , tối hôm qua tiếng vang trong phòng mãi cho đến mau trời sáng mới mới yên tĩnh, ngay cả hắn đều lo lắng chủ tử nhà mình đem người ngoại hồng. Cũng không nghĩ đến buổi sáng đứng lên, khuôn mặt vẫn là đen như đáy nồi.

Chẳng lẽ là tiểu vương tử lại cùng chủ tử giận dỗi ? Nhưng rõ ràng xem ra chủ tử rất đau y.

Lưu Kỳ lắc đầu.

Việc này, không phải hắn một hạ nhân có thể quản được.

Dung Thành há lại chỉ là tâm tình rất kém cỏi, quả thực là kém tới cực điểm .

Nhiều ngày nhẫn nại tính tình sùng một người như thế, đừng nói nếu đổi là Lộng Ngọc, là Quách quý phi, cho dù là tảng đá, cũng nên ấp nóng.

Lo lắng cho y như vậy, vì y triệu đến Thái y đoàn hội chẩn, vì y chuyện bé xé ra to trọng tể Lộng Ngọc, kết quả cuối cùng được đến một câu tranh luận như vậy, cơ hồ đem hắn tức giận đến hộc máu.

Lần tình sự nào không có làm đủ trơn, lần nào ôm y không dẫn đo hảo độ mạnh yếu, không chiếu cố cảm thụ y? Luôn luôn đều là người khác hầu hạ hắn, hắn làm sao lại dụng tâm hầu hạ qua người khác như thế? Nhưng người này thì sao? Còn cảm thấy là bị cường bạo , không muốn, bị làm bẩn , bị làm nhục , tựa như xảy ra chuyện gì.

Mấy ngày hôm trước không phải hảo hảo sao , này là xướng ra như thế nào?

Hắn hao hết nhiều tâm tư như thế đều là vì ai a? !

“ Bệ hạ, bệ hạ?”

Dung Thành bỗng đứng giương mắt, cả triều văn võ đang dùng ánh mắt có chút quỷ dị xem xét hắn, Binh Bộ Thượng Thư đứng ở phía trước , hiển nhiên là ở thượng tấu.

“Vị thần vừa rồi đề nghị. Bệ hạ cảm thấy như thế nào?”

Hắn lại thất thần.

Đây đã muốn là lần thứ ba thất thần trong hướng nghị hôm nay.

Dung Thành tâm tình phiền chán, một vén bào tử đứng lên nói : “Hôm nay trăm thân thể không khỏe, hướng nghị đến đây. Nếu như có tấu chương khẩn cấp, buổi chiều đến Dưỡng Tâm điện thượng tấu. Bãi tri ầu.”

Nói xong phất tay áo bỏ đi, lưu lại cả tri ầu văn võ mắt to đối đôi mắt nhỏ.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu .”

Dung Thành xoay người vén áo thi lễ, đi lên phía trước ng ồi ở trên ghế trải nhuyễn đệm.

Tiêu Thái Hậu từ ái gật đầu, đem chén trà trên bàn hướng Dung Thành đẩy gần một chút.” Lần trước người cấp ai gia thanh minh vũ ti ần, hương vị không sai, ai gia rất là thích, người cũng đến nếm thử một chút.”

“Đa tạ mẫu hậu.”

Dung Thành mãn hai mươi tuổi, lên ngôi ba năm, hành sự d ần d ần bỏ đi tính trẻ con, phong cách sắc bén d ần d ần triển lộ ra, cùng tiên đế phong cách bao dung thật không giống. Ngày trước tới, bộ dáng thỉnh an có nề nếp, đã muốn thành thực thay thế được. Tổng thể mà nói, Tiêu thái hậu vẫn là thực vui mừng .

Tiên đế tại thì ,nàng li ền cũng không hỏi đến chính sự. Dung Thành lên ngôi khi tuổi không nhỏ, nàng li ền không có nhúng tay buông rèm, mà là tùy rèn luyện. Đương nhiên, này cũng không phải ý tứ nàng đổi chuyện trong cung ngoài cung phát sinh không biết chút nào. Trước mắt có chuyện, chính là nàng làm người đứng đầu hậu cung phải hỏi đến .

“Ai gia nghe nói, hôm qua người ở Trường Nhạc cung trượng tể một tiểu quan, có việc này?”

“H ồi mẫu hậu, thật có việc này.” Dung thành buông chén trà.

“Vị người đang được sủng hiện tại của người? Chuyện gì cần phải náo loạn lớn như thế?” Ng ười :

“Tiểu quan kia có ý đồ độc sát y, nhi thần lệnh trượng tể, cũng là vì nhắc nhở hậu cung, với giữ gìn hậu cung an bình.”

“Ai gia xem, không chỉ như vậy đi.” Tiêu thái hậu thổi thổi trà.”Thành Nhi, người lớn như thế, làm việc thành thực, ai gia luôn luôn yên tâm, cũng không hỏi nhiều đến. Nhưng này ai gia thật sự là xem vừa mắt.”

“Nhi thần lo sợ.” Dung Thành lập tức bộ dạng phục tùng, một bộ dáng khiêm tốn nghe dạy bảo.

“Người đừng tưởng rằng, ai gia không biết, người hiện tại đang ở sủng người kia có lai lịch gì. Người lá gan cũng quá lớn, người như vậy cũng dám chuẩn tiên cung đến ngoạn, tốt nhất tự mình nghĩ kỹ thu thập về sau.”

“Người đem y tiên cung còn chưa tính, lại cho y ở tại Trường Nhạc cung, người cho quy củ tổ tiên là cái gì? Mỗi ngày cùng giường mà ngủ, y nếu giấu bả đao ở dưới gối, thừa dịp người đang ngủ ám sát, này như thế nào cho phải?”

“Còn vì y trọng tể tiểu quan, người giết gà cho khỉ xem sao? Người lên ngôi ba năm lại vẫn vô hậu vô tự, ai gia lúc trước mặc kệ người, hiện tại không thể không ra tay quản!”

“Nhi thần biết sai.”

“Biết sai hãy mau sửa, không cần chờ đến ai gia động thủ.”

“Mẫu hậu yên tâm, việc này nhi thần đều có đúng mực, vạn mong mẫu hậu chớ nhúng tay, nhi thần tự cấp cho mẫu hậu một cái công đạo.”

Gặp Dung Thành bị răn dạy cũng không cãi lại, thái độ thành khẩn nhận sai, Tiêu thái hậu cũng hết giận hơn phân nửa. Hoàn Ân không phải tiểu quan bình thường, mà là Nguyệt tộc vương thất, nàng thân là cai quản hậu cung, can thiệp cũng không tiện. Dung Thành lớn như thế, chỉ điểm cho hần hần là biết đúng mực.

“Thôi thôi, ai gia cũng lười quản chuyện lông gà vỏ tỏi của người, chính người xử lý tốt là được rồi. Đừng quên, ai gia chờ công đạo của người.”

Dung Thành đứng dậy vén áo thi lễ: “Mẫu hậu bảo trọng thân thể, nhi thần cáo lui.”

Khi Dung Thành xuất môn, Tiêu thái hậu nhin không được nói: “Cái chuyện gì, trực tiếp lướt qua là được rồi, người là vua của một nước, đừng để chuyện giường chiếu mê hoặc tâm trí, này cũng không phải ý nghĩa gì lớn. Hơn nữa, người quý vi nhất quốc chi quân, hậu cung muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, đừng vì sủng một cái nam tử, quấy nhiễu gà chó không yên.” Dung Thành đứng ở cửa cung chưa có hũ thân, hoàng bào kim mang, trường thân ngọc lập, chiếu lên người hần, liên tóc đều phiểm một tầng vàng óng ánh. “Mẫu hậu cứ việc yên tâm, nhi thần vẫn chưa mê tâm trí. Nhi thần, chẳng qua là muốn sớm chán ghét một chút thôi.”

Loading...

Chương 35: Tiêu Vĩ

Chương trước: **Chương 34: Kinh Động Thái Hậu**

Ngày thứ hai Hoàn Ân tỉnh lại, chỉ cảm thấy cả người toan đau, thắt lưng đứt rời, tứ chi cũng giống như không phải của mình, tay vừa động liền đau, đầu khổ sở đến cực điểm.

Y mắt nhìn thẳng hoa văn đỉnh giường một hồi lâu, mệt mỏi nhắm mắt lại. Không muốn rời giường, không muốn dùng cơm, cái gì cũng không muốn làm.

Tối hôm qua, một khắc nói ra câu cầu xin, liền ngay cả một chút tự tôn cuối cùng đều vứt bỏ. Vô luận có phải hay không bởi vì xuân dược.

Y tình tường nhớ rõ, lúc mình bị người kia cầm vào kích động đến lệ doanh vu tiệp, lúc ở tư thế kỳ thừa hai chân kẹp chặt thắt lưng người nọ, tại lúc người kia xỏ xuyên qua rên rỉ không biết liêm sỉ, co rút lại hậu đình.

Hiện tại, y cùng tiểu quan thanh lâu có gì khác nhau đâu?

Sống, cũng chỉ là con rối của người nọ, luyện đờng, là đối tượng tiết dục, nếu Lộng Ngọc xuống tay nặng hơn nữa, thật sự độc chết y, không hẳn là chuyện không tốt. Tựa như Lộng Ngọc nói, chết, có lẽ chính là một loại giải thoát cũng nói không chừng.

“Tĩnh liền rời giường cho tắm.”

Thanh âm lạnh lùng truyền tới bên tai, Hoàn Ân trợn mắt, nhẫn thắt lưng đau chậm rãi đứng dậy, để cho cung nữ rửa mặt, lại thay y mặc vào y phục. Ngoài phòng hơn một bàn tròn bằng gỗ lớn, mặt trên bày đầy đồ ăn, Dung Thành ngồi ở một bên, bên cạnh để một chén cháo, một phen ghế dựa, Lưu Kỳ đứng ở một bên thẳng hướng y nháy mắt.

Xem ra y hẳn là phải ngồi ở nơi đó.

Hoàn Ân chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng vén áo dài ngồi xuống.

Đột nhiên cảm bị nắm, xoay qua đối mặt nam nhân, lực đạo to lớn, làm hốc mắt y liền nổi lên ẩm ướt.

“Sao vậy? Xem tắm liếc mắt một cái cũng không nguyện ý? Tối hôm qua không phải còn cầu tắm sao?”

Cung nữ thái giám liền đứng ở một bên, hẳn cư nhiên không e dè liền nói, nghĩ đến chính mình ở trong mắt hắn, cũng không hề có tôn nghiêm đáng

nói , có lẽ, ngay cả người đầu không tính đi.

Hoàn Ân chậm rãi nâng lên con người, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào nhìn lướt qua khuôn mặt cu ồng nô của người nô, khôi phục không gợn sóng cúi đầu xuống.

“Được a, người thực sự có bản sự làm trầm tức giận.” Dung Thành cười lạnh buông tay, “Đem bát cháo này uống .”

Hoàn Ân một câu không nói, lập tức cúi đầu ăn cháo. Cháo là tổ yến cùng chè hạt sen nấu lên, vị mềm dẻo, hương vị ngọt ngào. Nhưng dạng cháo dễ uống này, bị liên tục mệnh lệnh uống ba bát, Hoàn Ân li ền có chút ăn không tiêu .

Y trúng độc chưa lành, lại bị tha trên giường giằng co cả đêm, căn bản không thêm ăn. Uống đến cuối cùng, trong dạ dày cảm giác một trận cu ồng cuộn, giống như muốn nôn mửa, bị y hung hăng nuốt xuống.

“Trầm biết, người ước gì ngày đó bị Lộng Ngọc độc chết, hiện tại là nghĩ làm thế nào tàn phá ép buộc thân thể của người. Trầm sẽ không cho người tính toán thực hiện được, trầm còn ngoạn chưa đã, người tốt nhất hảo hảo dưỡng thân thể cho trầm.”

Hoàn Ân cúi đầu không nói được lời nào. Y biết, hiện tại thân thể không phải thuộc về chính mình, mà là thuộc về ác ma này .

Dùng xong bữa trưa, lại bị bắt buộc uống một chén thuốc đen thùi, mới tính chấm dứt.

Người nô giống như làm theo thông lệ, uống xong được tổng phải hôn môi y. Làm trước mặt chúng cung nữ thái giám, cũng không biết kiêng dè.

Sau khi hôn xong, ý vẫn còn chưa hết trác trác khóe miệng, “Buổi chiều cùng trầm đi Dưỡng Tâm điện.”

Để một ngoại nhân đến nơi xử lý chính vụ? Hoàn Ân đã chẳng muốn nghĩ người nô rốt cuộc suy nghĩ cái gì, y cảm thấy, có lẽ là người nô muốn tùy thời tiện ôm hấn thôi.

Buổi chiều, Dung Thành ở gian ngoài triệu kiến đại th ần, thương nghị chính vụ, Hoàn Ân li ền ở phòng trong nằm trên nhuyễn tháp ngủ. Buổi sáng y vẫn chưa ngủ đủ, sau khi ăn lo càng thêm mệt mỏi. Phòng trong Dưỡng Tâm điện nguyên bản nằm kế cung hoàng đế mệt mỏi khi nghỉ tạm, nhuyễn đệm đầy đủ mọi thứ, trên giá sách cũng bày đủ loại kiểu dáng bộ sách Dung Thành thường lật xem. Có chút sách hiển nhiên bị Dung Thành xem qua rất nhiều lần, bên ngoài sách đầu nhanh bóc ra , có chút vẫn là mới tinh .

Hoàn Ân tỉnh dậy, tùy tiện cầm một quyển 《Hàn Phi Tử》. Quyển sách này hiển nhiên Dung Thành thường xuyên lật xem, mở ra vừa thấy, trong trang lại tràn đầy đều là phê bình chú giải, khoanh tròn nhiều điểm, gạch bỏ viết viết, ngay cả mép trang cũng đều là chữ. Dung thành chữ như người, bộc lộ tài năng, nét chữ cứng cáp, nhất bút nhất hoa đều là sắc bén. Phê bình chú giải cũng là xuất sắc, có chút chữ liền một chữ “Hảo!”, có chút chỗ lại là “Nhất phái nói vậy”, mặt phía sau tràn đầy ngữ khí phê bình gay gắt.

Hoàn Ân lật xem vài tờ, liền kinh ngạc thấy Dung Thành kiến thức phi thường. Có chút phê bình chú giải, y ở Thái Học học tập thì nghe Thái Phó giảng qua nội dung. Nếu Dung Thành hơn mười tuổi còn có kiến giải như thế, vậy thật sự

Ấn tượng y đối với Dung Thành, nguyên bản dừng lại ở “Thượng khả hoàn! Đệ tử” mà thôi.

Dùng thủ đoạn hạ lưu áp chế y nằm ở dưới thân hắn, cả đầu đầu là ý tưởng thâm tà, quả thực cùng phở phùng lưu manh giống như đúc. Thẳng đến hắn cùng với y đồng giường mà ngủ, thấy hắn mỗi ngày sáng sớm vào triều, đối với một mặt hắn làm quân vương hơi có đổi mới. Hôm nay nhìn hắn giữa những hàng chữ phê bình chú giải, nghe hắn bên ngoài phòng thảo luận chính sự, cứ việc trong lòng mọi cách không muốn, không thừa nhận cũng không được, làm quân vương, Dung Thành không chỉ đủ tư cách, cũng có thể nói là kiệt xuất.

Có quân chủ thống trị như vậy diện tích Tuyên Hướng đại quốc lãnh thổ mở mang, các tiểu quốc xung quanh vận mệnh liền tràn đầy nguy cơ. Tốt một chút, cúi đầu xưng thần làm phụ quốc; kết cục tệ nhất, chính là bị thôn tóm. Lấy Dung Thành tâm tính sai lang như vậy, Hoàn Ân không biết là tương lai hắn có giờ cao đánh khế Nguyệt tộc nhất mã.

“Lại phát ngốc cái gì?”

Dung Thành không nhanh không chậm đi vào trong phòng, phía sau là Lưu Kỳ, trong tay cầm một đàn cổ. Thân cầm là gỗ đồng màu rậm nắng, riêng chỗ đuôi cầm một mảnh tối đen, giống như chưa gia công.

Hoàn Ân vừa thấy, lập tức cả kinh buông sách ra, to hai mắt nhìn: “Cầm này. Chẳng lẽ là tiêu vĩ?”

Dung Thành vén bào tử ng ồi xuống, cầm lấy chén trà trên bàn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nói: “Thích sao?”

Tiêu vĩ vốn là thượng cổ danh cầm, chôn vùi đã lâu, trước đó không lâu ở Thanh châu bị phát hiện, lập tức bị Thanh châu thứ sử Khoái mã hướng Ung Kinh dâng lên. Trải qua cung đình yến nhạc sĩ xem xét, đích thực là tiêu vĩ thất truyền đã lâu. Dung Thành mặc dù đối đàn cổ không cái gì hứng thú, đối Hoàn Ân tức giận cũng còn chưa tiêu, có thể tưởng tượng đến Hoàn Ân nay đối cầm kỳ thư họa đâu có chút yêu thích, liền lấy vội tới cho y nhìn xem, dù sao đặt đó trừ bỏ nhìn xem cũng không có tác dụng gì.

Câu hỏi của Dung Thành Hoàn Ân như là không có nghe, bước nhanh đi lên phía trước, không thể tin được tinh tế quan sát một phen, lại nhẹ nhàng gãy xuống dây cầm, kinh hãi cơ hồ che dấu không được.”Ta. Có thể đánh thử không?”

“Tùy người.” Dung Thành nhẹ nhàng thổi chén trà.

Lưu Kỳ liền cầm ghé đến, Hoàn Ân lau qua tay, lại châm lên huân hương, mới ngẩng ở trước cầm, nhẹ nhàng đưa tay đặt lên trên dây cầm, thoáng do dự, chậm rãi gãy lên.

Tiếng đàn trầm thấp như mặt nước nhộn nhạo lan ra, thông thả tự nhiên, trữ tâm tĩnh khí.

Dung Thành tay trái chống đầu, tay phải cầm chén trà, ánh mắt dần dần tập trung ở trên ngón tay của Hoàn Ân.

Vừa thấy chính là ngón tay không có tập võ, trắng nõn mảnh khảnh dị thường xinh đẹp. Trên đầu ngón tay không có một tia thịt dư thừa, nhưng lại không đến nỗi gầy da bọc xương, cân xứng mà cốt cảm. Móng tay cắt sạch sẽ, móng tay cái hiện ra hồng nhạt ôn hòa, so với móng tay sơn dứa màu đỏ, tự nhiên mà thanh lệ.

Ngón tay hướng lên trên, là cổ tay trắng nõn mảnh khảnh, cầm thon gầy, tóc hai bên buông xuống. Một thân áo bào trắng trắng tuyết giống như ngẩng ngay ngắn ở một gốc cây thủy tiên.

Đối với Dung Thành duyệt vô số người, Hoàn Ân khuôn mặt không thể nói rõ có bao nhiêu xinh đẹp. Nhưng y liền ngẩng xuống như thế, gãy cầm như vậy, khí chất liền lạnh nhạt xuất trần, bừng tỉnh trích tiên. Làm cho hắn quả muốn nhào tới, xé bỏ cái khăn che mặt lạnh nhạt này của y, nhìn bộ dáng y động tình rên rỉ mê loạn.

Trong lòng nổi lên suy nghĩ lbậy bạ, nguyên bản cổ khúc trữ tâm tĩnh khí cũng trở nên dài lâu khó có thể nhẫn nại. Người trước mặt ngẩng ngay ngắn ngón tay gãy dây cầm, càng giống như đầu nhọn gãy vào tâm Dung Thành, trêu chọc hắn càng thêm tâm thần nóng nảy không yên.

Dung Thành đột nhiên đứng lên, bước đi đến trước mặt Hoàn Ân, không nhìn biểu tình kinh ngạc của người nợ, một phen ôm lấy hất ném ở trên nhuyển tháp.

“Bệ hạ? !”

Loading...

Chương 36: Cuối Cùng Cũng Cầu Xin

Chương trước: **Chương 35: Tiêu Vĩ**

Chẳng lẽ hẳn phải ở chỗ này. ? ! Đây là Dưỡng Tâm điện, tùy thời cũng sẽ có người tới cầu kiến a!

Thấy trong mắt người kia tràn đầy dự niệm không che dấu chút nào, Hoàn Ân hoảng sợ nắm lấy vạt áo trước rồi lui về phía sau, bị Dung Thành một phen cấn mắt cá chân, hướng trong ngực kéo, đặt lên thân vén lên xiêm y vạt áo trước. Trong lòng ngực bạch ngọc vết đỏ loang lổ cùng nhũ tiêm hơi sưng đỏ vẫn còn hơi mờ dưới tiết y như ẩn như hiện, càng làm cho người nghĩ xa hơn.

Lưu Kỳ vừa nhìn tình huống không đúng, nháy mắt với một đám cung nữ thái giám, một đường chạy chậm ra khỏi phòng trong. Phòng trong liền chỉ còn lại có quân thân hai người, cùng một lò đàn hương chưa cháy hết.

Bệ hạ cầu người. Cầu người không nên.” Ít nhất không nên ở chỗ này. Hoàn Ân trong lòng sợ hãi, ngay cả tiếng nói cũng dần theo chút cầu khẩn.

Lời còn chưa nói hết, đã bị Dung Thành trên người trước ngăn chặn mọi lại tùy ý găm cấn. Hoàn Ân liềm mạng quay đầu đi, môi lưỡi ướt át kia liềm men theo gương mặt trượt đến bộ ngực, liềm lấp lấy điểm nhô lên.

Hôm qua mới làm đến canh năm a. Thân thể của y làm sao tiếp nhận được nữa. Hoàn Ân bất chấp tự tôn, hàm chứa nước mắt nói: “Bệ hạ. Cầu người. Tha cho ta đi. A!”

Y không biết, y uyển chuyển cầu khẩn, là chất xúc tác thú tính của nam nhân.

Dung Thành nguyên bản một bụng tà hỏa, vừa thấy bộ dáng mặc người chém giết này của y, lại càng tâm dương khó nhịn.

Người thanh lệ giống như thủy tiên, đang ở dưới thân hẳn mặc hẳn giày xéo, nghĩ tới đây, Dung Thành liềm hưng phấn đến khó có thể tự kiềm chế. Tiết y tiết khố vốn là không có tác dụng chống đỡ bị không chút lưu tình cởi xuống ném qua một bên, da thịt bại lộ ở trong không khí cuối mùa thu có chút lạnh lẽo, ngay sau đó bị bàn tay lửa nóng của người nọ bao phủ, bị

lây nhàn nhạt h ồng. Chân đau nhức không chịu nổi bị tách ra, gác ở trên bả vai của bạo quân. Bởi vì đêm qua có chút quá độ, dững đạo bị xô xuyên cũng không có chút nào trắc trở, chỉ là trướng đau đến tê dại. Thân thể không nghe sai sử dâng lên khoái cảm, người nọ lấy tốc độ nhanh lực mạnh va chạm, làm y ngay cả rên rỉ cũng phá thành mảnh nhỏ.

“Bệ hạ. Van c ầu người. Ta thật không thể nữa. A a a!”

C ầu xin tha thứ dứt quãng còn chưa nói xong, liền bị người nọ c ầm ngọc hành nhu đem hết kỹ xảo ma sát. Mặc dù thân thể đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, nhưng khoái cảm nảy lên vẫn là vô cùng rõ ràng. Hoàn Ân vô lực nằm ngửa ở trên nhuyển tháp tùy ý đối phương xâm phạm, trừ rên rỉ đã không có cách nào tái phát ra thanh âm nào khác.

Trên khuôn mặt của Dung Thành cũng từ từ chảy ra mồ hôi. Chỉ có người phía dưới này, tùy thời tùy chỗ cũng có thể câu lên dục hỏa của hắn, làm hắn tở nào cũng muốn không đủ.

Chợt nghe được phía ngoài một tiếng cao giọng thông báo: “Bệ hạ, Đại tướng quân ở biên quan khẩn cấp báo cáo quân tình!”

Hoàn Ân lập tức cả kinh mở mắt, bí xử đột nhiên co rút lại, kẹp Dung Thành thét lớn một tiếng.

Hắn đang làm đến sáng khoái tràn đ ầy, đột nhiên có việc xen vào như thế, đương nhiên là cực độ không vui, chữ “cút” Bao hàm tức giận đang ở khóe miệng b ỉ h ỉ. Nhưng là Cao Hưởng không phải là người không thức thời, không có quân tình hết sức khẩn cấp, hắn tuyệt sẽ không tùy tiện xông vào, Lưu Kỳ còn đang phía ngoài. Nhưng này vừa làm đến một nửa, muốn hắn dừng lại, thật đúng là đủ khảo nghiệm lực nhẫn nại của hắn. Đang nhăn lông mày do dự, rũ mắt vừa nhìn, người phía dưới đang hướng hắn lắc đ ầu, bàn tay che miệng, trong mắt rung rung, đáng thương mà làm rung động lòng người.

Đột nhiên, ý niệm làm chuyện xấu nảy lên trong đ ầu, cất giọng hô: “Đứng ở bên ngoài bẩm báo.”

Không ngoài ý nhìn thấy Hoàn Ân mở to hai mắt, một đôi mắt hắc bạch phân minh như Hắc Diệu Thạch ngâm trong thanh tuyết, tràn ngập sợ hãi, đẹp đến kinh tâm động phách.

Dung Thành tâm tình sáng khoái vô cùng, cúi người ghé vào lỗ tai y ác ý nói nhỏ: “Hảo hảo rên rỉ cho trầm, nghe chưa?” Dứt lời không nhìn Hoàn

Ân li ều mạng lắc đầu, ngăn hai tay của y, lực mạnh tách ra hai chân hung hăng đỉnh nhập.

Hoàn Ân cắn chặt môi dưới cũng nhin không được, “A” Thét chói tai lên tiếng. Bí xử bởi vì cảm thấy sợ hãi xấu hổ hung hăng co rút lại, kẹp chặt Dung Thành thiếu chút nữa tại chỗ c ần giữ không được.

“H ồi bệ hạ, theo biên quan tám trăm dặm báo cáo khẩn cấp, Yên Tộc mấy ngày trước đánh bất ngờ Vân Trung quận, quận trưởng ngăn cản không nổi, thành trì đình trệ, hiện chung quanh tràn ngập nguy cơ, Hà Tây Thái Thú tấu xin bệ hạ phái binh trợ giúp.”

Cao Hưởng chính nghĩa lẫm nhiên thanh âm từng chữ từng câu truy ền vào phòng trong, mà phòng trong lại tràn đầy tiếng nước dâm mỹ của thân thể va chạm. Hoàn Ân xấu hổ muốn chết, bí xử theo bản năng xoắn chặt, Dung Thành trên trán bạo xuất gân xanh, nhéo ở hông của y giống như nổi điên xỏ xuyên qua, Hoàn Ân bị đỉnh đến thở không nổi, rên rỉ đứt quãng, ngay cả đầu cũng đung vào đầu giường.

Cao Hưởng từ khi tấu xong li ền khong nói, đứng yên ở phòng ngoài chờ chỉ thị. Vừa nghĩ tới tất cả thanh âm ở phòng trong đầu có thể bị phòng ngoài nghe thấy, Hoàn Ân thật hận không được cứ như vậy chết ở trên giường, không bao giờ muốn tỉnh lại.

Không biết qua bao lâu, Dung Thành cuối cùng cũng thét lớn một tiếng bắn đi ra ngoài. Hoàn Ân sọi tóc hỗn độn nằm tê liệt trên nhuyển tháp, chỉ nghe thấy một phòng tiếng thở kịch liệt tr ần trọng, bức tường ngăn cách ở phòng ngoài yên lặng, tiếng vang gì cũng không có.

Dung Thành chống tại phía trên thân thể của y, cúi xuống nhìn y, m ồ hôi men theo gương mặt như đao tạc phủ tước tích lạc xuống tới, rơi trên ngực y.

“Bệ hạ.” Hoàn Ân nhìn khuôn mặt tuấn mỹ này, khàn khàn mở miệng, thanh âm hơi thở mong manh, nước mắt giống như h ồng thủy đổ xuống. “Cầu ngài. Cho ta lưu một chút tôn nghiêm đi.”

Dung Thành nhất thời không có kịp phản ứng, chỉ thấy người phía dưới hai mắt chậm rãi khép lại, hẳn là hôn mê bất tỉnh. Đầu từ từ nghiêng qua một bên, trên cổ dài nhỏ trắng nõn tràn đầy dấu hôn, giống như thiên nga sắp chết.

Dung Thành trong nháy mắt có chút kinh hãi.

Trước kia đầu bị làm nhục cũng vẫn kiên trinh bất khuất, vẫn còn vút sắc mặt cho hắn, lúc này lại là lần đầu tiên mở miệng cầu hắn, chẳng lẽ là mình

thật hành hạ quá độc ác?

Sách. Mặc dù hẳn bình thường lấy hành hạ nhìn y khóc làm thú vui, thật là thấy vẻ mặt Hoàn Ân tuyệt vọng bi thương như thế, trong lòng lại có nhiều tia không đành lòng.

Dung Thành trở mình xuống giường, phủ thêm ngoại bào, thay Hoàn Ân dịch tốt chăn, trong lúc hướng ra ngoài kêu lên: “Lưu Kỳ, truyền thái y!”
Loading...

Chương 37: Khuyên Nhủ

Chương trước: **Chương 36: Cuối Cùng Cũng Cầu Xin**

Cao Hưởng đứng ở dưới đường, nhìn quân chủ nhà mình vén rèm lên, từ phòng trong đi ra.

Mới vừa rồi phòng trong một chút tiếng vang kia, hắn cũng nghe được một ít. Nhưng bẩm báo quân tình khẩn cấp là trách nhiệm của hắn, bệ hạ tự lựa chọn một bên làm một bên nghe, hắn tự hỏi không thể xấu hổ. Chẳng qua là bệ hạ sủng tiểu vương tử này không khỏi sủng đến quá phận, ăn ở tại Trường Nhạc cung không nói, ngay cả Dưỡng Tâm điện làm việc cũng muốn mang theo y, cũng không sợ y ra bên ngoài truyền quân sự cơ mật. Nhưng lại nói tiếp vừa không giống như là ở sủng ái, ngược lại giống như là lấy biện pháp vũ nhục.

“Hiện tại tình hình như thế nào?”

“Vân Trung quận đã bị chiếm đóng, vô cùng may mắn chính là vẫn chưa tàn sát hàng loạt dân trong thành. Ngày trước chẳng qua là đoạt lương thực, lần này thế tới rào rạt, sợ rằng dã tâm không nhỏ. Vân Trung quận là yếu đạo trọng yếu của Hà Tây, thần sợ địch quân chiếm lĩnh nơi đây, sẽ đây là điểm dừng chân, tiếp tục tiến về phía đông, lúc đó Hà Tây khó giữ được, tiếp qua Lương Châu, Ung Kinh cũng tràn ngập nguy cơ.”

“Hà Tây có bao nhiêu binh mã?”

“Hồi bệ hạ, Hà Tây còn có ba nghìn kỵ binh, một vạn bộ binh, nhưng địch quân tất cả đều là kỵ binh tinh nhuệ, thần sợ bộ binh khó địch.”

“Hừ, Yến Tộc đây là muốn trực tiếp tuyên chiến. Không biết tự lượng sức mình.” Dung Thành phẩy tay áo một cái. “Cũng được, lần này liên hảo hảo đánh lui bọn họ, giết Vương Trướng, đỡ phải suốt ngày tới biên cảnh quấy rầy.”

Dân tộc nông canh muốn đánh dân tộc du mục? Vậy cũng thật là đánh lâu dài. Yến Tộc chỗ ở bất định, Vương Trướng khó tìm, sợ rằng đến lúc đó cũng phải tìm vận may, này đánh tiếp đừng nói đánh bao nhiêu năm, đầu tiên quốc khố cũng không biết có thể ủng hộ được hay không. Thêm nữa, càng đi Tây Bắc đi đâu kiện khí hậu càng ác liệt, cuối mùa thu, thiên hàn địa

đồng, có khi kiếm cũng đồng cứng trong vỏ không rút ra được, lúc này đánh giặc, thật sự rất nhiều bất lợi.

“Ý bệ hạ. Là muốn tấn công hàng loạt?”

Dung Thành khoát khoát tay: “Sao có thể. Lúc này tấn công hàng loạt là tự mình chuốc lấy cực khổ. Cao Hưởng, người suất ra ba vạn kỵ binh đi Hà Tây, Vân Trung quận nhất định phải đoạt lại. Sau đó đóng quân ở Vân Trung quận, tới một lần truy kích một lần, đánh cho bọn họ không dám quấy rầy. Còn như xử trí Yến Tộc như thế nào, trẫm sẽ ở triều nghị nói sau, nhìn xem ý kiến của các vị công thần.”

Cao Hưởng thở phào một cái. Hoàng đế tuổi còn trẻ, nhưng quyết định đầu rất nghiêm túc. “Tuân chỉ.”

“Được rồi, người trước lui ra đi.”

Xem ra bệ hạ lại muốn đi chiêu cố tiểu vương tử ở phòng trong kia. Cao Hưởng hiểu ý, thi lễ một cái liền thôi lui ra khỏi cửa.

Dung Thành cũng không quay đầu lại, mở miệng hỏi: “Y làm sao vậy?”

Hồ thái y vén rèm lên, bước nhỏ chạy đến phía sau Dung Thành, quỳ xuống trả lời: “Hồi bệ hạ. Công tử hản là thân thể cùng tinh thần kích thích quá độ, nên hôn mê.”

“Lại hôn mê? Có gì đáng ngại không?”

“Hản là không quá đáng ngại. Chẳng qua là. Chẳng qua là.”

Hồ thái y trên đầu ứa ra mồ hôi, ở trước vua cũng không dám cần tay áo lau.

“Chẳng qua là cái gì?”

“Chẳng qua là thần xem mạch của công tử giống. So sánh với lần trước chẩn càng thêm yếu ớt, tình huống kéo dài, tình trạng thân thể công tử không thể lạc quan. Bệ hạ nếu như muốn công tử hoàn toàn khỏi hản, ngày gần đây tốt nhất. Tốt nhất.”

“Tốt nhất tiết chế?”

” Phải.” Còn cần giữ vững bệnh tật tâm tình thư sướng, chẳng qua là lời này hản không dám nói.

“Trẫm biết rồi. Người cứ kê đơn thuốc, cái gì dưỡng người cấp trẫm mở ra, nhân sâm lộc nhung Thái Y Viện không thiếu.”

“Nô tài tuân chỉ.” Hồ thái y do dự một chút, khom người cúi xuống nói:

“Thần có lời muốn nói, , không biết có nên nói hay không.”

“Có lời cứ nói. Trẫm cũng sẽ không chém đầu người.”

“Điện hạ, ngài đã ngủ mê man tám chính canh giờ. Đỡ ăn sáng cùng thuốc cũng chuẩn bị xong, người xem trước dùng đỡ ăn sáng, hay là trước uống thuốc?”

“Uống thuốc trước đi.” Vừa lên tiếng, giọng nói y khàn đau nhức, hữu khí vô lực.

Lưu Kỳ muốn dìu ng ẫ dậy, bị một tay y đẩy ra, không thể làm gì khác hơn là tại phía sau y tăng thêm nệm êm.

Hoàn Ân nhăn lông mày một hơi uống xuống chén thuốc đen thùi, thân thể vô lực đến ngay cả tay bưng lấy chén thuốc đều ở run rẩy. Uống xong thuốc, lại từ từ c ần lấy chiếc đĩa, đang muốn gấp thức ăn, đột nhiên dừng lại hỏi: “Bệ hạ có nói, đồ ăn sáng phải uống mấy chén cháo hay không?”

Lưu Kỳ vừa nghe lời này, trong lòng cũng có chút không đành lòng. Bình tĩnh mà xem xét, Hoàn Ân là một trong chủ tử h ầu hạ tốt nhất mà hắn gặp phải, thái độ ôn hòa , cũng không giận chó đánh mèo, mặc dù thường mặt lạnh đối với Dung Thành, nhưng đối với hạ nhân cho tới bây giờ cũng hòa hòa khí khí. Lời nói còn thực sự, hắn cũng rất hi vọng Hoàn Ân được sủng ái lâu một chút, h ầu hạ chủ tử như vậy, tổng còn hơn h ầu hạ những chủ tử kia được hơi chút sủng ái li ền ngang ngược, mắt chó nhìn người thấp.

Nhưng này nhị vị hiện tại. Ai.

“H ồi điện hạ, bệ hạ chưa nói qua như vậy. Điện hạ có thể ăn bao nhiêu li ền ăn bấy nhiêu thôi, không nên miễn cưỡng mình. Cùng lắm thì, nô tài thay điện hạ hư báo.”

Hoàn Ân ngẩng lên, khẽ cười một chút. Bởi vì thân thể suy yếu, sắc mặt tái nhợt, đôi môi nhạt không có chút máu, nụ cười đều có chút hư vô mờ mịt.

“ Điện hạ.” Lưu Kỳ không nhịn được xen m ồm, “Thật ra thì. Lão nô thật cảm thấy bệ hạ sủng ngài.”

Hoàn Ân dừng lại chiếc đĩa.

“Lão nô biết, ngài trong lòng cũng không nguyện ý, nhưng sự thật đích xác là như thế. Mấy ngày nay, bệ hạ một bài tử cũng chưa lật qua, lão nô nhìn bệ hạ lớn lên, đây mới thật là bệ hạ lần đầu tiên tự mình sủng một người như thế. Lão nô nói những thứ này không có ý tứ gì khác, chẳng qua là hi vọng điện hạ đổi lại góc độ nghĩ một chút, trong lòng có lẽ có thể dễ chịu hơn.”

Thấy Hoàn Ân cũng không tức giận, Lưu Kỳ thử dò xét tiếp tục nói: “Điện hạ cũng không c ần cùng bệ hạ đối chọi gay gắt. Có câu nói, nhẫn tạm thời gió êm sóng lặng, ngài hơi chút thuận theo hắn một chút, có lẽ ăn ít khổ hơn. Thật ra thì, điện hạ ngài cũng biết, bệ hạ tâm ý, li ền cùng thiếu nên chưa trưởng thành giống nhau, không chiếm được cái gì, li ền gắng phải

nhận được. Lời này lão nô không nên nói, ngài nếu không phải cố chấp như thế, mà giống như Lộng Ngọc như vậy.”

“Bệ hạ đã sớm nên chán ghét ta rồi, đúng không?”

“ Lão nô nói lung tung, điện hạ không nên để vào trong lòng.”

“Không. Người nói, thật ra thì ta cũng biết.” Hoàn Ân để đĩa xuống, ánh mắt bình tĩnh không xác định, liền như mất tiêu cự. “Chẳng qua là đối với hần lấy biết vâng lời, uyển chuyển hầu hạ, ta thật sự làm không được.” Chẳng lẽ bị cường bạo, cũng muốn bày ra một bộ dáng tạ chủ long ân sao? Điều này sao có thể.

Loading...

Chương 38: Có Muốn Bắt Đầu Hòa Bình Hay Không?

Chương trước: **Chương 37: Khuyên Nhủ**

“Lão nô biết, đây đối với điện hạ mà nói xác thực khó khăn một chút. Nhưng điện hạ vẫn là tận lực thuận theo bệ hạ đi, đây cũng là vì điện hạ chính ngài tốt.”

Hoàn Ân cúi đầu nhìn cháo trong chén, ngân nhĩ trong suốt óng ánh, cùng tảo và vị thuốc, rõ ràng hẳn là hương vị ngọt ngào ngon miệng, y lại một chút không dậy nổi khẩu vị. Cầm thìa ở trong chén khuấy vài cái, nhàn nhạt đáp lại nói: “Ta hiểu.”

Dung Thành hạ triều trở lại, Hoàn Ân mới vừa dùng xong đồ ăn sáng. Thấy Dung Thành đi đến cửa Lưu Kỳ mở miệng muốn thông báo, đối với hắn khoát tay áo, đứng ở bên cửa cung, thấp giọng hỏi: “Tình huống của y như thế nào?” .

“Hồi bệ hạ,” Lưu Kỳ cúi xuống, nhỏ giọng nói: “Trạng thái tinh thần coi như không tệ.”

“Ừ.” Dung Thành thở phào nhẹ nhõm, đem tầm mắt hướng vào trong cung. Sáng nay lúc thanh tỉnh “tự kiểm điểm” một chút, cảm giác mình làm có chút quá đáng, cho đến khi lâm triều đầu lo lắng, vạn nhất y tỉnh lại không khóc không cười không nói lời nào, thành Mộc Đầu Nhân thì làm sao. Bây giờ nhìn lại hoàn hảo, tình huống còn không coi là quá xấu.

Hoàn Ân nhận lấy chén trong tay cung nữ uống một ngụm, ừng ục ừng ục phun ở trong chậu, cầm chén đưa trả cho cung nữ. Cung nữ khác đưa khăn ướt tiến lên, thay y lau mặt. Lúc Dung Thành đi vào nhìn thấy khăn vải rời đi, Hoàn Ân hướng cung nữ kia khẽ cười cười, tựa hồ còn nói tiếng “Cám ơn” . Mặc dù bởi vì đôi môi cùng khuôn mặt còn trắng bệch, nụ cười kia có chút suy yếu, nhưng tựa như gió xuân đầu mùa, luôn luôn có loại ấm áp nhu hòa.

Dung Thành thoáng cái trong lòng có chút không vui.

Lúc trước trừ buổi tối ôm y, y cơ hồ không nhìn hắn, chú ý qua hắn một ngày đang làm gì. Buổi sáng lâm triều y còn không có dậy, buổi tối từ Dưỡng Tâm điện trở lại y hơn phân nửa đã nằm xuống, vì vậy chưa từng thấy qua y bình thường cùng hạ nhân trao đổi.

Dung Thành chứng kiến đến , đầu là bộ dáng Hoàn Ân khóc, xấu hổ và giận dữ, sỉ nhục, cầu xin tha thứ, thậm chí là mặt không chút thay đổi như nhất đám tử thủy, tựa hồ chưa từng thấy qua y mỉm cười. Nếu không phải hôm nay đứng ở bên cửa cung tận mắt nhìn thấy, hẳn cơ hồ nghĩ Hoàn Ân chưa bao giờ biết cười .

Mà nụ cười ôn nhu này, là đối với người khác.

Đối với hắn, chỉ có khuôn mặt lạnh nhạt.

Giống như con nhím, đối với hắn liền giơ lên cả người nhọn hoắc, đối với người khác mới lộ ra một mặt mềm mại.

Sách. Hắn rõ ràng chỉ ham muốn thân thể của y mà thôi, nhưng bây giờ đối với mấy việc nhỏ không đáng kể này lại bất mãn lên.

Cung nữ kia cần khăn vải lui xuống, Hoàn Ân trong lúc vô tình ánh mắt quét qua, mới nhìn đến Dung Thành cùng Lưu Kỳ đứng ở bên cửa, Dung Thành sắc mặt không thể nói tức giận, cũng không thể nói âm trầm, tựa hồ có chút ý vị phức tạp, thật giống như đánh giá y đã lâu.

Hoàn Ân vừa nhìn thấy hắn trong lòng liền khở sở. Sự kiện ngày hôm qua, đối với y mà nói, giống như bị lột sạch y phục đi trong đám người. Y hiện tại cơ hồ không có chút tôn nghiêm nào, cũng không biết nên lấy sắc mặt gì đối với người nọ. Kiên trinh bất khuất? Đã là chê cười. Người nọ đứng ở nơi đó, không biết đang suy nghĩ cái gì. Hi vọng không nên là biện pháp càng thêm ác độc chà đạp y

Hoàn Ân môi run run hạ xuống, không biết nên nói cái gì, từ từ đem tầm mắt dời đi, chuyển hướng nơi khác.

Dung Thành bước nhỏ từng bước từng bước đi tới trước mặt Hoàn Ân.

Đối phương vẫn không nhìn hắn, chính là nhìn chằm chằm mặt đất, mười ngón tay nắm chặt lấy nệm êm phía dưới, trên tay trắng nõn mảnh gầy hiện lên gân xanh phá lệ rõ ràng.

“Đứng lên đi, cùng trầm đi Dưỡng Tâm điện.”

Hoàn Ân đối với Dưỡng Tâm điện đã có bóng ma. Y tình nguyện ở Trường Nhạc cung cùng cung nữ thái giám, cũng không nguyện ý đi. Nơi đó đại biểu trí nhớ đen tối nhất của y. Nhưng hẳn tưởng lại lời Lưu Kỳ nói, lời cự tuyệt bên môi nuốt trở về

Cũng may lần này Dung Thành không để cho y ở phòng trong, mà là trực tiếp kéo lên ng ồi cùng hắn. Hoàn Ân còn chưa kịp kháng nghị y không nên ng ồi ở đây, hai cuộn giấy bằng da dê đã bị ném ở trước mặt y.

Hoàn Ân do dự mở ra quyển thứ nhất, bên trong là tin chiến thắng của quân liên hiệp. Quân liên hiệp tự thủ ở Bách Linh sau mấy đợt tiến công, khí thế phản kích như cầu vòng, hiện đã thu phục hai tòa thành trì bị mất, ít ngày nữa thừa cơ hội đem Bách Linh đánh về thảo nguyên quê nhà. Trong lòng y cao hứng, khoe miệng không tự chủ vênh lên, vừa lúc rơi vào trong đáy mắt của Dung Thành.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hoàn Ân thu hồi cuốn da dê thứ nhất, mở ra quyển thứ hai, hẳn là giám quốc phụ chính đại ca tự tay viết tin cho y.

“Tiểu Ân ngô đệ: có khỏe hay không, Đã mấy tháng không gặp, không biết tiểu đệ thân thể như thế nào? Người từ trước đến giờ thân thể hư nhược, phải ăn nhiều thuốc bổ khí. Từ khi viện quân của Tuyên Hưởng, chiến cuộc thay đổi, đại phá Bách Linh ở trước mắt. Đây hết thảy đều dựa vào tiểu đệ một mình đi trước, đại ca vô năng, để cho tiểu đệ nhận trách nhiệm nặng nề này, trong lòng vẫn xấu hổ.”

Phong phú hơn ngàn chữ, từ triều chính nói đến phụ vương, từ phụ vương nói đến huynh đệ tỷ muội, một người không sót. Đại ca giám quốc phụ chính, vừa đang lúc chiến sự, nhật lý vạn ky, vẫn còn cầm bút viết thư, Hoàn Ân thấy vậy ánh mắt ươn ướt, nghĩ đến bộ dáng từ ái của đại ca đối với mình, trong lòng ủy khuất phá vỡ mà ra, nếu như không phải là Dung Thành ở bên, lập tức liền muốn rơi lệ.

Đột nhiên trên eo nóng lên, Hoàn Ân mới ý thức tới là tay của người kia vòng qua ôm.

“Viết phong thư hồi âm đi, ân?” Người nọ nghiêng đầu nói với y, thanh âm đúng là phá lệ trầm thấp ôn hòa.

Hoàn Ân chút kinh ngạc liếc mắt một cái: “Tạ ơn bề hạ.”

Dung Thành hướng Lưu Kỳ gật đầu, Lưu Kỳ vội vàng bưng tới giấy và bút lông, đặt tại trước mặt Hoàn Ân.

Hoàn Ân hít sâu một cái, đem nước mắt đảo quanh trong hốc mắt nén trở về cầm bút lên, từ từ viết.

Chữ như người, chữ của y là xinh đẹp chỉnh tề

Dung Thành có chút xuất thần nhìn nghiêng khuôn mặt của Hoàn Ân, đường nét nhu hòa, cằm gầy nhọn, mũi khéo léo, lông mi vừa dài vừa dày, lộ ra vẻ đẹp. Trên người vừa động, lông mi sẽ nhẹ nhàng rung động, giống như Hồ Điệp vỗ cánh, chọc người triu mến.

Bộ dáng chuyên chú của Hoàn Ân thật đẹp vô cùng. Đánh đàn, viết chữ cũng như thế, thật giống như y sinh ra đã thích hợp với đi ầu này, yên lặng giống như một bức họa.

“Bệ hạ.” Hoàn Ân nhiên giương mắt nhìn hắ, “Có thể hay không. Không nên nhìn thư vi th ần viết?”

“.” Nhìn lén đối phương bị đối phương bắt được, Dung Thành nhất thời cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Hiển nhiên Hoàn Ân hiểu l ần Dung Thành lặng yên, cho là lại chạm đến nghịch lân của hắ, vội vàng giải thích nói: “Vi th ần biết thư phải cho bệ hạ xem qua. Chẳng qua là. Chẳng qua là bệ hạ nhìn chăm chăm như vậy, vi th ần rất khó.”

Loading...

Chương 39: Hòa Hoàn

Chương trước: **Chương 38: Có Muốn Bắt Đầu Hòa Bình Hay Không?**

Hoàn Ân ấp úng nói, thấy Dung Thành vẫn còn không nháy mắt nhìn mình chằm chằm, cho là hắn không đồng ý, có chút thẹn thùng cúi đầu, đem tất cả mắt trở về trên giấy.

Y không biết, bộ dáng thẹn thùng giống như tiểu tức phụ của mình, rơi vào đáy mắt của Dung Thành, quả thực phiến tình câu người đến cực điểm.

Dung Thành khó có thể nhẫn nại một phen kéo qua y, Hoàn Ân quay đầu lại, con người đen như đêm sâu chột lớn hơn, chỉ cảm thấy môi đối phương đã ngậm vào môi mình, bàn tay đỡ ở ngang hông nóng bỏng như muốn đem áo bào cũng cháy hồng.

Y không biết người nọ lại là chạm vào dây thần kinh nào, viết chữ hảo hảo cũng sẽ bị hắn.

Hoàn Ân tính phản xạ bỏ bút xuống nghĩ khước từ, vừa nghĩ tới sáng nay Lưu Kỳ nói, lại không khỏi nắm tay thành quỳ, từ từ hạ xuống, tùy ý người nọ càn rỡ hưởng dụng.

Ngày hôm qua ở phòng trong, hôm nay là muốn ở bên ngoài.a.

Y khổ sở nhắm mắt lại, bỏ qua phản kháng.

Nụ hôn dài vừa kết thúc, người nọ buông môi ra, ghé vào lỗ tai y thở hỗn hển. Hoàn Ân cho là đại lưng lập tức sẽ bị giải khai, ai ngờ người nọ buông bàn tay ở ngang hông ra, thay y sửa sang lại vạt áo trước, khàn khàn nói: “Tốt lắm, mau viết đi.”

Hoàn Ân mở to mắt, có chút kinh ngạc nhìn Dung Thành, trong mắt đối phương rõ ràng đầu là dục niệm. Làm sao, hôm nay người này đổi tính rồi?

Cũng không phải Dung Thành đổi tính, chỉ là nghĩ đến HỒ THÁI Y ngày hôm qua nói, trong lòng là có chút băn khoăn. Trải qua mấy ngày nay, hắn hành hạ y đến ngoạn độc, vạn nhất ngoạn hư, sẽ không được ngoạn, lại nói nơi kia cũng phải nói lỏng. Dù sao cuộc sống còn dài, sẽ cho y dưỡng hai ngày trước. Dưỡng mập cảm giác ở tay cũng tốt hơn.

Bất quá, muốn hắn nhìn xuống không ôm y, thật đúng là chuyện khảo nghiệm lực ý chí. Nghĩ hắn nhiều năm như thế, thật đúng là lần đầu tiên.

Dung Thành sau khi nghiêng mặt không nhìn tới Hoàn Ân như thỏ nhỏ kinh ngạc sợ hãi, ánh mắt không tin, tiếp đó ng ẩ xuống con mắt nhìn mũi nói với Lưu Kỳ: “Tới đây đổi lại trang giấy!”

Vừa r ồi Dung Thành đột nhiên tập kích, Hoàn Ân bị làm cho sợ đến buông bút lông rơi ở vào trên trang giấy, bắn lên một vết mực.

“Trẫm có dọa người như thế sao?”

Hoàn Ân không dám nói dạ, cũng không còn ngoài mặt trái lương tâm nói không phải, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu không nói một lời.

“Được r ồi đừng nhắc tới nữa, trẫm mấy ngày gần đây cũng sẽ không đụng người.” Rõ ràng là lời an ủi y, Dung Thành nói đến lại hết sức khó chịu.

Người khác cũng khẩn c ầu hẩn kim thể ngọc lộ, li ền trước mặt người này, y tránh như rắn rết. Thôi thôi.” Lưu Kỳ, đem tấu chương ngày hôm qua chưa phê xong đầu lấy vào đây.”

Ngày hôm qua Hoàn Ân hôn mê, H ồ thái y vừa cảm rầm nói một đồng, Dung Thành lo ngại, liên tấu chương cũng nhìn không được. Sách, đem y đón tiến vào vốn là vì ôm lấy không trở ngại, kết quả đến nơi này có chút trình độ ảnh hưởng đến mình thống trị tri ều chính.

Mặc dù ý thức được điểm này, nhưng Dung Thành vẫn không muốn buông tay.

Gần xế chi ều, Dung Thành ở ngự tọa phê tấu chương, Hoàn Ân an vị ở một bên từ từ viết thư nhà.

Lật xem rất nhi ều tấu chương, nghiêng mặt nhìn khuôn mặt nghiêng thanh tú của người nọ, Dung Thành cảm thấy làm như vậy không t ối. Mới đầu chỉ là vì nhìn chăm chăm y, tránh cho y cùng nhân tạp nhân đảng tiếp xúc, hiện tại lại có chút ít cảm giác thoải mái, ngay cả tấu chương dài dòng cũng không kiên nhẫn như vậy.

Hoàn Ân viết xong thư nhà, đặt bút lông xuống, do dự lấy giọng nhỏ nói:

“Bệ hạ. Có phải muốn xem qua hay không?.”

“Ừ.” Dung Thành để tấu chương xuống, nhận lấy ba tờ giấy trong tay Hoàn Ân.

Nội dung trung quy không có vấn đề gì, mỗi hàng đầu cũng không có tạo thành một báo gì, Dung Thành cũng không phải là lo lắng. Chỉ bằng một chút mật báo là có thể đánh bại quân đội của Tuyên Hướng? Hẩn mới không tin. Huống chi Hoàn Ân thật sự không giống người như thế, y đơn thuần chính trực tựa như trúc lễ, một người biết phân rõ.

Bất quá, chữ của Hoàn Ân thật là đẹp mắt. Cùng phong cách của hần hoàn toàn bất đồng. Vừa lúc hần phê tấu chương đến tay mền, có thể làm cho Hoàn Ân làm thay.

Dung Thành kéo lên khoe miệng cười cười, đem giấy đưa cho Lưu Kỳ.”Sai người đưa cho Hoàn Hoàng.” Bạn đang ?

“Dạ.”

Hoàn Ân đang do dự có muốn nói cảm ơn hay không, liền thấy bạo quân này quay mặt lại, khoe miệng mang theo nụ cười khả nghi, nói: “Nếu muốn báo đáp, người liền thay trăm phê tấu chương. Người đọc tấu chương một lần, trăm nói lời bình luận, người lại từng chữ từng câu viết ở phía trên.” Hoàn Ân cho là bạo quân này đổi tính rồi, kết quả hần lại còn đại ngôn bất tầm nói”Báo đáp” .”Bệ hạ sẽ không sợ thần dấu diêm bệ hạ phê lời lung tung sao?”

“Người sẽ không.” Dung Thành nhắm mắt lại, hướng ngự tọa sau lưng dựa vào một chút, tà y lấy tay vịn, một bộ dáng thản nhiên, “Trăm cũng không sợ.”

“.....”

Buổi chiều các đại thần đến Dưỡng Tâm điện tấu trình đầu thấy được một bộ kỳ cảnh.

Hoàng đế bệ hạ tà tựa tại ngự tọa phía bên phải, bên trái ngồi một người bạch y đọc tấu chương, thanh âm trong trẻo tinh tế, giống như nước suối ở khe núi. Đọc xong tấu chương, hoàng đế bệ hạ đọc lời phê, người nọ lại viết ở phía sau tấu chương.

Phác thảo thánh chỉ, là chức trách của Đại học sĩ, nhưng thay mặt phê tấu chương, liền chưa nghe nói. Hơn nữa còn ngồi chung ở trên ngự tọa.

. . .

Mấy vị đại thần cảm thấy không thích hợp lắm, nhưng có thể ngồi chung ở trên ngự tọa, nghĩ đến là hết sức vinh sủng. Những vị đầu là trọng thần trong triều, am hiểu sâu đạo làm quan, tự nhiên sẽ không vào lúc này tùy tiện nói phản đối, hạ triều trở về phủ cũng không nhiều lời.

“Có mệt hay không?” Dùng bữa tối , Dung Thành hướng trong chén cả Hoàn Ân gấp một miếng thịt.

“Ừ.” Từ lúc viết thư, Hoàn Ân cơ hồ là viết chữ đến trưa. Thẳng đến cổ tay cấn bút lông khẽ phát run.

“Trăm mỗi ngày phê tấu chương, là gấp hai lần người viết xế chiều.”

Hoàn Ân ngừng đầu lên nhìn hần.

“Biết không, hoàng đế là nghề nghiệp đoản mệnh nhất thế gian. Từ khi người làm nghề nghiệp này, trừ bỏ quân chủ oa nhi, quân chủ trước hai mươi tuổi bị phế, đầu tuổi thọ không tới bốn mươi tuổi. Dân chúng bình thường số tuổi thọ cũng dài hơn.”

“Thứ nhất, có thể là bởi vì ... quân chủ bản thân đam mê vô độ, tiền triều hai vị quân chủ đầu là tấm gương. Thứ hai, là làm hoàng đế áp lực khổng lồ. Đứa bé ở dân gian đều thả diều, muốn học thi thư cưỡi ngựa bắn cung, trị quốc chi đạo, phương pháp đi đâu khiến quan lại. Lớn lên thì mỗi ngày trời chưa sáng phải đứng lên làm triều, phê tấu chương cho đến đêm khuya. Phát sinh lũ lụt phải cứu, gặp nạn hạn hán phải trợ giúp, cho dù là năm mưa thuận gió hòa, cũng muốn để ý thống trị tham quan ô lại, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, mỗi ngày không được rảnh rỗi. Làm sai bất kỳ một chút, cũng sẽ gặp phải ngôn quan mãnh liệt công kích, còn có thể ghi vào trong sử sách. Thứ người không nhất định là yêu, thậm chí ngay cả đến người quyến rũ yêu sủng, cũng hoài nghi nàng là yêu người, hay là yêu quyền lực của người. Không chỗ nương tựa, đi ở trên con đường quyền lực cô độc. Còn lo lắng có một ngày sẽ bị người đoạt đi.”

“Làm hoàng đế hảo sao? Hừ, nhận được bao nhiêu, mất đi bao nhiêu. Lấy được là vô thượng quyền lực, mất đi chính là tự do, tình cảm cùng hạnh phúc của người bình thường.”

Ngoài cửa tiếng gió gào thét, bên trong phòng ánh nến chiếu sáng. Hoàn Ân có chút giật mình sững sờ nhìn người trước mặt.

Loading...

Chương 40: Quan Hệ Khó Nói Lên Lời

Chương trước: **Chương 39: Hòa Hoãn**

Dung Thành không biết chính mình tại sao muốn cùng Hoàn Ân nói những lời này.

Có lẽ, bởi vì y cùng mình không hề có lợi ích gì, hơn nữa chiến tranh chấm dứt sẽ về nước, không còn ở một chỗ nữa.

Những lời này, hẳn không có khả năng cùng Thái Phó nói, không có khả năng cùng cung nữ thái giám nói, càng không thể cùng mẫu hậu nói, giấu ở trong lòng rất lâu, cuối cùng tìm được một người nói ra, đúng là vô cùng vui sướng.

Thiên hạ ao ước vô thượng quyền lực của hoàng đế, nào biết hoàng đế cũng có nỗi khổ tâm của hoàng đế.

Nghĩ đến đại ca giám quốc phụ chính cũng sáng dậy sớm trễ mới ngủ, ngày đêm vất vả, Hoàn Ân trong lòng bỗng nhiên còn có chút không đành lòng.

Người này cần chính như thế nào, y đâu chính mắt nhìn thấy .

“Bệ hạ.”

“Ân?”

“Vậy vì sao bệ hạ không buông bỏ quyền lực trong tay, cũng là giải phóng cho chính mình?”

“Ha ha, quyền lực là độc phẩm nghiện nhất trên đời, một khi hưởng qua, chung thân không giải. Người đâu đọc qua sử sách, minh anh tông Chu Kỳ Trấn chi đệ Chu Kỳ Ngọc, chẳng phải là chứng minh tốt nhất?”

Hoàn Ân do dự một chút, cố lấy dũng khí nói : “Vậy bệ hạ sao không đem trách nhiệm cùng nghĩa vụ này, coi là vinh quang của Thiên Tử?”

Dung Thành nhíu mày: “Nga? Giải thích thế nào?”

“Bệ hạ lấy danh thiên tử, tức là thay mặt trời thống trị quốc dân, khiến cho vạn dân an khang. Vì thế cũng ở sau đại họa làm sứ thần đi sứ trấn an dân chúng, phát cháo miễn phí chấm dứt là lúc dân chạy nạn tệt nọ, dập đầu dờn tạ ơn. Thế cho là, chỉ cần nhận được vạn dân cảm ơn, vạn gia nhìn cũng thấy sung sướng, không phải thế gian này làm quân chủ cao nhất là vinh quang?”

“Bách tính bình dân dựa vào bản thân, nuôi sống người một nhà còn khó khăn. Mà bệ hạ sức một mình, có thể làm cho thiên hạ thái bình, vạn dân giàu có. Thành tựu như vậy, chỉ có bệ hạ mới có thể làm được. Bệ hạ chẳng lẽ không lấy đó làm tự hào?”

Từ lần trước yến tiệc ở Cam Tuy ền cung, Dung Thành đã thật lâu không thấy được bộ dáng cuộn tròn cuộn hào phóng biện luận của Hoàn Ân như vậy. Thiếu chút nữa đầu quên, y cũng có một mặt tự tin, quả quyết, bén nhọn như vậy, đủ để địch nổi tam quốc chu lang, tuyệt đối không giống luyện sủng phía dưới thân mình cầu khẫn.

Vẻ mặt kiên định kia, trông mắt sáng trong, quả thực giống như đang phát ra quang thải, xinh đẹp kinh người.

“Ha ha! Nói thật hay!” Dung Thành không nhịn được muốn vỗ tay. “Vậy thì muốn làm phi ền người, theo trẫm cùng một chỗ đảm đương vinh quang trách nhiệm cùng nghĩa vụ này.”

“.....” Ý nói..... Còn muốn thay hấn phê tấu chương sao.....?

Hoàn Ân bỗng nhiên có chút hối hận, mình sao lại kích động nói lời như thế. Bạo quân này, cùng y có quan hệ gì.....

Bất quá làm tâm tình y hơi chút buông lỏng là, bạo quân đêm đó thật không có ôm y nữa, cởi xuống quần áo li ền nhắm mắt lại b ồi dưỡng giấc ngủ. Hoàn Ân vẫn còn có chút lo lắng, phủ kín chắn dán g ần bên tường, cách Dung Thành muốn bao nhiêu xa có bấy nhiêu. Cuối cùng cánh tay của Dung Thành vòng qua đem y kéo vào trong ngực, không vui nói: “Người đem chăn cũng cuốn đi r ồi, trẫm đắp cái gì?”

“..... Xin lỗi bệ hạ.....”

“Nói không ôm người còn khẫn trương giống như vậy, uy tín của trẫm có kém như vậy sao?”

Đâu phải chỉ là kém, bệ hạ ngài ở trong lòng ta vốn không có uy tín. Hoàn Ân dĩ nhiên không dám lên tiếng, vẫn cương thân thể nằm nghiêng, chỉ cảm thấy cánh tay để ngang ngang hông nóng đến da thịt cũng muốn thiêu cháy, người nọ ở phía sau từng đợt hô hấp phun tại sau cổ của y, cơ h ồ ngay cả tiếng trái tim nhảy lên trong l ồng ngực cũng có thể nghe thấy rõ ràng, nơi ngu ần nhiệt ở hạ thân kia cũng làm cho y không có cách nào bỏ qua.....

Hoàn Ân mở to mắt, cho đến khi người nọ ở phía sau thu tay lại, đổi sang tư thế nằm ngửa, mới thở dài ra một hơi, nhẹ nhàng di chuyển đến vị trí bên tường từ từ ngủ.

Dung Thành vẫn ôm y, nửa tháng sau. Rất quan tâm chăm sóc, không nói một câu hạ lưu, không dùng xuân dược, dùng thời gian rất lâu làm đủ bước đầu. Chính là cấm dục nửa tháng, lần này tiết hỏa liền tiết hơn nửa đêm, Hoàn Ân buông xuống tự ái cầu xin tha thứ cũng vô dụng, đến khi kết thúc thì liền ngất đi, nhưng cách thần chí không rõ cũng không còn kém. Ngày kế vẫn ngủ mê man đến xế chiều, tỉnh lại liền khôi phục về mặt lãnh đạm nửa tháng trước kia, lại không giúp Dung Thành phê tấu chương, vừa đến Dưỡng Tâm điện liền trực tiếp cầm lên quyển sách đi vào phòng trong. Dung Thành dở khóc dở cười, cũng là tùy y, qua ba ngày nhìn hết giận rồi, hảo ngôn khuyên bảo mấy câu, mới nhìn sắc mặt y hơi nguôi giận.

Thu đi đông đến, lá cây rụng sạch, chỉ còn lại thân cây trụi lủi. Bao tuyết mới vừa hạ xuống, trong cung nơi nơi bọc một màu trắng thuần, mặt đất một tầng tuyết thật dày, giẫm lên chi nha rung động.

Mắt thấy cũng nhanh tới cuối năm.

Hoàn Ân cũng ở trong cung ngây người gần ba tháng.

Từ lúc mới bắt đầu độc chiếm, cho tới bây giờ theo Dưỡng Tâm điện, thân phận xảy ra biến hóa không nhỏ. Từ lần trước ở trong Dưỡng Tâm điện cầu khẩn qua, lúc dùng bữa tối nói chuyện, quan hệ của hai người tựa hồ hòa hoãn nhiều. Ban ngày kéo y cùng nhau phê tấu chương, buổi tối cùng nhau đi ngủ, tựa như ái nhân.

Ước chừng là bởi vì người nọ không hề thương xuyên ôm y, người nọ cũng coi như cần chính yêu dân, ấn tượng của Hoàn Ân đối với Dung Thành cũng trở nên tốt hơn một chút. Có khi phê tấu chương đến một mội, còn có thể kể một ít chuyện lý thú ở ngoài cung, người nọ kể chuyện, hai người đồng loạt cười, tựa như bằng hữu.

Ái nhân? Bằng hữu? Hoàn Ân cười thầm, bọn họ trong lúc đó có thể sử dụng từ này sao?

Loại quan hệ giữa bọn họ không giải thích được, y cũng không biết nên định nghĩa như thế nào.

Đại ca vốn nói y mềm lòng, có thể cùng người cường bạo mình bình yên chung đụng, đại khái cũng chỉ có y mềm lòng như vậy, hoặc là nói người thần kinh thô mới có thể đi.

Hoàn Ân lắc đầu, đem tấu chương phê xong cuộn lại đưa cho Lưu Kỳ, mở ra tiếp phong thư cấp báo mới vừa đưa tới.

“Vi thần cung thỉnh bệ hạ thánh ân. Đến gần cuối năm, chiến sự của quân ta cùng Bách Linh đã tiến vào phần cuối, nhưng lúc này lại sinh ra phiến

toái không nhỏ.” Hoàn Ân đọc đến đây, có chút bất an nhìn Dung Thành một cái, người nọ vẫn là nghiêng người dựa vào trên ngự tọa, một bộ dạng an nhàn.

“Bách Linh quân vẫn ẩn núp ở Thiên Hải quan, mọi cách khiêu khích cự tuyệt không ra chiến, vẫn giằng co đến ngày này. Quân ta nếu khải hoàn trở về, Bách Linh nhất định trở lại xâm lược, như vậy nếu giữ gìn Thiên Hải quan, thần e sợ lương thảo không đủ. Tộc bởi vì chiến lược chưa đầy, rút đi sức lao động trẻ tuổi sắp xếp quân đội, đưa đến lúc thu hoạch vụ mùa bên trong ruộng không có người nào, thu hoạch giảm đi. Hôm nay sở dĩ còn dư lương thực, chỉ khó có thể ủng hộ. Thần đặc biệt xin bệ hạ định đoạt, tiếp tục tử thủ, hay là. Khải hoàn trở về Tuyên Hưởng.”

Hoàn Ân đọc, thanh âm liền thấp xuống.

Đây đối với y mà nói, hiển nhiên không phải là tin tức tốt gì.

Viện quân đã trợ giúp bọn họ đánh lùi ba đợt tiến công, còn thu hồi thành trì bị đoạt, mặc dù Thiên Hải quan vẫn không thu hồi được, nhưng lúc này rút quân, cơ hội có thể nói không gì đáng trách. Cộng thêm cửa ải cuối năm gần tới, vốn chính là giúp nước khác đánh giặc, tướng sĩ tự nhiên là nóng lòng trở về. Nếu là Dung Thành đồng ý rút quân, hoàn toàn phù hợp lợi ích của Tuyên Hưởng, y không có cái gì hảo nói, còn có thể mau sớm động thân trở về nước, nhưng là trận chiến còn dư lại này, không có binh không có lương thực, muốn đánh như thế nào? Lúc trước thu hồi thành trì, nói không chừng cũng sẽ lại bị.

Hoàn Ân nhìn Dung Thành một cái, người nọ đang nhắm mắt suy nghĩ, ngón tay thon dài ở trên ty vịn gỗ có tiết tấu.

Có lẽ, y có thể cầu người này, nhưng đại giới như thế nào? Người này này giờ không nói gì, chẳng lẽ, không phải là đang đợi y cầu hấn sao?

Loading...

Chương 41: Xuất Hồ Ý Liêu (ngoài Dự Tính)

Chương trước: **Chương 40: Quan Hệ Khó Nói Lên Lời**

Hoàn Ân trái lo phải nghĩ, thấy Dung Thành vẫn nhắm mắt dưỡng thần như cũ, không khỏi khẽ nhú mày.

Ai. Thôi thôi. Đến lúc này y có thể làm sao đây? Cầu hẩn liề cầu hẩn đi, dù sao mình cũng không có tôn nghiêm gì, ít hơn nữa mấy phần cũng không còn sai.

Hoàn Ân gắt gao nhắm mắt lại, vừa mở ra, giống như là tại hạ quyết tâm. Đang muốn mở miệng, liề nghe được người nọ thản nhiên nói: “Tiếp tục đánh. Lương thảo trăm sẽ phái người trợ giúp.”

“” Hẩn thật đổi tính sao?

Dung Thành mở mắt, quả nhiên thấy Hoàn Ân đang sờ nhìn mình chằm chằm, không nhịn được cười nói: “Còn không mau viết? Không sợ trăm thay đổi?”

“Người. Người tại sao muốn.”

“Không đem Bách Linh đánh về quê nhà liề rút lui, vừa lui quân bọn họ khẳng định trở lại xâm lược, kia lúc trước đánh chẳng phải vô ích sao? Không khỏi quá không có lời.”

“”

Hoàn Ân vùi đầu viết chữ, chỉ nghe Dung Thành tiếp tục nói: “Dĩ nhiên, đây đều là lý do đường hoàng. Nguyên nhân chân chính, chính là khiến cho người cao hứng mà thôi.”

“” khiến cho y cao hứng? Có cái chỗ tốt gì?

“Nghĩ đến có lẽ sau này người ở trên giường có thể tích cực chút.”

Hoàn Ân ngẩng đầu hung tợn nhìn Dung Thành một cái, Dung Thành cười ha ha.

Quả thật là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, muốn hẩn biến thành người thiện lương, qua một vạn năm nữa đi!

Bất quá thời điểm gì, trong lúc đó bọn họ lại cười giỡn rất bình thường? . .

. .

Không muốn xem đến người nọ đắc ý như vậy, Hoàn Ân vài nét bút viết xong, mở ra phong tấu chương tiếp theo.

“Bệ hạ thánh an. Từ khi thần suất quân đánh lui Yến Tộc đột kích, thu phục Vân Trung sau, Yến Tộc tựa hồ biết được Hà Tây có trọng binh gác, không còn xâm phạm. Thời tiết trời đông giá rét, đại quân đóng ở vùng biên cương khổ hàn, thần cho là không ổn, đột nhiên rút quân lại e sợ sau này Yến Tộc lại đem quân xâm phạm, rút lui cũng không thỏa đáng, không rút lui cũng không được, duy xin Thánh thượng định đoạt.”

Hoàn Ân để xuống tấu chương, quả nhiên thấy Dung Thành gắt gao nhú mày.

Yến Tộc biên cảnh, đã thành một đạo tâm bệnh của Dung Thành. Đánh hay không đều không tốt, phòng ngự vừa hao tổn quân lương, thả ra lại thỉnh thoảng xuất ra chút loạn tử, giống như con chuột trong phòng bếp, vốn không làm người an tâm. Triều nghị quá mấy lần, chủ chiến chủ hòa làm thành một đoàn lộn xộn, vốn không nghĩ ra được biện pháp tốt. Quan văn sẽ không đánh giặc lại cứ thích chỉ điểm giang sơn, võ quan có đánh giặc lại luôn là hiên như khúc gỗ không nói, chỉ nghe theo mệnh lệnh. Cao Hưởng tại phía Tây, Trình Văn Viễn tại phía Bắc, liền ngày ngốc không có mấy có thể nói. Nay nhất thời nửa khắc muốn hấn định đoạt, hấn cũng rất khó quyết định.

“Bệ hạ?”

“Ân?” Dung Thành giương mắt.

“Bản thân ta có phương pháp xử lý, không biết bệ hạ muốn nghe hay không?” Bất kể Dung Thành là xuất phát từ tâm tư gì, tóm lại là giúp Nguyệt tộc một đại ân. Dưới mắt phía tây lại bị người quấy rối, hấn có thể đỡ đi một phần.

“Người nói.”

“Quân đội đóng quân lâu dài ở bên cảnh quyết không là biện pháp, cộng thêm mùa thu hoạch đã qua, ứng với sẽ không có quấy rối quy mô lớn, vì thần ngu kiến, nên rút binh.”

“Kia nếu là Yến Tộc trở lại thì làm sao?” Nếu biên cảnh nháo đi xuống nữa đâu nhanh không ai dám ở.

“Lấy dân làm vũ khí.”

“Nga?” Dung Thành tới hứng thú.

“Thần nghe thấy trong năm thiên tai có nhiều lưu dân, có thể cho nhóm lưu dân lớn di chuyển tới khu Hà Tây, phân phối thổ địa để cho bọn họ trồng trọt, lúc nhàn hạ tổ chức luyện tập quân sự, để cho bọn họ có đầy đủ năng lực căn bản khi chiến tranh. Thổ địa là gốc của dân, bọn họ mất qua thổ

địa, này chắc chắn quý trọng. Cách mười dặm an trí đội quân tiền tiêu, ngày đêm thay đổi người đóng ở. Ngựa đạp xuống cỏ tiếng vang rất lớn, nằm ở trên mặt đất cực xa có thể nghe. Đối kháng kỵ binh lại an trí hàng rào gỗ, chông sắt, trong đồng cỏ khô bày đặt nỏ. Phương pháp này mặc dù không thể giải quyết dứt điểm vấn đề biên cảnh, ít nhất có thể chống đỡ nhất thời.”

“Một mình người nghĩ ra được?” Dung Thành ý tứ có chút tìm tòi nghiên cứu nhìn chằm chằm Hoàn Ân.

Cái phương pháp này tuy nói không tuyệt diệu, nhưng lấy dân làm vũ khí là một ý nghĩ không tệ. Nhìn dáng vẻ của y không giống có kinh nghiệm thực chiến, nhưng nói lên phương án so với quan văn cổ hủ đọc đủ thứ thi thư kia muốn thực tế rất nhiều.

“Ân.” Hoàn Ân có chút khó hiểu gật đầu.

“Người đây là nghĩ kế vì tương lai của địch quốc, người không cảm thấy đối với Nguyệt tộc không có ích lợi mà có hại sao?”

“. Thần biết.”

Dung Thành nâng cằm, đợi y giải thích.

“Nguyệt tộc biên cảnh cũng thường bị Bách Linh quấy rầy, cô thần biết nỗi khổ của dân chúng biên cảnh. Lương thực bị đoạt, phụ nữ và trẻ em bị bắt, cửa nát nhà tan, vợ ly con tán. Vô luận quốc gia đối địch như thế nào, dân chúng luôn là vô tội. Khi quân vương có dã tâm dân chúng vĩnh viễn không phải là người được lợi, vĩnh viễn chính là người bị hại.”

Hoàn Ân cúi đầu nói xong, mới ý thức tới lời này thật giống như có chút ý vị châm chọc Dung Thành. Ai ngờ Dung Thành chính là nhân nhạ nói câu: “Người thật là thiện lương a.”

“.”

“Ngay cả dân chúng của địch quốc cũng muốn đồng tình.”

“Người trong thiên hạ, đâu là từ trong bụng mẹ, lại hóa thành bụi đất, không có gì bất thường.”

Dung Thành cười ha ha: “Hoàn Ân a Hoàn Ân, người thật là làm cho trầm kinh ngạc.”

“. Thứ cho thần nô độn.”

“Kia kho thóc Thường Bình, người đối với lần này thấy thế nào?”

“Là tư tưởng của người có tài. Chính là vì thần còn có bổ sung.”

“Người nói.” Dung Thành rất hăng hái nhướn mày.

“Một nạn đói niên đại đi qua, nông dân cũng sẽ không phân biệt canh tác. Lúc này kho thóc Thường Bình là mượn hạt giống, thu lợi tức cực thấp, mùa thu hoạch năm sau nông dân liền mang vốn cùng lãi trả lại. Việc này vừa giải quyết vấn đề nông canh, vừa gia tăng tài chính thu vào.”

“Ân, trăm cũng là không nghĩ tới điểm này, đặc sắc, đặc sắc. Như vậy, người đối với hoàng quyền cùng tướng quyền lại có cái nhìn thế nào? .”

“Hồi bộ hạ, là chuyện hoàn toàn không liên quan.”

“Giải thích thế nào?”

“Tướng quyền sinh ra, là bởi vì hoàng đế công vụ quá nhiều, không cách nào nhất nhất đều làm. Nhưng bản thân tướng quyền cùng hoàng quyền lại riêng biệt, sẽ gặp giằng co khi tồn tại hai loại quyền lực, một bên nhiều, một bên thiếu. Vốn là nguyên nhân ở thời kỳ Hán Vũ Đế, Thừa tướng tam công Cửu khanh đứng đầu, nhưng cũng là vị trí làm người cảm thấy bất an. Đời Minh phế Thừa tướng, thiết lập nội các Đại học sĩ, thì tướng quyền vừa biến tướng dời đi tới nội các Đại học sĩ. Vì thế ngu kiến, chỉ cần một ngày hoàng đế tồn tại, thì tướng quyền cũng có một ngày tồn tại, không thể trừ đi, chỉ có thể phân chia. Phương pháp phân chia chính là thiết lập nhiều thừa tướng, hoặc nhiều phủ đài, cản trở lẫn nhau, việc này có thể ngăn được quyền lực, cũng làm cho cơ cấu khó điểu khiển, hiệu suất thấp xuống.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Hoàn Ân.”

Hoàn Ân ngẩng đầu, chỉ thấy Dung Thành nghiêng người dựa vào ngự tọa, híp mắt lại, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, không khỏi làm y có chút kinh hãi. Sao vậy, y lại nói cái gì không nên nói sao?

“Người thật không sai a.” Ngón tay của Dung Thành gõ gõ ở trên mặt bàn.

“.....”

“Thật làm cho trăm kinh ngạc.”

“Thần sợ hãi. Ở trước mặt bộ hạ.”

“Tốt lắm, từ nay sau này phê tấu chương, người cũng đừng chỉ chép chữ ở bên cạnh. Trăm nói ý kiến của trăm, người cũng phải nói ý kiến của người.”

A? Hoàn Ân sững sốt một chút, vội vàng cự tuyệt: “Thứ cho thần ngu dốt, sợ.”

“Đừng cùng trăm nói người ngu dốt, quả thực chính là khi quân.”

“.....” Y nào có khi quân! Y lại cũng không hỏi!

“Tốt lắm, theo ý kiến người vừa mới nói, sau đó tiếp phong tấu chương khác.”

“.....”

Loading...

Chương 42: Say Rượu

Chương trước: **Chương 41: Xuất Hồ Ý Liêu (ngoài Dự Tính)**

Dung Thành chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêng khi viết chữ của Hoàn Ân, trong lòng các loại ý niệm hiện lên trong đầu.

Hắn làm sao cũng không nghĩ đến, ban đầu chính là coi trọng thân thể của y, nhưng chung đụng dài lâu, phát hiện người này không chỉ có tính cách ôn nhuận kiên nhẫn, ngay cả kiến thức cũng siêu phàm. Nếu như bọn họ có thể đổi lại phương thức gặp nhau, quan hệ sợ rằng so với hiện tại mạnh gấp trăm lần không thôi .

Đang lúc mọi người chờ đợi ở bên trong, cửa ải cuối năm cuối cùng cũng đến.

Mặc dù ban đầu bão tuyết rơi xuống, nơi nơi ngân trang tố khóa, khí hậu rét lạnh, vẫn không ngăn được tâm tình kích động của mọi người. Trên đường từng nhà mang theo đèn lồng, cửa hàng phố xá đóng cửa thật sớm, đại khái đều vì ở nhà ăn cơm tất niên. Trên đường thấy người cực ít, nhưng không có chút cảm giác thê lương nào, câu đối hai bên cửa, song cửa sổ, khắp nơi hiện ra không khí vui mừng.

Dân chúng nghỉ ngơi, hoàng tộc tự nhiên cũng muốn nghỉ ngơi. Theo như lệ cũ, tháng giêng sơ nhất hoàng đế tế thiên giỗ tổ, triều đình nghỉ ngơi nửa tháng, tết Nguyên Tiêu (tiếp xúc tháng giêng mười lăm) sau khôi phục năm ngày một lần lâm triều.

Đại niên ba mươi, Dung Thành tại cung theo Tiêu thái hậu cùng hậu cung chúng phi tần ăn cơm nói chuyện.

Vũ nương dưới đài khiêu vũ nghe nói là Ba Tư dâng lễ vật, tóc vàng mũi cao, trên cánh mũi tựa hồ gim một trang sức nhỏ hình tròn, hiện ra chút yêu mị quý dị. Vũ nương mặc y phục mỏng như cánh ve, loáng thoáng r ỡ lại thấy không rõ đến tận cùng. Có chút ngoại thích thô lậu không biết quy củ, duỗi thẳng cổ muốn nhìn phía dưới quần áo kia.

Dung Thành cười, đây cũng là một người yêu sủng quyền rũ, nghĩ đến nếu là hắn đối với vũ nương này đến hứng thú, là có thể nhân tiện ban thưởng đi. Chỉ tiếc, hắn bây giờ đối với những thứ oanh oanh yến yến này đầu

không có cảm giác, hứng thú của hẳn, ở trên thân người kia. Người ng ồi ở dưới đường thẳng r ải r ỉ không vui uống rượu giải s ầu.

Hoàn Ân lần đầu tiên ở dị quốc tha hương mừng năm mới, trong lòng s ầu não khó có thể nói hết.

Người đến thời khắc này, sẽ rất nhớ nhà. Cỗ hương thân hữu, cỗ hương yến ẩm, cỗ hương Minh Nguyệt. Ở chỗ này tìm không được một người có thể nói chuyện, tâm tình tràn đầy không người thổ lộ, tương đối so với , trong cung điện trang sức nh ều màu sắc, trên đường vũ cơ hết sức xinh đẹp, thỉnh thoảng bộc phát ra trận trận ủng hộ. Dung Thành sợ y nh ằm chán, đặc biệt mang theo y đến dự gia yến, kết quả tới chính là tâm tình thấp hơn. Người khác càng vui vẻ, y li ền càng cô đơn.

Giống như cùng thế giới này ngăn cách, Hoàn Ân vẫn ng ồi ở một bên l ặng l ặng uống rượu, ánh mắt không có chút tiêu cự nhìn chằm chằm vài bàn trước.

Y cũng không quen uống rượu, chẳng qua là trường hợp cần thiết mới uống, nhưng bây giờ một chén một chén không có chút cảm giác nào. Y hi vọng mình nhanh lên một chút uống rượu say, nhất túy giải thiên s ầu, y cũng là không cần nghĩ những chuyện làm y thương tâm..

“Lưu Kỳ.” Dung Thành hướng bên cạnh gọi.

“Nô tài ở.”

Lưu Kỳ ghé vào lỗ tai, chỉ nghe Dung Thành hạ giọng nói: “Nhìn Hoàn Ân, hướng trong rượu y uống trộn chút ít nước.”

“Lão nô đi ngay.”

Một bên Tiêu thái hậu chen miệng vào: “Lại đang có tâm tư gì? Đối với vũ cơ tới từ Ba Tư có hứng thú?”

“Ha hả.” Dung Thành tự nhiên không muốn nói là ở quan tâm Hoàn Ân, li ền cười nhạt qua loa.

“Người đưa hài tử này, tâm tính thích ngoạn lại nổi lên. Người nọ không phải là còn ở tại tẩm cung của người sao, người tính toán sao đây? Lần trước nói muốn cho ai gia một cái công đạo, đến bây giờ ai gia còn chờ n ị.”

“Mẫu hậu yên tâm. Chờ đầu mùa xuân chiến sự cùng Bách Linh kết thúc, y tự nhiên li ền trở về nước.”

“Hảo hảo, đầu tùy người. Người lớn r ải, thích ngoạn cái gì, ai gia cũng quản không được người. Nhưng hoàng tôn người tổng phải cho ai gia một đứa.”

“Mẫu hậu chớ lo lắng, nhi thần tự có chừng mực.”

Tiêu thái hậu thở dài, không nói thêm lời. Hài tử càng lớn càng không nghe lời, quả nhiên đều là như vậy. Lúc này gần sang năm mới, nàng cũng không muốn náo mọi người không vui.

Vừa ăn cơm vừa tán gẫu, hoàng tộc gia yến vẫn kéo dài đến giờ hội mới kết thúc. Đuổi đi một đám ngoại thích Tần phi, lại cùng Tiêu thái hậu cáo an, Dung Thành chuyển quá góc đi vào sườn Cam Tuyền cung chuẩn bị một cái nho nhỏ.

Chuẩn bị thời gian để lấy một nhụyễn tháp nho nhỏ, Hoàn Ân đang cuộn ngủ ở phía trên, cả khuôn mặt cũng hiện đỏ khác thường, đôi môi giống như là muốn nở ra máu, bộ dáng tao nhã so với thủy tinh bình thường, có một tia quyến rũ phong tình khác. Giờ phút này một tay của y đặt ở dưới khuôn mặt, đôi môi khẽ cong lên, thật giống như đang làm nũng.

“Bệ hạ. Lão nô tìm mấy người đem nhụyễn tháp này mang trở về?”

“Không cần.”

Dung Thành khoát khoát tay, thẳng đi tới trước nhụyễn tháp, một tay xuyên qua dưới cánh tay Hoàn Ân, một tay xuyên qua nơi đầu gối, hơi dùng lực, đem cả người ôm vào trong ngực. Về mặt ôn nhu, liền như đối đãi trân bảo hiếm có.

“Bệ hạ.” Lưu Kỳ mới vừa kêu một tiếng, lại nhìn Dung Thành hơi nhú mày, lập tức tự động im bật.

Hoàn Ân giật mình, cũng không tỉnh lại, quay đầu đi chỗ khác tiếp tục ngủ. Tóc dài buộc lên lướt qua cánh tay Dung Thành buông ở bên ngoài, theo bước đi của Dung Thành chập chờn sinh tư.

Mắt thấy Dung Thành ôm Hoàn Ân từ từ đi vào trong bóng đêm, Lưu Kỳ thấy vậy đều có chút ngây ngời. Cho đến khi Dung Thành dừng lại, quay đầu lại thản nhiên nói: “Sững sờ làm gì?” Mới vội vàng theo sau.

Dung Thành nhẹ nhàng đem Hoàn Ân đặt ở trên giường, đỡ lấy thay y phục cho y, giải khai bó buộc tóc.

Hoàn Ân tựa hồ có chút tỉnh táo lại, nửa mở hai mắt, sương mù hơi nước dày trong mắt, lông mi dài nhỏ mang theo ẩm ướt khẽ lay động, quyến rũ vừa làm người ta triu mến. Bởi vì uống rượu say, da thịt vốn trắng nõn cũng hiện ra phấn hồng, đôi môi màu đỏ khẽ nhếch hơi thở, câu dẫn người đến cực điểm.

Chưa từng nghĩ đến Hoàn Ân lại có một mặt như vậy, Dung Thành chỉ cảm thấy hỏa thoáng cái liền vọt tới hạ thể, hận không thể tách ra hai chân của y

liền tiến quân thần tốc.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ai ngờ Hoàn Ân đầu nghiêng một cái lại ngủ, hô hấp kéo dài tỏ rõ y nhiên căn bản không có tỉnh.

Ngày mai còn phải tế thiên giỗ tổ, tiểu tử này có biết hay không!

Dung Thành đầy bụng tà hỏa không thể làm gì khác hơn là rơi tại trên người hạ nhân, giọng nói có chút bất thiện: “Lưu Kỳ, canh giải rượu đâu?”

Cũng may Lưu Kỳ vừa nhìn thấy Hoàn Ân say, đã sớm báo cho Thái Y Viện chuẩn bị canh giải rượu, vội vàng gọi cung nữ bưng biễn đến.

“Các người đầu đi xuống.”

Dung Thành bưng lấy bát sứ, uống một ngụm canh giải rượu, cúi người xuống, miệng đối miệng hút cho Hoàn Ân.

Trong miệng còn mang theo dư hương của rượu, Dung Thành hôn đi quả thực liền không nở rời đi. Ấm áp, ướt át, cái lưỡi cũng không giống lúc thanh tỉnh trốn đông núp tây như vậy, mà là mặc hấn cuốn hút vào, đem mật tân trong miệng đầu nuốt ăn vào bụng.

“Ừ.” Hoàn Ân cúi đầu rên rỉ một tiếng.

Loading...

Chương 43: Tâm Chiết

Chương trước: **Chương 42: Say Rượu**

Một tiếng than nhẹ này mang theo mền nhu của chút men say, giống như lửa cháy thêm dầu, Dung Thành kềm nén không được, cũng chẳng quan tâm ngày mai còn muốn tế thiên giỗ tổ, thuận theo khước môi hôn đến xương quai xanh, tiếp theo trượt đến bộ ngực đã hiện ra nhàn nhạt màu hồng.

Dung Thành đang hôn đến đầu nhập, vô ý phát giác người phía dưới không phản ứng chút nào. Ngẩng đầu nhìn lên, Hoàn Ân thế nhưng lại ngủ tiếp! Thì ra cả nửa buổi y vẫn không có tỉnh !

Không gọi tỉnh y, Dung Thành cũng không làm tiếp, hắn cũng không có ưa thích gian thi. Nhưng mắt thấy người này vẻ mặt ngủ đến ngọt ngào, bất tỉnh nhân sự, còn say rượu, cộng thêm sáng mai còn phải dậy sớm, Dung Thành lại do dự.

Nếu không li hôn để cho y ngủ? Nhưng nửa người dưới đang tỉnh thần bưng bưng thì làm sao? Hắn một hoàng đế, muốn cái gì mà không có, thật đúng là không có ghen hỏa quá như thế.

Sách.

Ngồi ở bên giường đưa mắt nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Hoàn Ân một hồi lâu, Dung Thành thất bại thở ra.

Bất kể như thế nào, thuốc cũng phải uy xong đi?

Dung Thành tức giận bưng quá canh giải rượu, miệng đối miệng uy cho người trên giường.

Ngày thứ hai, Hoàn Ân là ở một trận tiếng tất tất tác tác tỉnh lại .

Mơ mơ màng màng mở mắt, trước giường một người mặc mình hoàng đang đứng , chung quanh vây lấy mấy cung nữ, tựa hồ đang hầu hạ thay quần áo.

A. Đúng rồi. Hôm nay là mừng một tháng giêng, phải tế thiên giỗ tổ, y làm quốc sứ thần, cũng là phải tham gia . Nhưng Đầu đau quá. Không muốn lên. Sớm biết ngày hôm qua sẽ không uống nhiều rượu như vậy, nhức đầu khó chịu.

Dung Thành đang chỉnh tại cổ áo, lấy gương đồng phản quang thấy Hoàn Ân đang híp mắt lắc đầu, vừa bực mình vừa buồn cười: “Tỉnh? Nhức đầu sao?”

“Ân.”

“Ai bảo người ngày hôm qua uống nhiều rượu như vậy? Định làm người ngàn chén không say?”

“Ngô.”

Mắt thấy người nhắm mắt lại nhanh ngủ đi, Dung Thành hai bước đến gần, một phen vén chăn lên: “Tốt lắm, mau dậy đi chỉnh y quan, thời gian không nhiều lắm.”

Hoàn Ân vừa ô ô lắc đầu vừa túm lấy chăn trốn bên trong, một bên cung nữ nhìn cười khanh khách.

Dung Thành mỗi ngày phải dậy sớm vào triều, lúc đi Hoàn Ân còn chưa tỉnh, vì vậy rất ít thấy y rời giường. Mà năm ngày nghỉ ngơi trước muôn bình thường có ôm Hoàn Ân đến nửa đêm, ngày thứ hai cũng sẽ không đi nào hấn. Lúc này gặp bộ dạng nửa ngủ nửa tỉnh khả ái như thế, hô to hối hận, hẳn là mỗi sáng sớm đầu tới hành hạ y một phen.

Dung Thành bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi ở mép giường, kiên quyết lôi người trong chăn ra, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn.

“Ân. Ngô.”

Dưỡng khí càng ngày càng ít, Hoàn Ân bị hôn đến mức không có biện pháp, rất nhanh tỉnh táo lại, thật dễ dàng giãy dụa, thấy cung nữ thái giám cả phòng đều là một bộ “Xin làm như ta không tồn tại ta là cây cột đá”, mặt lập tức đỏ.

“Người.”

“Người không dậy nổi giường, trẫm cũng không còn biện pháp.”

Dung Thành đặc ý nhìn bộ dạng xấu hổ và giận dữ của Hoàn Ân, cuối cùng cũng cảm thấy xuất ra được một ngụm ác khí tối hôm qua đến mức chà xát hỏa.

Hàn phong lãnh liệt, cỗ khí lạnh này mau xuyên qua trong xương. Hoàn Ân tay co lại trong ống tay áo. Dung Thành sáng nay cho thêm đệm vào trong quần áo của y, nhưng thân thể của y không tốt, trời sinh sợ hàn, lúc này vẫn đông lạnh thẳng đến run run.

Dung Thành đang đứng ở trên thiên thai chiếu ti bạch đọc lời ca tụng, vừa dài vừa khó hiểu, Hoàn Ân nghe không có gì vui, nhưng bởi vì rét lạnh, lại

thanh tĩnh không được.

Thiên đàn ở trên gò núi bắc bộ hoàng thành, chung quanh đều là thanh thông từng bách xanh miết, gió núi phàn phật, thổi làm tiếng thông reo từng trận, bốn phía cờ xí vang vang hưởng ứng. Ngày mùa đông dương quang chiếu khắp, nhưng sáng choang không có một chút nhiệt độ, khí thở ra cũng là từng đoàn từng đoàn hơi nước.

Thiên đàn gọn gàng tinh xảo, phía ngoài có một vòng h ồ ả âm vách tường. Dung Thành phía trên đọc lời chúc mừng, cũng không dụng lực nh ề ừ, thanh âm lại khá lớn, cả tri ều văn võ bá quan quỳ xuống cũng nghe được nhất thanh nhị sở.

Đụng vào phiến đá cứng rắn chịu không được, Hoàn Ân hơi hoạt động một chút, ngẩng đầu nhìn người trên đàn.

Y không phải không thừa nhận. Người nọ thật rất có khí thế hoàng đế.

Văn võ bá quan quỳ xuống đông nghịt mấy trăm người, có tráng quan, đang đứng lại chỉ một ít người trên đàn, trên cao nhìn xuống, khí thế phi phàm. Lãnh phong xẹt qua áo choàng mình hoàng của hắn, thân hình thanh âm nhưng không có chút nào ba động, tiếp tục thẳng đứng, xinh đẹp như từng bách. Thanh âm leng keng có lực, thật giống như đao kiếm đánh nhau, kim khí chi kêu.

Nơi xa mây từ từ đưa tới gần r ề ừ, ngăn trở nửa đoạn dương quang không có độ ấm, nhưng mà lại giữ một tia chiếu vào trên thân người kia. Bóng ma bao phủ tại trên đầu, Hoàn Ân cơ h ồ sinh ra ảo giác, thật giống như người này, thật sự là quân vương của y, là thiên tử y quỳ bái.

Người nọ bình thường đều là cà lơ phất phơ, ngay cả phê tấu chương cũng lười biếng, để cho y viết thay, còn có thời điểm tương đối anh tuấn, làm lòng người tin phục.

Có khi lười biếng, có khi nghiêm túc, có khi bá đạo, có khi ôn nhu, có khi bén nhọn, có khi mặt dày. Rốt cuộc người nào, mới thật là hắn?.Có lẽ, từng cái đều thật là hắn.

Hoàn Ân mặt bỗng nhiên có chút nóng r ề ừ lên, vội vàng cúi đầu. Minh sao lại sinh ra ý nghĩ như vậy?

“Tay sao lại lạnh như thế?”

“A?”

Hoàn Ân phục h ồ ả tinh thần lại, Tế Tự tựa h ồ đã kết thúc. Mới vừa bước vào cửa Trường Nhạc cung, Dung Thành li ề ừ cầm tay của y, vừa sờ li ề ừ

nhúu mày.

“Không phải là tăng thêm đệm cho người sao, như thế nào còn lạnh?” Hắc cũng là muốn đưa cho y phủng noãn thủ đại, bổ đại phủng, ben trong đút chút ít thực thán cái loại kia, nhưng loại trường hợp chính thức này thật sự không thích hợp.

“A. Th ần có chút thể chất hư hàn, từ nhỏ li ền như vậy.”

“Không hảo hảo đi ầu dưỡng qua sao?”

Dung Thành vừa nói, vừa đem bàn tay lạnh như băng kia nâng đến miệng thổi.

“Gọi thái y viện nấu canh gừng, tránh cho bị lạnh.”

“Ân.”

Thấy Hoàn Ân né tránh chính là không nhìn ánh mắt của hắc, Dung Thành kỳ quái: “Người hôm nay là xảy ra chuyện gì? Trở lại li ền một bộ dáng không yên lòng như vậy?”

Lúc nói, hai người đã đi vào tắm điện, Dung Thành ng ồi ở trên giường, đem Hoàn Ân ôm vào trong ngực, không ngừng chà xát tay của y.

Hoàn Ân nghĩ giã dựa lại không dám dùng sức quá lớn, chính là tâm tình phức tạp nhìn sần nhà.

“Nhớ nhà sao?”

“. Ân.” Mình mấy ngày gần đây tâm tình vẫn suy sụp, nhớ nhà cũng là một trong những nguyên nhân. Thuận tiện cũng sợ người này hỏi tới, Hoàn Ân li ền ứng.

“Tối hôm qua cũng thấy r ầu rĩ không vui . Như vậy đi, tối nay trầm dẫn người xuất cung nhìn phố xá, như thế nào?”

“A?” Hoàn Ân cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn Dung Thành một cái.

Loading...

Chương 44: Tâm Chiết [2]

Chương trước: **Chương 43: Tâm Chiết**

30 Tết mọi người ở nhà ăn bữa cơm đoàn viên, mừng một đầu đi ra ngoài ra đường mua đồ tết, vì vậy Hoàng thành mừng một tết trên đường phố phá lệ náo nhiệt. Thương nhân tứ phương tụ tập Ung Kinh, quán nhỏ người bán hàng rong chen chúc ở hai bên đường, đám đông như mắc cửi, chen vai thích cánh (người đông chen chúc nhau). Vốn là muốn tới Thượng Nguyên tết hoa đăng mới buôn bán hoa đăng cũng tới trước mừng một tết, đuổi theo đi ền tốt hảo tiêu thụ.

Chưa từng thấy qua phố xá náo nhiệt cuối năm của dị quốc, Hoàn Ân vừa nghe cũng có chút động tâm.”Nhưng bệ hạ cửu ngũ chi tôn, sao có thể. . . .”

“Sao lại không thể? Cải trang vi hành nghe nói qua chưa?”

“Nhưng là.” Nhi ầu người loạn như vậy, đến lúc đó vạn nhất có người thương tổn đến Dung Thành, tội danh của y có thể to lắm.

“Tốt lắm, li ền quyết định như thế. Có thể đi ra ngoài đạo phố, không được đi Di Phương các tìm vị bằng hữu kia của ngươi.”

“.”

“Tránh cho đến lúc đó ngươi chỉ cùng hấn nói chuyện, đem trầm gặt ở một bên.”

“.”

Dung Thành là điển hình của phái hành động, không để ý đến ý tứ của Hoàn Ân quyết định chủ ý, quay đầu lại li ền gọi Tùy Nghị tới, muốn hấn an bài hộ vệ.

Tùy Nghị vừa nghe bị làm cho sợ đến vội vàng quỳ xuống, bên quỳ bên nói khẩn thiết khuyên: “Mừng một tết trên đường người nước nào cũng có, nói không chừng còn có loạn th ần tặc tử, thích khách nước khác. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, thị vệ võ công cao tới đâu, cũng không thể chen chúc được trong đám đông. Bệ hạ kim thân ngọc thể, nếu là bị nửa điểm hào mao, th ần li ền phải đầu rơi xuống đất. Cầu bệ hạ niệm tình th ần trên có cao đường dưới có.”

“Người lúc nào trở nên nhiều lời như vậy? Trẫm chính là đi cải trang vì hành, cũng không phải là muốn mạng người.”

“Bệ hạ chọn lúc này đi cải trang vì hành, chính là muốn mạng của thần.”

Loại quỷ xuống khổ cù này hắn thấy được nhiều, có chút cự th ần li ền thích ngoạn này, còn động bất động muốn đâm vào cột gì đó. Dung Thành mí mắt cũng không nâng một chút: “Tóm lại tối nay trẫm xuất cung đã định rồi, có muốn an bài hộ vệ hay không, Tùy tướng quân người nhìn mà làm.” Dứt lời phất tay áo vào trong phòng, lưu lại Tùy Nghị một người quỷ trên mặt đất không ngừng kêu khổ.

Trước mắt chỉ có Tiêu thái hậu ngăn được hắn, nhưng nếu hắn thật là đem chuyện này báo cho Tiêu thái hậu, hắn sau này cầm quân thống lĩnh cũng không c ần làm. Tóm lại thân đầu một đao lui đầu một đao, vậy thì đánh cuộc vận mệnh đi. Thiên Tử, tổng nên có mấy phần thiên mệnh đi?

Giờ Dậu canh ba, Dung Thành ki ều trang đã phần qua cùng Hoàn Ân một thân hôi y đến bên cửa cung điện phía tây, Tùy Nghị vẽ mặt khăn trương đi theo phía sau. Hắn rốt cuộc hiểu, cảm tình vị gia này đầu vì dụ dỗ tiêu vương tử này vui vẻ.

Dung Thành xoay người thay Hoàn Ân cài vào mao nhung nhung vây quanh cái cổ, đem một cái tay của y nắm tại trong tay từ từ xoa, một cái tay khác thì bới tại phía sau.

Hắn mặc dù mặc bào tử màu tối, thoát nhìn có chút cũ kỹ, bên hông chỉ buộc đai lưng màu lam, cũng không đeo ngọc bội, nhưng nhắc tay nhắc chân, khí chất vương công quý tộc li ền tự nhiên toát ra .

“Bệ hạ, ách. Không. Dung gia, ngài vẫn là đừng đem tay bới tại phía sau, như vậy quá rõ ràng.”

Dung Thành liếc y một cái, tay r ữ xuống tới khoác lên bên hông, sau đó túm lấy Hoàn Ân đi vào đám người.

Mùng một tết phố xá quả nhiên phi thường náo nhiệt, chỉ là đứng ở trong đám người, Hoàn Ân đầu cảm thấy cả người từ từ nóng lên. Trên đường gặp phải mỗi người đầu vui sướng, mặt mỉm cười, quán ven đường truyền tới tiếng cò kè mặc cả có thể nghe rõ ràng, tiếng người ồn ào. Trên cây ở bên đường mang theo các màu hoa đăng cùng thái c ần, cả con đường cũng bày biện ra một loại màu đỏ ôn hòa, làm cho người ta nhìn li ền bắt đầu sinh ấm áp.

Bọn họ đi một đường về phía tây, có bán côn lân nô mặt nạ, bán hoa đăng, bán mì hoành thánh , bán di ều , bán mút quả , bán các loại ly kỳ cổ quái

tiêu đồ chơi ở Tây Vực, thậm chí còn có Ba Tư tới biểu diễn tạp kỹ, cái gì cần có đều có.

Tình cờ nghiêng mắt nhìn thấy ven đường có người bán vật trang sức, Dung Thành thoáng cái đã bị hấp dẫn.

Chủ sạp hàng là một đại thúc hơi lớn tuổi, trên sạp hàng mở đồ cũng không thấy được nhiều tinh mỹ đa dạng, nhưng trong mộc mạc có một loại tao nhã đơn giản, Dung Thành vừa thấy đã cảm thấy thích hợp với Hoàn Ân. Thời điểm Hoàn Ân tới kinh trang giản lược, tóc bó buộc chỉ dẫn theo hai bộ, một ngọc tông, là bội đãi khi hai người chính thức gặp mặt lần đầu tiên. Một bộ khác còn lại là lưu kim quan nhỏ cùng một cây ngọc trâm rất nhỏ. Đối với Dung Thành một người một ngày đổi lại một hình thức mà nói, là hơi có chút keo kiệt.

Dung Thành cần lấy một cây trâm làm bằng gỗ lim, nắm trong lòng bàn tay sờ sờ. Mặt ngoài cây trâm mài đến dị thường bóng loáng, hẳn là cũng thoa tầng nước sơn, mặc dù không thể cùng chút ít kim quan ngọc trâm trong cung tiến cống, cũng là có một loại cảm giác dân gian, phần đuôi của cây trâm còn có hoa văn màu đen.

Chủ sạp hàng thấy Dung Thành cần cây trâm yêu thích không nỡ rời tay, thật thà mở miệng nói: “Khách quan, những này đó đều do tiện nội (vợ) bình thường không có chuyện gì làm một ít tiểu ngoạn ý, nhìn không quý giá, vẫn là có chút tâm huyết. Cây trâm này liền năm mươi đồng, đều là titanium gỗ, cái khác không thu của ngài, năm mới, liền bán đồ cho xong, về nhà cùng tức phụ nhi (vợ) nhiệt kháng đãi.”

Dung Thành vừa nghe liền cười, chủ sạp hàng này cũng là một người thành thật, năm mươi đồng, cũng đủ tiện nghi, giấy hán tập viết cũng không chỉ năm mươi đồng một tờ.

“Có thể thử nhìn một chút sao?”

“Ngài tùy tiện thử.”

Dung Thành cần cây trâm liền hướng trên tóc bó buộc của Hoàn Ân cắm tới, nhiều người nhìn như thế! Hoàn Ân tránh né không kịp, một lòng cấp muốn gọi “Bệ hạ”, nghĩ tới đây là ở phía ngoài, trong lúc tình thế cấp bách không biết gọi gì, ra khỏi miệng hẳn là “Ôi.”

“Ha ha, khách quan các người là hai huynh đệ sao? Nhỏ chính là thích giận dữ một chút. Lão nhị nhà ta cũng vậy, liền không nghe lời của lão Đại.”

Dung Thành vừa nghe mừng rỡ, Hoàn Ân cũng là nhất thời nói không ra lời, quay mặt qua chỗ khác mặc đối phương đem cây trâm cắm ở trong tóc

của y.

“Ừ. Thật không tệ.” Thường thấy bộ dáng y mang ngọc trầm tử, lạnh nhạt ôn văn, mang trầm gỗ lim cũng đẹp mắt như vậy, còn có chút ý yêu điệu.

Dung Thành đối ánh mắt của mình hết sức hài lòng, trong lòng vui vẻ, tùy tiện chỉ mấy thứ nữa, đầu gói lại, hết thấy mất mười hai bạc vụn.

“Khách quan, khách quan.Giá trị không đến mười hai, ngài lấy thêm chút ít trở về”

“Người cần lấy, không phải là vừa lúc có thể thu gian hàng về nhà lão bà nhi tử nhiệt kháng đầu sao?”

Chủ sạp hàng sừng sốt, tiếp theo không ngừng thở dài hành lễ: “Khách quan ngài thật là quý nhân của ta!”

Dung Thành khoát khoát tay, đem cái hộp ném cho Tùy Nghị, túm lấy Hoàn Ân tiếp tục đi dạo về phía trước.

“Ai, đáng tiếc ánh mắt hắn không tốt, chỉ nói chúng ta là hai huynh đệ. Nếu hắn nói là một đôi phu phụ, ta liền đưa hắn một thỏi bạc.”

“Người nói bậy cái gì.”

Hoàn Ân quần bách đến không đi, người này miệng nói giỡn hoàn toàn không che đậy, y làm sao chống đỡ được. Lần này mua cây trầm cũng vậy, đầu là tướng công mua trầm cho nương tử, ai giống như người này, còn trước mặt người khác lấy nhiều như vậy cấp thử cho y.

“Trở về không cho không mang.”

“.” Dạ dạ dạ, bệ hạ ngài lớn nhất, ngài nói cái gì chính là cái đó.

Đi tới cuối phía tây, tiếng người càng thêm ồn ào, như muốn tung trời, chỉ nghe một nhóm người vây quanh ở một chỗ lớn tiếng náo, từng đợt hư thanh “Ồ” tuôn ra. Dung Thành túm lấy Hoàn Ân cũng chen vào đám người đi xem, này chính là khổ Tùy Nghị, kêu thị vệ vàng tiến lên đi giúp vạn tuế gia đem sòng người gạt ra, không dám giống trống khua chiêng không nói, bị người mắng không biết quy củ cũng chỉ hảo nhẫn.

Chen lên trước vừa nhìn, nguyên lai là trò chơi bắn tên. Phía trước kéo lấy một cái tuyến, bên cạnh để mấy cây cung, rất nhiều tên. Người chỉ có thể đứng ở sau tuyến bắn tên, nơi phía trước năm trượng dựng thẳng một đầu cọc gỗ, phía dưới cọc là một cái bàn, phía trên để các loại đồ vật, trên đầu cọc gỗ thì mang theo trang giấy viết mấy chữ, vị trí càng thấp mấy chữ đối ứng vật tự nhiên càng không đáng giá tiền, đầu là chút ít khăn lụa, thậm chí còn có một loại tiểu ngoạn ý, càng lên cao vật đối ứng càng quý trọng,

có Kim Ngân vòng tay, ngọc Phạt các loại..., chỗ cao nhất mang theo một bộ da hồ màu trắng, da lông tể nhuyễn, đón gió tinh tể phiêu động, Dung Thành nhìn qua các loại trân phẩm tiến cống, một cái liễn biết là đồ tốt. Vừa vặn Hoàn Ân sợ lạnh, Dung Thành tâm tư vừa động, liễn muốn thử một chút.

Phía trước có người đang bắn, hiển nhiên là tài nghệ không tinh, ngay cả trang giấy nơi thấp cũng vận khí tốt mới bắn ra đến, những khác phần lớn là bắn chệch, tên rớt trên mặt đất. Người nọ cuối cùng càng hướng chỗ cao bắn tới, lực đạo không đủ, đến nửa đường dĩ nhiên đầu rớt, thẳng tắp rụng trở về trên mặt đất. Những người vây xem hô to gọi nhỏ, so với hắn còn cấp.

“Lão bản, mũi tên này của người làm sao bắn?”

“Vị khách quan kia, ba mươi đồng tiền mười tên, bắn tới gì đầu cấp ngài cái đó, đồng tiền vô khi.”

Dung Thành trong tâm cười một tiếng: mình muốn bắn tên đầu ở bên trong, người này có thể phá sản hay không.

Lúc này phía trước người nọ đã bắn hoàn một mũi tên cuối cùng, bại hạ trận, chỉ lấy đến một tiểu tượng đất, không khỏi lớn tiếng kêu lên: “Lão bản, ta xem cung này của người là có vấn đề?”

“Cung nào có vấn đề? Rõ ràng là người kỹ thuật không tinh.”

“Người!”

Đối phương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người từ trong đám người bước đi thông thả, mày kiếm mắt sáng, y phục nhìn mặc dù cũ, khí chất cũng là bén nhọn lồi lạc, trên trán thần khí mang theo một loại kiêu ngạo bề ngễ thiên hạ, chính là Dung Thành.

“Người có bản lãnh, liễn đem tờ giấy trên nóc kia bắn xuống tới rồi hãy nói mạnh miệng!”

“Trẫm. Ta đang muốn bắn nó.”

Dung Thành quay đầu lại hướng Hoàn Ân cười ái muội một cái, đưa tay lấy qua cung trên tay người nọ, hướng không trung kéo căng rồi buông lỏng, “!” một tiếng, dây cung chấn động không dứt. Xem ra loại cung rất bình thường, người này cũng không phải là gian thương, chẳng qua là so với ô đàn mộc cung trong cung là muốn kém một chút, muốn bắn tới da bạch hồ trên nóc, là phí nhiều mấy phần khí lực.

Dung Thành tiện tay nhặt lên một mũi tên trên mặt đất, đặt trên cung cơ hồ không nhắm liễn bắn, một trang giấy cao năm trượng ứng thanh mà trúng,

mấy chữ đối ứng chính là một cây ngọc trâm.

Tùy Nghị chen vào đám người tới giúp Dung Thành nhặt tên, Dung Thành nhận lấy một cái liềm bắn một phát, mau làm cho người khác lú lẫm. Năm trượng, sáu trượng, giấy cao bảy tám trượng rồi rít trúng tên, tên vô hư phát. Vòng ngọc, ngọc Phật, ngọc chén, Ngọc Như Ý. Vào hết trong túi, đừng nói người nọ nhìn u mê, lão bản ở một bên thấy vậy cũng thẳng lau mồ hôi, hôm nay làm ăn, đụng phải người trong nghề, thâm hụt tiền bạc định rồi. Người xem chung quanh đều ở khàn giọng ủng hộ, bách phát bách trúng, thiện xạ, còn tưởng rằng chỉ là truyện thuyết, hôm nay thật là may mắn, gặp được chân nhân tú.

Một mũi tên cuối cùng, là da bạch hồ cao mười trượng.

Dung Thành nhẹ thở khẩu khí, dùng lực kéo căng dây cung, một mũi tên bắn ra ngoài, dây cung ứng thanh mà gãy.

Tất cả mọi người nhìn mũi tên hướng chỗ cao mà đi, mắt thấy từ từ mất lực, đi đến trước mặt trang giấy, nhẹ nhàng nghiêng, trát trúng. Đầu tên cũng không tiến vào bên trong gỗ, mà là men theo bên ngoài cọc gỗ, vừa lúc đem giấy bắn thủng.

Dung Thành thu hồi cung, đưa cho Tùy Nghị, hướng người nọ nghiêng qua một cái: “Như thế nào? Có phục hay không?”

“Phục phục ! Ngài lợi hại!”

Dung Thành quay đầu nhìn lại, một người thị vệ đang cầm lấy túi đi đến bên trong nhét “Phân thưởng”, túi thật giống như không đủ lớn, thị vệ nhét đến đầu đầy mồ hôi, lão bản sắc mặt khó coi đứng ở một bên, hiển nhiên là muốn hối hận lại sợ đập phá bài tử của mình.

“Những thứ kia đều không cần.”

“A?”

“Đem da bạch hồ lấy đi là được, còn dư lại không cần. Người muốn để cho lão bản phá sản sao?”

“Ách. Phải”

Lão bản liên tục không ngừng đi tới thấp giọng nói tạ ơn, Dung Thành cười cười, nhìn chằm chằm Hoàn Ân nói: “Phu nhân ta là một người tâm địa mềm, ta đây là thuận theo ý của y.” Dứt lời vừa lớn tiếng đối với người vây xem hô: “Ta nghĩ cùng mọi người chứng minh: gần sang năm mới, ở đâu có gian thương a? Có gian thương, bệ hạ của ta liềm thứ nhất không buông tha hắn!”

“Không buông tha hắn! Không buông tha hắn! Bệ hạ vạn tuế!” Một nhóm người ầm ầm kêu lên.

Dung Thành cái này lưỡng đầu diện tử đầu tránh đến, xuất hết danh tiếng, trong lòng đắc ý cực kỳ, toàn thân phong lưu ngạo khí nói không hết. Một mặt hướng trong đám người đi một mặt dứt cho lão bản một thỏi bạc: “Số tiền này, coi như bĩ cung của người.”

Dứt lời, không đợi lão bản nói cảm ơn, liền túm Hoàn Ân đi.

Người ít đi, mới ghé vào bên tai Hoàn Ân cúi đầu nói nhỏ: “Vi phu ta có suất hay không?” (vi phu kìa =]])

Hoàn Ân vừa bức mình vừa buồn cười, hành vi này quả thực tựa như tiểu hài nhi khoe khoang, nghĩ hồi hắn một câu “Ai là... phu nhân của người”, lại cảm thấy lời vừa ra khỏi miệng, quả thực chính là thừa nhận. Thử nghĩ xem tình cảnh mới vừa rồi, nói không chút nào khoa trương, Dung Thành đúng là đủ suất, tên bắn ra lại tinh diệu, y ở bên ngoài, cũng cảm thấy rất kiêu ngạo. Xử sự đắc thể vừa rộng dày, xưng là “Nhân quân” Cũng không quá. Ngay cả vốn là nhận người không thích ngạo khí, tại trên người hắn thật giống như đầu làm người tin phục. Khí thế của đế vương, thật là đi tới kia cũng không thể che hết.

“Không nói lời nào? Bị ta mê chết rồi?”

Hoàn Ân thanh thanh tiếng nói: “Không nghĩ tới tài bắn cung của người thật không tệ.”

“Đó là dĩ nhiên, cưỡi ngựa bắn cung cùng lục nghệ, sao dám hoang phê?”

Nói lấy, liền ôm eo của Hoàn Ân.

Tùy Nghị ở phía sau nghe được quả muốn ới, người này ra hết danh tiếng, ở trước mặt người trong lòng liền đắc ý vênh váo. Theo hầy đầu là đại nội tinh anh, đừng nói mười trượng, chính là hai mươi trượng cũng có thể cấp bắn xuống, ngược lại ở một bên nói. Ai ai ai, làm hạ nhân thật không dễ dàng.

“Đoán đố đặng, đoán đố đặng! Đoán trúng một cái cấp một đặng! Các vị khán quan, đi qua đi ngang không nên bỏ qua!”

Dung Thành vừa thấy có đoán đố đặng, nghĩ đến thời điểm xuất sắc của mình về văn trị võ công lại đến, kéo lấy Hoàn Ân chen đi qua.

Loading...

Chương 45: Tâm Chiết [3]

Chương trước: **Chương 44: Tâm Chiết [2]**

“Lão bản, này đồ đồ đoán như thế nào a?”

“Vị công tử này, hai đồ đồ tiền một, đoán trúng sẽ tặng đồ đồ cho ngài, Người xem bên kia,” lão bản đưa tay chỉ về phía nam, “Ở trong hoa đồ đồ viết lên nguyện vọng, bỏ vào Vĩnh Định Hà xuôi dòng trôi đi, là có thể thực hiện.”

Dung Thành nhìn hai đồ đồ tiền hoa đồ đồ cũng chính là giấy, rất đơn sơ, nhưng một khi liên quan đến Hoàn Ân, liền nghĩ nếu viết tên của Hoàn Ân trong hoa đồ đồ, có thể thật sự có mấy phần giúp ích hay không Ủ, bất kể, tóm lại trước muốn bày ra học rộng tài cao của mình.

“Tới trước hai mươi đi, lão bản.”

“Hắc, công tử, ngài thật muốn một lần tới nhiều vậy sao? Đồ đồ của chúng ta cũng không đơn giản.”

Dung Thành rõ ràng không thể cho người khác khinh thường mình ở trước mặt “phu nhân”, khóe miệng nhướn lên, nói: “Lão bản người cứ yên tâm đến đây đi.” Dứt lời ném một lượng bạc ở trên quán, ý là gia có tiền.

Lão bản vừa nhìn vị gia này mặc dù y phục nhìn không đắt tiền, nhưng vừa ra tay tài đại khí thô, vội vàng từ phía trước cửa hàng lấy ra một tiểu hoa đồ đồ nhìn qua hết sức đơn giản, lấy ra lấy ra trang giấy nơi bậc đèn.

“Gia, người xem tốt lắm, đây là thứ nhất: cửu hạn phù cam lộ —— 《Thủy Hử truyện》 cho một nhân vật tước hiệu.”

“Này đơn giản,” Dung Thành không cần suy nghĩ, “Cập Thì Vũ.”

“Tặng xuyên thải y —— 《Thủy Hử truyện》 cho một nhân vật tước hiệu.”

“Hoa hòa thượng.”

“Thiên bất tuyệt tào —— 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 cho một tên người.”

Cái này có chút khó khăn, Dung Thành hơi trầm ngâm, nói: “Ngụy Tục.”

Lão bản hiển nhiên sẽ không để cho Dung Thành tiếp tục đắc ý, nếu không hoa đồ đồ cũng bị hấn thắng hết, càng về sau, xuất ra hoa đồ đồ càng tinh xảo, câu đồ đồ khó khăn cũng là càng cao.

Thời gian Dung Thành trầ n ngâm càng ngày càng dài, đến cái thứ mười đã là có chút ngốc. Bình tĩnh mà xem xét, làm quân vương, biểu hiện đến cái trình độ này đã rất tốt. Dù sao quân vương có rất nhiều việc trị quốc phải học, ngược lại không có nhiều thời gian vô ích xem 《 Tam Quốc Diễn Nghĩa 》 , 《 Thủy Hử truyện 》 loại tiểu thuyết giết thời gian này, cũng không có bao nhiêu thời gian khắp nơi du lịch, nắm giữ chút ít kiến thức tạp thất tạp bát.

Lão bản lại lặp lại một lần: “Ách ba đả thủ thế, một thành ngữ.”

Thấy Dung Thành nhú lông mày không nói, Hoàn Ân cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng nói: “Không cần nói cũng biết.”

“Vị công tử này, ngài cùng hắ n ?”

“Huynh đệ.” Sợ người này cao hứng lại nói “Phu nhân” cái gì, Hoàn Ân vội vàng đoạt lấy trả lời.

“A, vậy cũng lấy coi là người một nhà của ngài.”

Lão bản cười cười, lại lấy ra một chiếc liên hoa đăng. .”Ngũ nguyệt ký vọng —— cho một tên thảo dược.”

“Bán hạ.”

“Thập nhân cửu tử yên —— cho một tên thảo dược.”

“Độc hoạt.”

“Vị công tử này lợi hại!” Lão bản không nhịn được dựng ngón tay cái lên, người vây xem kịch vui cũng càng ngày càng nhiều. Đoán đố đăng a, mình đoán không ra , nhìn người khác đoán, cũng có thú, nhất là lại có người xinh đẹp lại thông minh như thế. Tùy Nghị ở một bên trên mặt nhanh vẹo lại, nội tâm thẳng vui mừng: ” cho người khoe khoang, cho người khoe khoang, cái này tổn hại mặt mũi của mình không nói, người trong lòng mặt mũi còn lớn hơn.

Hoàn Ân có chút bất an nghiêng đầu nhìn Dung Thành một cái, lo lắng đoạt danh tiếng của hắ n, hắ n có tức giận hay không. Kết quả người nọ một chút không có vẻ tức giận, ngược lại có chút hăng hái nâng cằm nhìn y, mặt còn mỉm cười.

“Viên tịch —— cho một thành ngữ.”

“Khoanh tay chờ chết.”

“Ngọa đảo —— cho một thành ngữ.”

“Ngũ thể đầu địa.”

“Ta nhưng thật là muốn ngũ thể đầu địa r ồi! Một cái cuối cùng!” Lão bản lấy ra một hoa đăng chế luyện hình lâu thủy ền có chút tinh xảo, sườn

thuyền viết một chữ “Tuyên” nho nhỏ.”Hoàng —— cho một thành ngữ.”
Hoàn Ân nhìn Dung Thành một cái, khẽ mỉm cười: “Bạch ngọc vô hà.”
Lão bản cười ha ha: “Vị công tử này, lão phu bày quầy bán hoa đăng nhiều năm như thế, còn chưa gặp hai mươi câu đề có thể đoán đúng toàn bộ. Chắc hẳn ngài là nhân trung long phượng, năm nào khoa thi, nhất định kim bảng đề danh, trúng Trạng Nguyên cao!”

Hoàn Ân ôm quyền cười một tiếng: “Quá khen quá khen.” Y sẽ không đi tham gia khoa thi, trước mặt vị này cũng thật sự là “Nhân trung long phượng” .

“Ừ, lão hủ cũng xem a!” Bỗng nhiên một lão đầu không biết từ đâu mà chen chúc tới đây, phía sau lưng còn khiêng lá cờ “Thiệt khẩu trực đoạn”, vừa nắm râu mép vừa nói: “Xem tướng vị công tử này, thiên đình no đủ, ấn đường bình nhuận, hai tròng mắt thanh minh, quả thật nhân trung long phượng, ngăm dậm chọn một, tương lai tất có đại tác vi, tạo phúc Thương Sinh a.”

“Đâu có đâu có, phàm phu tục tử, nhiều đọc mấy quyển sách cùng toan thư sinh mà thôi.” Bị khen thiên thượng hữu địa hạ vô như thế Vậy y ở nước khác làm chắt tử, còn bị Chuyện như vậy thì nói sao?

“Vậy người nhìn đâu?” Dung Thành trong tâm buồn cười, thuận theo hỏi một câu. Bởi vì Hoàn Ân đỡ đăng khó vậy cũng đáp được, nói y cái gì “Nhân trung long phượng, ngăm dậm chọn một, nhiều đất dụng võ, tạo phúc Thương Sinh” , vậy hẳn còn có thể xem tướng. Hoàn toàn là chuyện sau Chư Cát Lượng sao.

Lão nhi vuốt chòm râu bạc trắng nói: “Vị công tử này thực phi phàm, thứ cho lão hủ đoán không ra.”

Dung Thành quả thực không nhịn được muốn từ trong mũi hừ một tiếng. Đoán không ra liền nói “thực phi phàm” , thì ra xem tướng chính là vuốt móng ngựa, kia vài vị đại thần trong triều cũng là cao thủ xem tướng.

“Bất quá.” Lão nhi bỗng nhiên dừng lại, đối với Hoàn Ân nói: “Vị công tử này gần đây hoa đào mặc dù vượng, không lâu sẽ gặp huyết quang tai ương, công tử tự tình cẩn thận.”

Nói hoa đào vượng hẳn liền nhin, còn nguy hiểm rửa Hoàn Ân có huyết quang tai ương, hơn phân nửa là muốn mượn trừ tai họa nói đến lừa gạt thôi.

Dung Thành vừa nghe liền giận, lại không được ở trước mặt Hoàn Ân phát tác cùng lão đầu tử điên, cần lấy hai ngọn hoa đăng, ra đám người liền

hướng bên ngoài đi. Cũng không quản lão bản đồ đang ở phía sau thẳng gọi” Công tử, công tử, hoa đăng của ngài.”

Người xem náo nhiệt từ từ tản đi, lão đầu nhí xem tướng sờ sờ râu mép, khiêng lá cờ vài một bước lay động đầu hướng trên đường đi tới.

“Cửu ngũ chí tôn, khởi thị phàm phẩm.”

“Được rồi, người không nên tức giận.” Hoàn Ân cầm lấy tay, thấp giọng nói.” Hẳn liền nói lung tung một chút, người đừng để trong lòng.”

“Nào có thể nguyền rủa người như thế. Ta làm sao bỏ qua được, Tùy Nghị, người quay đầu lại tìm người đem hắc kén về Thiên Lao đánh năm mươi đại bản.”

“Bệ hạ!” Hoàn Ân quỳnh lên, cũng đã quên nên gọi gì.” Xem tướng đúng là dựa vào nói để kiếm cơm, người cho dù có nghe qua, đừng làm như chuyện quan trọng. Lại nói, nào có nguyền rủa là có thể tùy tùy tiện tiện thành công, vậy ta còn sớm đem Bách Linh Vương nguyền rủa một trăm lần rồi, hẳn sao còn chưa có chết?”

“Hừ.” Dung Thành vẫn là không vui vẻ lắm. “Vậy thì nể mặt mũi người tha hắc. Bất quá, tuyệt không có lần sau.”

Đang nói, chỉ nghe thấy thanh âm lạnh như băng của Tùy Nghị từ phía sau truyền đến: “Vị công tử này có gì muốn làm?”

Dung Thành cùng Hoàn Ân quay đầu lại, chỉ thấy Tùy Nghị lấy kiếm ngăn trước người, chặn lại một người nam tử cao lớn. Nam tử mắt sâu mũi cao, để râu hình chữ bát, nhìn qua không giống người Trung Nguyên. Nhưng tóc bó tiểu quan, mặc kiểu dáng y phục theo bọn họ không sai biệt lắm, chính là cổ áo có một vòng da lông, một cái nhìn lại giống như lông chim thượng hạng.

Nam tử vừa chấp tay nói: “Có nhiều mạo phạm, kính xin thông cảm. Tại hạ. Chẳng qua là vừa mới xem công tử đoán câu đố, bị thuyết phục, mong. mạo muội muốn cùng công tử kết giao.”

Loading...

Chương 46: Yên Hà Liệt Hỏa

Chương trước: **Chương 45: Tâm Chiết [3]**

Dung Thành nhướng mày: cái gì gọi là “bị thuyết phục”? Lão đầu nói năng bậy bạ kia nói Hoàn Ân gần đây “Hoa đào vượng”, còn chưa đi ra ngoài hai bước liền gặp bất chuyện, đây là trùng hợp hay là thật sự đúng đây? Nam tử tiếp theo cung kính nói: “Tại hạ Mục Tâm Tuyên, không biết cao tính đại danh của công tử?”

Hoàn Ân đang do dự tiếp hay không tiếp, liền nghe được Tùy Nghị lên tiếng: “Thiếu gia của chúng ta thân phận tôn quý, người há lại.”

Nói đến một nửa, bị Dung Thành đưa tay ngăn trở.

“Đa tạ công tử cất nhắc. Chẳng qua là tại hạ xem dáng vẻ của công tử, giống như người Hồ. Mấy ngày trước Tuyên Hưởng cùng Yên quốc biên cảnh còn đang giao chiến, dù có lòng cùng công tử tương giao, thời kỳ phi thường, chỉ bằng lưu tâm tránh bị tình nghi, để tránh bị người nắm thóp, để người mượn cớ.” Ngụ ý, không phải là ta không muốn cùng tương giao, chẳng qua là hai nước giao chiến, vạn nhất người là gian tế Yên Tộc phải tới thì làm sao?

“Này.” Nam tử vừa nghe liền phạm vào khó khăn.

Dung Thành tìm lý do quả thật rất đầy đủ, tương đối không bác bỏ được. Đã nói đến mức này, còn gắng gượng kéo lấy người ta làm quen, ngược lại càng giống như là có mục đích không thể cho ai biết. Nhưng nam tử tựa hồ hết sức không nghĩ liền thôi như vậy, lại nói: “Nếu như thế, tại hạ cũng không tiện cưỡng cầu. Chẳng qua là tại hạ có lòng ngưỡng mộ, khát vọng cùng công tử nói chuyện. Tại hạ ở Ung Kinh vài ngày, công tử nếu như hễ tâm chuyển ý, liền hướng Thành Tây Túy Tiên Vọng Nguyệt lâu, tại hạ tất sẽ biết.”

“Ta nhớ kỹ rồi.” Hoàn Ân gật đầu. Người này lễ nghĩa chu toàn, thật ra thì y cũng cảm thấy kết giao cũng không có cái gì đáng lo. Chính là độc tài hoàng đế bên cạnh này. . . .

“Như thế, vậy liền cáo từ.” Dung Thành chấp tay, kéo Hoàn Ân bước nhanh rời đi, trong lòng càng nghĩ càng khó chịu.

Đầu năm nay, sao phong khí thịnh như vậy. Cũng không nhìn một chút tướng công của y là ai. Vốn là chỉ có hắc biệt tài hoa của Hoàn Ân, hiện tại liền đoán mấy đố đặng như thế, liền đưa tới một tráng hán ngũ đại tam thô. Xem ra sau này ở bên ngoài vẫn để Hoàn Ân khiêm tốn một chút, chính hắc làm náo động là được rồi. (chết vì cười =))

Bất quá nói trở lại, dù sao Hoàn Ân ngày ngày ngốc ở trong cung, liền tại dưới ánh mắt hắc, cái gì Túy Tiên Vọng Nguyệt lâu, để cho hắc chờ đến chết đi. Nghĩ tới đây, trong lòng lại sáng khoái, nhẹ nhàng niết tay Hoàn Ân nóng đến có một chút xuất mồ hôi.

“Lạnh sao?”

Hoàn Ân lắc đầu.

“Chơi vui về sao?”

“..... Vui về.”

Những lời này là thật lòng.

Vô luận là mua cây trâm cũng tốt, bắn tên cũng tốt, đoán đố đặng cũng tốt, thời điểm ở Nguyệt tộc, y chưa từng gặp qua những hoạt động mới lạ này, cũng chưa từng gặp qua đường phố phồn hoa long trọng như vậy, không khí vui mừng náo nhiệt của đám người, ngay cả y cũng muốn bị cuốn hút. Nếu nói “Thịnh thế”, đại khái là như thế đi.

“Mệt mỏi sao? Chúng ta phóng xong hoa đặng liền trở về đi?”

“Ừ.....”

Từ từ đi tới bờ sông Vĩnh Định, nơi đó người tụ tam tam lưỡng lưỡng phóng hoa đặng rất nhiều. Có chút trong tay đốt hoa đặng, có chút đã bỏ vào trong nước. Một sông đèn màu đủ loại màu sắc hình dạng, có màu quất, màu đỏ, màu vàng, màu trắng, hình hoa sen, hình đào, hình tim, ven theo nước hướng Đông Nam từ từ chảy tới. Đèn dưới ánh trăng, không khí ấm áp lại ngọt ngào nói không ra lời.

Dung Thành kéo Hoàn Ân ngồi xổm xuống, cưỡi qua hoa đặng trong tay của Tùy Nghị, đưa một chiếc cho Hoàn Ân. Nghị viết chữ ở giữa, mới phát hiện không mang bút lông, mấy người thị vệ khẳng định càng sẽ không mang. Dung Thành lắc đầu, ngón tay chấm chút nước sông, ở hoa tâm viết chữ “Ân”. Thuần thực viết xong, đem hoa đặng đẩy hướng trong sông, thuận dòng trôi đi.

Hoàn Ân còn đang suy nghĩ viết cái gì tốt, đứng ở bờ sông đối hoa đặng xuất thần. Tóc đen dài có vài tia buông xuống, rơi ở hai bên khuôn mặt, khẽ đong đưa theo gió mát ban đêm, thật giống như khói đầu xuân. Ánh

sáng nhu hòa ở dòng sông đầy hoa đăng chiếu vào trên mặt của y, theo nước sông từ từ trôi giạt, ánh sáng chiếu vào trên mặt Hoàn Ân cũng như mặt nước dao động. Mi dài sụp xuống, ở trên gương mặt chiếu xuống bóng ma lúc dài lúc ngắn. Ba phần ôn nhu ba phần thần bí ba phần cô đơn một phần quyền rũ, Dung Thành nhìn xem liền tại chỗ thất thần. Hoàn Ân suy nghĩ nửa khắc, từ từ viết xuống một chữ. Đem hoa đăng đẩy vào trong nước, từ từ xem nó trôi xa.

“! !”

Nơi xa một tiếng vang thật lớn, Hoàn Ân đứng dậy ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đóa pháo bông từ từ dâng lên, sau khi nổ tung, đốm lửa nhỏ màu sắc rực rỡ tản ra bốn phía, chiếu sáng nửa bầu trời.

“!!!!!!”

Tiếng vang liên tiếp, yên hà liệt hỏa đầy trời, chiếu lên giống như ban ngày. Hoàng Thành ở nơi xa cao vút trong đêm tối cũng hiện ra một chút đường viền.

Đột nhiên ngang hông chặt chẽ, phía sau nóng lên, đã bị người từ sau ôm thật chặt. Bên tai là hơi thở cực nóng.

Bạn đang ?

“Có đẹp hay không?”

“Ừ.”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị người nọ nuốt vào trong bụng.

Trần trọc mút vào, liếm láp hết sức ôn nhu.

Chung quanh nhiều người nhìn như thế, người này cũng không biết xấu hổ gương mặt của Hoàn Ân đỏ bừng, cũng không biết là có phải là do ánh lửa trên trời hay không.

Pháo bông rất đẹp, cái ôm phía sau lưng cũng rất ấm áp, tâm tư Hoàn Ân phức tạp nói không ra lời.

Đứng nhìn pháo hoa một lát, thời gian không còn sớm, Dung Thành nói gió lạnh, liền kéo Hoàn Ân lên đường hồi cung.

Ban ngày dậy sớm tế thiên, buổi tối lại đi dạo phố đến hơn nửa đêm, không đợi hoàng đế bệ hạ đầy bụng ý nghĩ thay đổi hành động, Hoàn Ân liền mệt mỏi chạp gối đi ngủ.

Dung Thành vừa nhìn bộ dạng y ngủ lơ đãng cũng đều không tỉnh, không thể làm gì khác hơn là tự khuyên mình: “Ngày khác, ngày khác.” =]]

Tùy Nghị còn đang đứng ngoài phòng, thấy Dung Thành vén rèm đi ra sắc mặt bất thiện, vội vàng quỳ xuống, giờ cao túi trong tay.

“Da bạch h ồ cùng trâm đầu ở trong đây?”

“Đúng vậy, bệ hạ.”

Dung Thành hướng Lưu Kỳ mang đi xuống, Lưu Kỳ lập tức hiểu ý, đem túi nhận lấy.

“Dem da h ồ này đưa đến phủ nội vụ đi, để cho bọn họ chế tạo áo lông h ồ đi, càng nhanh càng tốt.”

“Nô tài tuân chỉ.”

“Còn lại, đầu để trong hộp trang sức nhỏ của Hoàn Ân.”

“Dạ.”

Lưu Kỳ đang muốn lui ra, lại nghe Dung Thành dặn dò: “Nói với bọn họ không cần khảm hạt châu gì, mộc mạc một chút là được. Bả vai không nên quá rộng.”

“Nô tài tuân chỉ.” Đây hiển nhiên chính là làm cho vị bên trong kia.

Đợi Lưu Kỳ lui ra, Dung Thành mới hướng trên giường ng ồi xuống, hỏi:

“Y viết chữ gì?”

Lúc ấy Hoàn Ân phóng xong đăng li ền bị pháo bông hấp dẫn, Dung Thành hướng hoa đăng kia li ều cá nhãn sắc, Tùy Nghị lập tức hội ý, tìm thị vệ đi theo.

Loading...

Chương 47: Bãi Săn

Chương trước: **Chương 46: Yên Hà Liệt Hỏa**

“Hồi bệ hạ, là chữ ‘ Nguyệt ’.”

“Sách, quả nhiên không ngoài trăm đoán.” Thôi thôi, nhớ cố quốc, là nhân chi thường tình, hần liễn đại nhân có đại lượng, không cùng y so đo.

“Quay lại tìm người tra một chút Túy Tiên Vọng Nguyệt Lâu kia, trầm cảm giác người nọ tối nay không giống người Hồ bình thường.” Thảo nguyên khổ hàn, phục sức lấy da lông dê bò là chủ yếu, có tư cách mặc lông chồn, sao đâu được là một quý tộc. Mục Tâm Tuyên? Cái tên thối gì, vừa nghe là biết dùng tên giả.

“Thần tuân chỉ.” Bệ hạ ngài đây là muốn đem tình địch bóp chết từ trong trứng nước sao?

Dung Thành bất tri nghĩ đến điều gì đó, cười một tiếng, đứng lên, lấy ra mấy thỏi bạc trong quần áo chưa thay, đưa cho Tùy Nghị. “Được rồi, người tối nay hết hoảng lo sợ, lao khổ công cao, trở về hảo hảo nghỉ đi. Sáng mai lại thưởng thêm cho người.”

“Thần cảm tạ long ân của bệ hạ!”

* * *

Hoàng đế bệ hạ tự mình hạ lệnh, phủ nội vụ nào dám kéo dài, một ngày liễn đem áo lông hươu làm tốt đưa tới. Hiễn nhiên còn đem da hươu này cẩn thận lau qua, nhìn so với ban đầu muốn làm sạch hơn rất nhiều.

Dung Thành hết sức hài lòng, lập tức liễn mặc vào cho Hoàn Ân. Hoàn Ân giờ mới hiểu được một nửa dụng ý khác của hôm đó khi Dung Thành bắt tên, nhất thời mặt đỏ như gấc, chỉ nghe người nọ miệng không che đậy đùa giỡn: “Xảy ra chuyện gì? Cảm động đến muốn lấy thân tương hứa?”

Đầu năm ở khu vực săn bắn tây giao hoàng gia có hoàng tộc vây săn, Dung Thành vốn là liễn định mang Hoàn Ân đi, chẳng qua là bãi săn bên kia so sánh với Hoàng Thành lạnh hơn, hần sợ Hoàn Ân đông lạnh, hiện tại có áo lông hươu, mới coi là yên lòng.

Mùng bốn xe liễn đi từ Hoàng Thành lên đường hướng bãi săn đi. Tiêu thái hậu không đến, Dung Thành không có kiêng kỵ, càng thêm càn rỡ, kiên quyết kéo Hoàn Ân cùng hần ngẩng một chiếc xe ngựa. Hoàn Ân khổ

khuyên không nghe, đối phương không vui vút tới một câu: “Cũng sẽ không ôm người ở trên xe ngựa, hẳn trượng như thế làm gì.”

Hắn cũng thật là muốn ôm y ở trên xe ngựa, chính là người này da mặt quá mỏng, muốn làm ở trên xe ngựa thật, sợ rằng đến hơn nửa tháng không đề ý tới hắn. Bèn buông tha ý nghĩ này, đeo tiêu vĩ cùng mấy quyển sách, tựa tại trên nhụyễn tháp nghe Hoàn Ân khải đàn đọc sách.

“Có thể cùng trẫm nói một chút chuyện h ỏi nhỏ của người không?”

“Ân?”

“Trẫm đâu kể với người r ồi, người lại cái gì cũng chưa nói với trẫm.”

Dung Thành c ần lấy một viên đông táo từ trong đĩa, duỗi dài cánh tay nhét vào trong miệng của Hoàn Ân, lại dứt cho mình một cái.

“ Bệ hạ muốn nghe cái gì?” Chuyện liên quan đến mình, Dung Thành ít nhi ều cũng biết một chút đi. Tình huống của vương tử địch quốc, hẳn là cũng thuộc v ề một phần kiến thức chính trị c ần biết.

“Gì đều được.”

“” Hoàn Ân đem tay từ trên dây c ần lấy xuống, đặt ở trên gối.”Ta là đứng hàng cuối cùng, phía trên có ba huynh trưởng, một tỷ tỷ. Bởi vì thân thể từ nhỏ không được tốt, cũng không có học cưỡi ngựa bắn cung, đầu là ở Thái Học đọc sách. Phụ vương. Giống như là. Rất không yêu thích ta, rất ít. cười với ta. Lần này tới làm chất tử, chính là ta tự mình xưng phong đảm nhận. Nghĩ đến phụ vương có thể bởi vì chuyện này mà... có chút yêu thích ta hay không”

“Nghe lên, người thật giống như ở Nguyệt tộc không phải là rất vui vẻ.”

“Không. các huynh trưởng cùng tỷ tỷ đều đối đãi rất tốt. Chẳng qua là sau khi tỷ tỷ gả đi ra ngoài, các huynh trưởng cũng có rất nhiều chuyện tình phải bận rộn, đại ca phải giám quốc, nhị ca Tam ca ở bên ngoài đánh giặc, ta cũng không được đi quấy r ầy bọn họ.”

“Trẫm đúng là cảm thấy người ở tại Nguyệt tộc giống như là không phải rất vui vẻ. Nghe người nói như vậy, hình như người ở Nguyệt tộc bình thường đều là một mình.”

Hoàn Ân hạ mắt nhìn Tiêu vĩ c ần huy ền.”. Quen, li ền cảm thấy hoàn hảo. Không thì li ền đọc sách tập viết luyện c ần, cũng trôi qua rất phong phú.”

Dung Thành bỗng nhiên ng ồi dậy, trầm tiếng nói: “Người. Có muốn thử ở lại bên cạnh trẫm một chút hay không?”

“ A?” Hoàn Ân cả kinh ngón tay nhẹ nhàng nhảy dựng.

Đôi mắt của Dung Thành khóa chặt lấy Hoàn Ân: “Ở lại trầm bên cạnh, trầm dẫn người nhìn phong cảnh đẹp nhất, ăn thức ăn mỹ vị nhất, tìm cầ
tốt nhất cho người, học giả tốt nhất cho người. Người muốn cái gì, trầm
tìm khắp tới cho người.”

“..... Bệ hạ chớ nhắc lại chuyện này.” Hoàn Ân bỗng nhiên có chút
sợ.” Hoàn Ân. Cảm tạ hảo ý của bệ hạ. Chính là cố quốc có cần cỗi
hơn nữa, lại nhàm chán, cũng là nơi hồn ta thuộc về, chỗ ở của con dân ta.
Làm vương tử, thầ phải trở về, nghĩa bất dung từ, không thể đổ trách
nhiệm cho người khác.”

“Người thật đúng là.....” Dung Thành lắc đầu, lại nằm xuống.

Lại lý do đường hoàng này, nói đến có khí phách. Có khi cảm thấy y thông
minh thoát tục, có khi lại vẫn là cỗ hủ không thay đổi. Cái gì mà nghĩa bất
dung từ không thể đổ trách nhiệm cho người khác, lão nhân kia cũng không
thích y, dĩ nhiên sẽ không để cho y chấp chương quyề lực, y còn trở về
làm cái gì. Con dân của Nguyệt tộc, cũng không phải là con dân của y, là
của phụ vương y, con dân của đại ca y.

Sách..... Bất quá nói trở lại, hẳn chính là vẫn thích y cỗ hủ chính trực
như vậy. Nếu là y lập tức đáp ứng, y đầ không phải là Hoàn Ân.

Hai người câu được câu không tán gẫu, xe ngựa đi ở trên con đường hai
canh giờ, đến khu vực săn bắn của hoàng gia.

Thấy thời gian còn sớm, Dung Thành nhất thời cao hứng, muốn mang
Hoàn Ân đi trước khu vực săn bắn chơi một vòng.

Ngày mai lúc vây săn, hoàng thân quý tộc đầ ở, thời gian cùng Hoàn Ân ở
cung liề ít đi. Lại nói, trường hợp này, nghĩ đến Hoàn Ân cũng không
nguyện ý tham dự, đến lúc đó hẳn có thể sẽ không miễn cưỡng y, hôm nay
liề dứt khoát đi trước.

Tùy Nghị từ trong chuồng ngựa dẫn ra “Mặc Vân”. Mặc Vân là tọa kỵ của
Dung Thành, bốn vó bền bỉ, toàn thân tuyết trắng, có thể ngày đi ngàn dặm.

Khi lúc Cao Hướg dẫn quân qua Kỳ Liên sơn bắt được ngoài ý muốn.

Ngựa này mới đầ tính tình vô cùng ác liệt, nhưng sau khi thấy Dung
Thành lại thuầ phục cúi thấp đầ, lúc ấy Tùy Nghị có mặt, Cao Hướg,
cùng tuầ mã sư đầ lấy làm kinh hãi. Nói vậy trời cao chọn trúng người
đại lý, liề có thầ lực như vậy.

“Bệ hạ..... Có muốn dắt một con nữa hay không?”

Dung Thành quay đầ lại hỏi Hoàn Ân: “Người biết cưỡi ngựa hay
không?”

“.....”

Hoàn Ân thật đúng là không biết. Khi còn bé bởi vì thân thể không tốt, cưới ngựa rất ít, mấy lần cưới đều là các ca ca ôm y đi tới, luôn là các ca ca chạy đến phía trước lại dừng lại chờ y, dầm dề lâu ngày, y đều không cưới ngựa nữa.

Dung Thành nguyên bản kế hoạch liền cùng y cưới một con, gặp vẻ mặt khó khăn, đúng ý nguyện.

“Không cần.”

Dung Thành phiên thân lên ngựa, mình hoàng bào tử, thân hình cao ngất, cưới ở trên con ngựa tuyết trắng cao lớn, quý khí thiên thành. Mặt trời từ bên vai Dung Thành bắn tới tia sáng, Hoàn Ân nhất thời cảm thấy mắt có chút mở không ra.

Loading...

Chương 48: Đột Nhiên Xuất Hiện Tình Dục

Chương trước: **Chương 47: Bãi Săn**

Đang hoảng thẩn, mắt hoa một cái, lưng áo chặt chẽ, đột nhiên thân thể cách mặt đất, sau đó ngẩng ở trên lưng ngựa kiên cố thoải mái.

Dung Thành tay từ phía sau vòng qua hông của y kéo dây cương, kẹp lấy bụng ngựa, Mặc Vân vùng mở chân chạy đi ra ngoài.

Trước mắt là thảo nguyên mênh mông vô bờ, bãi cỏ cao đến hai thước giống như sóng lớn bốc lên phập phồng, vô biên vô ngằn. Gió từ trước mặt gào thét xẹt qua, trời cao mây nhạt, nhìn cảnh sắc bao la hùng vĩ này, Hoàn Ân không khỏi cũng cảm thấy chí khí rộng rãi nổi lên.

Cưỡi ngựa. Hẳn là cảm giác vui vẻ như vậy. Không trách được các ca ca đều thích.

Thật giống như. Thật giống như trên đời này chỉ có hai người bọn họ, ở trong gió chạy băng băng.

“Có thích hay không?” Tiếng người nọ ở bên tai ôn nhu.

“Ân.” Hoàn Ân gật đầu.

“Vậy ngày khác dạy người cưỡi, có muốn hay không?”

“Hảo.”

Đang nói, phía trước xuất hiện một con nai. Con người đen nhánh nhìn lại một cái, lập tức xoay người chạy nhanh mà đi. Dung Thành nghĩ đến vừa lúc, từ bên người Mặc Vân lấy ra tên trong túi cùng ô đàn mộc cung, tay trái xuyên qua trước mặt Hoàn Ân, giương cung lắp tên, “Sưu” một tiếng, con nai hét lên rồi ngã gục.

Từ phát hiện đến bắn trúng, trước sau bất quá chỉ vài giây, Hoàn Ân căn bản còn không kịp ngăn cản, chỉ cảm thấy gió tên từ bên tai xẹt qua, tim đập bịch bịch. Quay đầu nhìn lại, Dung Thành cười đến đắc ý, trên mặt tựa như ánh mặt trời lưu động, thẩn thái ngạo nghễ. Từ kim quan trên đầu giống như cũng lay dánh tập khí của chủ nhân, dưới ánh mặt trời lập lòe rực rỡ.

“Trẫm lợi hại không?”

“.”

“Có muốn thử một chút hay không?”

“.....”

Hoàn Ân còn chưa kịp nghĩ hảo, đã bị bàn tay to ấm áp dày rộng của Dung Thành c ầm, tay trái c ầm cung, tay phải lấy tên kéo ra dây cung. Hoàn Ân không dám lộn xộn, mặc cho Dung Thành c ầm lấy tay của y, nâng cánh tay, sau đó buông ra, nói: “Tư thế không nên cử động, đứng, cứ như vậy.”

Hoàn Ân do dự quay đầu lại nhìn h ắn một cái.

“Không nên nhìn tr ắm, nhìn con m ồi, tưởng tượng một chút, phía trước có một con nai.”

“Ân.....”

Hoàn Ân nheo mắt lại nhìn ch ằm ch ằm phía trước. Một trận gió thổi nhẹ qua hai người, trêu chọc lấy lông h ồ tuyết trắng tán loạn trên mặt của Hoàn Ân. Dung Thành ôm eo của Hoàn Ân, tựa vào bên mặt của y, chỉ cảm thấy tóc dài của Hoàn Ân quất vào mặt, mùi thơm nhàn nhạt đánh t ối, ti ti nhiều nhiều, tựa như ở lay động tâm hỏa của h ắn. Môi đỏ mọng thủy nhuận m ền mại, lông mi dài nhỏ kh ẽ lay động, da thịt trắng nõn bóng loáng g ần ngay trước mắt, cơ h ồ cùng một loại màu sắc với da lông bạch h ồ. Dung Thành sao chịu được, dục vọng ẩ n h ẩ n nhi ều ngày nhất thời bộc phát.

Hoàn Ân còn đang ng ắm b ắ, chợt thấy gương mặt nóng lên, h ắn là bị hôn một cái. Y cả kinh vội vàng thu h ắ cung, cầm lại bị nghiêng qua, một nụ hôn sâu nồng r ực nghênh diện mà đến.

“Bệ hạ?.....”

Hoàn Ân gi ẫy dựa sau nghiêng mặt đi, chỉ cảm thấy phía sau có đ ồ vừa cứng vừa nóng ch ồng đ ờ lên, một bàn tay lửa nóng đã thăm dò vào v ật áo, xoa thân thể của y.

“Bệ hạ!” Hoàn Ân luống cuống, cơ h ồ muốn bắt không được cung tên.

H ắn sao lại đột nhiên.....? Bọn Tùy Nghị ở phía sau m ấy tr ượng a!

“A!”

Thắt lưng bị hung h ăng nhéo một cái, tiếng người n ọ khàn khàn khó phân biệt vang lên ở bên tai: “Tr ắm muốn ôm người, hiện tại li ền muốn, nghĩ đến không ngừng được. Làm sao đây?”

“Bệ hạ..... Chờ trở về..... Trở về sẽ.....”

Hoàn Ân không biết mình đang nói cái gì, đ ỏ mặt đến muốn nhỏ máu.

Người này sao ban ngày cũng động dục? Y lại làm cái gì gọi lên dục vọng của h ắn sao?

Dung Thành đoạt lấy cung trong tay y, siết cương ngựa hướng hành cung chạy đi. Mặc Vân tựa h ồ biết tâm tư của chủ nhân, vung chân chạy thật

nhANH. Dung Thành ng ồi trên lưng ngựa xuyên qua cửa cung, chạy thẳng tới tấm điện, tại trước tấm điện mới nhảy xuống ngựa, ném ô đàn mộc cung, đưa tay ôm qua Hoàn Ân đi vào bên trong, không nhìn thủ vệ thị nữ một đường cúi đầu hôn. Hoàn Ân then đến muốn chui xuống đất, bất đắc dĩ ôm lấy cổ Dung Thành đem mặt chôn ở trong lòng ngực của hắN.

Rất nhanh người li ền bị ném lên giường, áo lông h ồ bị lộ ra ném ở một bên, sau đó là đai lưng, ngoại bào, trung y, tiết y, mộc trâm đem đó mua. . .

. . . Dung Thành đã ước chừng mười ngày không có ôm y, Hoàn Ân biết mình lần này hơn phân nửa là tránh không khỏi, khăn trương nhắm chặt hai mắt, lại làm cho thân thể cảm giác nhạy cảm hơn.

Hiện tại. Đã là cả người tr ần trụi. Y kẹp chặt lấy chắN, cơ h ồ cảm giác được, ánh mắt người nọ nóng bỏng tại trên người y một tấC một tấC bắn khoắN, làm y càng thêm sợ.

Hồ hấp tr ần trọng hỗn loạn càng ngày càng g ần, môi chặT bị gắN chắN, lưỡi nóng ướt linh hoạt ở bên trong miệng lắT quắY. Thân thể mặc cho rơi vào xúc giác không biết nặng nhẹ, người nọ giống như là điên r ồ, hoàn toàn không giống thoải mái nhàn nhắ trước kia. Bàn tay lửa nóng từ thắT lưng bụng dao động đến bộ ngực, vuốt ve qua nhũ tiêm, vừa thăm dò vào hạ thân.

Kể từ khi biến thành người ấM giường cho người này, tình sự thường xuyên làm cho thân thể của Hoàn Ân một ngày so với một ngày nhạy cảm, chỉ là xúc giác của ngón tay cũng đã làm y căn bản chịu không được. Y cắn chặt môi dưới, thân thể phản ứng lại căn bản không chịu khống chế, nhũ tiêm cùng ngọc hành run rẩy đứng thẳng, ngay cả bí xử cũng không khỏi tự chủ co rụt lại, giống như là đang đợi chủ nhân tiến vào.

“ẤN.” Nghe được mình phát ra rên rỉ dâm dắN như vậy, Hoàn Ân cảm thấy then vôi vàng cắn môi dưới.

?

“Người không nên cắn môi.” Tiếng người nọ tr ần thấp đến khàn khàn.

Hoàn Ân không khỏi mở mắt, chỉ thấy người nọ chống đỡ tại trên thân thể của mình, li ền trong chốC lắT như thế, trên khuôn ngực tinh kiện đã có mồ hôi hột, bên trong đôi mắt là dục vọng l ồ l ồ.

“Xem bộ dáng người cắn môi, trắM lại càng không chịu được, người có biết hay không?”

Hoàn Ân hàm chứa nước mắt ô ô lắC đầu, sau đó lại ý thức được y hắN là buông ra, mới vừa buông ra một chắT, đã bị người cúi đầu hôn, sau đó một

cái đỉnh mãnh liệt, tiếng thét chói tai đầu bị nuốt vào.

“Ân! Ân! Ô.”

Thế công cuồn phong như mưa rào đập vào mặt, từ đoạn trước cuộc sống quan hệ hòa hoãn, người nọ mỗi lần đầu làm đủ bước đầu dịu dàng rồi mới từ từ tiến vào, nhưng hôm nay không biết là xảy ra chuyện gì, bước đầu thô bạo kết thúc liên tục tiếp tiến vào chánh đề, trừu sấp xỏ xuyên từng cái từng cái mãnh liệt, nội bích bị căng lớn, hạ thân trưởng đến khó chịu, Hoàn Ân bị đỉnh đến lui về phía sau, ngay cả thở gấp cũng không đầu đặn.

Y không biết hôm nay làm sao chọc giận hắn. Rõ ràng mấy ngày qua đầu rất ôn tình. Chẳng lẽ là cự tuyệt ở lại bên cạnh hắn chạm đến nghịch lân của hắn? Nhưng là rõ ràng mới vừa rồi còn rất bình thường.

Hoàn Ân đầu óc căn bản không đủ suy nghĩ, sao cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là không đúng chỗ nào.

“Người đang nghĩ cái gì?”

“Ô. Không có. Không có.”

Hoàn Ân nghiêng mặt che miệng lại, bị người nọ một phen kéo ra. “Gọi tên trăm.”

Người này điên rồi sao? ! Hoàn Ân liều mạng lắc đầu.

Dung Thành thật giống như làm được còn chưa đủ thoải mái, đem hai chân tách ra khoác lên vai, chột hạ thấp xuống. Bị phần hông của Dung Thành hung hăng đỉnh tại trên giường, thừa nhận mãnh liệt đánh sâu vào từ trên xuống dưới, cả người đầu nhanh bị đỉnh phiên qua.

Người nọ còn đang hạ giọng chậm rãi nói: “Gọi tên trăm.” Khẩu khí kia, giống như là mạch nước ngầm ở dưới mặt biển bắt đầu khởi động.

Hoàn Ân chịu không nổi, nước mắt từ từ tràn ra hốc mắt: “Ta. Ta không biết tên của người. A!”

Một cái ngoan đỉnh vô cùng không hài lòng.

“Dung Thành.”

“Ô.” Hoàn Ân liều mạng lắc đầu, nước mắt chảy tràn ra khắp nơi. Y không biết người này phát điên gì, lại để cho y gọi thẳng tục danh.

Nam nhân tựa hồ hết kiên nhẫn, không để ý y kinh hô đưa người lật lại nằm ở trên giường, ghé vào lỗ tai y lại nói một lần: “Trăm ra lệnh người, gọi tên trăm.”

Loading...

Chương 49: Muốn Ngừng Mà Không Được

Chương trước: **Chương 48: Đột Nhiên Xuất Hiện Tình Dục**

Hoàn Ân bị bức đến không có biện pháp, chỉ đành phải chậm rãi mở miệng. Chữ “Thành” còn không có đọc xong, phía sau liền chợt bị xỏ xuyên qua, trước mắt y tối sầm, thiếu chút nữa liền không chịu nổi ngất đi. “Lại kêu một tiếng.”

” “..... Dung Dung Thành A a a!”

Tính khí cực nóng cắm thẳng vào chỗ sâu nhất, nóng đến y cơ hồ muốn ngất đi. Kế tiếp ở hung mãnh xỏ xuyên không biết mệt mỏi, càng làm cho đầu y bất tỉnh não trướng, ngay cả miệng cũng không khép được. Ý thức hoàn toàn rời xa, chỉ còn dục vọng trắng đục quay cuồng trong đầu, cùng rên rỉ ham muốn không bị khống chế.

Lưng bị điên cuồng mút vào, nhũ tiêm bị lộng không biết nặng nhẹ, ngọc hành cũng rơi vào tàn khốc hành hạ kéo dài không ngừng. Người này ôn tình hơn mấy tháng, hình như lại khôi phục diện mục thật sự.

“Bệ hạ. Bệ hạ. Cầu người chậm. Chậm một chút. A!”

Tiếng khàn khàn uy nghiêm vang lên: “Trẫm bảo người gọi trẫm là gì?”

“..... Dung Dung Thành A! Cầu người chậm một chút. Ta không được. A a a!”

Cảm thấy then cầu xin tha thứ, đổi lấy chính là kịch liệt trều sấp, Hoàn Ân hoàn toàn theo không kịp tiết tấu, gục ở trên đệm ngay cả rên rỉ đều nhanh muốn vô lực. Khó khăn lắm mới kéo người nọ đi ra một lần, dịch thể nóng hổi toàn bộ xuất tại trong thân thể, nóng đến cả người y cơ hồ gần không được phát run, bên đùi đều co rút.

Người nọ nằm ở trên lưng y, ngón tay xuyên qua khe hở đặt ở trên lưng y, thở gấp hôn gò má của y.

“Người quả thực là độc dược. Làm cho trẫm nghiện, làm cho trẫm muốn ngừng mà không được.”

“Ta. Ta không có.”

“Không giây phút nào không muốn ôm người, làm người khóc, làm người rên rỉ, làm người ở trong lòng ngực trẫm trần trọc cầu xin tha thứ.”

“Ô.” Bộ vị mới phát tiết qua của người nọ lại từ từ cứng rắn , Hoàn Ân sợ đến muốn chạy trốn, lại bị bàn tay người nọ chết trụ ở phía sau động cũng không thể động.

“Phải ở bên cạnh trẫm, phải ở trong ngực trẫm, ân?”

“Không! Bệ hạ không nên!”

Hoàn Ân thét chói tai, bị Dung Thành ôm lấy, bắt y quay lại đối mặt với hắn, nhắm ngay tính khí dâng trào hung hăng ng ỗ xuống.

“Ô!”

Hoàn Ân hét lên một tiếng, trong dũng đạo vốn đầy trọc dịch cũng bị đẩy đi ra ngoài, ven theo bắp đùi chảy ra bên ngoài, dâm mỹ tới cực điểm.

“Ô. Không nên nữa. C ầu người.”

Dung Thành thắt lưng một bên dùng lực, một bên mút lấy nhũ tiêm sưng đỏ của người trong lòng, đem tính khí của Hoàn Ân nắm ở trong tay ma sát. Ba chỗ đầu bị kích thích điên cuồng, trước mắt Hoàn Ân một mảnh huyết vụ, cũng nói không ra lời, chỉ có thể mở miệng rên rỉ.

Trừu sáp lấp đi lấp lại, xỏ xuyên qua, đỉnh lộng, trận hành hạ không biết mệt mỏi này kéo dài suốt hai canh giờ.

Hoàn Ân một chút khí lực cũng không có, mặc cho nam nhân đem y mở thành các loại tư thế không biết mệt mỏi tiến vào. Cuối cùng nghe được chính là tiếng thở tr ần trọng của nam nhân, sau đó trong cơ thể như bị phỏng, ngất đi.

Một đầu tóc đen rơi l ả tả trên giường, giống như tơ lụa màu đen trải rộng ra. Một thân da thịt trắng nõn hiện lên đầy dấu hôn h ồng tím, mỹ đến kinh tâm động phách.

Dung Thành ôm lấy Hoàn Ân đi cách vách ôn tuyền trí tắm rửa, thấy bí xử của Hoàn Ân hợp cũng không khép được, dịch bạch trọc một tia một tia chảy ra bên ngoài, nghĩ đến đó là chứng có đoạt lấy mà hắn lưu lại, nghĩ đến người này chỉ trần trọc ở dưới người mình, thiếu chút nữa c ần giữ không được lại tới một lần.

Dung Thành biết, mình đã sớm điên r ồ.

Đúng, hắn mới đầu chỉ là muốn thượng thân thể này của y. Thậm chí li ền thân thể cũng không tính , chỉ thượng nơi phía sau nhanh chăt của y. Cùng bất luận kẻ khác đầu không đến được phân vô thượng khoái cảm kia.

Nhưng sau tới không biết bắt đầu từ lúc nào, giống như một loại kỳ dị mê thượng y. Bởi vì y kiên trinh bất khuất? Vì cố quốc của y nhẫn nhục, thậm chí buông tha cho tự tôn để van c ầu hắn? Lạnh nhạt ôn nhu lúc y kh ải

đàn tập viết? Tài hoa lấp lánh lúc nói tới chính sự? Hay là bởi vì lúc vui về y khẽ mỉm cười? Lúc bị buộc đến chịu không được chảy ra nước mắt trong suốt?

Hắn không thể nói rõ.

?

Từ nhỏ đến lớn, hắn từng có vô số trận tình sự. Không có một trận nào để cho hắn đầu nhập giống như hôm nay, làm cho hắn điên như vậy. Trừ khoái cảm của thân thể, còn có một tầng khác. Nghĩ đến người thanh tú ôn nhu này, thuộc về một mình hắn, ở trong lòng ngực của hắn mặc hắn giày xéo, hắn liền hận không thể đem y thao chết. Để cho y vĩnh viễn cũng không cần tỉnh táo lại, cũng không có chỗ để đi, ai cũng không cho nhìn, chỉ ở trong lòng ngực của hắn, chỉ bị hắn ôm.

Trước kia nhìn sách sử, thấy bác sửng phi nhất tiểu, phong hỏa hí chư hầu, thậm chí còn có hoàng đế ba mươi năm không thượng triều, cảm thấy thật là buồn cười. Hiện tại ngược lại có chút hiểu.

Mê một người mê đến nước này, đích xác là chuyện điên cuồng gì cũng làm được.

Hắn càng ngày càng không muốn thả y đi.

Không đáp ứng hắn, không sao. Hắn là có biện pháp để cho y đáp ứng. Cho dù không đáp ứng, cũng phải ở bên cạnh hắn!

* * *

Hôm nay bệ hạ tâm tình hiển nhiên rất tốt.

Từ khi lộ mặt liền mang theo nụ cười như có như không, thần thanh khí爽, người nào đi tới nói chuyện cũng sẽ đáp lại hai câu, có thể nói là liền hòa ái đầu tiên.

Lúc vây săn, đi trước làm gương bắn một con nai, sau đó liền bảo mọi người không nên bởi vì ở trước mặt hoàng đế mà rụt rè. Mấy quý tộc trẻ tuổi, không hiểu quy củ giục ngựa chạy đến phía trước, bắn thỏ, Dung Thành lại dẫn đầu trăn trở khen ngợi, lúc này mọi người mới yên lòng, thì ra là hôm nay bệ hạ nói câu kia “Ý tứ ý tứ” Không phải là coi như xong. “Bệ hạ.”

Tùy Nghị cười ngựa nhích tới gần chút ít, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

“Chuyện gì.”

Tùy Nghị tung mình xuống ngựa, quỳ gối trước mặt Dung Thành, đem một quyển giấy nâng ở trên tay. “Liền trước bệ hạ mệnh thần đi đầu tra Túc Tiên Vọng Nguyệt lâu, có kết quả.”

Dung Thành nhận lấy cuộn giấy mở ra nhìn một chút, khép lại ném trở về cho hắn.”Đứng lên đi, tiếp tục theo dõi. Quay về thưởng cho người.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Túy Tiên Vọng Nguyệt lâu kia nguyên lai là một hồ thương nhân của Yến tộc tới Trung Nguyên mở tửu lâu bán rượu. Rượu Trung Nguyên tinh khiết và thơm ôn hòa, tái ngoại rượu càng cay thơm nồng đậm hơn, ở Trung Nguyên tương đối có thị trường, thường xuyên qua lại, tửu lâu này liền làm lớn, thành một nơi thương nhân người hồ đặt chân ở Ung Kinh. Từ tửu lâu lão bản nương nói, mừng hai bọn họ gặp phải người Hồ kia, chính là tới Tuyên Hưởng du học. Dung Thành hiển nhiên không tin, một du học, có khả năng mặc lông chồn?

Dung Thành cười lạnh hai tiếng, đang muốn đánh ngựa đi phía trước, bỗng nhiên Tùy Nghị lại lên tới, hạ giọng nói: “Bệ hạ. Hành cung bên kia báo lại, vị kia tỉnh.”

Loading...

Chương 50: Thân Mật

Chương trước: **Chương 49: Muốn Ngừng Mà Không Được**

Hoàn Ân tỉnh, nhưng cũng không muốn mở mắt.

Y mơ hồ cảm thấy, tất cả thật giống như đầu rời khỏi quỹ đạo, phát triển tới phương hướng không biết.

Lúc hai người cãi nhau vì hành đêm đó y đã phát hiện, Dung Thành như là cố ý đòi mình niềm vui, y không có không cảm giác được. Chẳng qua là càng nghĩ xuống càng cảm thấy sợ: hắn tại sao muốn mình vui?

Đáp án kia. Y không dám nghĩ.

Ngày hôm qua ở trên xe ngựa, người kia hỏi y, có muốn thử bên cạnh hắn một chút hay không, trong lòng y lúc ấy liền bộp!” một cái. Y cho là, y phải đi về nước, đây là sự thật hai người ngầm cam chịu hiểu lẫn nhau. Một là chất tử, còn bị bức ở giường thư phục dưới thân người khác, sao lại có thể nguyện ý lưu lại.

Y cho là, y nói rõ, bởi vì cự tuyệt hắn, cũng không có thấy hấn tức giận. Nhưng tối hôm qua ở trong tình sự, người nọ lại còn nói. Ở lại bên cạnh hấn, ở lại trong ngực của hấn.

Đây là ý tứ gì, y không phải không biết.

Sự thật cuối cùng cũng chỉ hướng đáp án y sợ nhất.

Y thật không biết, nên đối mặt như thế nào.

Y chưa từng luyện ái qua, huống chi, đối tượng là người từng cưỡng bạo y. Không khí của hai người hiện tại tương đối hài hòa, nhưng không có nghĩa là, y quên mất đoạn sự thật này. Bị lăng nhục như vậy, y còn không tha thứ đến có thể hoàn toàn làm như chưa từng phát sinh qua.

Nếu như người nọ hướng y cầu ái, y vẫn cự tuyệt. Người nọ.

Có thể nổi trận lôi đình hay không, lại khôi phục diện mục thật sự? Có thể, nhất y không để cho y trở về nước hay không ?

Hoàn Ân trong đầu đầy suy nghĩ lung tung, càng nghĩ càng không lạc quan. Cả người đau nhức không chịu nổi, vốn định nhắm mắt ngủ tiếp thu hồi cảm giác, kết quả nhắm mắt lại sẽ không ngủ tiếp nữa, trong bụng lo lắng, không khỏi thở dài khe khẽ.

“Vừa sáng sớm than thở cái gì?”

Hoàn Ân cả kinh, trợn to hai mắt, Dung Thành đang ng ồi ở bên giường nhìn y, áo choàng trên người cũng còn không cởi xuống.

“Bệ hạ?”

Canh giờ gì r ồi? Sao hấn vậy sẵn li ền trở lại nhanh như vậy?

Dung Thành như là biết trong lòng y đang suy nghĩ gì, nói: “Nghe nói người đã tỉnh, trăm trước hết li ền h ồi cung.”

“”

Hoàn Ân không biết nên nói gì, dứt khoát nhắm lại mắt giả vờ ngủ say.

Hô hấp ấm áp để sát vào, tiếng người nọ đề thấp thanh âm truy ền đến:

“Thân thể. Còn đau sao?”

Dĩ nhiên là đau , chẳng qua lời này vừa nói ra khỏi miệng, giống như đang làm nũng, thế là Hoàn Ân không thể làm gì khác hơn là lại yên lặng.

“Sao vậy? Giận lắm?”

Người trên giường nhẹ nhàng lắc đầu.

“Còn muốn ngủ không?” Nhìn tai trợn bóng của Hoàn Ân, không nhận được nhẹ nhàng cần một cái.

“Ngô. Không được.” Người này một mực bên giường quấy r ầy, bảo y làm sao ngủ.

Dung Thành cởi áo choàng xuống ném qua một bên, hai tay xuyên qua xương sườn phía sườn của y đỡ y ng ồi dậy. Phía sau thật sự có chút đau , Hoàn Ân không khỏi nhẹ nhàng cau mày.

“Hôm nay cũng đừng có đi ra ngoài, ở trong cung nghỉ ngơi thật tốt.”

“Ân. Th ần nơi này không có chuyện gì, bệ hạ vẫn là đi vậy sẵn đi.”

Hấn luôn ở bên cạnh, Hoàn Ân cũng không biết nên làm cái gì mới tốt.

“Nếu trở lại li ền không đi. Sau này không nên th ần a th ần , người ở trước mặt trăm li ền xưng ‘ ta ’ là được.” Y không phải là chất tử Nguyệt tộc. Y chính là người yêu của hấn.

“Bệ hạ. Đây không hợp lẽ.”

“Chuyện này là trăm định đoạt hay người định đoạt?”

“Hiển nhiên là bệ hạ.”

Dung Thành c ần qua trung y ở một bên ờ như sẽ phải thay Hoàn Ân mặc vào, Hoàn Ân cả kinh, nói: “Bệ hạ. Vẫn là tự mình”

Dung Thành cũng không để ý đến y, nâng lên cổ tay của y, đem tay áo từ cổ tay chụp vào, lại đem đai lưng kim ngọc ở một bên thay y đeo vào. Lúc Hoàn Ân phủ bạch y đai lưng trắng giống như trích tiên, mặc áo choàng đ ồ

trắng hoa văn bạc, cài lên đai lưng ngọc, lại biến thành khí chất vương công quý tộc. Bất kể là loại nào, hẳn cũng rất thích.

Dung Thành kéo y đứng lên, vây lấy y vòng vo hai lần, cảm giác mình làm cũng không tệ lắm. Lại kéo y ngẩng ở trước gương đồng, cặm lên lược gỗ hoàng dương.

“Bệ hạ!” Người này hôm nay là muốn.

“Ngẩng yên đừng động.” Dung Thành nhú lông mày, nhìn chằm chằm khuôn mặt Hoàn Ân như có đi đâu suy nghĩ.

“Ân, không thể kẻ lông mày, buộc tóc cũng coi như được đi.”

Nói xong, Dung Thành liền nâng đầu y xoay qua chỗ khác, nhẹ nhàng chải xuống đầu tóc đen của Hoàn Ân, từng chút từng chút chải tóc, từng sợi từng sợi nắm ở trong tay. Thái độ tiêu tâm dục dục, thật giống như trên tay cặm chính là đồ sứ vừa đựng liền vỡ.

“Người trời sinh đầu tóc liền tốt như thế sao?”

“ Trước kia thái y trong cung nói, dùng tạo giác gội đầu tóc sẽ trở nên rất tốt. Ta từ nhỏ hay gội tạo giác, đại khái là nguyên nhân này đi.”

Dung Thành nhẹ nhàng để sát vào người một chút, thấm vào ruột gan, mang theo mùi thơm ngát đặc thù của Hoàn Ân. “Vậy mùi hương trên người thì sao? Lại là bởi vì cái gì?”

“ Điệu này sao có thể. Trên người của ta nào có mùi thơm gì?”

“Trên người mùi hương có gì không thừa nhận ? Hôm nay chải kiểu gì? Dùng trâm gài buộc tóc được không?”

Hoàn Ân từ trong gương thấy Dung Thành cặm lược bộ dạng kia rõ ràng không thuần thực, cuối cùng cũng không nhịn được nói: “ Bệ hạ, vẫn là để cho Lưu công công.” Thấy người kia nhanh chóng nhả lại lông mày, không thể làm gì khác hơn là thở dài, đổi lời nói: “Bệ hạ, dùng trâm gài tóc là được rồi.”

Dung Thành nhìn Hoàn Ân trong gương, ước chừng là bởi vì chính mình chải tóc, cảm thấy đặc biệt xinh đẹp. Nghĩ đến hẳn là thật mê y đến không thể tự thoát ra được, cảm thấy y thả tóc điếm tính ôn nhu như vậy, tóc dài buộc cao cao lên lại anh khí bức người, tóm lại nhìn sao cũng làm cho người thưởng tâm duyệt mục (cảnh đẹp ý vui).

Hoàn Ân từ trong gương đồng thấy Dung Thành nhìn mình chăm chú, thật sự cảm thấy ánh mắt kia nặng không chịu nổi, không thể làm gì khác hơn là

cúi đầu nhìn ngón tay của mình.

“Trước kia có người nói người rất đẹp hay không?” Dung Thành đột nhiên hỏi

“..... Đẹp là hình dung nữ tử a.”

“Có hay không?”

“Không có.” Người nào có hình dung một nam tử “đẹp”? Nguyệt tộc thượng võ, không thích chính là âm nhu.

“Vậy thì tốt quá.” Dung Thành không nhận được cao hứng, thật giống như thoáng cái ít đi rất nhiều tình địch.

Hoàn Ân không hiểu rõ ngẩng lên đầu, hai tròng mắt to đen nhánh mở to giống như là động mãi mãi không đáy đem Dung Thành hút vào, Dung Thành không chế không được nâng cằm Hoàn Ân lên, cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống.

“Dùng bữa đi, hôm nay có kinh hỉ cho người.”

Loading...

Chương 51: Tài Hoa

Chương trước: **Chương 50: Thân Mật**

Hoàn Ân bị Dung Thành kéo, tay c̣ần bàn tay y, bị dẫn tới tịền th́nh. Trên bàn tròn lớn để rất nhịều món ăn, rau sam, ṭề th́ai, dương xỉ, Hoàn Ân lập tức trừng lớn mắt.

“..... Những thứ này đều là.....”

Những rau dại này đều sinh trưởng ở dã ngoại. Ở Nguyệt tộc, khí hậu lạnh khủng khiếp khó nông canh, rau dại là chuyện thường như cơm bữa, tự nhiên cũng là món ăn Hoàn Ân thích ăn nhất. Tuyên Hướng là đại quốc nông nghiệp, dưa chủng loại phong phú, ăn rau dại là thỉnh thoảng khai mở nhân giới, dĩ nhiên càng sẽ không trình đến trước mặt hoàng đế bệ hạ.

“Thích không?”

Hoàn Ân c̣ần lên chiếc đĩa ăn một ngụm, thậm chí ngay cả phương thức chế biến thức ăn gia vị cùng mùi vị cũng cùng quê quán giống nhau như đúc. Y có chút kinh ngạc ngẩng đầu: “Bệ hạ.....”

“Đây là món ăn trẫm sai người từ Nguyệt tộc khoái mã chở tới đây, đều bếp cũng là từ Nguyệt tộc tìm đến. Thích không?”

Hoàn Ân nhìn khuôn mặt Dung Thành có chút đắc ý, nhất thời cũng không biết nói gì tốt.

Nhất kỵ ḥồng tṛần phi tử tịểu, vô nhân tri thị lệ chi lai. (*)

Hiện tại Dung Thành làm chuyện này, cùng câu thơ miêu tả hôn quân, có gì bất đ̣ồng?

Hoàn Ân để đĩa xuống: “Tạ ơn bệ hạ..... Ta rất thích..... Nhưng là bệ hạ sau này vẫn là không nên tốn sức lực lớn như vậy.....” Không nên tốn sức lực lớn khiến y vui ? Y nói không nên lời.

“Thích lịền ng̣ ấ xuống ăn đi.”

Dung Thành vén bào tử ng̣ ấ ở trên ghế, sau đó hai cánh tay mở ra, thuận tay kéo Hoàn Ân ng̣ ấ ở trên đùi mình.

“Bệ hạ!.....”

Hoàn Ân sợ hãi kêu một tiếng, lập tức đỏ mặt vùng vẫy. Người này gần đây sao lại càng thêm được một tắc tiến một thước, chung quanh đang đứng nhịều cung nữ nhìn như thế, người này không biết xấu hổ.

“Người xấu hổ cái gì, người nào không biết người là người của trăm, ân?”
Nói xong liền hướng trên mặt Hoàn Ân hôn một cái.

Khóe mắt dư quang nghiêng mắt nhìn đã có cung nữ cúi đầu che miệng cười, Hoàn Ân chỉ cảm thấy nhiệt khí hướng đỉnh đầu: Người này quả thực miệng không che đầy tới cực điểm. cái gì gọi là “Người của hân?”

“Tốt lắm tốt lắm, dùng bữa đi, nếu không món ăn cũng nguội.” Dung Thành vừa nói, vừa thay y lấy chén súp đặt ở trước mặt. Đã sơn tham đôn ô kê, vừa nhìn chính là đại bổ.

Hoàn Ân bất đắc dĩ, cái miệng nhỏ nhỏ uống , để xuống chén vừa nhìn, trong bát khác bên cạnh liền đã đầy đủ món ăn.

“ Người không ăn sao? ”

“A, người còn có thể quan tâm trăm, nghe được câu này trăm liền nở miệng.”

“ ” Hoàn Ân cảm giác mình không nên nói nữa, vội đầu ăn cơm không nói thêm lời nào.

Lưu Kỳ mắt nhìn thẳng đứng ở bên cạnh bàn, không nhịn được cảm thấy có chút nóng. Không biết là nghe lời này ngượng, hay là đơn thuần chỉ là nóng. Hành cung xưa nay chưa từng có đặt ba bồn đại hỏa, nghe nói là bởi vì vị kia thể hư sợ lạnh.

Mỗi ngày nhìn vị này như thế, Lưu Kỳ dần dần cảm thấy có chút kinh hãi.

Dung Thành sủng ái đối Hoàn Ân hiển nhiên đã vượt quá hạn độ. Ít nhất, hân nhìn Dung Thành lớn lên, hơn hai mươi năm nay, Dung Thành đối người nào như thế để ý. Miễn cưỡng mà nói, năm đó còn chưa lộ ra thân phận hoàng đế, theo đuổi Lộng Ngọc đại khái có thể bằng một nửa nhiệt tình hiện tại. Sau tới thân xui quỷ khiến bắt lên giường, cuối cùng là kết cục gì? Nếu như nhiệt tình bây giờ đối với Hoàn Ân là bởi vì còn chưa truy đến tay, vậy một ngày tới tay, có phải liền như Lộng Ngọc hay không, chính là “Tử kỳ” của Hoàn Ân?”

Ngoài ra, còn lại là không dám nghĩ .

Dung Thành thật sự yêu Hoàn Ân.

Trong muôn hoa bệ hạ cuối cùng cũng đá trúng thiết bản muốn thu tâm.

Nhưng chỉ là “Yêu” , có thể có dạng như thế nào? Đừng nói Hoàn Ân không chấp nhận, thái hậu có thể đồng ý? Nhất bang hoàng thân quốc thích ăn no không có chuyện làm có thể đồng ý? Tuy nói bệ hạ cửu ngũ chí tôn, tọa ủng thiên hạ, nhưng không phải là chuyện gì cũng có thể làm.

Quyền lực ngăn được, lợi ích quốc gia, cái gì cũng có thể trở thành trở ngại của hoàng đế. Chuyện như vậy ví dụ trong lịch sử chỗ nào cũng có. Bệ hạ a bệ hạ, bước kế tiếp, người tính toán làm sao đây?

Dùng xong bữa cơm triệt hạ cái bàn tròn, Hoàn Ân thật sự tưởng niệm thảo nguyên bát ngát ngày hôm qua ở trên ngựa nhìn thấy, hỏi Dung Thành có thể nhìn lại một lần hay không. Dung Thành trăn ngâm một hồi lâu đang ý, nhưng là chỉ có thể ngồi xe ngựa, bởi vì phía sau của Hoàn Ân chịu không được xóc nảy.

Dung Thành sợ Hoàn Ân ngồi ở trong xe ngựa phạm vi nhìn không tốt, dứt khoát đem xa phu đuổi đi xuống, tự mình làm xa phu, để cho Hoàn Ân ngồi ở bên cạnh. Trước khi đi, lại đem cỗ áo lông hươu ở người bên cạnh kéo lên, che lấy cổ.

“Giá!”

Tùy Nghị dẫn tinh vệ đi theo phía sau, xe ngựa một đường từ hành cung lên đường, thẳng đến bãi săn thảo nguyên.

Cảnh sắc thảo nguyên bao la hùng vĩ như ngày hôm qua, Hoàn Ân thật sâu hô hấp không khí mát mẻ mà mới mẻ, cơ hồ có thể quên tất cả phiền não của thế tục. Chẳng trách trong lịch sử rất nhiều thi nhân hiên triết, đều nguyện ý ẩn cư thế ngoại.

Nơi xa xuất hiện một rừng cây, Dung Thành cản xe ngựa, đến rừng cây dọc theo dừng lại. Mình nhảy xuống xe trước, sau đó không nhìn Hoàn Ân cự tuyệt, ôm xuống xe, đi vào trong.

Mùa đông, vốn là vạn vật điêu linh. Nhưng trong rừng cây phần lớn là cây xanh bình thường, cành trụi lủi cùng lá xanh đan vào, cũng không thấy được tiêu đi đâu. Có chút lá cây còn dính tuyết chưa tan, nhìn từ xa thê lương lại xinh đẹp. Đi vài bước xa, chỉ thấy một sông nhỏ quanh co, tiếng nước chảy róc rách, trong thanh âm liền thấu một cỗ ý vị lạnh băng.

Hoàn Ân đến gần nhìn, nước này cũng không sâu, trong suốt thấy đáy, ngay cả đá cuội ở đáy sông cũng thấy nhất thanh nhị sở, sóng gợn dưới ánh mặt trời lấp lánh sáng bóng. Hoàn Ân không nhịn được đưa tay nghĩ chạm vào nước, lập tức đã bị Dung Thành bắt lại tay.

“Đừng đụng, rất lạnh.”

“..... Chạm một chút.”

Dung Thành làm sao chống đỡ được ánh mắt trong trẻo lại mang theo chút ít khẩn cầu của Hoàn Ân, bất đắc dĩ gật đầu: “Một chút thôi.”

Hoàn Ân ở bên bờ ng ồi x ồm xuống, cúi người , nhẹ nhàng v ớt một chút ở trong tay. Cảm giác băng lạnh, giống như là nước tuyết vừa tan ở trên núi. Y không nhin được nâng lên tiến tới mép nho nhỏ n ắm một ng ụm, từ cổ họng vẫn lạnh đến trong dạ dày, nhưng mang theo chút vị ngọt, vừa mang theo chút ít mùi thơm của bùn đất, đúng là cùng nước trong cung không cùng một tư vị.

Bạch y trắng tuyết, ôm trọn lấy cả người, tóc dài của Hoàn Ân hiện lên sáng bóng giống như tơ lụa, Dung Thành cơ h ồmuốn cho là tiên tử hóa tuyết. Nghĩ tới đây, trong lòng Dung Thành bỗng nhiên nảy lên một cỗ bối rối, tiến lên một bước bắt được cổ tay của y ngạnh sanh sanh tách đi ra, nước trong tay Hoàn Ân toàn bộ giới vào giữa sông, có chút còn ở tại trên áo bào của hai người.

Hoàn Ân không giải thích được nhìn về Dung Thành: “Xảy ra chuyện gì?” Dung Thành có chút chột dạ quay đầu đi: “Không. Không có gì.” Sau đó túm qua tay của y, nắm vào trong lòng bàn tay vuốt phẳng.”Bảo người không nên đứng , đông lạnh thành như vậy.”

Này nào có. Hoàn Ân bất đắc dĩ, tùy ý Dung Thành kéo y, dọc theo sông xuống phía dưới đi tới. Một đường cành khô lá rụng, đập xuống chỉ nha rung động, ánh mặt trời từ trong khe lá chiếu xuống, thật giống như không có ở nhân gian.

Hoàn Ân không nhin được cảm thán: “Nếu có thể cả đời cuộc sống ở loại địa phương này, không t ỏi đi.”

Lòng bàn tay bị c ần đến lập tức chặt chẽ, mang theo chút ấm áp, tiếng người nọ từ phía trước truy ền đến: “Người không phải là lấy thiên hạ vạn dân là nhiệm vụ của mình sao? Sao cũng có lúc lười biếng.”

“Người như ta, nào có tư cách lấy thiên hạ vạn dân là nhiệm vụ của mình. Bệ hạ mới là người như vậy đi.”

Người phía trước đột nhiên dừng lại xoay người, khẩu khí mang theo chút ít bất mãn nhíu mày: “Người bụng đ ầy tài hoa, chẳng lẽ tuyết không nghĩ thực dụng với dân, chứng kiến với thế?”

Hoàn Ân sửng sốt, r ử mắt một h ồi lâu, nói: “Ta đây chút ít kỹ xảo Nói tài hoa gì.”

“Phụ hoàng người không thích, người ắt không thể tức vị, là thứ nhất. Mặc dù người có thể tức vị, hoặc là bất kỳ đ ề nghị của người, hoàng huynh người cũng tiếp thu, tài hoa của người, cũng giới hạn với lãnh thổ của Nguyệt tộc, đây là thứ hai. Trẫm nói rất đúng có phải không?”

“.....”

Cách nói của Dung Thành vừa chuẩn vừa nghiêm, Hoàn Ân muốn phản bác cũng không biện pháp. Y có chút tài học ít ỏi, điểm này Thái Phó cũng khen ngợi qua. Mặc dù không tính là có thể an thiên hạ, ít nhất có thể an nhất phương dân chúng. Nhưng bây giờ xem ra, đúng là không có đất dụng võ Hoàng huynh nếu thật mưu chính, y có thân phận gì, có thể khoa tay múa chân?

“Người có nghĩ tới, ở bên cạnh trẫm, có thể phát huy tài hoa của người hay không?”

Loading...

Chương 52: Ngoài Ý Muốn

Chương trước: **Chương 51: Tài Hoa**

Hoàn Ân cả kinh, hoàn toàn không biết nói tiếp như thế nào, cúi đầu không nói một lời.

Thế nào còn nói đến chuyện này

“Ở bên cạnh trẫm, người nói trẫm đầu nghe, như vậy, người là có thể phát huy tài học của người. Tiếc là, được lợi đầu không phải là dân chúng Nguyệt tộc của người. Cho nên ta biết người là không muốn . Nhưng , người li ền nguyện ý tiếp tục tr ần mặc như vậy sao?”

“” Là nam nhi, hung hữ chí khí, chính là y nhưng lại không thể không tiếp tục tr ần mặc. Dung Thành nói dễ nghe, nếu như một ngày kia, Tuyên Hướng cường thịnh, dã tâm của hắn lên tới nhất thống thiên hạ, Hoàn Ân đánh giá không tin rằng có thể ngăn cản hắn thâm tóm Nguyệt tộc. Nếu như phụ tá Dung Thành lấy được chính là kết quả như vậy, vậy y tình nguyện tr ần mặc cả đời. Lại nói, y không nguyện ý. Luôn nằm ở phía dưới người nọ Y mặc dù khát vọng triển khai tài năng, nhưng , y cũng có tôn nghiêm.” Hảo ý của bệ hạ Th ần tâm lĩnh. Nhưng là. Th ần vẫn là nói câu kia, cố quốc nếu không đắc dụng, lại vô vị, cũng là nơi h ần ta thuộc về, chỗ ở của con dân ta. Không thể chối từ, không thể đổ trách nhiệm cho người khác.”

Dung Thành sừng sốt, bên cười bên lắc đầu.”Trẫm không biết nên nói người một lòng trung trinh , hay là nói người không thông, không thức thời vụ.”

“”

“Tới đây.”

Hoàn Ân do dự tiến lên một bước, Dung Thành không nhin được, đưa tay kéo qua hông của y, hướng trong ngực khẽ kéo, Hoàn Ân đứng không vững, thoáng cái nhào vào trong lòng ngực của hắn.

” Minh mục trương đảm(lộ liễu) cự tuyệt trẫm hai l ần, người thật là lớn mật.”

“Th ần không dám.” Hoàn Ân mặt đỏ ửng, t ần mắt lung tung dao động, không dám ngẩng đầu nhìn.

Dung Thành hung hăng vuốt vuốt tóc của y, cưỡng chế cổ nhiệt khí trong cơ thể, buông Hoàn Ân ra, ôm hông của y đi về phía trước.

“Người không dám? Người còn có cái gì không dám ? Cắp trộm cái mặt cau có, người còn thiếu?”

“.....” Đây là muốn chê trách hẳn a.

“Sách, người không muốn ở bên cạnh trộm, để cho trộm một mình đi ứng phó đám lão nhân nói dai như giẻ rách kia, nghĩ lại liền nhưc đầu.” Cái gì cũng muốn tới nói hai câu, thật muốn để cho bọn họ quyết định lại đem không ra đề nghị tốt gì, hờ một tý là “Tiên đế như thế nào như thế nào” ,hời một tẹo là lấy cái chết can ngăn, đám cự thủ này hẳn còn đắc tội không được, hời chút chậm trễ liền bị sử quan ghi lại.

Hoàn Ân nhin không được cười lên một tiếng: “Bệ hạ còn có lúc nhưc đầu như thế?”

“Rất nhiều lúc nhưc đầu, nhất định sớm chết.”

Nụ cười trên mặt Hoàn Ân càng sâu: “Lời như thế bệ hạ cũng không thể tùy tiện nói lung tung.”

“A. Người lo lắng trộm?”

“.....”

“Yên tâm đi, trộm muốn khai sáng thịnh thế, không có ngã xuống dễ dàng như vậy.”

“Bệ hạ. Muốn khai sáng thịnh thế như thế nào?”

“Không nhặt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, trẻ có giáo dục, lão có người chăm sóc ,thế gian tứ hải thái bình . Tựa như người nói, đại thiên thống trị vạn dân. Bất quá trộm không có giác ngộ cao như thế, trộm chỉ muốn người tại hậu thế ở trong sử sách đánh giá cho trộm hai chữ là ‘ minh quân ’ là đủ.”

“..... Bất kể bệ hạ xuất phát từ động cơ nào, mục tiêu như vậy cũng là tốt.”

Cùng Dung Thành chung đụng mấy ngày này, dậy sớm giúp hẳn phê tấu chương, Hoàn Ân cảm thấy, hẳn thật sự là vị minh quân. Mặc dù Hoàn Ân vẫn đối với chuyện hẳn cường bạo mình không thể tha thứ, nhưng mặt khác người này càng ngày càng cao lớn, ngay cả nho nhỏ oán trách cùng không được tự nhiên tất cả đều thành đáng yêu. Thái độ cần chính yêu dân, khí độ hải nạp bách xuyên, giống như thượng cổ Nghiêu Thuấn xuất hiện. Người như vậy, chính là “Thiên Tử” trời cao trao tặng đi.

“Lúc nào người muốn trở lại bên cạnh trầm, đại môn Trường Nhạc cung đầu vì người mở rộng.”

“.....”

Lại là dạng lời nói trắng trợn, Hoàn Ân không biết trả lời thế nào, không thể làm gì khác hơn là quay mặt sang nhìn nơi khác. Liền không chú ý chân đạp trên cục đá rêu xanh ở bãi sông, thân thể nhất thời mất thăng bằng hướng sau ngã đi.

Dung Thành tay mất lạnh lẽo tay phải dùng lực, bất đắc dĩ vẫn là chậm nửa nhịp, bốn phía cũng không có cây khô có thể mượn lực, chỉ miễn cưỡng đỡ trên người Hoàn Ân, Hoàn Ân vẫn là ngã ngửa ở bờ sông.

“Đi ở bờ sông sao người không chú ý như vậy!” Dung Thành gấp đến độ vội vàng kéo y đứng lên, nhưng từ eo Hoàn Ân trở xuống vẫn là bị nước lạnh như băng thấm ướt, nguyên bản ngoại bào tuyết trắng liền trở lên tối, dính sát vào trên người.

Mùa đông khắc nghiệt, nước này lạnh đến thấu xương. Thân thể Hoàn Ân vốn là không tốt, như thế nặng thêm một chút là không được.

“Tùy Nghị! Nhanh mang xe ngựa tới đây!”

Hoàn Ân đông lạnh đến run run, Dung Thành cầm tay của y liên tiếp hà hơi. Vốn là muốn đem y phục ướt của y cởi xuống, nhưng thị vệ đang ở chỗ không xa, hẳn biết Hoàn Ân da mặt mỏng, ở chỗ trước mặt nhiều người cởi y phục còn không bằng trực tiếp chết rét.

Hoàn hảo hai người vừa nói chuyện vừa chậm rãi đi nên cũng không đi quá xa. Tùy Nghị rất nhanh đem xe ngựa ven theo bờ rừng chạy tới. Dung Thành không nói ôm Hoàn Ân lên xe ngựa, lập tức cởi xuống giày cùng vớ của y. Đưa tay vừa sờ, chân cũng đã lạnh như băng.

“Người a. Thật là. Cùng trách trầm không chú ý, người chậm chạp như vậy, nên đi vào bên trong.”

Dung Thành vừa nói vừa giật áo lông hồ xuống ném ở một bên, theo sau nhanh chóng cởi xuống đai lưng của Hoàn Ân, ngay cả ngoại bào, quần, ngay cả tiết khố đều không để ý ngăn trở đều bỏ đi.

“Chớ cùng trầm nói người xấu hổ.”

Hạ thể trắng như tuyết liền hiện ra rõ ràng rãnh mạch ở trước mặt Dung Thành, Hoàn Ân đỏ mặt, trong mắt Dung Thành không có chút tình dục nào, chân mày vẫn nhíu chặt lại. Hắn không cảm thấy động tâm, chỉ cảm thấy đau lòng. Hắn không cảm thấy da thịt như ngọc, chỉ cảm thấy đông lạnh đến trắng bệch phát xanh.

Dung Thành tùy tiện giật khăn lụa giật bên hông tinh tế lau từ chân đến đùi một lần, lại cởi xuống áo choàng của mình bao trùm chân của Hoàn Ân, đem cả người ôm vào trong ngực của mình, không ngừng lấy tay chà xát một đôi chân ngọc của y.

“Còn lạnh không?”

“Không lạnh.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Người đừng lừa gạt trẫm, lòng bàn chân đâu lạnh.”

“”

Hoàn Ân nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Dung Thành gần ngay trước mặt, đường nét vốn là sắc bén, hiện tại tràn đầy vẻ lo lắng, trên trán lại đầy tràn ra mồ hôi.

Trên người y quả thật lạnh, nhưng trong lòng ức chế không được nóng lên. Dung Thành bên chà xát chân bên quay đầu nhìn, ai ngờ vừa mới chuyển quá... Liền chạm đến đôi môi của Hoàn Ân. Hoàn Ân đỏ mặt cúi đầu, động tác trên tay Dung Thành dừng lại.

Tiếng Tùy Nghị phía ngoài mạnh mẽ quất mã tiên không dứt với tai, bên trong xe ngựa lại an tĩnh dị thường, Dung Thành chỉ nhìn thấy ở trước mắt phiêu đảng vài sợi tóc của Hoàn Ân, mi dài lay động, cùng đôi môi hồng nhuận như mở như đóng.

“Trẫm nghĩ đến một biện pháp, có lẽ người không muốn.”

Dung Thành chậm rãi nói, tay dò vào tiết y của Hoàn Ân.

Hoàn Ân không nói chuyện, chính là tròn mắt vừa nhìn.

Người nọ chạm đến lồng ngực của y, đầu ngón tay tuy có chút ít lạnh, nhưng chỗ bị đụng vào lại từng đợt nóng lên, trái tim cuồn cuộn loạn.

Hai cái tay ở trên người tàn sát bừa bãi, một tay vỗ về chơi đùa trước ngực của y, như có như không quét qua hai điểm hồng anh, kích khởi từng trận run sợ, một tay chậm rãi dò vào dưới thân, tình sắc mười phần vuốt ve da thịt non mịn bên đùi.

Loading...

Chương 53: Muốn Tâm

Chương trước: **Chương 52: Ngoài Ý Muốn**

Hoàn Ân cái gì cũng nghe không được.

Phía ngoài tiếng vó ngựa đất đất cùng bánh xe lăn trên mặt đất mơ hồ giống như ảo cảnh, bên tai chỉ có tiếng thở dốc giao triền của hai người. Hơi thở ấm áp của người nọ liền phun ở bên tai của y, quấy nhiễu y vừa ngứa vừa thẹn, bên tai đầu đỏ.

Tay của người kia giống như có ma lực, tại toàn thân y nơi nơi đốt lửa, chỉ là ngăn cách tiết y vô tình hay cố ý phát qua bộ ngực của y, nhũ tiêm liền sung huyết đứng thẳng, phản ứng rõ ràng như vậy, nghĩ lừa gạt mình cũng không lừa được. Y sao còn cảm thấy lạnh, máu cơ hồ nghịch lưu, lòng bàn chân cũng nóng đến xuất mồ hôi.

“Ô. A.”

Không chế không được nhỏ giọng rên rỉ tuôn ra ngoài, ở nơi tiểu thất u mật này phá lệ kì diệu.

Hoàn Ân vội vàng lấy tay che lại miệng, lại bị người nọ kéo ra, cúi đầu ghé vào lỗ tai y nói: “Đừng che, trầm thích.”

Vật cứng phía sau đã sớm ngăn cách quần chống đỡ đứng lên, lại vừa cứng vừa nóng, rục rịch động dục.

Ngón tay lúc đầu giống như trêu chọc, động tác của người nọ càng ngày càng trực tiếp. Tay phải tại hạ thân y ma sát, tinh tế vuốt phẳng qua một nếp gấp, ngay cả hai tiểu cầu cũng giữ tại lòng bàn tay thưởng thức. Tay trái lại càng kích thích nhũ tiêm ngăn cách một tầng tiết y thật mỏng của Hoàn Ân, đổi lại thủ pháp vuốt ve.

Hoàn Ân bắt đầu còn có thể miễn cưỡng nhịn xuống, sau tới cả người nóng lên đã không biết đang ở phương nào. Hai nơi nhạy cảm trên người bị kích thích, trong đầu chỉ còn lại có khoái cảm sôi trào, liền ý thức cũng muốn thiêu hủy.

“A. Ân.” Rên rỉ như tiếng trời bật ra càng ngày càng nhiều, tiếng thở dốc bên tai cũng càng ngày càng trầm trọng, cuối cùng Dung Thành nhịn không được, bỏ một tay ra nắm qua cầm Hoàn Ân hôn tới.

Trời mới biết đây đối với hắn mà nói là dạng khảo nghiệm nghiêm trọng. Nghe thấy tiếng rên rỉ ngọt nị lại hơi đau đớn của Hoàn Ân hắn cũng cứng rắn đến không được, y còn kéo dài không ngừng kêu, quả thực nhanh muốn tánh mạng của hắn.

Lưỡi thăm dò vào khoang miệng trơn trượt, quấn lấy lưỡi đình hương phấn hồng diên cuồn cuộn mút vào, ngay cả nuốt bọt cũng đều mút đi, Hoàn Ân bị hôn đến cơ hồ muốn đoạn khí. Chỉ là hôn tiếp, sẽ làm cho cả người y tê dại, trong đầu trống rỗng, thật giống như ngay cả khí lực cũng bị hút đi.

“Bệ hạ. Bệ hạ.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Hoàn Ân thở gấp, không biết làm sao gọi, không biết là để cho hắn nhanh hơn chút ít hay làm cho hắn tha y. Nhưng hai tiếng này ở Dung Thành nghe tới quả thật giống như uyển chuyển cầu hoan, tại chỗ liên tục nén không được, một phen thở gấp vạch tìm tiết y của Hoàn Ân.

“Bệ hạ!”

Hoàn Ân khẩn trương đến hai tay va chạm che ở trước ngực, ánh sáng nhạt xuyên thấu qua rèm tiến vào, hai vai trần truồng mượt mà giống như ánh sáng ngọc, bộ dáng sợ hãi giống như con thỏ nhỏ chấn kinh, chốc người trều mến vừa làm cho người phạm tội.

Trong bóng tối đôi mắt của Dung Thành tràn ngập dục vọng, một phen tung mình đem Hoàn Ân đặt tại trên nhuyễn tháp, thân thể xâm nhập vào giữa chân Hoàn Ân, cằm cổ tay của y, chậm rãi từ trước ngực dời đi.

“Bệ hạ không nên.”

Hoàn Ân run rẩy cầu khẩn, quay đầu đi nhắm mắt lại.

Mặc dù thân thể của Hoàn Ân hắn xem rất nhiều lần, cũng ôm qua rất nhiều lần, nhưng là mỗi lần nhìn, vẫn là không cách nào ức chế huyết mạch căng phồng.

Bộ ngực tuyết trắng run rẩy hai đóa chuồng làm đẹp, thánh khiết mà đậm mỹ. Vòng eo mảnh khảnh như nhược liễu phù phong, sờ lên một mảnh trắng mịn, quả thực cần không được tay.

Hiện tại, lồng ngực bạch ngọc kia còn lưu lại dấu vết tối hôm qua của hắn, nhắc nhở cực lạc tối hôm qua.

Hắn muốn đem dấu hôn rơi ở mỗi một tấc lồng ngực bạch ngọc kia, hắn nghĩ cần da thịt trơn bóng kia không có một chỗ hoàn hảo.

Dung Thành ánh mắt càng sâu trầm hơn, lật Hoàn Ân nằm sấp xuống nhuyễn tháp, tách ra hai chân, cúi người ngậm vào ngọc hành ẩn nấu trong

đó.

Giật mình nơi đó của mình rơi vào một ấm áp ướt át, Hoàn Ân cả kinh lập tức mở mắt, đập vào mi mắt chính là hình ảnh y không thể nào tin nổi.

Dung Thành, cửu ngũ chí tôn, thân thể vạn kim, đang nằm sấp ở trước mặt hắn, dùng miệng ngậm chỗ đó của y, lấy lòng y.

“Bệ hạ!” Hoàn Ân không nhịn được hét rầm lên: Cái này quá. !

Hoàn Ân đưa tay nghĩ đẩy Dung Thành ra, không ngờ đối phương nhanh hơn một phát bắt được cánh tay y đặt ở bên người, ánh mắt không có nửa điểm ba động, tiếp tục ngậm lấy tính khí của y, thậm chí vươn ra lưỡi liếm khe hở trên mặt.

Hoàn Ân đâu chịu nổi hèn hạ như vậy, tính khí bị khoang miệng ấm áp ướt át ôm trọn lấy, y thậm chí cũng cảm giác được đầu nhọn tiến đến cổ họng của đối phương. Trong nháy mắt tất cả khoái cảm đầu vọt tới hạ thể, nhất thời quân lính tan rã, ngay cả lời cự tuyệt đầu nói không ra.

Miệng vô cùng thần thánh, nói ra lời vàng lời ngọc, đang an ủi lấy chỗ cảm thấy then nói không nên lời. Hoàn Ân chỉ cảm thấy đầu nổ, trước mắt một mảnh đậm bạch, ngón tay thật sâu lâm vào phía dưới nệm êm, tùy ý người nọ phun ra nuốt vào, khát vọng lấy nhanh một chút, mau hơn nữa một chút.

Y ngay cả mình đang ở phương nào cũng không biết, cũng không để ý người đánh xe phía trước có nghe thấy y rên rỉ hay không. Hiện tại trong ý thức chỉ có chỗ khoái cảm tràn đầy sắp bắn ra.

“Bệ hạ! A a a!”

Nước chảy thành sông, bị nhẹ nhàng khẽ hấp liền toàn bộ phóng đi ra, tiết ở trong miệng người nọ.

Huyết vụ trước mắt tản đi, Hoàn Ân khó khăn lấy tay chống đỡ ngẩng dậy, thấy Dung Thành đang ho khan lấy phun ra chất lỏng trong miệng, trong lòng một đạo phòng tuyến cuối cùng gần như hỏng mất, run rẩy cần qua y phục tơ lụa chà lau khoe miệng của Dung Thành.

“Khụ. Lần đầu tiên làm cái này, kỹ thuật không tốt, không biết người có thích hay không.”

Hoàn Ân trong lòng ngực giống như là buồm bực lấy một khối tảng đá lớn, rưng rưng hỏi: “Người. Người tại sao.” Cho dù hắn thích y, lấy lòng y, vậy. Cũng không cần làm đến loại trình độ này.

Dung Thành nuốt vào chất lỏng còn lại trong miệng, ánh mắt khóa chặt lấy Hoàn Ân, chậm rãi nói: “Đương nhiên là vì để cho người vĩnh viễn nhớ được trẫm.”

Hắn cúi người mút lấy da thịt non mịn bên đùi của người yêu, hai mắt nhưng không hề chớp nhìn chăm chăm Hoàn Ân, ở trong đó chứa đầy bá đạo, ôn nhu, tình cảm, thâm trầm mà nhiệt liệt, làm Hoàn Ân không dám nhìn thẳng.

“Để vĩnh viễn nhớ được, chỉ có ở trong ngực trẫm, người mới có thể nhận được vui vẻ. Kể từ nay sau này, vô luận là bị người khác ôm, hay là ôm nữ nhân khác, đều không có được cực lạc như vậy. Để trầm đắm với trẫm mang cho người hết thảy, tựa như trẫm say mê với thân thể của người, nghiện đến vô pháp kiềm chế.”

“Bệ hạ!”

Hoàn Ân nào nghe qua lời nói tình cảm như vậy, mắc cỡ đến toàn thân đều nóng lên, lỗ tai đều nhanh bốc lên.

“Trẫm muốn cho người yêu trẫm, cũng không thể rời bỏ trẫm. Vô luận là tâm linh, hay là thân thể.”

Hoàn Ân hô hấp hơi chậm lại, trái tim giống như là bị trọng kích, cơ hồ muốn chết.

Không nên nữa. Không nên tiếp tục như vậy. . . . Không nên nói như thế nữa. Y sắp chống cự không được nữa.

Y khi còn bé không được phụ vương sủng ái, vì vậy chỉ cần có người cho y một chút quan ái, y liền lòng mang cảm kích. Hiện tại người này, tổn hại y ý nguyện bá đạo lại ôn nhu, đem y phủng tại trong lòng, thay y tìm thức ăn của Nguyệt tộc, mùa đông vì y mà đốt lên ba chậu than, y căn bản không cách nào khống chế tâm mình chậm rãi tiếp tục sa vào.

Loading...

Chương 54: Triền Miên

Chương trước: **Chương 53: Muốn Tâm**

“Bây giờ còn lạnh không?” Người nọ ngửa đầu nhìn y.

“..... Không lạnh.”

“Phương pháp kia quả nhiên hữu dụng.” Dung Thành miễn cưỡng cười một tiếng. Chính là đối với hắn mà nói, hơi tự làm khổ mình một chút.

Trời mới biết chỗ đó của hắn sắp ngạnh đến nỗi tung.

“Trở về vẫn phải uống chút canh gừng, rồi ngâm ôn tuyền, hàn khí xâm thể, làm không tốt người lại thành bệnh căn mất.”

“.....”

Đang nói, chỉ nghe phía ngoài “hu” Một tiếng, xe ngựa chậm rãi phanh lại, thanh âm Tùy Nghị xuyên qua rèm trướng vào: “Bệ hạ, điện hạ, đã đến hành cung.”

“Biết rồi. Sách, tới thật là đúng lúc.”

Dung Thành đáp một tiếng. Tùy Nghị cũng đủ thông minh, không có tự chủ trương tới vén rèm xe ngựa.

Từng mảnh tiết y nhỏ bắt tại trên người Hoàn Ân, che đầy bộ ngực cùng hạ thể, cánh tay cùng bắp chân giống như bạch ngọc từ trong vải rách vờn ra, mờ mờ phát ra sáng bóng nhẹ nhàng. Hoàn Ân cúi đầu xuống, tóc dài tán loạn cũng rủ xuống vài sợi ở trước ngực, cả hình ảnh ái muội đến câu hồn nhiếp phách, Dung Thành chỉ cảm thấy nhìn tiếp thì thật cần giữ không được. Người này trời sinh chính là tới dụ dỗ hắn rồi.

Dung Thành túm quá ngoại bào ném ở một bên, nhẹ nhàng mặc lên cho Hoàn Ân, mặc một nửa thấy lộ ra xương quai xanh, lại bỏ đi mặc lại một lần nữa. Thân thể của Hoàn Ân, nhưng hắn một chút cũng không muốn lộ cho người khác nhìn. Cũng may ngoại bào này của hắn phi thường lớn, Hoàn Ân bộ dáng cũng không cao, vừa vặn chỉ lộ ra mũi chân một chút. Dung Thành ôm Hoàn Ân đi xuống xe ngựa, Hoàn Ân vừa thấy thị vệ đứng hai bên, cực kỳ xấu hổ, lập tức đem mặt vùi vào trong ngực Dung Thành. Một đầu tóc dài mềm mại rơi thẳng đến đầu gối Dung Thành, thị vệ tại chỗ cơ hồ đều nhìn đến ngốc. Lúc này mới hai ngày, đã là lần thứ

hai chủ tử ôm người nọ tiến vào, ngày hôm qua coi như y quan chính tề, hôm nay này. Bọn họ mỗi lần đều đi ra ngoài làm gì a?

“Mất không nên nhìn loạn. Tự thủ bốn phận.” Tùy Nghị ở phía sau âm thầm nhắc nhở. Muốn bị bệ hạ móc mắt sao? Vậy người nhìn thêm mấy lần đi.

Cũng may Hoàn Ân nằm ở trong ngực Dung Thành, Dung Thành tâm tình rất tốt, chẳng muốn đi so đo, ôm người trực tiếp vào ôn tuyền trì ở trắc điện hành cung. Cho người lui ra ngoài rút đi ngoại bào bọc Hoàn Ân, đem y bỏ vào trong nước.

Nước suối ấm áp thậm chí có chút nóng bao phủ, tứ chi bách hài lập tức cũng thư thích thư giãn xuống.

Người nọ hình như cũng đang ở bên bờ cởi quần áo, tiết y tiết khố từng kiện bị ném xuống đất.

Hoàn Ân sợ tắm cùng với Dung thành, sợ sự tình sẽ lại phát triển tới hướng kia, y không nhìn được gương mặt, cũng vô ý thấy cái nơi dâng trào kia của Dung Thành, kích thích to lớn, Hoàn Ân bị làm cho sợ đến vội vàng cúi đầu, lỗ tai đỏ lên mặt nóng lên.

Làm sao có thể. Lớn như thế. Lúc trước căn bản chưa nhìn kỹ, vật như vậy, có thể. Đi vào trong thân thể của y? Đúng rồi. Lúc trước ngẩng ở trên người hắn trong xe ngựa y liền cảm nhận được. Người nọ một đường nhăn tới đây, hẳn là rất cực khổ đi.

Người nọ tính dục mạnh bao nhiêu, y so với ai khác đều rõ ràng.

(Vũ: Khụ, Ân ca giờ k phải lúc để khen cái ý của Dung ca to =))

Bên tai là thanh âm đập vào nước ào ào, nước gợn cũng từng trợn từng trợn nhộn nhạo tới, chỉ là như vậy, liền làm cho cả người y run rẩy.

Hoàn Ân không cách nào ức chế sợ hãi của mình, không nhìn được hướng phương hướng ngược lại lui đi, còn chưa lui được hai bước đã bị người nọ kéo vào trong ngực, dựa vào bên ao.

“Lại trốn tránh. Có tin tránh đem người trối lại hay không?”

Thắt lưng bị ôm lấy, cự vật nóng bỏng của người nọ liền chổng tại môn y, bừa bãi hôn vào bên cổ ẩm ướt, Hoàn Ân chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thở mạnh cũng không dám.

Bên tai là từng tiếng từng tiếng thở dốc nặng nề.”Hoàn Ân, tránh muốn ôm người, thế nào?”

“! Người không phải là hôm qua mới. Hôm qua mới.”

“Ngày hôm qua một chút không đủ.” Dục vọng đối với y tựa như động không đáy, mỗi lúc mỗi phân đều gia tăng, ngày hôm qua một chút căn bản không đủ lấp.

“Bệ hạ.” Hoàn Ân muốn cự tuyệt, nhưng trước mắt tự động hiện lên hình ảnh người nọ ngậm lấy tính khí của mình. Bộ dạng nhịu mày khó chịu, trên trán đều là mồ hôi.

Coi như là.Coi như là thù lao cho hấn.

Hoàn Ân giãy giụa gật đầu, nhưng không biết ở trong mắt đối phương mình cho phép cùng”Chính thức đón nhận hấn” không có gì khác biệt.

Dung Thành để y xoay người đối mặt mình, đưa tóc mai rũ xuống vén đến sau tai, nhẹ nhàng nâng lên cằm Hoàn Ân, men theo môi mút hôn một lúc lâu, mới đưa đầu lưỡi vào quấn giao.

Nụ hôn ôn nhu giống như xuân phong lướt qua, vừa mang theo mùi vị ngọt ngào. Hoàn Ân chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên như nhũn ra, cũng sắp say . Người nọ nhẹ nhàng nâng lên hai chân y vòng qua eo, lại nắm lấy hai cánh tay y vòng ở cổ. Bởi vì ở trong nước có sức nổi, không thì tư thế này một chết đi.

Ngón tay thăm dò vào, dòng nước ấm áp cũng tràn vô, từng đợt từng đợt đánh sâu vào nội bích nhạy cảm, Hoàn Ân bị kích thích đến run rẩy không ngừng. Bởi vì hôm qua mới làm hơn hai canh giờ, bí huyết cũng không thu được chặt, ba ngón tay đi vào một lát, liền khuếch trương không sai biệt lắm lui đi ra ngoài.

Tính khí cực nóng to và dài xâm nhập giữa hai chân, tiến đến cửa huyết của y qua lại ma sát. Hoàn Ân cả người tê dại, bí huyết không nghe sai sử co rút lại, giống như là khát vọng thứ gì đó tiến vào.

“Chuẩn bị xong chưa?” Tiếng nói khàn khàn của người nọ phía sau lưng kèn nén không được dục vọng mãnh liệt, ngay cả y cũng nghe ra được. Hoàn Ân không có cách nào nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng đem cằm đặt tại trên vai người nọ.

Dung Thành như là hiệu ám hiệu của Hoàn Ân, đỡ lấy tính khí thẳng tiến bí huyết giam cầm.

“Ô.”

Vật cứng cực nóng một tắc một tắc từ từ xâm nhập, nội bích bị căng lớn ra, mỗi một chỗ nếp gấp đều cảm thụ được thứ nóng hổi trướng ra . Dĩ vãng đều húc vào mà không báo trước, lần này hấn lại kéo dài quá trình như vậy. Hoàn Ân nằm ở trên vai Dung Thành từng ngậm từng ngậm thở, chỉ

cảm thấy huyết thái dương thành thích nhảy lên. Dị vật nơi phía sau kia thật sự là quá to lớn, y đâu có thể cảm giác được nhịp đập của mạch máu phía trên.

Bên này Dung Thành cũng là nhìn đến dị thường cực khổ. Hắn muốn cho Hoàn Ân một màn tình sự ôn nhu, bất đắc dĩ phải áp chế lấy tâm tình khẩn cấp hận không thể trực đảo hoàng long của mình.

Một khắc kia cự vật cuối cùng cũng hoàn toàn nhét vào, hai người đều thở phào một cái.

Mượn lấy nước ôn tuyền làm trơn, Dung Thành từ từ trừu động tính khí. Hoàn Ân ôm cổ Dung Thành, lúc lên lúc xuống, nhất phù nhất trăn, tiết tấu thư hoãn ôn hòa, nhưng lại không thiếu khoái cảm.

“Có thích trăn hay không?”

Tiếng nói trăn thấp của người nọ vang lên ở bên tai, giọng nói mơ hồ lại ôn hòa, tựa như dụ dỗ.

Hoàn Ân không muốn nói thích, nhưng lại không quyết tâm nói không thích, không thể làm gì khác hơn là lặng yên không nói.

“Trăn đang hỏi người nói. Có thích trăn hay không?”

Dung Thành hung hãn húc một cái, đổi lấy một tiếng thét kinh hãi của người trong ngực.

Hoàn Ân không có biện pháp, đành phải nhẹ nói: “Không. Không thích.”

“Ân? Không thích? Không thích trừu sáp chậm chạp như vậy sao? Vậy trăn vẫn là tới mạnh hơn chút.”

“Không! Không phải !” Hoàn Ân vội vàng lắc đầu. Một đầu tóc dài đen nhánh lập tức đong đưa ở trong nước giống như cái quạt.

“Vậy chính là thích ?”

. loại lý luận của người này là cường đạo!

“Không nói lời nào chính là chấp nhận?”

Thôi thôi, tùy tiện hắn nói đi, dù sao mình cũng không có chính miện thừa nhận.

Hoàn Ân quay đầu đi không để ý tới, Dung Thành cũng không thuận theo buông tha, bỏ một tay ra nắm cầm của y, để sát vào chóp mũi, tại trên đầu mũi khéo léo của y đụng đụng.

Động tác thân mật giống như người yêu, làm cho Hoàn Ân nhất thời đỏ bừng mặt, trong lòng nhưng không cách nào không chế nảy lên ngọt ngào. Y trái nghiêng mắt nhìn phải liếc hờ hững, gương mặt thử dò xét nhìn

thoáng qua Dung Thành, chỉ nhìn một cái, đã bị ánh mắt sâu trậ̀n chậ́n
động đến hoảng hốt. Thâm tình mãnh liệt, ái ý bá đạo, hội tụ ở đáy mắt
giống như đậ̀n sâu, muốn đem y hút vào, vạn kiếp bất phục.

Y rất sợ.

Y sợ người nọ thật yêu mình.

Y càng sợ mình sẽ yêu hắn.

Loading...

Chương 55: Triền Miên

Chương trước: **Chương 54: Triền Miên**

Hoàn Ân sợ tầm mắt không biết nên nhìn vào đâu, Dung Thành hôn sâu xuống.

Bàn tay to phía sau lưng thật sâu đưa người giam cầm ở trong ngực, như tiêm nhay cảm chống đỡ tại bộ ngực người nọ, mỗi một tắc da thịt đầu đề lên nhau, như muốn dính lại nhau. Bên tai là tiếng trái tim hai người thẳng thẩn vang lên, cùng với tiếng nước chảy tiếng nước bọt nuốt xuống.

Nóng quá thật là loạn. Y nóng muốn hôn mê.

Động tác của Dung Thành càng lúc càng nhanh, càng ngày càng hung, từ trên xe ngựa đến bây giờ, có thể nhìn đến lúc này, đã là cực hạn, mới vừa bộ dạng xấu hổ của Hoàn Ân, lại càng thúc dục đến không lờ

“Ồ. Bệ hạ. A!”

Cực vật trong cự thể nhột nhột thối lui khỏi, sau đó một mãnh lực húc vào, Hoàn Ân bị húc đến nảy lên lại hạ xuống, vô hình trung đem cự vật kia nuốt như sâu hơn. Nội bích tự động tự phát co rút lại, xoa lấy mặt ngoài gấp gành của cự vật. Dung Thành bị xoắn đến cơ hồ muốn nổi điên, kèn nén không được nhanh chóng dứt vào , hoàn toàn phá vỡ tiết tấu thư hoãn vừa rồi.

Chỉ có thân thể của Hoàn Ân, có thể làm cho hắn như si như cu cũng như thế, mỗi lần đều nghĩ qua muốn giữ vững thanh tĩnh, muốn tiết chế, nhưng mỗi lần đều làm đến đoạn giữa liền hoàn toàn điên lên.

“Bệ hạ. Chậm. Bệ hạ! A!”

Hoàn Ân hàm chứa nước mắt cầu xin tha thứ, lại bị Dung Thành chặn đôi môi lại, ngay cả hôn cũng muốn bị hút đi. Hai tay vuốt ve lưng tung ở sau lưng, như muốn đem cả người cũng khảm vào trong thịt.

“Người có phải. Hạ cổ gì cho trẫm hay không? Có phải không?”

“Ta không có. Không có.”

“Không có? Vậy sao trẫm có thể mê luyện người như vậy? Ân?”

Mê luyện đến hận không được mỗi thời mỗi khắc đem y phụng trong lòng,

mê luyện đến hận không thể móc ra trái tim cho y nhìn, khiến y cười một tiếng.

“Ta không biết. Ta không biết.” Hoàn Ân khóc lắc đầu.

Tính khí nhanh chóng ma sát ở nội bích, khoái cảm từng đợt từng đợt hướng tứ chi bách hài khuếch tán, y ở trong ngực Dung thành cơ hồ co rút.

“Bệ hạ. Tha ta. Bệ hạ. A a a!”

Gào thét đáng thương chỉ làm cho Dung Thành càng thêm mất lý trí, một đôi bàn tay chụp ở trên mông trắng, móng tay hăm sâu vào trong thịt, chọt hướng hai bên đẩy ra, tính khí đi đến bên trong thật sâu xỏ xuyên, cơ hồ ngay cả hai cái túi cũng muốn chen vào.

Hoàn Ân làm sao tiếp nhận được. Ngọc hành một mực ma sát ở bụng Dung thành, đã sớm bắn ra bên cạnh, bị đỉnh nhập hung ác như thế, liên lập tức cần giữ không được tiết ra ngoài, phía sau một trận co rút nhanh, xoắn đến mắt Dung Thành đầu đỏ. Mấy cái trườ động không muốn sống, theo đó xuất tại trong cơ thể Hoàn Ân, cơ hồ cắn nát một ngụm ngân nha.

“Nếu như người là holly tinh, ngày ngày hút nguyên khí của trẫm như thế, đã sớm tu thành tiên.” =]]

Hoàn Ân từng ngụm từng ngụm thở, một câu nói đầu nói không ra, chỉ có thể miễn cưỡng lắc đầu.

“Lắc đầu cái gì? Dem trẫm mê thành như vậy, trẫm hiện tại trừ người ra ai cũng không muốn, nhìn thấy người đã muốn ôm người, làm người ngất đi, chẳng lẽ người còn không phải là holly tinh?”

“Hỗn Hỗn đản” Thế nhưng dùng holly tinh mà nói y.

“Còn khí lực mắng trẫm?”

Dung Thành rút ra tính khí, hai cánh tay mở ra, ôm lấy Hoàn Ân ven theo bờ trên bậc thềm ngọc, tùy ý đem áo bào trải trên mặt đất, đem Hoàn Ân đặt ở trên.

Hoàn Ân mới vừa tiết ra một lần, cả người không còn chút sức lực nào, nằm trên mặt đất vừa động cũng không có thể động. Tóc dài tản mát trên đất, bộ ngực theo hô hấp kịch liệt phập phồng, nhũ tiêm phần hông còn mang theo giọt nước, Hai chân bởi vì mới vừa vặn vòng lấy thắt lưng Dung Thành, khe hở ra chưa khép lại, cửa u huyết tùy theo hô hấp khe hở đóng, dịch trắng còn sót lại mơ hồ tràn ra, trong mắt còn hàm chứa nước mắt, tư thế đáng thương như vậy không có chút nào giữ lại mặt người hưởng dụng, thấy vậy Dung Thành huyết mạch căng phồng, mắt đỏ lên.

“Người nếu là h ồly tinh, trăm cho dù bị người hút khô nguyên khí cũng cam nguyện.”

Hắn là Thương Trụ Vương, y chính là Tô Đát Kỷ. (Dung ca so sánh hay a =]])

Hắn là Chu U Vương, y chính là Bao Tự.

Dung Thành đem hai chân Hoàn Ân cong ở trước ngực, hung hăng đâm vào.

Nội bích mi ền mại như có ý thức quấn lại, hấp thụ thật chặt đ òvật to dài cực nóng. Rên rỉ vừa ngọt nị vừa đau đớn quanh quẩn ở bên tai, làm cho lý trí Dung Thành hoàn toàn nát bấy.

Chỉ muốn càng sâu một chút, sâu hơn một chút, chôn ở trong thân thể Hoàn Ân, hợp hai làm một.

Hoàn Ân trờ rên rỉ, căn bản phát không ra thanh âm nào khác, chỉ cảm thấy nơi t ầm mắt có thể đạt được càng ngày càng mơ h ồ, ngay cả phía bên trong cung điện tựa h ồcũng ở lay động. Giác quan hoàn toàn bãi công, chỉ còn lại có khoái cảm, bản năng truy đuổi khoái cảm.

Có lẽ. Trong lòng còn chưa yêu hắn, thân thể cũng sớm đã thuộc về hắn.Y như vậy, không cách nào ôm nữ nhân, mà nam nhân. Trừ trước mặt bạo quân mạnh mẽ đoạt lấy y, y còn có thể có thể tiếp nhận người khác sao?

Người nọ cúi người thô bạo hôn y, Hoàn Ân chỉ cảm thấy cả người đều muốn bị hơi thở của hắn ăn mòn, sa vào không dứt được.

Bên này Dung Thành đã sớm mất đi lý trí, trước mắt chỉ có khuôn mặt rõ ràng chỉ có thể coi là thanh tú, trong mắt hắn nhưng lại nghiêm nhiên câu h ồn nhiếp phách. Tư thái nào cũng là dụ dỗ hắn. Vô luận là cắn chặt môi dưới cũng tốt, khẽ thở dốc cũng tốt, chịu không được quay đầu đi cũng tốt, lấy tay che miệng cũng tốt. Thậm chí ngay cả nức nở cũng là câu dẫn. =]]

Trên người trên lưng m ồhôi đ ầm ã, huyết thái dương nổi lên gân xanh dữ dội. Chỉ có ôm y, mới có cảm giác giống như đánh một cuộc đại chiến như vậy.

“Có thích trăm hay không?”

Hoàn Ân ô ô lắc đầu, lập tức bị trừng phạt trườ sấp ngoan lệ, thiếu chút nữa ngất đi.

“Nói thích trăm.”

“.....” Hoàn Ân bị húc đến căn bản nói không ra lời, mở miệng ngay cả rên rỉ cũng đứt quãng.

Dung Thành thở gấp khí thô dừng lại, có chút không kiên nhẫn thúc giục:

“Nói a! Nói thích lắm.”

Hoàn Ân hàm chứa nước mắt lắc đầu. Đây đã là lần ranh cuối cùng của y.

“..... Người là của ta.”

Tiết tấu xuyên qua giống như thả chậm, Dung Thành nói cũng chậm chạp dị thường, tiếng vang trền trền giống như từ bốn phương tám hướng vây tới đây, quanh quẩn ở bên tai Hoàn Ân, làm cho đầu óc vốn không thanh tỉnh lắm của y càng thêm hỗn loạn.

?

“Bất kể người có thích ta hay không, người cũng là của ta! Là của mình ta!”

Hắn là lấy thân phận một người đàn ông tuyên thệ, không phải là hoàng đế. Từ Bàn Cổ* khai thiên lập địa đến cuối , từ Bích Lạc đến Hoàng Tuyền, người này vĩnh viễn là của hắn. Dù cho có nát bể, cốt huyết đầu là của hắn.

* Bàn Cổ (nhân vật khai thiên lập địa trong truyện thần thoại Trung Quốc)

Dung Thành chợt tăng nhanh trừu sấp, ngay ngắn rút ra vừa thô bạo đâm vào, my thịt bị mang đi ra lại chen đi vào, cả trắc điện hoàn toàn bị tiếng thở dốc cùng tiếng thân thể va chạm tràn đầy. Hạ thể của Hoàn Ân nát bét, trên mông đùi tất cả đầu là chất lỏng bạch trọc, Dung Thành thấy vậy thần kinh trực tiếp sụp đổ.

Hoàn Ân tối hôm qua mới bị giằng co một đêm, còn chưa nghỉ ngơi tốt, thể nào nhận được cường triền mãnh liệt lần này, qua nhiều lần xô xuyên không biết tiết chế dần dần lâm vào nửa hôn mê.

Bên tai là tiếng thì thào “Người là của ta” , cuối cùng cũng trong cơ thể như bị bỏng, hôn mê bất tỉnh.

Loading...

Chương 56: Tỉnh Lại Mộng Đẹp

Chương trước: **Chương 55: Triền Miên**

Thời gian nghỉ ngơi này Dung Thành ước chừng trôi qua thoải mái nhất. Mang theo Hoàn Ân đến bãi săn Kinh Giao, liên lấy có vây săn, vẫn chưa hẫ cung. Ở Kinh Giao hành cung vừa không cần gấp gáp phê tấu chương, mỗi ngày chính là ôm Hoàn Ân tỉnh lại, nhìn chăm chú ăn một ngày ba bữa, có khi dẫn y đi ra ngoài cưỡi ngựa bắn tên, có khi nhìn y viết chữ đánh đàn, có khi bị y thúc giục phê tấu chương, thời gian còn dư lại, chính là hưởng dụng “có tiết chế”.

Hồ Thiên hồ địa, quả thực không muốn trở về làm đờbỏ hoàng đế nữa. Không trách được trong lịch sử những hôn quân kia suốt ngày trà trộn hậu cung không thượng triều, thì ra cảm giác cùng người yêu quấn lấy nhau tuyệt đẹp như thế, sung sướng hơn thần tiên.

Hoàn Ân không biết tại sao cũng không có nhiều cự tuyệt.

Ở Kinh Giao hành cung này giống như thoát khỏi thân phận lúc đầu, cuộc sống ban sơ, hẳn không phải là hoàng đế, y cũng không phải là chất tử.

Chẳng qua là quan hệ đơn giản là yêu cùng được yêu.

Ước chừng là y biết, chờ trở về Ung Kinh trong cung, tất cả cũng sẽ trở lại bộ dáng lúc trước. Cho nên hiện tại tạm thời phóng túng, coi như là, đáp lại tình cảm mãnh liệt của người nọ đi. Cách chiến tranh kết thúc hẳn là cũng không xa.

Song ai cũng không có ngờ tới, kết thúc nhanh như vậy.

Từ hành cung trở về Ung Kinh, Dung Thành lại mạnh mẽ giằng co Hoàn Ân một đêm, ngày thứ hai mới hài lòng thượng triều.

Ông trời như muốn cho hẳn phần vui vẻ này giống như “dệt hoa trên gấm”, vừa mới bắt đầu thượng triều, Binh bộ Thượng thư liên bước ra khỏi hàng phía trước, khom người cúi thật sâu, khoe mắt đuôi lông mày đầu là vui mừng.

“Bệ hạ năm nay trải qua tốt?”

Dung Thành nâng cằm, ý do vị tấn nói: “Tương đối tuyệt đẹp. Không biết ái khanh như thế nào?”

“Thần cũng trải qua không tệ. Trước mắt, thần có một tin tức tốt muốn nói cho bệ hạ.”

“Nga?” Dung Thành tới hứng thú, đứng dậy.

“Thần hôm qua nhận được Trình Văn Viễn tướng quân cấp báo, bởi vì lương thảo cung ứng đầy đủ, quân ta tinh thần đại chấn, đã nhất cổ tác khí thu phục yếu địa Thiên Hải quan của hai nước biên giới.

Bách Linh đại thế đã mất, ký kết hiệp ước ngưng chiến, trong ít ngày nữa quân ta cũng lên đường rút quân.”

Tin tức này vừa truyền tới, triều đình lập tức nổ oa, triều thần áp không được vui sướng bàn luận xôn xao, cùng Cao Hướng thu phục Vân Trung Quận hôm đó giống nhau. Người Thường Vân, quốc gia thái bình dài lâu, quân đội hao mòn. Cuộc sống an nhàn trôi qua, lực chiến đấu dĩ nhiên là giảm xuống. Mà quân đội Tuyên Hướng hai lần biên cảnh đại thắng, không thể nghi ngờ chứng minh thực lực quân đội Tuyên Hướng, văn võ bá quan trong lòng cũng càng thêm cổ vũ mong muốn âm thầm của Dung Thành là “Nhất thống thiên hạ” .

Nhưng tin tức này đối với Dung Thành mà nói, quả thực là không xong. Hắn nhăn lại lông mày, còn chưa nghĩ ra nói cái gì, Lễ bộ Thượng thư lại bước ra khỏi hàng, bái một cái nói: “Thần cũng có tin tức tốt muốn nói cho bệ hạ.”

“Nói.” Tin tức tốt? Đùng cùng Binh bộ Thượng thư giống nhau.

“Yến Tộc kỳ vọng cùng bệ hạ ký kết hiệp nghị hòa bình ngưng chiến cùng hữu hảo thông thương, Yến Tộc thái tử đã qua Hà Tây, ít ngày nữa sẽ đến Ung Kinh.”

“Bệ hạ, đầu năm nay chính là hai tin tức thật tốt, này thật là đi ầm lành hiện ra a!” Một cựu thần đã kích động lên.

Tin tức của người thứ hai đối với Dung Thành nói không tốt cũng không xấu, hắn không có cảm giác gì, còn có chút lười hao tâm tốn sức đi đón đờ bỏ Yến thái tử. Nhưng đối với cái thứ nhất, hắn là hết sức mất hứng. Kim loan ngẩng xuống văn võ bá quan lú lú, hắn chẳng qua là chống đầu không nói một lời. Quần thần kích động một lúc lâu, chợt thấy vạn tuế gia không có lên tiếng, mới từ từ an tĩnh lại.

“Bệ hạ?” Binh bộ Thượng thư thử dò xét kêu một tiếng.

“Còn người nào có việc khởi tấu không?”

Triều thần hai mặt nhìn nhau, cảm thấy không khí tựa hồ không được tốt.

Tin tức của hai người này thật tốt, không thấy bệ hạ cao hứng, ngược lại là

hé ra mặt đen. Đây là chuyện gì?

Dung Thành thấy không ai bước ra khỏi hàng, đứng lên nói: “Nếu không có chuyện quan trọng, hôm nay liền bãi tri ầu.” Dứt lời phẩy tay áo bỏ đi.

“Ồi. Hôm nay bệ hạ xảy ra chuyện gì?”

“Ai biết. Ai, hạ tri ầu đi uống rượu.”

* * *

Lưu Kỳ bắt tay đứng ở một bên thờ mạnh cũng không dám .

Lúc bệ hạ thượng tri ầu rõ ràng còn rất cao hứng, vẻ mặt thỏa mãn, hạ tri ầu trở về Dưỡng Tâm điện vẫn đen mặt, cũng không có ng ỡ xuống phê tấu chương, liền đứng ở bên cạnh bàn.

Trong Dưỡng Tâm điện yên tĩnh bỗng nhiên “R ầm” một tiếng, một bàn tấu chương đầu bị Dung Thành hất xuống trên mặt đất. Có chút rơi lả tả ra, bên trong lộ ra chữ nhỏ Hoàn Ân tinh tể viết.

Lưu Kỳ hầu hạ Dung Thành nhiều năm như thế, nhìn thấy trận này, muốn đi thu thập lại không dám vọng động, cũng không dám nói chuyện.

Qua nhất thời nửa khắc, mới nghe thấy Dung Thành cơ hồ là nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Lưu Kỳ. Tới đây đem tấu chương nhặt lên.”

Cái gì đi ền lành hiện ra, cái gì tin tức tốt, đều là chó má!

Mới từ Kinh Giao hành cung sảng khoái trở lại, liền thu đến tin tức thối nát như thế, Trình Văn Viễn người không dám ở bên kia đánh trận nhiều thêm mấy tháng nữa sao? Nhanh chóng trở lại như thế?

Tin tức này tới thật “Kịp thời” .

Hắn mới tân tân khổ khổ đem không khí giữa hai người b ồi dưỡng, mới có chút bộ dạng của tình nhân, trận chiến này liền đánh xong! Tâm tính kia của Hoàn Ân hắn còn không biết? Sợ rằng quân đội hải hoàn còn chưa qua biên giới y liền nhanh chóng phải đi về ỉ, cũng luôn không nguyện ý ngốc ở đây nhiều hơn ! Hắn tự hỏi không cái lực hấp dẫn nào có thể làm cho Hoàn Ân tự nguyện lưu lại.

Chẳng lẽ là lúc trước hắn phong lưu quá nhiều nên báo ứng? !

Trong lòng nổi giận, nhìn Lưu Kỳ thu thập tấu chương run rẩy bộ dáng cọ cọ chít chít cũng muốn tức giận lây.”Khỏi nhặt đầu vút chỗ ấy đi.”

“ Dạ.”

“Đi, đem tất cả nho sinh của Thái Học kêu đến cho trẫm. Lập tức.”

“Nô tài tuân chỉ.”

Một nén nhang sau, hai mươi mấy vị nho sinh ở Thái Học tại chức đầu đến Dưỡng Tâm điện. Bình thường hoàng đế không dùng nho sinh, nho sinh

đầu ở Thái Học dạy thư hoặc là chép sách. Lúc này lần đầu tiên được hoàng đế triệu kiến, còn tưởng rằng ra đại sự gì.

Dung Thành ngẩng ở kim loan, tay chống đầu, mặt hoàn toàn bị bàn tay che, nhìn qua hết sức tối tăm.

“Nhìn thấy tấu chương rơi ở trên mặt đất chưa? Mỗi người nhặt một quyển.”

“Dạ. . . .”

Vạn tuế gia rõ ràng đang giận trút giận, hai mươi mấy người nho sinh một câu không dám nói, cúi xuống mỗi người nhặt được một quyển tấu chương, nâng ở trên tay.

“Nhìn thấy chữ nhỏ trả lời chưa?”

“Hồi bệ hạ, nhìn thấy.”

Dung Thành đưa tay quăng một trang giấy, nhẹ bay bay rơi trên mặt đất, nói: “Bắt chước thể chữ này, đem tấu chương này sao chép một lần cho trẫm.”

Các nho sinh lá gan lớn nhất nhặt lên giấy tuyên thành, nhìn lướt qua, lập tức cả kinh ngây người.

Loading...

Chương 57: Đánh Cuộc

Chương trước: **Chương 56: Tỉnh Lại Mộng Đẹp**

“Phụ hoàng, hoàng huynh:

Tiểu Ân hướng phụ hoàng, hoàng huynh vấn an, hướng các ca ca vấn an. Kinh tất liên hiệp quân thế như chẻ tre, đã thu phục Thiên Hải quan, Tiểu Ân đang ở Ung Kinh, chỉ hận không thể cùng phụ hoàng các ca ca một đạo ăn mừng, chỉ có thể xa xa phát tới chúc mừng. Chiến tranh hao tổn tinh thần, hi vọng trải qua lần chiến dịch này, phụ hoàng cùng hoàng huynh có thể yên lòng nhiều hơn nghỉ ngơi, dân chúng cũng có thể nghỉ ngơi lấy lại sức.

Mấy ngày tới nay, Tiểu Ân ở Tuyên Hưởng biết được rất nhiều phong thổ cùng chế độ tiên tiến, Tuyên Hưởng văn hóa phong phú, Tiểu Ân tự hỏi chưa nắm giữ một phần vạn trong đó. Hoàng đế bệ hạ cũng đối với Tiểu Ân có nhiều trợ giúp. Nếu ngàn dặm xa xôi tới chỗ này, Tiểu Ân muốn ở đây thêm mấy ngày, học thêm chút ít chuyện cũ lại trở về Nguyệt tộc, mong phụ hoàng hoàng huynh lượng giải.

Tiểu Ân ở phương xa tư niệm các người. Bảo trọng.

Hoàn Ân kính thượng

Ngày hai mươi tháng một năm thứ bốn.

Thái Học nho sinh coi như là nhìn hiểu, đây là hoàng đế bệ hạ dấu điểm người để cho bọn họ bắt chước thể chữ của Nguyệt tộc vương tử viết thư đây. Người ta là vì mượn binh đến làm chất tử, lúc này chiến tranh cũng kết thúc, tự mình giam giữ vương tử nước khác, tương lai bị phát hiện phiên toái có thể to lắm.

“Bệ hạ. Này.”

“Này cái gì.” Thanh âm Dung Thành muốn bao nhiêu lạnh có bấy nhiêu lạnh, Lưu Kỳ đứng ở một bên sinh sinh rung mình một cái.”Sao vậy, các người suốt ngày chép sách, ngay cả bắt chước thể chữ cũng không được?”

“Bệ hạ.” Nho sinh cần lấy giấy viết thư đựng ngã trên mặt đất, “Tự mình giam giữ vương tử nước khác, là chuyện lớn liên quan đến hai nước bang giao, mong bệ hạ nghĩ lại a!”

“Nghĩ lại?” Cái gì Thái Học toan hủ nho sinh cũng giống như những cự thần này, động một tí để cho hắn nghĩ lại, Dung Thành lạnh lùng cười một tiếng: “Người chép hay không chép?”

“Bệ hạ.”

“Trẫm li ền hỏi người một câu, người trả lời ‘ chép ‘ hay ‘ không chép ’ .”

Màn này, chỉ cần một chữ “Không”Chỉ sợ li ền kéo ra ngoài rơi đầu, nho sinh chỉ là tiểu quan, kiếm chút cơm ăn mà thôi, nào dám nói thêm nữa, đầu ép xuống đất, thanh âm đầu có chút run rẩy: “Chép.”

“Vậy thì tốt, trẫm không thúc dục các người, thư cho các người trong vòng bảy ngày chép tốt cho trẫm. Trẫm chỉ có một yêu cầu: giống. Không đạt tới trình độ lấy giả đánh tráo,đừng đưa cho trẫm nhìn.Phong thư phải càng giống phần trả lời trong tấu chương không giảm bớt . Đầu nghe rõ chưa?”

“Rõ.”

“Giữ kín cho trẫm, nếu các người giữ không được, trẫm có thể giữ giúp các người.” Ngụ ý, tiết lộ nhỏ tí tạo kết quả chính là cắt đầu lưỡi.

Bên dưới lập tức trẫm miệng một lời: “Vi thần không dám tiết lộ nửa câu.”

“Biết là tốt rồi, đi xuống đi.”

Dung Thành không nhẫn nại vung tay lên, hai mươi mấy người nho sinh vội vàng vừa lau mồ hôi vừa đi ra ngoài. Dưỡng Tâm điện nghiêm nhiên thành Diêm La Địa Ngục,nán lại nhiều hơn chốc lát cũng muốn giảm tuổi thọ.

Trải qua như thế lần qua lần lại, Lưu Kỳ rất nhanh đoán được là chuyện gì. Chỉ sợ là trận chiến đánh xong, tiểu vương tử phải đi về bệ hạ không muốn, thế là suy nghĩ ám chiêu như thế đem người lưu lại. Hắn cũng nhìn ở trong mắt, hành cung vài ngày như thế, hai vị chủ tử (chủ yếu là bệ hạ) quả thực lâm vào bế tắc không nhở ra được, ở trước mặt tiểu vương tử li ền thay đổi thành người khác. Thời điểm đang như keo như sơn tiểu vương tử phải đi, thật sự là trời không làm đẹp. Nhưng ám chiêu này của bệ hạ cũng thật sự không phải là biện pháp tốt, đừng nói ngăn không ngăn được miệng lưỡi, chuyện này tiểu vương tử một khi trở về nước nhất định bại lộ, đến lúc đó đừng nói hai nước quan hệ sẽ phải chịu ảnh hưởng gì, lấy tâm ý tiểu vương tử này, sợ rằng khó có thể tha thứ bệ hạ.

Lưu Kỳ trái lo phải nghĩ, vẫn là không nhịn được mở miệng: “Bệ hạ.”

“Nói.”

“Lão nô vẫn là cảm giác, cách làm này của ngài Có chút thiếu thỏa đáng a. . . . Ngài làm như vậy, điện hạ sớm muộn sẽ biết, theo lão nô nhìn, ngài còn không bằng trực tiếp nói cho điện hạ, điện hạ nếu là tâm tình tốt , có lẽ còn nguyện ý lưu lại.”

Ánh mắt Dung Thành nhìn thẳng phía trước, định ở trong không khí trống không. “Trẫm không đánh cuộc được.”

“Bệ hạ.”

“Người nói cái khả năng kia là sỗ lễ. Y sẽ không nguyện ý lưu lại .” Y đối với hắn có mấy phần tình cảm, hắn biết rất rõ. Thay vì đánh cuộc y nguyện ý lưu lại, không bằng trước lưu lại y, làm cho y yêu mình, lại để y trở về, như vậy phần thắng lớn. Bất quá, cũng lớn hơn không được bao nhiêu. Thật ra thì nghĩ như thế nhiều cũng là không tốt, hắn chính là không để cho y rời đi, liền đơn giản như thế. Những khác cũng là vì khiến cho quyết định của mình lộ ra vẻ hợp lý mà tìm cớ.

Thấy Lưu Kỳ tựa hồ còn định nói, Dung Thành không nhịn được khoát tay áo: “Được rồi, người chớ nhiều lời, chuyện này trẫm tự có chủ ý. Truyền khẩu dụ trẫm, tất cả thái giám thị vệ cung nữ ở hậu cung, nghiêm cấm đàm luận chuyện thắng lợi về Bách Linh. Người nói cho bọn hắn biết, không quản được miệng, trẫm sẽ tới giúp bọn hắn quản.”

“Nô tài tuân chỉ. Nhưng bệ hạ. Quý phi nương nương cùng thái hậu nương nương bên kia.”

“Hoàn Ân ở tại Trường Nhạc cung, các nàng sẽ không tới tìm. Người gần đây trông kỹ Hoàn Ân cho trẫm, đừng để y tiếp xúc đến các nàng. Nếu như các nàng dám cùng Hoàn Ân nói chuyện, nhanh sai người tới thông báo trẫm.”

“Nô tài tuân chỉ.”

Lưu Kỳ lắc lắc đầu lui xuống. Chuyện như vậy, có thể lừa gạt được nhất thời lừa không được cả đời, cuối cùng cũng là chuyện đâm xuyên náo lớn, không thu được trận.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

* * *

“Bệ hạ. Người xảy ra chuyện gì?” Hoàn Ân cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng hỏi.

Không biết xảy ra chuyện gì, người nọ từ lúc trở về Trường Nhạc cung liền một bộ dạng ưu sầu. Thời điểm mặc quần áo cho y vẫn không nói lời nào, động tác thật giống như tỉ mỉ hơn so với ngày thường, mỗi khi mặc

một bộ phục cũng tinh tế mà đem mỗi nơi nếp gấp san bằng, ng ỡ xồm dưới y phục lấy tay để ý tốt, ngay cả rửa mặt cũng là tự mình làm. Được hoàng đế h ầu hạ như vậy , Hoàn Ân đầu có chút sợ. Nói nhiều lần”Không cần” cũng bị người nọ không nhìn thẳng.

Như vậy rõ ràng là không thích hợp vẫn kéo dài đến dùng bữa, dĩ vãng người nọ thỉnh thoảng trêu chọc, hôm nay thì vẫn nhìn chăm chăm y cho y ăn nhiều thịt, Lưu Kỳ đứng ở một bên vẻ mặt cổ quái. Không khí như thế bị đè nén, một bữa cơm này y ăn thật không biết vị. Đến dùng xong cơm cuối cùng cũng không nhin được mở miệng hỏi.

“Không có gì.” Dung Thành thản nhiên nói, cần lấy khăn vải ướt lau lau khóe miệng của y, sau đó đưa y ôm vào trong ngực, không nhìn một đám thái giám cung nữ đang đứng,cái hôn sâu li ền hạ xuống, cánh tay buộc chặt, Hoàn Ân ở trong ngực hấn cơ h ồkhông cách nào hô hấp.

“Bệ hạ.”

“Mấy ngày gần đây trẫm có chuyện quan trọng, người tạm thời không cần theo trẫm tới Dưỡng Tâm điện phê tấu chương.”

“A. ?”

Loading...

Chương 58: Rục Rịch Bất An

Chương trước: **Chương 57: Đánh Cuộc**

Hoàn Ân nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Giúp hắn phê tấu chương lâu như thế, bỗng nhiên lại không cần hỗ trợ, lại có nhiều tia mất mát không hiểu. Đại khái là quá quen thôi.

Thật ra thì không giúp hắn phê tấu chương cũng tốt, mình nhiều ra rất nhiều thời gian, hắn tùy thời tùy chỗ đùa giỡn làm thời gian của mình cũng giảm bớt thật lớn. Tính toán lại, là mình có lời. Hoàn Ân an ủi mình như thế, giống như trong lòng dễ chịu một chút, nhưng chút này như có như không cảm giác mất mát nhưng sao cũng áp không xuống.

“Không nên suy nghĩ nhiều.” Dung Thành đem tóc của y vén lên sau tai, “Có ít tấu chương người xem có lẽ không quá cao hứng, cho nên sẽ không xem.”

Có ít tấu chương? Chẳng lẽ là kết tội y, nói hắn dụ dỗ thị chủ, ý đồ đánh cắp tấu chương cơ mật của Tuyên Hưởng? Cũng đúng, hắn phê tấu chương trước kia thấy qua, là mấy cựu thần trong triều, thường xuyên đến Dưỡng Tâm điện thượng tấu, nhìn thấy y thay Dung Thành phê tấu chương, bắt đầu chưa nói cái gì, sau khi nửa tháng mấy người liên hiệp viết phân tấu chương khuyên nhủ Dung Thành. Lúc ấy y vẫn là đọc từng chữ từng câu, lúc đọc đến “Dụ dỗ thị chủ, dâm loạn hậu cung”, Dung Thành trực tiếp đoạt tấu chương ném xuống, để cho Lưu Kỳ lược về rồi tức giận tự tay viết sáu chữ to: “Không nhọc ái khanh lo lắng.” Thế chữ viết ngoáy cực kỳ, có thể thấy được là động chân hỏa. Sau khi mấy vị cựu thần này tới Dưỡng Tâm điện thượng tấu, thấy Hoàn Ân vẫn là kiên trì ngồi ở ngự tọa thay Dung Thành phê tấu chương, thức thời không nói thêm lời. Như vậy hết năm, bọn họ ngóc đầu trở lại sao?

“Thật ra thì trước kia thấy qua. Cũng không có gì.”

“Không có chuyện gì. Gần đây mấy ngày người liền ở trong cung nghỉ ngơi đi, ở hành cung hắn là đem người hành hạ hồng rỗi.”

Dung Thành vừa nói cái này, Hoàn Ân liền không có biện pháp ức chế đỏ mặt. Ở hành cung chỉ có thể dùng “Điên loạn đảo phượng” để hình dung. Không có phê tấu chương không có ước thúc không có quy củ, Dung

Thành tùy thời tùy chỗ đâu có thể động dục. Y thể lực cực kỳ tiêu hao , mỗi ngày đầu mệt mỗi mệt mỗi rã rời, nhưng người nọ giống như làm bằng sắt, mỗi ngày mỗi đêm c ầu hoan. Tối hôm qua làm đến sau nửa đêm, đến bây giờ phía sau y vẫn còn đau

“VẬY NGƯỜI CÓ THỂ GỌI MỘT NGƯỜI BẰNG HỮU CỦA TA TIẾN ĐẾN THĂM TA KHÔNG?”

“BẰNG HỮU, BẰNG HỮU NÀO?”

Nói đến đoạn này hai người nhận thức chuyện cũ, Hoàn Ân trong lòng vẫn là có chút khó chịu: “Hắn là nhạc công ở Di Phương các, gọi Mục Thiếu Y.” Y sở dĩ bị Dung Thành cường bạo, cũng là bởi vì đến Di Phương các thăm Mục Thiếu Y. Mục Thiếu Y là hoàn toàn vô tội , y hẳn sẽ không giận chó đánh mèo Mục Thiếu Y. Y chẳng qua là cảm thấy mình vận mệnh bất hạnh. Sau khi Lộng Ngọc chết, y không có ai có thể nói chuyện cùng. Lúc trước vẫn muốn thấy Mục Thiếu Y, cũng không có ở trước mặt Dung Thành đề cập tới. Hiện tại quan hệ chuyển biến tốt đẹp, người nọ đối với mình cơ h ồ là muốn gì được đó, yêu c ầu nhỏ này của y hẳn là đáp ứng đi. Lâu không gặp hắn như vậy, cũng không biết hắn có tốt không.

Thấy th ần tình Dung Thành không tự nhiên lắm, Hoàn Ân lại b ổ ã thêm một câu: “Chính là xế chi ầu theo ta trò chuyện mà thôi.”

Trò chuyện là không có gì, nhưng vạn nhất đem tin tức chiến tranh kết thúc nói ra thì làm sao? “Này. Để cho trầm suy nghĩ .”

Hoàn Ân có chút thất vọng cúi đầu. Đối với hoàng đế mà nói, triệu nhạc công vào cung chỉ cần một câu, y không biết người nọ đang suy nghĩ gì. Ánh mắt Hoàn Ân ảm đạm xuống thoáng cái đâm vào Dung Thành. Chủ ý của hắn là muốn đem Hoàn Ân lưu lại, dĩ nhiên muốn tận lực mọi chuyện thuận theo Hoàn Ân. Muốn đem Mục Thiếu Y lộng tiến vào không phải khó khăn, nhưng muốn phòng hắn nói cho Hoàn Ân chiến tranh kết thúc sẽ không dễ dàng. Thật là phi ền toái a.

“CHUYỆN NÀY TRẦM SẼ LƯU TÂM. Ân?”

“Ân.”

Xế chi ầu Hoàn Ân ở trong Trường Nhạc cung xem sách một lát cảm thấy có chút bức mình, li ền choàng áo lông h ồ trắng muốn đi ra ngoài một chút. Lưu Kỳ không có theo Dung Thành đi Dưỡng Tâm điện, đang đứng ở cửa, vừa nhìn y muốn ra khỏi cửa, vội vàng ngăn cản hỏi: “Điện hạ đi nơi nào?”

“Ngự hoa viên.”

“Lão nô theo ngài cùng đi.” Thấy Hoàn Ân chút nghi ngờ, Lưu Kỳ vội vàng bổ sung một câu: “Điện hạ nếu là thiếu cọng tóc, bệ hạ đâu hỏi đến lão nô, vì vậy lão nô phải đem người trông kỹ chút.”

Hoàn Ân bị chọc cười: “Được rồi.” Hắn đi theo phía sau mình không nói lời nào cũng không có gì.

Tháng giêng đang lúc mùa đông, mặt đường ngoài cung điện đầu là tuyết, giẫm lên xộp xộp rung động. Thủy trì ở ngự hoa viên kết tầng băng, trên nhánh cây trụi lụi, trừ vài cọng hoa mai ngạo nghễ độc lập, ở một mảnh thế giới trắng xóa làm đẹp mấy phần hờn. Ở Nguyệt tộc đã thấy nhiều mùa đông cảnh tuyết thê lương, cung đình tường đỏ ngói đỏ cảnh tuyết cũng là có một loại tư vị khác.

Hoàn Ân ngẩng trên mặt ghế đá ở đình giữa hồ, nghĩ đến nếu là người nọ ở bên cạnh, chắc chắn nói: “Băng đá ngẩng quá lạnh, vẫn là ngẩng trên người trầm đi.”

Như thế mấy ngày tới nay, đầu cùng Dung Thành dây dưa chung một chỗ, người nọ bỗng nhiên không ở, không đến phiên mình, ngược lại cảm thấy trống trải không không giải thích được, ngay cả nên làm gì cũng không biết.

Hoàn Ân đột nhiên cảm thấy tình hình như vậy không đúng lắm. Lúc nào, bản thân mình lại lệ thuộc vào hắn, để ý hắn? Trong đầu bỗng nhiên hiện lên câu nói kia của Lộng Ngọc: “Hắn cũng không phải là thích cốt khí của ngươi, hắn chẳng qua là thích chinh phục thứ không có được mà thôi.

Người sẽ có một ngày bị hắn chinh phục, khi đó sẽ là tử kỳ của ngươi.” Lời nguy hiểm rửa lúc lâm chung này, thật giống như trăn tịch hời lâu bỗng nhiên muốn có hiệu lực, Hoàn Ân cảm thấy khắp cả người phát rét.

Bạn đang ?

Đúng vậy a. Lúc nào quan hệ của y cùng người nọ thành như vậy?

Rõ ràng là hắn cường bạo y, y hẳn là vĩnh viễn cũng không tha thứ hắn. Bị Lưu Kỳ khuyên một hồi, cùng người nọ hòa khí chung đụng lâu như thế, quen được người nọ cứng chiu, thật giống như đầu nhanh đem khoảng nợ này quên. Dạng này coi như là Sa vào sao? Hoàn Ân sợ hãi cả kinh. Chỉ mong chiến tranh có thể nhanh một chút kết thúc, y sớm dứt ra, nán lại tại nơi này tiếp, y thật sự không biết chuyện sẽ phát triển trở thành bộ dáng gì.

“Lão nô cấp quý phi nương nương thỉnh an.”

Chợt nghe được tiếng người phía sau lưng, Hoàn Ân mới như đại mộng mới tỉnh kéo vệt ần mắt.

Trên cầi đá cong thông hướng đình giữa hồ, đoàn người đang nhanh chân đi tới. Dẫn đầu chính là Quách quý phi. Trang điểm không đậm không nhạt, vừa lúc thích hợp, lông mày lá liễu, hơi thở đàn hương từ miệng tựa như hồng mai, cổ áo ngoại bào một vòng lông tơ màu trắng, lộ ra da thịt tuyệt trắng, đúng là mỹ nhân. Chính là mỹ nhân này nhìn qua sắc mặt bất thiện, một đôi bích nhãn, toát ra vẻ khinh thường ngay cả che dấu cũng không. Hoàn Ân cũng đứng lên, vén áo thi lễ, nói: “Hoàn Ân ra mắt quý phi nương nương.”

Lưu Kỳ ở phía sau gấp đến độ nhú mày. Bệ hạ mới vừa rồi dặn dò hẳn muốn giữ bí mật, liềi đụng vào Quách quý phi, vận khí của hẳn thật đúng là không phải tốt bình thường. Mặc dù mới vừa dùng ánh mắt ý bảo Tiểu Hợp tử đi Dưỡng Tâm điện mật báo, cầi phải là đưa bệ hạ tới trước lúc Quách quý phi đem chuyện nói ra, vậy thì thật phiềi phức lớn.

Quách quý phi nhưng giống như là không nghe thấy, cũng không có nói tiếp, vẻ mặt ngạo mạn khinh thường đi tới, lúc cùng Hoàn Ân gặp thoáng qua thanh âm không lớn không nhỏ xuất ra một câu: “Người sao còn ở nơi này chưa đi.”

Loading...

Chương 59: Bảo Mật

Chương trước: **Chương 58: Rục Rịch Bất An**

Mặc dù đã sớm ngờ tới nàng trong miệng nháy ra từ không tốt, đã làm tốt chuẩn bị tâm lý, nhưng một câu nói như vậy làm y rất khó chịu.

Y cũng không phải là tự nguyện muốn sống ở chỗ này, càng thêm không phải là tự nguyện muốn nằm ở phía dưới người nọ, bị người nọ ôm. Một mực yên lặng chịu đựng lấy những thứ này, còn muốn bị người chỉ chỉ điểm điểm “sao còn ở nơi này chưa đi”, y thật là có khổ đầu nói không ra. Hoàn Ân yên lặng đứng không nói chuyện, cũng may Quách quý phi cũng không có quá nhiều gây khó khăn cho, kéo xuống câu nói đầu tiên mũi hướng lên trời một bước ba dao động xuyên qua đình giữa hồ. Phía sau theo một đám cung nữ tính tình cũng giống như chủ tử, đi ngang qua Hoàn Ân liền nói.

“Dừng chỗ kia hầu hạ người, cũng không ngại mất mặt.”

Rất xa nghị luận truy đến, cùng gió mùa đông, thật lạnh đến tận xương tủy. Hoàn Ân cả người lạnh như băng ngẩng đầu, chỉ nghe Lưu Kỳ nhỏ giọng nói: “Điện hạ. Bên ngoài lạnh lẽo, chúng ta vẫn là trở về đi thôi.”

Hoàn Ân từ từ đứng lên, đi về Đoan Ngỗi lâu, bước đi đầu có chút cứng ngắc.

Trở lại trong Ung Kinh cung, mọi chuyện đều tốt giống như trở lại nguyên điểm. Ở hành cung vô ưu vô lự giống như một hồ mộng xuân, tỉnh mộng, thực tế vẫn như thế lương. Y đầu nhanh đã quên, người nọ là Tần phi, người nọ là muốn cưới vợ sinh con, kéo dài đời sau. Người nọ hiện tại cứng chiu y như vậy, đừng nói ngày sau thất sủng không thất sủng, li hôn hướng giới tính này của y, thân phận, cũng là hai bên khác đường. Là y ở trong mộng quá lâu, đem mộng trở thành chân thật sao? Hoàn Ân cười khổ lắc đầu.

* * *

Dưỡng Tâm điện, Dung Thành đang phê duyệt tấu chương.

Thật lâu không có tự tay viết lời phê, đột nhiên viết chữ đến trưa thật đúng là cảm thấy cổ tay đau.

Phía ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng thông báo: “Cấm quân thống lĩnh Tùy Nghị cần kiến.”

“Tuyên.”

Tùy Nghị động tác thật đúng là mau, xế chi đầu gọi hắn đi tìm Mục Thiếu Y kia, lúc này mới một canh giờ, liền đem người mang đến. Dung Thành viết xong một chữ cuối cùng, ném bút đặt ở trên giá bút thanh ngọc, mắt thấy Tùy Nghị mang theo người bước nhanh đến gần, quỳ gối ở dưới kim loan. “Thảo dân Mục Thiếu Y bái kiến bệ hạ.”

“Ngẩng đầu trầm nhìn một cái.”

Ánh mắt Dung Thành ở trên mặt Mục Thiếu Y xoay một vòng, rơi chữ “tù” trên má phải. Người này bộ dạng bình thường, mặt coi như sạch sẽ, tóc dài đủ để cùng Hoàn Ân sánh vai, phủ một thân thanh sam mộc mạc, quả thật rất giống phong cách giao hữu của Hoàn Ân. Nói về hắn thật đúng là cảm tạ người này, không phải là Mục Thiếu Y, cái kia lúc không biết tên không biết họ, cho dù đào ba thước đất cũng tìm không ra Hoàn Ân. Vừa nghĩ như thế, Dung Thành thật giống như lại cảm thấy để cho hắn đi theo Hoàn Ân cũng không có gì.

“Nghe nói người là bằng hữu của Hoàn Ân, vì sao má phải xăm chữ?”

Mục Thiếu Y buổi trưa ở trong phòng luyện cần, bỗng nhiên liền tới một đám người, nói hoàng đế muốn gặp hắn, sau đó dẫn hắn lên xe. Hắn bắt đầu còn cảm thấy không giải thích được, bây giờ nhìn lại, hắn là Hoàn Ân điện hạ muốn gặp hắn.

“Hồi bệ hạ, phụ bối của thảo dân vô cớ bị liên lụy vào một cộc mưu nghịch án, bị phán cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội. Thảo dân bởi vì số tuổi không đủ may mắn tránh được một kiếp, chỉ ở má phải xăm chữ ‘tù’.”

“Thì ra là như vậy, thật là một người đáng thương. Người hiện nay theo nghề gì?”

“Hồi bệ hạ, thảo dân ở Di Phương các đánh đàn mà sống.”

“Bình thường lúc nào cần đánh đàn?”

“Hồi bệ hạ, phần lớn là buổi tối.”

“Vậy thì tốt. Trầm gầy đây công vụ bề bộn, không có thời gian theo Hoàn Ân, Hoàn Ân hi vọng người tiến cung bẩm ý. Cũng chính là xế chi đầu đến nói một chút, ban đêm thì trở về Di Phương các.”

“Tạ ơn bệ hạ!” Mục Thiếu Y có chút cao hứng: thật lâu không gặp điện hạ rồi, thì ra là y ở tại trong cung, hắn còn đang suy nghĩ điện hạ sao lâu như

vậy cũng không đến xem hấn, hấn muốn đi dịch quán lại sợ người ta không để cho hấn vào.

“Có chuyện trăm muốn nhờ cậy người.”

“Bệ hạ thỉnh giảng.”

“Người hấn là cũng đã biết, chiến tranh Nguyệt tộc đối với Bách Linh đã kết thúc.”

“Đúng vậy, bệ hạ.” Gần đây ân khách thường xuyên nói đến này. Thanh lâu sở quán, cơ hồ có thể nói là địa phương tin tức linh thông nhất một trong.

“Mấy ngày nữa, Nguyệt tộc sẽ phái người đến Tuyên Hưởng nghênh đón Hoàn Ân trở về nước, đến lúc đó người tới chính là ca ca của Hoàn Ân.”

Ca ca của điện hạ?

“Cho nên, trăm muốn nhờ người một chuyện. Trăm muốn cho Hoàn Ân một kinh hỉ, phiền toái người bây giờ trước không nên nói cho y biết tin tức chiến tranh đã kết thúc. Giúp trăm giữ bí mật.”

“Điện hạ hiện tại. Còn chưa biết?”

“Ừ.”

“Như thế. Thảo dân sẽ thay bệ hạ bảo thủ bí mật.” Bỗng nhiên nhìn thấy huynh trưởng, điện hạ nhất định sẽ thật cao hứng đi!

Dung Thành thấy Mục Thiếu Y lời đáp ứng, còn rất cao hứng, nghĩ hấn cũng sẽ không cần phải bằng mặt mà không bằng lòng, liền cũng yên tâm, phất tay một cái nói: “Tùy Nghị, dẫn hấn đến Trường Nhạc cung đi.”

Loading...

Chương 60

Chương trước: **Chương 59: Bảo Mật**

Hoàn Ân nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ ngầy người một lúc lâu, mới bỗng nhiên phát hiện mình lại thất thần.

Hôm nay một ngày đầu tâm thần không yên không giải thích được, trong đầu các loại suy nghĩ lung tung, để ý không rõ, tâm tình liên quan cũng hơi có chút phiên não.

Hoàn Ân thở dài, khép sách lại đứng dậy. Thử khảy đàn một chút tốt lắm.

“Điện hạ.” Một cái thanh âm quen thuộc vang lên.

Hoàn Ân quay đầu lại, chỉ thấy Mục Thiếu Y đứng ở sau rèm, một bộ áo xanh, trong mắt ấm áp lại vui sướng.

“Thiếu Y!” Người nọ Thật.

“Điện hạ thật lâu không có tới thăm, ta còn tưởng rằng điện hạ không quan tâm ta.”

Hoàn Ân vội vàng tiến lên mấy bước, kéo hắn tại trước bàn ngồi xuống.

“Không phải. Chỉ là bởi vì ở tại trong cung. Không quá dễ dàng đi ra ngoài. Còn người, người gần đây có khỏe không?”

“Hoàn hảo.” Cách Hoàn Ân gần, ánh mắt Mục Thiếu Y lơ đãng rơi vào xương quai xanh của y. Trong cung điện đốt chậu than, Hoàn Ân không có mặc áo lông h ô, bên trong chỉ mặc một t àng trung y cùng tiết y, động tác trên người hơi lớn một chút, li ền lộ ra những vết đỏ.

Mục Thiếu Y ở trong T àn lâu sở quán đãi thời gian dài như thế, lập tức li ền bắt đến chỉ tiết không t àn thường này. Hắn tỉ mỉ vừa đánh giá một lần, phát giác môi Hoàn Ân có chút sưng, chỗ cổ bị tóc dài bao phủ, cũng mơ hồ có nhàn nhạt vết đỏ.

Hoàn Ân thấy Mục Thiếu Y nhìn chăm chăm mình, có chút mất tự nhiên nói: “Làm sao vậy?”

“Không có. Chẳng qua là cảm thấy điện hạ thật giống như mập hơn một chút.”

“Có sao?” Hoàn Ân không nhịn được cười ra tiếng. Là Dung Thành đem y nuôi được quá tốt sao? Hay là. Y chợt nhớ tới Dung Thành lúc trước nói, y giống như h ôly tinh hút nguyên khí của hắn. Nếu như y thật là h ôly

ting, vậy cũng vừa lúc giải thích. Nghĩ tới đây, Hoàn Ân ức chế không được đỏ mặt .

Hoàn Ân mỗi một chút tâm tình biến hóa đều rơi vào đáy mắt của Mục Thiệu Y, bao gồm cúi đầu xuống lông mày và lông mi nhẹ phiến. Tư thái bộ dáng như vậy, không sai được. Cõi đời này làm cho người ta trở nên quyến rũ , trừu tượng được, cũng chỉ có tình sự.

Không trách được Hoàn Ân ở tại Trường Nhạc cung, mà không phải ở tại dịch quán. Thì ra là như vậy. Thì ra là như vậy. Hẳn trước khi vào cửa ngẩng đầu nhìn lên tấm biển còn tưởng rằng hoa mắt, một chất tử như thế nào ở tại tấm cung của hoàng đế? Hiện tại hết thảy đều có đáp án.

Điện hạ hơn phân nửa là bị buộc .

Hắn rất hiểu Hoàn Ân, bị thương cũng là một mình nước mắt rùng rùng, trước mặt người khác cho tới bây giờ đều là một bộ không có chuyện gì. Mục Thiệu Y trong lòng hiểu, cũng không vạch trần, trên mặt vẫn làm bộ như không có việc gì nói: “Thấy điện hạ khí sắc không tệ, ta cũng an tâm. Nơi này ở có quen không?”

“Ở quen rồi.” Hoàn Ân sợ Mục Thiệu Y hỏi tiếp chút nữa liền liên quan đến Dung Thành, vội vàng chuyển hướng đề tài hỏi: “Thiệu Y, người biết trận chiến thế nào chưa? Ta ở trong cung, tin tức rất không linh thông.”

“Ta đây thật cũng không rõ ràng. Nhưng là hẳn là sắp kết thúc, cuối năm ngoái thời điểm tin chiến thắng liên tiếp báo về, nghĩ đến khoảng cách thu phục Thiên Hải quan không xa.

“A.”

Nhìn nụ cười trên mặt Hoàn Ân, Mục Thiệu Y bỗng nhiên có chút hoài nghi động cơ Dung Thành cho hắn hỗ trợ dấu điểm. Nhưng hiện tại hẳn chẳng qua là suy đoán, không có căn cứ chính xác vạn toàn, vẫn là trước đề xuống không nói, rồi xem sau.

“Ta lúc đi có thể dẫn người cùng đi hay không.”

“Tạ điện hạ. Hảo ý của điện hạ ta xin lĩnh, chính là” Mục Thiệu Y lắc đầu. Nơi chôn cất một nhà làm hắn thương tâm, hắn không muốn trở về nữa.

“Được rồi.” Hoàn Ân cũng biết là phụ hoàng của mình không đúng, “Lúc nào người thay đổi chủ ý có thể nói cho ta biết.” Dừng một chút, kéo tay Mục Thiệu Y nói: “Đàn cho ta nghe một thủ bình tâm tĩnh khí đi.”

“Tốt. Bình sa lạc nhận, như thế nào?”

“Ừ!”

Sắc trời tối muộn, Mục Thiếu Y ở lại hơn một canh giờ liền cáo lui. Hoàn Ân nghe qua cậ̀n của Mục Thiếu Y, vừa hàn huyên một lát, trong lòng từ từ bình tĩnh trở lại. Chiến tranh nói vậy rất nhanh sẽ phải kết thúc, y cũng phải ly khai nơi này, hi vọng mấy ngày cuối cùng có thể trôi qua bình tĩnh một chút.

Không biết tại sao, y lại cảm giác mình nhất định sẽ hoài niệm đoạn cuộc sống ở bên cạnh “bạo quân” này. Lần đầu bị yêu bá đạo như vậy, mỗi lần nhớ tới, trong lòng cũng khó ức chế nảy lên cảm giác khó hiểu.

“Hôm nay trôi qua vui vẻ chứ?”

Hoàn Ân ngẩng đầu, chỉ thấy Dung Thành vén rèm đi tới, ngón tay thon dài khoác lên trên rèm vàng nhạt phá lệ đẹp mắt.

“Hoàn hảo.”

“Thấy lão bằng hữu?”

“Dạ. . . .” Hoàn Ân cúi đầu, nói tiếng “cám ơn” không thể nghe thấy.

Cước bộ của người nọ càng ngày càng gần r ậ́i, một tay ôm y hướng tới nội thất .

“Li ền một câu cũng không có ? Tốt xấu gì cũng dùng hành động tỏ vẻ a.

Trẫm nhật lý vạn ky , còn phải xuất ra thời gian giúp người tìm bằng hữu.”

Hoàn Ân thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười. Người nọ hạ xuống một đạo mệnh lệnh thì xong r ậ́i, nói thành “xuất ra thời gian”. Lại nói, y có thể dùng “hành động tỏ vẻ”? Tối hôm qua mới bị hành hạ đến rất muộn, chẳng lẽ tối nay y còn chủ động hiến thân?

“Thật không tỏ vẻ?” Dung Thành cắn lỗ tai Hoàn Ân.

“Đừng làm rộn. Hôm nay thật không được. . . .” Hoàn Ân bị quấy r ầy đến không được, không thể làm gì khác hơn là hướng trong ngực Dung Thành chui, tránh né tập kích.

Hai người từ ngoài phòng nào đến trong phòng , một khắc chạm đến cái giường kia Hoàn Ân vội vàng lật người bỏ chạy, bị Dung Thành kéo về đặt tại trong ngực hôn, cho đến khi nằm ở trong ngực Dung Thành ngay cả thở cũng thở không đầu đặn.

“Được r ậ́i, hôm nay bỏ qua cho người.”

Dung Thành thẳng lên thân, ng ậ́i ở mép giường khom người xuống, cậ̀n chân Hoàn Ân thay y cởi vớ xuống, lại đem khăn vải ướt thay y lau mặt, cởi xuống cây trâm trên đầu. Ở hành cung vẫn làm như vậy, giống như lão phu lão thi.

Rửa mặt xong lên giường nằm, Hoàn Ân bỗng nhiên phát hiện hình thức chung đụng của hai người lại trở về lúc ở hành cung, vô cùng tự nhiên. Xế chiều y mới nghĩ lại như vậy không tốt, nhưng vừa thấy được người nọ, sao hết thấy đầu ném qua sau đầu rồi? Y cơ hồ đầu nhanh đã quên, lúc trước là làm mặt lạnh đối với người nọ như thế nào, nhưng bây giờ muốn cho y mặt lạnh, y ngược lại bỗng nhiên làm không được.

“Ngủ đi.” Tay của người kia từ phía sau đưa qua, xuyên qua cánh tay của y nắm eo y.

Phía sau hô hấp của người nọ từ từ nhẹ nhàng, Hoàn Ân nhưng làm sao cũng ngủ không được.

Hôm nay người nọ không cần y hỗ trợ phê tấu chương, y mới giật mình mình lại đã thói quen cùng hắn ở cùng một chỗ như thế Đây.

Là yêu sao? y bỗng nhiên có chút sợ.

Loading...

Chương 61: Yên Yên Yêu Tập Bạo . .

Chương trước: **Chương 60**

Hồi cung sau ,cuộc sống từ từ khôi phục quỹ đạo bình thường. Nghĩ đến ngày hồi hương tới gần, Mục Thiệu Y cũng thường tới làm bạn, Hoàn Ân cũng từ từ bình tĩnh trở lại.

Đáng tiếc bình thân như vậy cũng không kéo dài bao lâu, một cái cốc khác ảnh hưởng đến chuyện tình từ từ nổi mặt nước.

Một lần ở triều thượng nghị, Lễ bộ Thượng thư Tiêu Sử bước ra khỏi hàng, tấu xin Dung Thành ở cả nước cử hành quy mô tuyển tú lớn.

Tuyên Hưởng quốc lệ, ba năm tuyển tú cử hành một lần, để bảo đảm chuyện hậu cung con nối dòng của hoàng đế. Ba năm trước đây Dung Thành mới vừa lên ngôi không lâu, trong triều cục diện chính trị ổn định, cũng không cần cường lực ngoại thích hoàng hậu trợ giúp, cộng thêm tâm ngoại của Dung Thành còn chưa thu lại, còn lưu luyến nơi kỹ viện, nếu nói thì không bằng thiệp, thiệp không bằng trộm, Dung Thành tìm chút cơ đường hoàng hủy bỏ tuyển tú ba năm trước đây. Dĩ nhiên, nói rất là chính trực, trầm mới nghĩ lên đại bảo, nên chú ý dân sinh, chuyện hậu cung con nối dòng để bàn bạc sau, thật giống như là không muốn làm cho dân chúng cảm thấy hấn chỉ biết sắc đẹp, vừa đăng cơ liền vợ vết mỹ nữ.

Ba năm trôi qua, Dung Thành sớm đem chuyện này quên ở sau đầu, nhưng Lễ bộ không quên. Hoàng đế lên ngôi ba năm vô hậu vô tự, hoàng đế không vội, Lễ bộ rất lo lắng. Quân vương cưới vợ sinh con không chỉ có là chuyện nhà của quân vương, càng là quốc sự, Lễ bộ việc nhân đức không nhường ai phải ra khỏi nhắc tới rõ ràng. Dĩ nhiên, Lễ bộ Thượng thư còn có người lo lắng, đó chính là — — vị kia hiện nay còn ở tại Trường Nhạc cung.

Dung Thành vừa nghe liền nhăn lông mày.

Hắn đang cùng Hoàn Ân như keo như sơn, không tâm tư lựa chọn cái gì.

Lại nói, hắn đang muốn tất cả biện pháp nhận được tâm của Hoàn Ân, lại ra chuyện này, đối với hệ của hai người quả thực có hại không lợi. Lập tức liền không chút do dự thoái thác nói: “Chuyện này quan hệ trọng đại, lần sau thương nghị lại.”

Ai ngờ Tiêu Sử lão đầu này không thuận theo không buông tha: “Cựu thầi khắi cầi bệ hạ ban chỉ tuyền tú.”

“Thầi tán thành.” Binh bộ Thượng thư bước ra khỏi hàng.

“Thầi tán thành.” Hộ bộ Thượng thư cùng những trọng thầi khác rồi rít bước ra khỏi hàng. Vừa nhìn điệu bộ này giống như là thông đờng với nhau, hôm nay không ép Dung Thành nói không bỏ qua.

“Các vị ái khanh hôm nay là xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên hầi hầi muốn đem chuyện này cấp định xuống?”

“Hầi bệ hạ,” Hộ bộ Thượng thư vừa chấp tay: “Chuyện này quan hệ đến nước ta, làm thầi tử không thể không lo nghĩ đến chuyện này. Ba năm trước đây bệ hạ còn trẻ, hiện nay hai bên chiến sự đầi đã kết thúc, vô nội ưu ngoại hoạn, tứ hải thái bình, chính là lúc bệ hạ cưới vợ sinh con, trùng điệp phúc tộ. Vì vững chắc nền tảng lập quốc, vạn mong bệ hạ ban chỉ tuyền tú.”

“Mong bệ hạ ban chỉ.” Ở dưới nhóm người giống như cùng tập luyện quá. Dung Thành vừa nhìn điệu bộ này giận không đánh một chỗ tới: lại lấy biện pháp buộc hắi. Đầi nói hoàng đế quyềi lực lớn, lớn cái gì lớn? Ngay cả cưới lão bà sinh con đầi có người quản. Sớm nên đem đám cựu thầi ăn no không có chuyện làm đầy đến Lĩnh Nam vô nhân chi địa, để cho bọn họ đi khai hoang! Suốt ngày rồi rảnh sẽ tới phiềi hắi, vẫn không thể nói nặng lời.

“Trẫm nói, chuyện này thương nghị sau.” Dung Thành lấy thanh âm trầm thấp gần từng chữ, không khí ở triềi đình trong nháy mắt lạnh cứng xuống. “Còn có người tham tấu?”

Dưới đường một mảnh yên lặng.

“Vô sự? Vậy thì bãi triềi.”

Dung Thành vung tay áo vòng qua đại điện kim loan ngự tọa cửa hông đi ra ngoài.

Hiện nhiên lục bộ Thượng Thư cũng không nghĩ bỏ qua cho, hạ triềi sau lại sắp xếp thành một hàng ở Dưỡng Tâm điện cầi kiến. Mấy vị này đầi là năm ngoái ở Dưỡng Tâm điện ra mắt Hoàn Ân thay Dung Thành phê tấu chương, nói đến nói đi thật ra thì kiêng kỵ nhất đúng là Hoàn Ân đương sủng. Hiện tại thừa cơ hội này, vừa gặp đương sự người thứ hai không có ở đây, vừa lúc ép đương sự thứ nhất quyết định.

Dung Thành ở bên trong phê tấu chương, nghe thấy phía ngoài liềi một loạt tiếng luân lưu “Lục bộ Thượng Thư cầi kiến!” Cuối cùng cũng không

nhìn được ném bút, nói: “Tuyên.”

Lễ bộ Thượng thư thượng cơ Tam Hoàng nói đến tiên đế, từ hậu cung nói đến nền tảng lập quốc dân sinh, động chi tình hiếu chi lấy để ý, thiếu chút nữa than thở khóc lóc, Dung Thành trải qua ba năm tu luyện đã có sơ qua năng lực chống cự, đối Hoàn Ân tới đoán chừng đã sớm gánh không được một tiếng đáp ứng. Trận “Bức hôn” này từ Thân vẫn kéo dài đến giờ Dậu, cho đến Dung Thành đen mặt nói “Trẫm muốn dùng bữa” mới tạm thời qua một giai đoạn.

Dung Thành lúc ăn trưa tâm tình tựa hồ không tốt, đến bữa chiều sắc mặt càng thêm khó coi, Hoàn Ân cuối cùng cũng không nhìn được hỏi: “Hôm nay lại xảy ra chuyện gì? Ra chuyện gì sao?”

“Không có.”

Dung Thành nhìn Hoàn Ân khẽ chạy lên lông mày, vạn nhất có người nói cho người biết trẫm muốn chọn người không được, lại cảm thấy tự lời này Hoàn Ân tám phần phải không tin, vì thế buồn bực nuốt trở lại bụng.

Hắn cả đời anh minh thần võ, từ lúc nào bắt đầu bụng dạ hẹp hòi như thế, sợ này sợ kia.

Mẹ kiếp, từ hành cung trở lại liễn các loại không thuận, chẳng lẽ là vận khí đầu ở hành cung hết sạch không còn. Quả nhiên là quá hạnh phúc muốn bị thiên lôi đánh xuống.

Dung Thành thở ra một ngụm ác khí, nói: “Phê tấu chương phiến lòng.”

Hoàn Ân thần nhiên nhìn hắn một cái, nếu hắn không muốn nói, vậy y cũng là không hỏi.

May mà Yến Tộc thái tử ngày đó muộn đã tới dịch quán, tin tức rất nhanh liễn truyền tới Dưỡng Tâm điện, Dung Thành hạ ngự chỉ, ngày kế tiếp kiến ở Cam Tuyển cung. Yến Tộc thái tử thứ nhất, Lễ bộ có đủ bận việc, chuyện bức hôn này cũng tạm thời gác lại xuống. Dung Thành nghĩ thực sự hảo hảo cảm tạ Yến Tộc thái tử này, giúp hắn một đại ân.

Bạn đang ?

Ngày kế khi Hoàn Ân tỉnh lại, bên người đệm giường không có chút nào nhiệt độ, nghĩ là Dung Thành đã sớm thượng triêu.

Kể từ khi y không giúp Dung Thành phê tấu chương, thời gian hai người chung đụng giảm mạnh. Mấy ngày nay y rõ ràng cảm giác Dung Thành bận rộn rất nhiều, đi sớm về trễ, có khi y không ngăn được buồn ngủ nằm ngủ thật sớm, ngay cả lúc nào Dung Thành trở lại cũng không biết. Dĩ nhiên, lại càng không cần phải nói cầu hoan.

Sáng nay trong mơ mơ màng màng, nghe được phía sau bình phong cung nữ ở thấp giọng nghị luận.

“Nghe nói bệ hạ muốn tuyển tú r ồi?”

“Hình như là , lần trước li ền không tuyển tú, đã ba năm r ồi sao.”

“Vậ Bên trong vị kia. ?”

“Ai biết được. Bệ hạ mặc dù thích công tử, nhưng là cũng không vì y mà không chọn đi. Hoàng hậu luôn là phải có. Hơn nữa, nào có hoàng đế một lòng .”

“A. Công tử kia thật là đáng thương. Kết quả vẫn là ngay cả danh phận cũng không có.”

“Hư.”

Hoàn Ân sau khi tỉnh lại, mơ hồ cảm thấy hai cung nữ nói chút gì đó, nhưng làm sao cũng không nghĩ đứng lên, chỉ có hai chữ “Tuyển tú” ở trong đầu trống rỗng b ối h ối.

Người nọ muốn tuyển sao? Đúng r ồi, đây cũng không phải là chuyện kinh ngạc gì.

Loading...

Chương 62: Kinh Biến

Chương trước: **Chương 61: Yên Yên Yêu Tạp Bạo . .**

Y ở trong cung đã mấy tháng, từ lúc xảy ra chuyện của Lộng Ngọc sau này cũng không thấy ai tìm đến y phiền toái. Đến bây giờ muốn ồn ào, cũng đúng là lúc. Cho dù một đám hậu phi nhin tìm Dung Thành h ồn nháo như vậy, nhưng đại th ần trong tri ều cũng nhìn không được.

Hắn gần đây bận rộn như vậy, không để cho y hỗ trợ phê tấu chương, nghĩ đến cũng là bởi vì chuyện này đi.

Mặc dù biết ngày này sớm muộn gì sẽ đến, thời điểm chân chính tới, cũng rất khó làm tâm lặng như nước.

Thói quen một người ôm, muốn rời đi, lại cảm thấy có chút hiu quạnh. Quả nhiên đáng sợ nhất chính là thói quen.

Lúc cùng nhau ăn trưa, y cũng không có hỏi. Trước khi đi Dung Thành nhìn qua rất vội vã, giống như là đang bận rộn chuyện gì đó, lúc ra cửa còn mang theo Lưu Kỳ.

Bỗng nhiên tự do như thế, Hoàn Ân liền muốn đi dạo một chút, cung điện này, khi rời đi cũng không có cơ hội trở về nhìn một chút.

Đình đài lầu các, núi giả hồ cá, từng cọng cây ngọn cỏ trong lúc này đều là dấu vết tỉ mỉ tạo thành. Ngoài cửa sổ Trường Nhạc cung ở vườn hoa các loại hoa đủ màu, một năm bốn mùa đều có hoa thơm. Thời tiết này, các sắc hoa khác đều tàn lụi, uể oải, chỉ còn h ồng mai ngạo nghễ độc lập. Trên nóc mái hiên là điêu khắc chín con thánh thú ng ỗ xồm, tính cách khác nhau, mỗi cái bất đ ồng, mỗi cái đều trông rất sống động. Ngay cả cầu đi thông qua đình giữa hồ ở ngự hoa viên cũng cừu khúc qua lại, trên cầu cột đá sư tử hình thái khác nhau, xem không tới. So với cung điện của Nguyệt tộc “đơn sơ” hơn nhiều, sắc điệu cũng hơi tối, nhưng y cũng thích phong cách cổ xưa của Nguyệt tộc.

Ở đình giữa hồ một lát, Hoàn Ân xuyên qua vườn hoa vào núi giả, vô ý nhìn thấy một thân hình cao lớn nhìn trái nhìn phải, chính là, trang phục này thoát nhìn không quá giống người trong cung?

Hoàn Ân không nhin được đi ra phía trước, nói nhỏ: “Vị công tử này?”

Người nọ nghe tiếng xoay đầu lại, Hoàn Ân lấy làm kinh hãi: người này, hẳn là đêm mừng một ở người đến gần y ở trên phố.

Mặc dù đêm đó ánh đèn trên đường hơi mờ, tướng mạo cũng không rõ ràng, nhưng người này lớn lên khác lạ với người Tuyên Hưởng, mắt sâu mũi cao, bộ mặt đường viền như đao đục rìu tạc, rất có đặc điểm, y thoáng cái liếc nhớ ra. Đêm đó y mặc y phục của Trung Nguyên, hôm nay đánh giá, thân mặc hoa phục trang sức hoa văn mang theo nòng hậu phong tình dân tộc thiểu, hiển nhiên không phải là phong cách của Trung Nguyên, hơn nữa trang phục này, đây rồi cuộc. ?

“Là người?”

Người nọ phản ứng trước so với y, vẻ mặt vui mừng: “Thật là thiên nhai hà vô xử. Không đúng, đập phá thiết hài vô mệnh xử, lại ở chỗ này tìm được người!”

“A?”

“Túy Tiên Vọng Nguyệt lâu bên kia vẫn không có tin tức của người, ta còn tưởng rằng người không phải là người Ung Kinh, đã hồi hương đi, thật là trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta! Sao không thấy được vị công tử kia?”

“Ngô. Hẳn có việc đang bận.” Hoàn Ân không biết giải thích như thế nào, vội vàng ngăn đề tài: “Người đến nơi đây làm gì?”

Người nọ đột nhiên thu liễm thần sắc cười đùa, ôm quyền thật sâu bái một cái, nói: “Lần trước thật sự mạo phạm đường đột, hi vọng người bỏ qua cho.”

Hoàn Ân khoát khoát tay: “Này không có gì.”

“Thực không dám đấu diêm, tại hạ là Mộ Dung Hằng thái tử của Yến tộc, lần này lên Ung Kinh, là vì ký kết hiệp ước hữu hảo mà đến.”

Hoàn Ân ánh mắt cũng trừng lớn: “Người. Yến Tộc thái tử?”

Khi đó người nọ rõ ràng nói hẳn gọi Mục Tâm Tuyên Y không biết biên cảnh Yến tộc chiến sự đã kết thúc, y cho là còn muốn giằng co lâu dài nữa, không ngờ lại

“Lần trước quá mức đường đột, sợ hù đến công tử, vì thế dùng tên giả tương giao, cũng không phải là cố ý lừa gạt.”

“” Đúng vậy a, trái tim phải tuyên, chính là chữ “Hằng”! “Thái tử điện hạ như thế nào ở chỗ này?”

“Công tử chớ xưng ta điện hạ, gọi ta Mộ Dung Hằng là tốt rồi. Tại hạ ở ngoài Cam Tuy ần cung chờ bệ hạ triệu kiến, bất đắc dĩ tới quá sớm, còn có

nửa canh giờ, li ền muốn đi dạo chung quanh một chút. Không biết công tử cao tính đại danh?”

“.....”

Hoàn Ân đang do dự có muốn nói cho hắn biết tên thật cùng thân phận hay không, chỉ thấy người nọ vừa ôm quyển nói: “Tại hạ biết công tử có đi đâu cố kỵ. Tại hạ cũng không ý tứ gì khác, chẳng qua là đêm đó thấy công tử đồ đẳng đối đáp trôi chảy, nghĩ công tử tất nhiên đọc nhiều sách vở, có kiến thức an bang đại kế, vì thế mạo muội muốn cùng công tử kết giao.”

“Chẳng qua là đọc nhiều chút sách giải trí mà thôi, an bang đại kế không thể nói, người quá khen.”

“Công tử chớ để khiêm nhường. Chuyện này nói đến, ký hiệp ước là kết quả cùng với phụ vương giằng co. Yến Tộc ở Tây Bộ Trung Nguyên, lấy nuôi ngựa săn thú mà sống, mỗi khi đến mùa đông, thức ăn thường thiếu hụt, biện pháp giải quyết của phụ vương chính là đoạt, ngoái lại càng trực tiếp công hạ Vân Trung quận. Không ngờ Cao Hướng suất quân phản công, cho phương ta tạo thành thương vong thật lớn. Sau đến một vị cao nhân, ở biên cảnh đã làm sách lược an bài, Yến Tộc đòi không tới tiện nghi nhỏ nào, phụ vương mới miễn cưỡng tiếp nhận đề nghị tại hạ đưa ra cùng Tuyên Hướng ký kết thông thương hiệp ước. Thực không dám dấu diếm, năm trước ta đã tới Ung Kinh, ở Ung Kinh dừng lại mấy ngày, cảm giác Tuyên Hướng phong thổ chế độ, đầu thắng Yến Tộc ta gấp trăm lần, li ền nảy sinh ý niệm tìm một uyên bác chi sĩ, phụ tá tại hạ thống trị Yến Tộc.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Như thế nói đến.....”

“Ngày đó xem công tử giải đố, công tử chính là người tại hạ quyết tâm chọn.”

Y tùy tiện đoán đồ đẳng, lại gặp được Yến Tộc thái tử, thật là không đúng dịp không được sách. Như thế nói đến, đêm đó hắn là Yến Tộc Nguyệt tộc Tuyên Hướng tiếp cận cùng nơi, còn thiếu Bách Linh.

“Nhưng nếu ta cho người biết, ta chính là người đưa ra sách lược biên cảnh, để cho Yến Tộc đòi không chiếm tiện nghi, người còn muốn chiêu hi ền ta sao?”

Mộ Dung Hằng th ần sắc nghiêm nghị, cúi đầu: “Vây càng muốn chiêu hi ền công tử! Công tử lúc trước nói ‘chỉ bất quá đọc nhiều chút sách giải trí’, không khỏi quá mức khiêm tốn!”

Người này thật đúng là Tể tướng trong bụng có thể chống thủy thần, lại dám vì tiền nhân chi bất vi, đợi một thời gian, hẳn là thảo nguyên một đời vì vua có tài trí mưu lược kiệt xuất. Hoàn Ân cười cười, nói: “Thái tử điện hạ vừa thắng thắng đối đãi, ta cũng không dấu diếm. Tại hạ là Hoàn Ân vương tử nhỏ nhất của Nguyệt tộc, chuyện Nguyệt tộc cùng Bách Linh giao chiến nói vậy người cũng hiểu biết, tại hạ đi Tuyên Hướng làm chất tử, qua chút ít thời gian nữa chiến sự kết thúc sẽ phải trở về Nguyệt tộc. Điện hạ thỉnh cầi, ta sợ rằng.” Hoàn Ân còn chưa nói hết, liềi thấy đối phương nhăn lông mày, mặt lộ vẻ kỳ quái .

“Thì ra công tử là Nguyệt tộc hoàng tộc. Thất lễ thất kính. Chẳng qua là quân đội liên hiệp của Tuyên Hướng đối với Bách Linh chiến sự đã kết thúc, đã ở trên đường khai hoàn, điện hạ. Không biết?”

Loading...

Chương 63: Bất An

Chương trước: **Chương 62: Kinh Biên**

Hoàn Ân sắc mặt đại biến: “Người nói cái gì?”

“Điện hạ không biết? Mấy ngày trước liên hiệp quân đoạt lại Thiên Hải quan, trời đông giá rét tác chiến, Bách Linh lần này hao tổn rất nhiều, chắc chắn trong thời gian ngắn không dám tái phạm, ba ngày trước viện quân của Tuyên Hướng li ền đã lên đường trở v ề nước. Chuyện này đầu đường cuối ngõ đều ở nghị luận.”

“.....” Làm sao Dung Thành một chút cũng không có nói cho y biết? !

Hoàn Ân chỉ cảm thấy thoáng chốc đầu óc trống rỗng, cả người lạnh như băng.

Hắn dấu diếm y, hắn lừa gạt y!

Mộ Dung Hằng thấy Hoàn Ân sắc mặt cực kỳ khó coi, bỗng nhiên kịp phản ứng: “Chẳng lẽ là Tuyên Hưởng hoàng đế vẫn không có nói cho người biết chuyện này?”

“Hắn một chữ cũng không nói với ta!”

“.....” Ngươi ấi, hẳn đem chuyện người ta muốn dấu diếm nói ra, này có tính gây ra đại họa hay không?

Hoàn Ân bỗng nhiên nắm lấy tay Mộ Dung Hằng vội la lên: “Người có thể mang ta đi ra ngoài không?”

Mộ Dung Hằng sửng sốt: “Người trước tỉnh táo lại, hãy nghe ta nói. Cho dù bệ hạ cố ý giấu diếm, chế trụ điện hạ không biết, Nguyệt tộc cũng sẽ không có động tác nào. Dẫn người xuất cung cũng không phải một chuyện dễ dàng, mỗi ra một cánh cửa sẽ phải kiểm tra một lần, một con ru ồi cũng không ra được. Còn nữa, cho dù đúng là hoàng đế Tuyên Hưởng ác ý giam giữ, điện hạ thân là chất tử, cách làm thỏa đáng tự nhiên là đợi chờ sứ giả Nguyệt tộc giao thiệp, mà không phải hoang mang rối loạn tự mình nghĩ biện pháp, làm hỏng mà nói, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Người nói có đúng không?”

“.....” Hoàn Ân thử nghĩ xem, thật giống như đúng vậy. Ý cái xông đến rối loạn tâm thần, tùy tiện nói lên yêu cầu như thế, nói vậy người ta cũng rất làm khó.” Xin lỗi. Ta nhất thời tâm tình kích động.”

“Tại hạ có thể hiểu được. Tại hạ vừa thỉnh cầu điện hạ làm quốc sư nước ta, nhiên sẽ không không giúp đỡ. Chẳng qua là hiện nay tình huống còn không rõ ràng lắm, điện hạ nên làm rõ ràng trước, tạm thích ứng nếu vẫn quyết định muốn chạy trốn, chúng ta lại lên kế hoạch chuyện này.”

“Người nói phải”

Hoàn Ân bắt buộc mình tỉnh táo lại, đang lúc ấy thì, chợt nghe được phía sau núi giả bỗng nhiên truyền đến giọng nam: “Thái tử điện hạ có ở đây không? Thái tử điện hạ?” Nguyên lai là Mộ Dung Hằng bên ngoài đi dạo quá lâu, bộ hạ sợ thời gian tiếp kiến gần tới, phái người tới tìm.

“Người trước tử mị suy nghĩ một phen, có việc cần tại hạ hỗ trợ, vẫn là giống nhau, ở Túy Tiên Vọng Nguyệt lâu cho tại hạ lưu nhẩn cũng đủ, tại hạ nhất định vượt lửa qua sông cũng không chối từ.”

“Được.” Hoàn Ân vốn định hỏi nhiều mấy câu, hiện nay cũng đã không kịp.

Mộ Dung Hằng chấp chấp tay, khom lưng xuyên qua núi giả đi ra ngoài, sau khi một góc áo choàng biến mất ở núi đá. Hoàn Ân một người đứng, một trận gió thổi qua, dây thừng xuyên trên núi giả từ đầu ngọn lạnh rung lay động.

Y không rõ, Dung Thành tại sao lại muốn gạt y? Còn có, nếu ba ngày trước quân đội đã bắt đầu rút quân, vì sao Mục Thiếu Y cũng không nói cho y biết? Mục Thiếu Y nhất định sẽ không nói dối y, chẳng lẽ là Yến Tộc thái tử lừa gạt y? Nhưng này đối với hắn có chỗ tốt gì? Khỏi mà Nguyệt tộc Tuyên Hướng đấu lẫn nhau? Có lẽ Mộ Dung Hằng, hắn tựa hồ cũng không có ý tứ này. Y sắp điên rồi, rốt cuộc người nào đang giở trò? Người nào ở đảo loạn nước trong ao?

Hoàn Ân mặc dù đọc sách nhiều, nhưng loại tính toán lục đục lẫn nhau y một chữ cũng không biết, trong lúc nhất thời tâm tư như tê dại. Đột nhiên nghĩ đến xế chiều Mục Thiếu Y sẽ đến thăm y, vừa lúc hỏi rõ hắn, liền xoay người trở về Trường Nhạc cung.

Y chưa bao giờ nóng nảy như vậy.

Cầm quyển sách đến xem, thẳng tắp nhìn chăm chăm từ mở ra kia một nén nhang, nhìn xem con mắt trái vào mắt phải ra, trong đầu tất cả đều là đủ loại ngôn ngữ lo lắng.

Mục Thiếu Y vừa vào phòng, Hoàn Ân đang khảy đàn. Chỉ pháp lảng loạn, tiếng đàn táo bạo, vừa nghe chính là có tâm sự. Gặp tới, “Tranh” Dừng lại, đứng dậy.

“Điện hạ?”

Mục Thiếu Y không giải thích được bị y kéo ra khỏi Trường Nhạc cung, một đường chạy tới đình giữa hồ ngự hoa viên. Hắn còn chưa kịp đặt câu hỏi, liền nghe Hoàn Ân vừa bình phục hô hấp vừa trực tiếp hỏi: “Mục Thiếu Y, người nói cho ta biết, chiến sự có phải đã kết thúc hay không?” Mục Thiếu Y cả kinh, giương mắt vừa nhìn, Hoàn Ân vẻ mặt chắc chắn, trong thần sắc còn mang theo tức giận cùng bị thương.

“Không nên gạt ta, nói cho ta biết sự thật.” Thanh âm còn run rẩy.

Mục Thiếu Y trước kia là thư đồng của Hoàn Ân, vốn là không có tâm lừa gạt y. Nếu hiện tại Hoàn Ân đã từ nơi khác biết, hắn cũng không coi là vi phạm hứa hẹn với Dung Thành. “Hồi điện hạ. Đúng vậy.”

“Người!” Hoàn Ân giận đến ánh mắt cũng ướt, “Người tại sao phải gạt ta!”

“Điện hạ! Ta cũng không phải cố ý lừa gạt! Bệ hạ nói Nguyệt tộc sẽ phái người tới đón điện hạ trở về, muốn cho điện hạ một kinh hi, thỉnh cầu ta hỗ trợ dấu điểm điện hạ, ta mới.”

“Kinh hi?.”

“Đúng vậy điện hạ. Bệ hạ là nói như thế.”

Dung Thành sẽ hảo tâm như thế? Nhưng vì sao Yến Tộc thái tử cũng không nói tới?

Hoàn Ân không biết nên tin tưởng Dung Thành hay không.

Đoạn thời gian trước hai người ôn tình, lúc trước nan kham nhớ lại bị từ từ đè ép. Nhưng hiện tại ra khỏi chuyện này, người nọ lúc ấy vì đem y đặt ở phía dưới đã dùng thủ đoạn hạ lưu lại từ từ nổi lên. Y không có cách nào không nghi ngờ, đây là người nọ muốn đem y lưu lại nên dùng âm mưu quỷ kế khác.

“Thiếu Y, người có thể giúp ta hỏi thăm sao? Hoàng huynh bọn họ rốt cuộc có hay không.”

“Điện hạ yên tâm, chuyện điện hạ nhờ cậy, Thiếu Y tự nhiên vô luận như thế nào cũng sẽ giúp điện hạ hỏi thăm được.” Mục Thiếu Y mơ hồ cảm giác mình giúp Dung Thành lừa gạt Hoàn Ân, trong lòng đang đau lòng.

“Người nếu không phải dễ dàng, có thể nhờ cậy người này giúp người hỏi thăm. Người đi Túy Tiên Vọng Nguyệt lâu ở thành tây, cùng lão bản nương nói, người là người người đoán đồ đặng phái tới, tìm Mục Tâm Tuyên, Mục công tử.”

“Thiếu Y nhớ kỹ.”

Tính toán y cùng Mộ Dung Hằng chỉ có hai mặt duyên phận, y căn bản không biết người này tin được hay không, nhưng tình thế đến loại tình trạng này, y cũng không có biện pháp. Nhưng nếu đúng như lời Mục Thiếu Y nói thì hoàn hảo, nhưng nếu không phải, vậy y nên sớm một chút nghĩ biện pháp chạy ra động ma này. Lúc trước là vì quốc gia bức bách ủy thân dưới người hắc, nếu chiến sự kết thúc, như vậy thân phận luyện sủng này y không nên lại tiếp tục

Cho dù hiện tại Dung Thành thích y, có thể nói rất cuộc, thích là thân thể của y, nhiều hơn nữa chính là có tài hoa chính trị có thể lợi dụng. Y giúp hắc phê tấu chương, cũng giúp hắc xuất ra chủ ý, này trái hắc là còn phải hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Y thật là mềm lòng, một chút xíu ôn tình, cũng nhanh sa vào.

“Vậy, Thiếu Y hôm nay trước trở về, tra rõ chuyện này quan trọng hơn.”

“Người đi đi.” Hoàn Ân vô lực lắc đầu.

Loading...

Chương 64: Manh Mối

Chương trước: **Chương 63: Bất An**

“Không nghĩ tới Mục Tâm Tuyên lại là người.”

Dung Thành khoanh tay đứng, ánh nắng buổi trưa chiếu vào phía sau hắn tạo thành một mặt bóng mờ.

“Thần cũng chưa từng nghĩ đến người trên phố buổi tối mừng một đó lại là bệ hạ.” Tuyên Hưởng hoàng đế cùng Nguyệt tộc chất tử lại ra đường du ngoạn ở buổi tối mừng một, hắn có ý muốn kết giao còn bị hoàng đế bệ hạ ngăn cản, người có chút đầu óc cũng biết tình huống không thân thiện. Cộng thêm lúc trước hắn cơ duyên xảo hợp ở ngự hoa viên đụng phải Hoàn Ân, biết được Dung Thành lại áp lấy không báo chiến sự, nơi này không có thông tin gì cũng khó khăn. Hay là nói hoàng đế bệ hạ thật ra đối với Hoàn Ân ôm ấp tâm tư khác đi. Nghĩ tới đây, trong tâm Mộ Dung Hằng thậm chí có chút không vui.

“Thật sự là đúng dịp. Lúc nào thái tử điện hạ tới Ung Kinh?”

“Chiến sự ở biên cảnh của hai nước kết thúc không lâu liền tới.”

“Sớm như thế. Có cảm thấy vừa ý Ung Kinh?”

“Đó là dĩ nhiên. Ung Kinh khí khái to lớn, không phải là nơi hoàng cung Yến Tộc có thể sánh bằng.”

“Người trái lại rất thẳng thắn.” Thân là thái tử, lại không sợ mất mặt mũi quốc gia mình như thế, trong tâm Dung Thành cũng là có mấy phần kính nể, lập tức xoay người lại tinh tế đánh giá một phen. Hốc mắt Mộ Dung Hằng thâm thúy, đường nét cương tráng, người cao vai rộng, cho dù bị ống tay áo che đi, cũng có thể cảm giác được lực lượng của cánh tay.

Thật là kinh dị a. Dung Thành dưới đáy lòng thầm nghĩ.

Hai người tán gẫu trong chốc lát, cũng hết sức biết đi đâu không có nói tới Hoàn Ân. Đưa Mộ Dung Hằng đi, Dung Thành còn chưa kịp uống một ngụm trà, liền nghe Lưu Kỳ ghé vào lỗ tai thấp giọng nói: “Bệ hạ, lão nô mới vừa nhận được hối báo, có người ở ngự hoa viên nhìn thấy Yến Tộc thái tử cùng điện hạ ở cùng chỗ.”

“Người nói cái gì?”

* * *

Hôm nay có thể nói là ngày Hoàn Ân ở Tuyên Hưởng trôi qua gian nan nhất. Một mặt vì Nguyệt tộc đánh thắng trận mà cao hứng, một mặt lại không có cách nào ngừng nghĩ người này vì sao phải dấu diếm y. Mặc dù biết Mục Thiếu Y không thể nào liề n hỏi thăm được tin tức nhanh như vậy, vẫn là ngăn không được một lát ngẩng đầu nhìn ngoài cửa, nghe tiếng bước chân liề n phá lệ nhảy cảm.

Nhưng người tới không phải là Mục Thiếu Y, là Dung Thành y không muốn nhìn thấy nhất .

Lúc Dung Thành đi tới trước mặt y , y thậm chí cũng không biết nên lấy vẻ mặt gì đối mặt.

Lớn tiếng chất vấn hấn”Người tại sao phải dấu diếm ta” , hay là làm bộ như cái gì cũng không phát sinh?

Trước khi chưa biết rõ chân tướng y không thể tự loạn trận cước, nhưng y thật không có biện pháp coi chuyện gì cũng không phát sinh cùng hấn nói chuyện. Vết rạn chính là vết rạn, cho dù được tu bổ cũng không được nguyên vẹn.

“Làm sao vậy? Sao không để ý đến trầm?”

Thanh âm trầm thấp như một của người nọ mang theo chút ý cười, tiếp theo tại bên cạnh mình ng ồi xuống, tay trái ôm eo một cách tự nhiên.

Trước kia động tác liên tiếp này y cũng không quá để ý, , hôm nay lại cảm thấy giống như xà phun lưỡi, y hận không thể lập tức đứng lên thoát ra.

“Xem sách gì? Để cho trầm cũng nhìn một cái.”

Người nọ đưa tay phải c ần lấy sách trên tay của y, nhiệt độ cao ở tay hấn làm cho Hoàn Ân không nhin được run sợ.

Ừ. Liễu Tam biến Ngọc Hồ Điệp. Biển rộng núi xa, không biết nơi nào là tiêu tương. Đọc song Yến, khó bằng tin xa, chỉ mộ thiên, không thức quy hàng. Âm tương cộng. Đoạn h ồng thanh lý, lập tấn tà dương. Sao vậy, lại nghĩ v ề nhà?”

“Ừ. Người hôm nay làm sao lại v ề sớm như vậy? G ần đây nhìn người thật giống như rất b ề bận nhi ều việc.”

“Nhớ người.”

Dung Thành đưa tay nắm cầm Hoàn Ân, hôn lên đi.

Hoàn toàn không ôn nhu giống ngày thường, lúc này thế hôn hung hung, Hoàn Ân giẫy dụa lấy muốn tách rời khỏi, lại bị đối phương nâng đầu.

Môi lưỡi nóng ướt chống đỡ ở trong cổ họng như Giao Long lật quấy, giống như Giống như là kịch liệt hôn cắn lúc hoan ái.

“..... Bệ hạ?”

Lúc bị buông ra Hoàn Ân đưa tay lau môi, còn chưa kịp phản ứng liền bay lên trời, bị Dung Thành ôm xuyên qua bình phong vào tấm điện.

“Bệ hạ!” Ban ngày hắn như thế nào đột nhiên động dục? !”Hôm nay.
Hôm nay không phê tấu chương?

“Không phê. Hôm nay tiếp đãi Yến Tộc thái tử đến.”

Hoàn Ân nghe được mấy chữ “Yến Tộc thái tử” cả người run lên, liền một giây thời gian như vậy đã bị đặt ở trên giường.

“Trẫm rất nhớ người.” Dung Thành nằm ở trên thân thể y, khẽ vuốt gương mặt của y.

Hắn thật rất nhớ.

Năm mới nghỉ ở hành cung đem y ép buộc quá ác, trở về liền vẫn cho y nghỉ ngơi. Hắn phê tấu chương chất đống trong những ngày nghỉ mệt muốn đòi mạng, tiếp theo chính là lục bộ Thượng Thư tấu thỉnh chọn, yến tộc thái tử tiến đến cầu hòa, sự kiện phiền lòng một chuyện tiếp một chuyện. Nhoáng lên một cái vài ngày trôi qua, cũng chưa hảo hảo ôm ôm y. Buổi chiều triệu kiến đoàn người yến tộc thái tử phát hiện Mộ Dung Hằng cư nhiên chính là nam tử cao lớn đến gần đêm đó, nhưng lại ở ngự hoa viên cùng Hoàn Ân gặp mặt, lại làm cho hắn thần kinh căng thẳng. Hắn trực giác cảm thấy nguy cơ tứ phía, nhưng rốt cuộc không đúng chỗ nào lại nói không được.

“Bệ hạ. Ban ngày vẫn là đừng.”

Hoàn Ân chống đỡ thân thể chậm rãi hướng phía sau di động, nói còn chưa nói xong, Dung Thành liền nghiêng thân hôn lên y, tiếp theo nhẹ nhàng kéo giải khai đai lưng. Hoàn Ân cảm thấy cả kinh, thân thủ đẩy bả vai Dung Thành, lại không chút sức mẻ. Người nọ tham muốn giữ lấy nhiều hơn hôn làm cho y thở không nổi, bên tai là thanh âm kinh hoàng của trái tim, thân thể giống như ma túy, mền đều không dậy nổi một tia khí lực.

Y muốn nói, y muốn cự tuyệt, lại bị người nọ hôn không ra tiếng. Tay người nọ đã muốn giải khai ngoại bào, dao động ngay tại trên lồng ngực quang lỏa của y. Trong Trường Nhạc cung điểm tam bìn hỏa lò, tay người nọ cũng cực nóng vô cùng, y lại rùng mình một cái.

“Bệ hạ! Bệ hạ!”

“Làm sao vậy?” Dung Thành mút vào xương quai xanh của y, nói mơ hồ không rõ.

“Bệ hạ đừng.”

Hoàn Ân giãy dụa muốn khởi động thân thể, lại bị Dung Thành ép tới gất gao, hoạt động không được nửa phần.

Y không muốn! Sự tình phải làm rõ ràng trước y không có tâm tình thỏa mãn tính dục của hắn!

Dung Thành vẫn không thêm để ý chút nào hôn ở trên người y, từ xương quai xanh đến ngực, lại đến nhũ tiêm. Ngoài bào nguyệt sắc chưa hoàn toàn cởi ra, khoát lên eo bụng của Hoàn Ân, lộ ra trên thân mượt mà. Tay Dung Thành vói vào quần áo vạt áo, cách tiết khố cằn thừ yếu ớt của Hoàn Ân.

“Bệ hạ!”

Hoàn Ân thở gấp, y trốn không được, chỉ có thể thân thủ đầy đầu Dung Thành.

“Bệ hạ đừng! Ta không muốn!”

Dung Thành lại giống như không nghe thấy, lực đạo trên tay càng lúc càng lớn. Mọi chỗ mẫn cảm của Hoàn Ân bị mọi cách ma sát vuốt ve, làm sao chống đỡ được. Trong đầu rõ ràng muốn cự tuyệt, thân thể lại hoàn toàn rơi vào lốc xoáy tình dục, nói không thành câu.

Khoái cảm theo tứ phía hướng chỗ kia dũng mãnh lao tới, cuối cùng bị buộc tiết ra, Hoàn Ân thở gấp, lật thân hướng trong giường cuộn mình nhỏ giọng khóc nức nở.

“Hôm nay làm sao vậy?” Cánh tay Dung Thành xuyên qua y, từ phía sau ôm lấy y, hôn giọt lệ ở khóe mắt của Hoàn Ân.

Hoàn Ân lắc đầu, nghẹn ngào một câu cũng không nói nên lời.

Y giống như thật lâu không bị hắn lộng thành như vậy.

Y biết như vậy sẽ bị Dung Thành nhìn ra manh mối, nhưng lúc này, y thật sự không có biện pháp uốn mình theo người, ở dưới thân hắn uyển chuyển hời hợt. Bạn đang ?

“Hào. Không làm sẽ không làm. Đừng khóc.”

Loading...

Chương 65: Đồng Sàng Dị Mộng

Chương trước: **Chương 64: Manh Mối**

Hoàn Ân nghẹn ngào lắc đầu.

Biết được gia hương chiến sự đã muốn chấm dứt, người nọ giấu giếm y, lại còn muốn cường y, lòng chua xót ủy khuất đầy bụng lập tức nảy lên đến, nước mắt ngừng không được rơi xuống.

“Tốt lắm, trăm sai lần rồi. Trăm nhận sai.” Dung Thành một tay ôm thắt lưng y, một tay bắt qua khăn lụa muốn lau nước mắt cho y, Hoàn Ân chính là phiệt qua mặt lấy tay không ngừng lau. Dung Thành không có cách nào khác, đem khăn lụa ném tới một bên, không ngừng vuốt ve lưng y.

Hoàn Ân biết hắn nhận sai cũng là một kế tạm thời, hắn hơn phân nửa căn bản không biết, cũng không thấy chính mình làm sao sai. Hoàn Ân không muốn cùng hắn nhiều lời, mạnh mẽ lên tinh thần rồi xuống, nói: “Người nhanh đi phê tấu chương đi, ta không sao.”

Dung Thành nhìn Hoàn Ân hai mắt hồng hồng, ngực một trận buồn hỏa, thiếu chút nữa muốn phát tác. Ở hành cung còn ôn dịu ngoan thuận, cần hoan cũng không có thấy y cự tuyệt, hôm nay làm sao lại khác thường như vậy? Không muốn làm coi như xong, xong câu nói đầu tiên cứ nhiên là muốn đuổi hắn đi. Dung Thành nhẫn nhịn, nói: “Nhớ nhà?”

“..... Ân.”

“Không có việc gì, trận hắn là sắp đánh xong rồi.”

“.....” Hoàn Ân nghe câu như thế thiếu chút nữa không nhịn được vạch trần hắn.

Gặp Hoàn Ân không hề có ý muốn nói chuyện, Dung Thành sợ chính mình nổi giận lên lại hỏng quan hệ chính mình vất vả thành lập lên, dứt khoát đứng dậy đi Dưỡng Tâm điện phê tấu chương.

“Lưu Kỳ, người nghe ai báo bọn họ ở ngự hoa viên gặp mặt? Dem người nọ kêu đến, hỏi một chút hắn nghe được cái gì.”

“Lão nô tuân chỉ.”

Dung Thành ở Dưỡng Tâm điện vẫn ở lại đến gần giờ tỵ mới quay về Trường Nhạc cung. Tiểu thái giám kia chính là trong lúc vô ý thấy hai người ở núi giả nói chuyện, từ lúc Mộ Dung Hằng bị kêu đi, hắn cái gì

cũng không có nghe được. Dung Thành có chút hoài nghi có thể Mộ Dung Hằng trong lúc vô ý tiết lộ cho Hoàn Ân tin tức chiến tranh đã muốn chấm dứt hay không, nhưng Hoàn Ân thoát nhìn lại không giống, huống chi hắn còn có sát thủ! lấy có kinh hỉ.

Từ Dưỡng Tâm điện trở về Trường Nhạc cung, Hoàn Ân đã muốn ngủ. Dung Thành nghĩ nghĩ, không có đánh thức hắn, thẳng thoát quần áo ngủ ở ngoài sườn, trong lòng tính toán ngày mai nghĩ biện pháp gì cho y vui, hắn còn không tin, người chỉ thấy một mặt có thể như thế nào.

Kỳ thật Hoàn Ân cũng vẫn tỉnh, đầu óc y lộn xộn làm sao có khả năng đi vào giấc ngủ, y chính là không muốn đối mặt Dung Thành thôi. Ngay cả nói với hắn mấy câu cũng không biết nên bày ra dạng sắc mặt gì.

Hai người cứ như vậy đầu tư “Lòng mang mưu mô” qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau Dung Thành lại rất sớm phải đi vào triều. Dung Thành vừa đi Hoàn Ân liền dậy, Mục Thiếu Y chờ bên gian ngoài.

Mục Thiếu Y cũng biết tính nghiêm trọng của sự tình, hắn không trông cậy vào chính mình có thể có cái năng lực gì từ trong miệng ân khách hỏi ra, muốn hỏi cũng là tiểu quan sinh ý đa thịt có cơ hội hỏi, lập tức ra cung liền thẳng đến Túc Tiên Vọng Nguyệt Lâu, ở lần các đợt một canh giờ gặp được “Mục Tâm Tuyên”. Hắn không biết đối phương là thân phận gì, nhưng nam tử cao lớn vừa nghe hắn là “người đoán đồ đặng” phải tới, có tin tức sẽ sai người báo cho biết.

Túc Tiên Vọng Nguyệt Lâu này vốn chính tổ chức thu thập tình báo, ngay tại đêm đó, một mũi tên bắn ở trước cửa chỗ Mục Thiếu Y, hắn bắt đến vừa thấy, không khỏi hít vào một luồng lương khí.

“Lấy tin tức trước mắt tại hạ đoạt được, cũng không có ‘Nguyệt tộc đem người phái đến nghênh giá tiểu vương tử về nước’. Nếu như cần thêm một bước kiểm chứng, chờ chút thời gian mới có thể biết được tin tức chuẩn xác.

Mục Thiếu Y nói lại cho Hoàn Ân, Hoàn Ân đương trường liền ngây người.

Lúc trước dù hoài nghi, y còn ôm một đường hi vọng, nghĩ người này có thể thật cho y một kinh hỉ hay không. Dù sao ở hành cung chung sống hơn mười ngày, hơn nữa đi dạo phố trước hành cung, người nọ đầu là một bộ đem hắn phủng ở lòng bàn tay, cây trâm mộc, lông bạch hồ, cũng không có thiếu tạo lãng mạn kinh hỉ cho y, hắn cũng không nguyện tin tưởng người nọ thật sự dùng loại thủ pháp giấu diếm hạ lưu này. Huống chi thật hoàn

toàn giấu diếm, vậy mọi người ở toàn bộ hậu cung nói dối, đâu làm bộ như không biết, mà Mộ Dung Hằng là người ngoài cung, mới đúng dịp đâm phá lời nói dối này!

Nếu buổi chiều kia y không đi ngự hoa viên, không gặp gỡ Mộ Dung Hằng, y hiện tại khẳng định vẫn chưa hay biết gì, người nọ nói cái gì chính là cái đó, người nọ cầu hoan rớt cuộc y cũng sẽ không cự tuyệt. Không biết lúc nào ngoạn đủ mới nói cho y người có thể đi trở về

Hoàn Ân nghĩ tâm đầu rét lạnh.

Người này giấu giếm y đem y giam giữ là ý tứ gì? Trừ bỏ tiếp tục ôm y, tiếp tục ở trên thân thể của y sinh hoan, y nghĩ không ra lý do khác.

Thương y? Đừng nói buồn cười như vậy, thật sự thương y lại không tôn trọng ý kiến của y như vậy sao, làm y chẳng hay biết gì?

Y không có cách nào khác tưởng tượng người này một bên ác độc giấu giếm y, một bên lại ở trước mặt y ra vẻ ôn nhu, còn làm bộ an ủi y, “Trận hấn là sắp đánh xong rồi.” Người rất vô sỉ mới có thể nói ra như vậy!

Trách không được, trách không được người nọ lại không cho y phê tấu chương.

Trách không được, Quách quý phi sẽ ở trước mặt hấn nói: “Người sao còn ở chỗ này không đi.”

Y sao lại ngốc như vậy, không có nghe ý tại ngôn ngoại của người ta chứ!

Y tại trong cung ngày người mấy tháng, Quách quý phi một lần không có tới quấy rầy, vì sao ngày kia lại tới!

Mục Thiếu Y gặp Hoàn Ân sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, thân thể đầu sợ run, không khỏi có chút lo lắng: “Điện hạ, đầu là ta sai, ta không nên cùng hấn giấu giếm người.”

“Không. Việc này không trách người.” Hoàn Ân mới mở miệng, hàm răng đầu đánh nhau lập cập, không biết là tức giận hay là lạnh, “Thiếu Y, ta muốn chạy khỏi đây. Người giúp ta liên hệ Mục công tử ở Túy Tiên Vọng Nguyệt Lâu, hỏi hấn có biện pháp nào không.”

“Tuân mệnh.”

Y một khắc cũng không muốn sống ở chỗ này, đứng ở người đây chuyện ma quỷ, đối trá ích kỷ! Nếu chiến sự đã muốn chấm dứt, chết tử vờ nước là hợp tình lý không hề nghi ngờ, cho dù y chạy trốn, y không tin Dung Thành dám dùng chuyện này đến bới móc! Hấn có như thế vô sỉ, y không tin cả triều văn võ của Tuyên Hướng cũng cùng hấn vô sỉ! Ngay cả “Tín nghĩa” Gốc rễ lập quốc đâu không cần!

Y biết chính mình xúc động. Y ức chế không được. Nếu Dung Thành không nói tín nghĩa, vậy y cũng không có tất yếu phải nói.

Vì tránh cho Lưu Kỳ hoài nghi, Mục Thiếu Y thường lui tới như nhau ở trong cung đánh đàn trong chốc lát mới rời đi. Lúc xuất môn, vừa vặn đụng tới một cựu thần râu bạc ở cửa Trường Nhạc cung cùng Lưu Kỳ lý luận, như là muốn vào đi gặp Hoàn Ân. Mà Lưu Kỳ lý do một đồng lớn, chính là không cho hắn đi vào.

Mục Thiếu Y lắc đầu rời đi, nghe thấy nội thất truyền ra một tiếng thản nhiên : “Lưu công công, cho hắn tiến vào.”

Nghe xong cầnh trong chốc lát, Hoàn Ân đã muốn miễn cưỡng tỉnh táo lại. Chính là trên mặt che phủ một tầng sương lạnh.

“Tiêu đại nhân, bệ hạ không ở nơi này. Thỉnh tìm Dưỡng Tâm điện.”

“Điện hạ.” Lễ bộ Thượng thư Tiêu Sở thật sâu xoay người thở dài, “Cựu thần là tới bái kiến điện hạ .”

Hoàn Ân mặc danh kỳ diệu: “Tìm ta chuyện gì?”

“Vốn việc này cùng điện hạ vô thậncan hệ, nhưng trước mắt ở trước mặt bệ hạ nói được cũng chỉ có điện hạ.”

Loading...

Chương 66: Thái Hậu Tạo Áp Lực

Chương trước: **Chương 65: Đồng Sàn Dị Mộng**

Hoàn Ân càng thêm không hiểu: “Có cái gì cần ta đến trước mặt bệ hạ nói chuyện?”

Tiêu Sở cũng không tức giận, vẫn là chậm rãi nói: “Chắc hẳn điện hạ không biết, bệ hạ cần phải cử hành ‘tuyển tú ba năm một lần.’”

“Cử hành là được.” Tuyên thì cùng hẳn có lên quan gì?

“Ý của bệ hạ, không nguyện ý cử hành tuyển.”

Hoàn Ân rất muốn nói hẳn không muốn cùng ta có quan hệ gì đâu, nhưng nhìn lão đầu trước mắt tóc trắng râu bạc một xấp dầy, lại nhin xuống.

“Thứ cho cựu thần nói thẳng. Bệ hạ lên ngôi ba năm vô tự vô hậu, hậu cung phi tần ít ỏi thể đếm được, cũng không phải là kế lâu dài cho Tuyên Hướng. Vì nền tảng của đất nước, tuyển tú năm nay thế nào cũng phải làm, vô luận như thế nào, cũng muốn chọn lựa ít nhất ba vị nữ tử, mở rộng hậu cung của bệ hạ.”

“Cho nên?”

“Điện hạ là người bệ hạ sủng được lâu nhất, cũng là người ở trước mặt bệ hạ nói chuyện cực kỳ có phân lượng nhất. Tuy khó mở miệng, cựu thần cũng muốn kéo xuống mặt mũi, khẩn cầu điện hạ khuyên giải bệ hạ.”

“Tiêu đại nhân, ta nghĩ người là hiểu lầm.” Hoàn Ân từ từ đứng dậy, thần nhiên nói: “Tại hạ chỉ là một giới luyện sủng, dâm loạn hậu cung, đối với bệ hạ cũng không có đại lực ảnh hưởng như ngài suy nghĩ. Ngài nếu muốn khuyên giải bệ hạ, kính xin tìm người khác.”

“Điện hạ.” Tiêu Sở như thế liền đụng cái đỉnh. Thật ra thì hẳn căn bản không nghĩ qua Hoàn Ân thật giúp hẳn khuyên Dung Thành, một người đang được sủng lại giúp mình để tự thất sủng? Trừ phi là đầu bị nước vào. Hẳn chỉ là muốn ở lúc mấu chốt này ly gián một chút quan hệ của bọn họ, đối với việc tuyển tú của bệ hạ có lẽ có một chút chỗ tốt. Hoàn Ân lạnh như băng ném ra một câu nói như vậy, cũng không biết đến cùng có phải ghen tị hay không.

“Tiêu đại nhân, vô cùng xin lỗi, tại hạ hôm nay thân thể khó chịu, Tiêu đại nhân mời trở về đi.” Hoàn Ân không muốn nói thêm nữa, hạ lệnh trực

khách.

Y thật không biết đám cự thủ này đầu óc cùng da mặt là làm bằng cái gì. Lúc cần liền mặt dày thỉnh cầu y, hỏi y có thể khuyên giải bệ hạ hay không, lúc không cần thì ở tại tấu chương viết, sắc đẹp mê hoặc bệ hạ, dâm loạn hậu cung .. v....v... Người đã mấy chục tuổi, mệt cho hắn làm ra được. Nếu như Tiêu đại nhân này mấy ngày trước nói cho y biết tin tức này, y có lẽ còn có thể khó chịu rất lâu, ở trong đầu đấu tranh có muốn làm “Người tài” Hay không, cùng mình giằng co một phen. Đáng tiếc hắn nói chậm. Đúng dịp tuyển tú vào lúc này, y cũng chỉ có thể cảm thấy, tuyển hay không tuyển là chuyện của Tuyên Hưởng, là chuyện của Dung Thành, cùng y không liên quan. Y ước gì Dung Thành nhanh tuyển tú một chút, nhanh lên một chút di tình biệt luyện, y mới có cơ hội chạy đi. Y đối với Dung Thành chỉ còn lại có hận. Ngay cả một chút quyền luyện cũng không có.

Tiêu Sử như cũ bưng lấy bộ dáng cự thủ, tay giấu trong tay áo một bước một bước đi ra ngoài. Bên ngoài, Lưu Kỳ tựa hồ nghe đến gì đó, vén rèm lên nhìn y một cái, ánh mắt phức tạp.

* * *

Dưỡng Tâm điện, Dung Thành nghe xong Tiểu Hợp Tử hồi báo liền tại chỗ chửi ầm lên: “Cái lão bất tử này làm sao lại nhiều chuyện như thế?”

“Bệ hạ bớt giận.”

“Ỗ vào mình hơn bảy mươi tuổi lại là người của thái hậu liền nghĩ trăm không dám động đến hắn đúng không! Sáng mai sẽ làm cho hắn cút về nhà dưỡng lão!”

“Bệ hạ bớt giận, bớt giận.”

“Chuyện riêng của trăm cũng dám quản, thật đem mình làm bàn thái? !

Trường Nhạc cung cũng tới tự do? !”

Tiểu Hợp Tử ở một bên nơm nớp lo sợ, Dung Thành mặc dù không tính là quân chủ ôn hòa gì, nhưng là rất ít phát hỏa lớn như thế.

“Bệ hạ. Tiêu đại nhân thật giống như hướng Từ Ninh cung đi tới, bệ hạ có muốn hay không. ?”

“Bãi giá Từ Ninh cung.”

Dung Thành cần tấu chương trong tay ném đi, đứng lên liền đi hướng ra ngoài. “Đánh sang chủ ý này, đánh sang chủ ý khác, ăn no rồi việc !”

Dung Thành phong phong hỏa hỏa vào Từ Ninh cung, quả nhiên Tiêu Sử đang cùng thái hậu uống trà, hai người đang nói nhỏ gì đó, một bộ rất thân

hậu.

“Hoàng nhi, người cũng tới, này thật đúng là đúng dịp.” Tiêu thái hậu hướng Dung Thành ngoắt ngoắt tay, “Mau tới đây ng ồi một chút.”

“Nhi th ần ra mắt mẫu hậu. Tiêu đại nhân ở đây, chắc là ở thương thảo chánh sự? Thật là lòng mang thiên hạ, yêu dân như con.” Lời này nói xong nghiêng rằng nghiêng lợi, âm dương quái khí, hẳn không tin Tiêu Sử nghe không hiểu.

Lễ bộ Thượng thư cười cười, đứng lên hành lễ: “Cự th ần Tiêu Sử kiến quá bệ hạ.”

“Đầu là người một nhà, đừng đa lễ như vậy.” Tiêu thái hậu ở một bên nói. Ng ười :

“Đâu, quân quân th ần th ần, ctam cương ngũ thường cấp bậc lễ nghĩa tự nhiên là phải rõ ràng . Thái Phó dạy trăm như vậy, trăm cũng không dám không theo. Dung Thành không chút khách khí một Thái Cực đánh trở v ề Tiêu Sử trong bụng hiểu rõ, nói: “Thái hậu nương nương cùng bệ hạ từ từ nói chuyện, cự th ần còn có chút chuyện, đi trước cáo từ.”

Dung Thành một ngụm ác khí còn chưa ra hết, giả vờ quan tâm nói: “Tiêu đại nhân đối với chánh sự giống như lần này kiến giải, sao không ng ồi xuống lại tán gẫu?”

“Hoàng nhi.” Tiêu thái hậu đầu lẩn lộn trong cung hơn ba mươi năm, vừa nhìn điệu bộ này cũng biết hai người đang bắt chẹt, mới vừa nghe Tiêu Sử nói một lát, nàng cũng biết là chuyện như thế nào, lúc này dĩ nhiên phải giúp lấy Tiêu Sử cho qua.”Người để hẳn đi thôi.”

Dung Thành không thể không nghe “hừ” một tiếng trong lỗ mũi, nhìn Tiêu Sử khom lưng đi ra ngoài.

“Hoàng nhi, ” Tiêu thái hậu thẳng thân lên, giọng nói cũng đột nhiên biến động , “Ai gia li ền hỏi một câu . Giao đãi người cho ai gia đâu?”

“Mẫu hậu chớ vội.”

“Người để cho ai gia như thế nào không vội? Lúc lễ mừng năm mới miệng người nói chiến sự kết thúc tự nhiên đưa y trở v ề, người cùng y ở hành cung làm chuyện dơ bẩn ai gia cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt. Hiện tại chiến sự đã kết thúc muốn mười ngày, quân đội lui v ề cũng đi một nửa đường, y còn an an ổn ổn đãi ở Trường Nhạc cung của người, đó là chuyện gì?”

“Mẫu hậu”

“Tuyển tú người cũng không. Ba năm trước đây người có tâm ngoan, ai gia thả người đi chơi, lúc này người tính toán tìm lý do gì qua loa tắc trách? Liền vì y? Tính tình của người ai gia còn không rõ ràng? Sớm muộn gì cũng chán y. Cho dù không chán, y có thể sinh con cho người? Người có thể đem y nâng lên hậu vị? Đế vị không có trưởng tử, người ng ồi ổn định được sao?”

Tiêu thái hậu chất vấn liên h ồi làm cho Dung Thành á khẩu không trả lời được. Vốn là nổi giận bùng bùng tới tìm Tiêu Sử, lúc này Tiêu Sử đi đổi lại hẳn bị Tiêu thái hậu niệm một bữa.

“Lúc này đừng nữa cho ai gia kéo dài, người không động thủ, ai gia liền giúp người động thủ.”

Loading...

Chương 67: Xung Đột

Chương trước: **Chương 66: Thái Hậu Tạo Áp Lực**

“Mẫu hậu, nhi thần biết sai.” Dung Thành trong đầu nhanh chóng chuyển, “Ngày mai ta liền hạ chỉ tuyển tú, chuyện của ‘y’, có thể kéo dài hai ngày nữa hay không?”

“Không được.” Tiêu thái hậu nghiêm túc.”Sáng mai người liền đưa y trở về cho ai gia. Chiến sự cũng kết thúc người còn đem y giam lại nơi này quả thực là hờnáo.”

“Mẫu hậu” Dung Thành phóng ngữ khí mềm nhũn, “Nhi thần nếu hạ chỉ tuyển rỗi, dù sao cũng sẽ chọn mấy tú nữ đi ra ngoài, để cho y nán lại hai ngày, cũng không quá trở ngại.”

Tiêu thái hậu than thở: “Ai gia không hiểu, một nam tử, cứng rắn, có cái gì thú vị? Nữ tử chỗ nào so sánh không được với y?”

“Mẫu hậu, nhi thần cũng chính là nhất thời hứng thú, nhiệt tình qua là tốt. Y lại không thể sinh con cho ta, ta cũng chỉ là chơi đùa.”

Tiêu thái hậu liếc hắt một cái: “Mỗi lần người đều nói như thế, cũng vẫn không thấy người nhiệt tình dùng xong?”

“Đây không phải là nhanh sao.”

Tiêu thái hậu bất đắc dĩ than thở: “Vậy ai gia cho người thư thả chút ít thời gian. Chờ tuyển tú kết thúc, y tất phải đi!”

“Đa tạ mẫu hậu.” Dung Thành đứng lên vái chào, “Nhi thần biết.”

“Được rồi, đi đi. Ai gia biết người cũng chính là vì chuyện này mà đến.”

“Ai nói. Nhi thần thật lâu chưa cùng mẫu hậu tâm sự.”

Thiên xuyên vạn xuyên vượt đuôi không mặc. Dung Thành một bộ tình ý thành khẩn, Tiêu thái hậu rất nhanh vui vẻ ra mặt. Hai mẹ con cùng chỗ nói liên miên lải nhải thật lâu không có nội dung gì, Dung Thành mới âm mặt trở lại Trường Nhạc cung.

Gần đây thật sự là mệt mỏi. Bị Lễ bộ Thượng thư đánh tiểu báo cáo, tiếp theo bị Tiêu thái hậu giáo huấn, còn phải giả trang ra một bộ kính cẩn nghe theo.

Dung Thành tâm tình hồng bét cực độ, nghĩ đến nhìn thấy Hoàn Ân tâm tình có thể khá hơn một chút hay không, vung tay áo trở về Trường Nhạc

cung.

Trong Trường Nhạc cung, Hoàn Ân đang xem sách. Kể từ khi biết chân tướng, quyết định muốn đi, trong lòng y thế nhưng rất bình tĩnh. Không cần hoài nghi có hiểu lầm hay không, đơn giản chỉ còn hận.

Dung Thành vừa thấy bộ dạng Hoàn Ân lẳng lặng đọc sách, trong lòng hỗn loạn cảm xúc thoáng cái bình tĩnh trở lại, đi tới ngồi xuống, ôm lấy hông của y nói: “Lại đọc sách à.”

Hoàn Ân không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng.

Dung Thành nghĩ nghĩ, vẫn là hỏi: “Nếu như. Trẫm muốn hạ chỉ tuyển tú. Người có thể mất hứng hay không?”

Hoàn Ân mí mắt cũng không nâng, lật qua một trang sách: “Không biết. Tuyển rất tốt.”

Dung Thành thấy y trả lời không chút do dự, không khỏi nhăn lại lông mày: “. Người nói cái gì?”

“Ta nói rất tốt. Bệ hạ tức vị ba năm vô hậu vô tự, nên tuyển.” Hoàn Ân vừa mới đem lời của Lễ bộ Thượng thư nói lại một lần.

Dung Thành hỏa mới vừa tiêu lại nổi lên: “Đây là ý nghĩ chân thật của người sao?”

“Phải”

Dung Thành một phen nắm qua cảm Hoàn Ân, khiến cho y nhìn mình.” Trẫm hỏi người một lần nữa, đây là ý nghĩ chân thật của người?”

Hoàn Ân gương mặt không có chút nào sợ hãi nhìn thẳng Dung Thành. “Đúng.”

Dung Thành chợt đứng lên, quay đầu lại chỉ y nói: “Tốt! Người tốt lắm!”

Bộ ngực phập phồng kịch liệt, hồi lâu không nói ra một câu. Hít thở sâu hai cái, phất tay áo ra khỏi cửa điện. Lưu Kỳ vừa nhìn tình huống không tốt, vội vàng đi theo.

Dung Thành phổi cũng muốn tức điên.

Chỉ cần Hoàn Ân nói một câu “mất hứng”, hắn liền lập tức đem chuyện này nghĩ mọi cách kéo dài. Kết quả thì sao, y giống như không sao cả, dễ dàng liền vút tới một câu “tuyển rất tốt” ! Còn nói một câu đạo lý lớn giống nhau như đúc. Hắn đầu cơ hồ muốn cho là Hoàn Ân có phải Tiêu Sử nhập vào thân hay không. Hắn hỏi lúc trước còn tưởng rằng y có lẽ sẽ rất khó qua, nhưng là ngoài miệng cũng sẽ không biểu hiện ra. Nhưng nhìn cái vẻ mặt kia, nào có một tia khổ sở? Tràn đầy “Người tùy tiện, ta không thèm để ý” Đúng! Nói đến Tiêu Sử, nếu như không phải là hắn lắm mưu.

chờ chút, chẳng lẽ Hoàn Ân đây là đang ghen? Đúng rồi. Một bên có vẻ cương cường hẳn là như thế.

Nghĩ tới đây, Dung Thành lập tức liền tiêu tan, hấp tấp chạy trở về. Hoàn Ân vẫn đang ở nguyên lai vị trí đọc sách, gợn sóng không sợ hãi, thấy hắn đi vào cũng không liếc mắt.

Dung Thành đi tới trước mặt y, ho khan hai tiếng, nói: “Chuyện tuyển tú, người đừng hiểu lầm, cũng không phải là chủ ý của trẫm, chẳng qua là công khanh đang ép trẫm. Chỉ cần người nói một câu mất hứng, trẫm liền sẽ không hạ chỉ tuyển.”

Hoàn Ân ở trong lòng cũng không biết là cười hay là mắng: “Bệ hạ cũng không cần hiểu lầm, vì thần thật không ngán ngại.” Sợ người tự luyện này còn không biết ý tứ của y, Hoàn Ân lại bổ thêm một câu: “Vi thần cũng đề nghị bệ hạ tuyển.”

Y thật ước gì hắn tuyển. Liền lượt lâm hạnh những tú nữ kia, không nên tới phiến y.

Dung Thành xem giọng nói về mặt của Hoàn Ân, không một chút ghen cái loại cảm giác này tựa như buồn tựa như giận. Cả thái độ chính là thuần túy không để ý, thậm chí có chút ý khích lệ hắn. Đây mới thật là Hoàn Ân? ! Thật không phải là người khác khoác da Hoàn Ân?

Bỗng nhiên liên tưởng đến Hoàn Ân xế chiều ngày hôm qua thấy Mộ Dung Hằng, chính là xế chiều ngày hôm qua y liền bắt đầu không bình thường, Dung Thành linh quang chợt lóe, tựa hồ đem những cái này xâu chuỗi lên, gần từng chữ: “Hoàn Ân. Người. Có phải Mộ Dung Hằng nói với người cái gì hay không? !”

Dung Thành tự nhiên không dám hỏi có phải Mộ Dung Hằng báo cho sự đã kết thúc hay không, dù sao hắn chẳng qua là hoài nghi, nếu như nói như vậy, bằng không đánh đã khai, thế là hắn dùng một dạng thuyết pháp lập lòe nước đôi.

Hoàn Ân giờ phút này thoát nhìn bình tĩnh, thật ra thì nội tâm đã sớm ba đào nổi lên bốn phía, thiếu chút nữa liền không nhịn được vỗ bàn nói. Nhưng vì sau này có thể thuận lợi chạy trốn, Y tử tử niết góc trang sách, nói: “Mộ Dung Hằng? Hắn có thể nói với ta cái gì?”

Loading...

Chương 68: Rạn Nứt

Chương trước: **Chương 67: Xung Đột**

“Đơn giản là muốn theo ta quen biết mà thôi.”

Hoàn Ân càng hỏi hột, Dung Thành liền càng giận. Tại sao y lại một bộ cái gì cũng không sao cả? Hắn muốn tuyển, y cũng không có xúc động gì.

Muốn cùng Mộ Dung Hằng kia nhận thức, cũng không suy nghĩ một chút cảm thụ của hắn?

Dung Thành nghiêng rằng nghiêng lợi gần từng chữ: “Vậy người cùng hắn làm quen?”

“Tại sao không thể làm quen?”

“Người không nghĩ tới cảm thụ của trẫm?”

“Bệ hạ,” Hoàn Ân không giận ngược lại cười, “Ta ngay cả tự do giao bằng hữu cũng không có sao?!”

“Người kia không phải là thật lòng làm bằng hữu với người! Hắn đối với người có ý tứ khác!”

“Ý tứ khác thì thế nào?” Hoàn Ân thiếu chút nữa liền muốn tuôn ra một câu “Người là người gì của ta, người quản được sao.”

Dung Thành giận vô cùng, ở bên trong phòng đi tới đi lui, đột nhiên quay đầu lại cả giận nói: “Người có phải cảm thấy hắn so với trẫm tốt hay không?”

“.....” Hoàn Ân cơ hồ bị một câu hỏi bay tới mòng, y cùng Mộ Dung Hằng mới gặp mặt hai lần, nói qua một lần, chỗ nào tốt cùng không tốt? Bất quá ấn tượng đầu tiên là so với bạo quân này mạnh hơn nhiều, bất kể là giả cũng tốt, không phải giả cũng tốt, ít nhất người ta biết chiêu hiềm đãi sĩ, sẽ không cao cao bưng lấy dáng điệu của hoàng đế, dùng chút thủ đoạn hạ lưu đem y bắt lên giường. Y không có cách nào trái lương tâm nói Dung Thành so với Mộ Dung Hằng tốt, nhưng cũng càng không khả năng nói đúng.

Hoàn Ân nhất thời nửa khắc không có phủ nhận, Dung Thành lập tức nổi giận: “Người thích hắn không thích trẫm?”

Kiên nhẫn của Hoàn Ân cũng khô kiệt: “Người như thế nào cho ra kết luận này?” Cái gì thích Mộ Dung Hằng? Dung Thành cấp tội danh này cho y

quả thực không giải thích được!

“Người từ ngày hôm qua thấy hẳn liền bắt đầu không bình thường, chẳng lẽ còn không đúng?”

“.....”

Hoàn Ân không thể nào nói cho Dung Thành, thấy Mộ Dung Hằng liền bắt đầu không bình thường, không phải bởi vì thích hẳn, mà là bởi vì biết mình bị người khác cố ý giấu diếm tình báo. Lần thứ hai y yên lặng cuối cùng cũng phá vỡ một đạo nhẫn nại cuối cùng của Dung Thành: “Không phủ nhận phải không? !”

“.....”

Dung Thành một phen đi lên trước, đem y ôm lấy, sai bước hướng tâm cung đi tới.

Lưu Kỳ vừa nhìn tình thế không ổn, hai vị chủ tử này lại muốn đại náo rồi, vội vàng tiến lên đi khuyên: “Bệ hạ bớt giận. Bệ hạ.”

“Cút ngay cho trẫm!”

Dung Thành cơ hồ bị chọc giận muốn điên rồi.

Hắn cùng mẫu hậu chu toàn cũng là vì người nào a? ! Vì chuyện tuyển tú cùng các khanh giằng co cũng là vì người nào a? ! Vì cái gì mà thấy mặt người ta hai lần liền đối với hẳn ôn hoà? Tại hành cung không phải là hoàn hảo đâu theo hẳn sao, trở lại như thế nào liền biến thành bộ dáng này? Hay là nói y căn bản là tại đùa bỡn tình cảm của hẳn?

Dung Thành hoàn toàn đánh mất lý trí, đem Hoàn Ân một phen ép đến ở trên giường, thoát đi đại lưng.” Có phải trẫm đối với người ôn hòa quá lâu, làm người đã quên thân phận của người hay không? ! Người chính là nằm ở trên giường để cho trẫm thao, hiện tại có người bị người mê hoặc, người lại bắt đầu giả bộ thanh cao?”

“Người!” Lời như vậy hẳn cũng nói ra miệng được, Hoàn Ân trong lòng đã không biết là tức giận hay là bi ai.

Thì ra ở trong lòng hẳn, mình vẫn là thân phận hạ tiện như vậy.

Lúc trước làm ra vẻ yêu thương, chắc là diễn trò lúc tâm tình tốt. Người nam nhân nào sẽ không tại trước mặt tình nhân của mình ra vẻ ôn nhu , huống chi là hoàng đế trong muôn hoa trôi qua, thủ đoạn như thế chắc hẳn lộ hỏa thuần thanh. Đối lại là đầu bài thanh lâu, hẳn cũng có thể vừa ôn nhu tiến vào, vừa nói “Yêu” sao, người nam nhân nào không muốn giành được tâm bạn trên giường , còn có thể lưu lại mỹ danh “Mãn lâu Hồng Tụ chiêu” . Ngốc chính là mình, còn bị kỹ xảo của hẳn cùng ngôn từ cảm động.

Có lẽ là mình, quá khát vọng được yêu đi.

Hoàn Ân lắc đầu, khóe mắt trượt xuống một giọt nước mắt.

Đáng tiếc Dung Thành không có nhìn thấy.

Hắn một phen vén lên trung y của Hoàn Ân, túm tiết khố xuống, thô bạo đưa hai ngón tay vào, cũng không quản Hoàn Ân đau đến nổi lui về phía sau, tách ra hai chân động thân liền tiến vào.

Kể từ khi hai người quan hệ hòa hoãn, Dung Thành làm sao bạo ngược qua như thế, lần nào không phải là nhẹ lời mềm giọng làm tốt tron, Hoàn Ân đau đến vô cùng, cũng không nguyện cầu xin tha thứ, chỉ cắn môi dưới, thân thể đau, tâm cũng không còn tốt hơn chỗ nào.

Tùy hắn đi.

Dù sao đầu phải rời đi.

Dung Thành hung hăng xỏ xuyên qua hai cái, cảm giác bí xử một trận ấm áp thuận tron, xác nhận chảy máu. Trong lòng vừa là tức giận vừa là thương yêu, nằm ở trên người y há mồm thở dốc: “Trẫm có lỗi với người chỗ nào, người nếu như không lập đi lập lại nhiều lần khiêu chiến điểm máu chốt của trẫm?”

Hoàn Ân chẳng qua là nhắm mắt không nói.

Có lỗi chỗ nào. Sự tình lớn như thế cũng giấu diếm, còn hỏi lỗi nơi nào.

Không. Có lỗi nhiều lắm.

Bộ dạng của Hoàn Ân chỉ làm cho lửa giận của Dung Thành cháy hơn, hung hăng lật qua gương mặt của y, thô bạo hôn lên. Răng đụng phải răng, trong khoảnh khắc trong miệng hai người đều là một cỗ nhai nhai mùi máu. Dung Thành không chút ý tứ bỏ qua cho, cắn giảo môi Hoàn Ân giống như nổi điên, xé mở tiết y trên người y thất linh bát lạc, hạ thân mãnh lực đút vào, trên tay cũng không biết nặng nhẹ nhu, nhéo, ngắt.

Hoàn toàn không thương yêu, phát tiết kiêu đoạt lấy.

Bạn đang ?

Hoàn Ân không cảm giác được bất kỳ khoái cảm, chẳng qua thuần túy là đau. Y hờ hững mở mắt, nhìn màn thoáng một cái thoáng một cái, nghe lấy thở dốc trầm trọng của người nọ. Tựa như bộ dạng hòa hoãn lúc trước của bọn họ.

Y đầu nhanh đã quên. Người này bản chất chính là bạo quân. Nhiều ôn tình hơn nữa, cũng chỉ là dối trá.

Dù là như thế, lúc đầu đau đớn đi qua, thân thể được thương yêu lâu dài, bị đút vào cũng có phản ứng. Cộng thêm người nọ cắn giảo tại trên nhũ tiêm

y, cảm giác tê dại từ đuôi xương sống lan tràn lên phía trên.

Hoàn Ân bị kích thích đến phát run, nghe thấy khẩu khí người nọ giống như đắc ý nói: “Ở trên giường liền bộ dáng tính tình này, còn giả bộ thanh cao gì?”

Loading...

Chương 69: Không Thê Văn Hồi

Chương trước: **Chương 68: Rạn Nứt**

Vốn là thương tâm thất vọng đến chết lặng, một câu vũ nhục như thế... nghe cũng không còn cảm giác gì.

Hoàn Ân như đầu gỗ không chút biểu tình, chỉ làm cho Dung Thành càng thêm tức giận, đem người phía dưới một phen lật qua nằm lỳ ở trên giường, bấm lấy thất lưng mãnh lực thúc vào.

Phân thân của Hoàn Ân dần dần gồng gượng, người nọ lại giống như không biết, chỉ bấm lấy thất lưng đút vào, xỏ xuyên, ngay cả hôn cũng giảm đi, đừng nói an ủi. Nơi kia của Hoàn Ân thẳng cứng nhưng không cách nào phát tiết, y cũng không muốn cừa người nọ, chỉ cảm thấy cả người đầu mệt, trước mắt từng đợt biến thành màu đen.

Tình yêu cùng tình sự, giống như trời cùng đất chênh lệch thật xa. Chẳng trách chuyện rõ ràng là không sai biệt lắm, nhưng có hai xưng hô hoàn toàn bất đồng.

Mệt mỏi quá a.

Mấy ngày liên tiếp lo âu lo lắng mất ngủ đầu nảy lên, Hoàn Ân dần dần duy trì không được, tứ chi giống như tiêu tán ở trong hư không, từ từ nhắm lại hai mắt.

Dung Thành cũng quan sát thấy người phía dưới mất phản ứng, cuối cùng thúc hai cái, bộc phát ở trong thân thể của Hoàn Ân.

Lưng trắng nõn của người phía dưới nhìn không ra hô hấp phập phồng, ở giữa một cái khe rãnh, sườn vai Hồ Điệp cốt khế đứng thẳng, gầy trơ xương, nhìn đầu có chút đáng thương.

Dung Thành nhẹ nhàng mơn trớn, vùi đầu đem cái trán chống đỡ ở trên lưng, từng ngậm từng ngậm thở.

Hắn không rõ chuyện như thế nào làm thành như vậy.

Ban đầu hắn là rất tức giận, người làm trượng phu phát hiện phu nhân ở ngoài vụng trộm người sẽ không tức giận? Hắn hơi chút tỉnh táo cảm thấy Hoàn Ân hẳn là sẽ không thấy hai mặt liền thích Mộ Dung Hằng kia, nhưng thái độ của Hoàn Ân làm hắn thật sự là nổi giận. Không mẫn không nhạt ôn hoà, một bộ cho dù ta ra tường người làm khó dễ được ta, hắn sao

lại không tức giận? Hơn nữa lúc trước hẳn vì chuyện tuyển tú phi ền nào đến đầu đại, bên trái đắc tội văn võ bá quan bên phải đắc tội thái hậu, kết quả cuối cùng người ta thoả mái tới một câu "Rất tốt", còn "cũng đễ nghị". Làm h ồi lâu hẳn ở chỗ này bận việc người ta căn bản không thèm để ý, hẳn sao không tức giận? Đây một đồng chuyện ch ồng lên nhau hẳn phổi cũng tức điên.

Người đang nổi nóng li ền dễ dàng đả thương người. Nói xong r ồi, li ền lập tức hối hận.

Vết thương cái vấ giống như là vò thành một cục giấy. Giấy có thể bị vuốt phẳng, nhưng dấu vết phía trên cũng sẽ không biến mất.

Rõ ràng mấy ngày trước đầu rất tốt, hòa hòa khí khí nói chuyện, hẳn gấp thức ăn cho y cũng đầu ngoan ngoan một chút ăn hết, buổi tối còn ôm hẳn ngủ, một cái chớp mắt li ền thành bộ dáng này.

Dung Thành bắt đầu là tức giận, đến cuối cùng chỉ còn miệng đ ầy khổ sở. Có phải vừa bắt đầu, Hoàn Ân li ền căn bản không động tâm, chẳng qua là nhìn hẳn sủng như lên trời, li ền tùy tiện làm chút bộ dáng ôn nhu phối hợp. Song phương đầu nhập diễn, diễn đến hảo vui vẻ.

Hiện tại tâm tình không tốt, không muốn diễn, li ền bày ra bộ dáng lúc mới vào cung, lãnh nhược băng sương, cự nhân ngoài ngàn dặm.

Vậy y xem hẳn là cái gì? Muốn cho hoà nhấ li ền cho hoà nhấ, không muốn cho sẽ không cho sao?

Nguyên bản hẳn là làm mất mặt người, tại trên đường tri ều quảng văn võ bá quan không biết bao nhiêu lần, hôm nay rốt cuộc lần đầu bị mất.

Dung Thành không nhịn được "Ha ha" nở nụ cười khổ. Đây coi như là báo ứng ban đầu hẳn không từ thủ đoạn đem Hoàn Ân bắt lên giường sao? !

Dung Thành khoát ngoại bào ng ồi ở bên giường chống đầu, không nhúc nhích, cho đến thái dương lạc sơn. Hoàn Ân nằm ở phía sau hẳn, phủ đệm chắn mình hoàng, sắc mặt tái nhợt.

Lưu Kỳ ở bên ngoài nghe trong tấm điện thanh âm ngổn ngang đến trở về yên tĩnh, cũng không dám đi vào.

Hoàn Ân ngủ thẳng ngày thứ hai buổi sáng tỉnh lại, mặt mũi li ền không thay đổi quá. Đối với cung nữ h ồi hạ rửa mặt, chỉ là một câu nhàn nhạt cảm ơn, cũng không mỉm cười.

Buổi trưa, Dung Thành không có trở về Dưỡng Tâm điện dùng bữa, chỉ cho người truy ền khẩu dụ, để cho ngự thiện phòng tặng thức ăn tới đây, Hoàn Ân dùng xong thì lấy đi.

Xế chiều Mục Thiếu Y tới, cùng Hoàn Ân ở nội thất đàn cầ, đợi một nửa canh giờ, đi trở về.

Buổi tối Hoàn Ân thật sớm liền lên giường, mấy ngày tới nay lần đầu tiên chạm gối đi nằm ngủ, vô khiên vô quả.

Dung Thành ở Dưỡng Tâm điện phê tấu chương đến rất trễ mới trở về, nhìn đệm chần mình hoàng vốn là hai người dùng chung khoác lên bên hông giường, Hoàn Ân phủ đệm chần ngủ không biết lấy từ chỗ nào ngủ đến an ổn, nhất thời không nói gì.

Vừa chính thức ký hiệp nghị vừa thiết yến khoản đãi, Dung Thành vào ban ngày thấy Mộ Dung Hằng nhìn mặt nói không ra là không vui mừng, hận không được người này ký hiệp ước liền tức cút đi.

Chuyện tuyển tú cũng đã chiêu cáo thiên hạ, đầu đường cuối ngõ không biết một bộ não loạn như thế nào. Mộ Dung Hằng nghe nói chuyện này, còn nghiêm trang chúc mừng nói hăm mộ điểm phúc không cạn hồng phúc tề thiên. Dung Thành lạnh lùng vút trở về một câu “Nếu người coi trọng cũng có thể mang chút trở về Yên quốc”, đừng tưởng rằng như vậy liền thắng.

Vốn là còn muốn thừa dịp trì hoãn đoạn thời gian này, hảo hảo bồi dưỡng tình cảm cùng Hoàn Ân. Ai ngờ chuyện lại phát triển tới mức như thế, hẳn cũng không biết nên làm sao. Lúc này hẳn càng thêm không thể nào nói cho Hoàn Ân tin tức chiến sự đã kết thúc, Hoàn Ân tuyệt đối là đi không quay lại. BẠN ĐANG ?

..... Năm mới bắt đầu, như thế nào không hài lòng như vậy.

Hoàn Ân đã vài ngày không cùng hắn nói chuyện. Thân là đế vương, Dung Thành cũng có chút kéo không dưới mặt mũi, hai người liền làm như vậy hao tổn.

Làm cho Dung Thành chút cao hứng chính là, Mộ Dung Hằng ở Ung Kinh chỉ lưu lại tám ngày, liền cáo từ nói muốn trở về Yên quốc. Dung Thành trong tâm thở dài một cái, ở Cam Tuyền cung thiết quốc yến đưa tiễn.

Rượu quá ba tuần, Tuyên Hưởng ngự dụng vũ nhạc từ màn sau đi ra. Váy dài tiên vân, bảy vũ nữ thân mặc tinh mỹ hoa phục, đỉnh đầu Phù Dung xai trang, biểu diễn một khúc 《 Phù Dung viên 》 .

Dung Thành vừa uống rượu vừa thấp giọng hỏi: “Như thế nào? Nàng dẫn đầu kia, còn vào tới pháp nhãn của Mộ Dung huynh?”

Mộ Dung Hằng cười cười, dĩ nhiên biết Dung Thành ở đánh chủ ý gì:

“Thật là không tệ. Bất quá Yên quốc ta thủy thổ cần cỗi, sợ mỹ nhân hoa

này vừa đến Yên quốc ta liền khô héo.”

“Lời của Mộ Dung huynh nào nói thế.”

“Tuyên Hưởng giàu có, ngay cả vũ đạo cũng đại khí Phú Quý. Lần này tại hạ cũng riêng mang đến Yên quốc vũ đạo, phong cách khác lạ, thu bộ hạ cười một tiếng.”

Mộ Dung Hằng vẫy tay một cái, một vũ sĩ càn kiếm đi tới trước đài, hướng Dung Thành bái một cái, bày xong tư thế.

Mọi nơi nhất thời lú lú , mượn múa kiếm hành hung, trong lịch sử cũng thấy không ít. Dung Thành khoát khoát tay ý bảo an tĩnh, nói: “Các vị không được quá mức nhạy cảm.” Hắn còn không tin Mộ Dung Hằng có can đảm này. Cho dù có, hắn Dung Thành cũng không phải là ăn cơm trắng lớn lên .

Loading...

Chương 70: Trốn

Chương trước: **Chương 69: Không Thể Vãn Hồi**

Sau màn chột vang lên tiếng đàn boong boong, như kim loại đánh nhau. Vũ sĩ cần kiếm theo tiếng đàn mà động, một thanh hàn kiếm vũ đến vút vút sinh gió, tựa như đang ở chiến trường.

Văn võ bá quan đều lo lắng đề phòng, thị vệ ở cửa cũng rướn cổ lên, chỉ chờ có một bất lợi liền vội vàng xông đi lên. Dung Thành nhưng thật ra dương dương tự đắc, thảnh thơi gõ nhịp trên trờ khen ngợi.

May mà chuyện hành thích cũng là không phát sinh như mọi người suy nghĩ. Mặc dù quá trình nhìn mạo hiểm, người trên đài chẳng qua là theo khuôn phép cũ, múa kiếm xong liền bái một cái đi xuống. Mọi người ở đây trừ Dung Thành cùng Mộ Dung Hằng là từ đầu tới đuôi thưởng thức xong múa kiếm, những người khác đều không có cái tâm tư kia.

“Quả thật thảo nguyên thiết huyết hào hùng, cùng tiểu kiêu lưu thủy 《Phù Dung viên》 bất đồng.”

Mộ Dung Hằng hơi chấp tay: “Bệ hạ khen trật ỏi. Nếu như là tiểu kiêu lưu thủy yên ổn qua cả đời, ai muốn đao kiếm đổ máu đây.”

“Lời này thật không giống như một thảo nguyên hán tử nói.” Dung Thành ha ha cười một tiếng, bưng chén rượu lên làm một hớp. Chẳng lẽ Mộ Dung Hằng người mơ ước quốc thổ Tuyên Hưởng ta không được.

Hai người xem tạp kỹ một chút, vừa uống rượu vừa tán gẫu, thật là hợp ý, Bất quá hai người cũng hết sức ăn ý một chữ cũng không nói đến Hoàn Ân, cả buổi tối đến gần cũng không đề cập tới. Dung Thành ở dưới lòng cười thầm, rõ ràng lập trường là tình địch kiên”Kẻ thù chính trị”, lẫn nhau vì tâm phúc đại họa, còn có thể tám gió thổi bất động mà đem rượu tán gẫu, hai người bọn họ bản lãnh đánh thái cực đều là nhất đẳng.

Nghĩ đến Hoàn Ân, Dung Thành tâm tình vừa mới chuyển khá hơn một chút trong nháy mắt xuống thấp. Nhưng nếu hắn không cùng Hoàn Ân cãi nhau, lúc này liền có thể đắc chí vừa lòng ôm lấy y, gấp thức ăn cho y, thay y ngăn rượu, thảnh thơi hôn nhẹ, làm Mộ Dung Hằng đỏ mắt đến chết. Đáng tiếc. Hừ. Chuyện của hai người bọn họ cũng đều là Mộ Dung Hằng này khơi mào. Nghĩ đến đây Dung Thành liền bất động thanh

sắc tồn hơi thừa lời, Mộ Dung Hằng nhưng giống như là không thêm để ý chút nào tiếp tục uống rượu. Người thảo nguyên quả nhiên uống rượu cùng uống nước giống nhau, ngàn chén không ngã.

Yến tiệc đưa tiễn này vẫn náo đến giờ hơi một khắc, Mộ Dung Hằng mới chấp tay cáo từ. Dung Thành uống đến có chút nhều, bước ra cửa điện đón gió thổi, mơ hồ có chút nhức đầu. Nghĩ đến trở lại Trường Nhạc cung lại là tiếp tục rùng mình, đầu Dung Thành đau hơn.

Lưu Kỳ ở phía sau nhắm mắt theo đuôi theo sát lấy, nói: “Vạn tuế gia, nô tài sai người đi Thái Y Viện nấu chút ít canh giải rượu được không?”

“Đi đi đi đi.” Dung Thành khoát khoát tay, phối hợp hướng Trường Nhạc cung đi.

Bước vào cửa điện, trong phòng vẫn là giống nhau, có chút nhen nhưng vắng ngắt, cung nữ thái giám đang đứng bất động giống như tượng gỗ điêu khắc, một tia khí người sống cũng không có. Dung Thành vừa cởi áo khoác vừa hướng tấm điện, đi vào trong, ngoài ý muốn chính là Hoàn Ân không có ở trên giường, đem chăn mình hoàng đầu gấp hoàn hảo.

Dung Thành đem ngoại bào hướng đầu giường ném, nói: “Y ở đâu?”

“Hồi bẩm hạ, công tử ở Ôn Tuyên.”

“Ôn Tuyên?” Dung Thành khẽ chau mày. Bình thường lúc này y đã sớm ngủ, sao lại ở Ôn Tuyên? Chẳng lẽ đây là ám thị cùng hắc hòa hảo? Mộ Dung Hằng đi vận liễn chuyển, xem ra hắc đích thị là ôn thần.

Dung Thành trong tâm vui lên, sai bước ra tấm điện, hướng Ôn Tuyên trì đi đến. Ôn Tuyên rèm theo lẽ thường thì rũ xuống che lấy, cửa đang đứng hai cung nữ, gặp hắc tới, lập tức cúi đầu vén áo thi lễ. Dung Thành cũng lười phản ứng, tùy tiện gạt đầu liễn vén rèm lên đi vào.

Đầu rờng vàng óng ánh đang ở phun nước sôi nóng hôi hổi, trên mặt nước sùng sục sùng sục mao bọt. Trong hồ người nào cũng không có, bên cạnh ao cũng là đang đứng một người. Cũng không phải Hoàn Ân, là Mục Thiếu Y chỉ mặc trung y.

Dung Thành cho là mình uống hôn mê hoa mắt nhìn lầm, tinh tế đem cả gian phòng quét một lần, quả thật không nhìn thấy Hoàn Ân. Hắc còn không có mở miệng hỏi, liễn thấy Mục Thiếu Y đi đến hai bước quỳ xuống, cái trán điểm xuống đất: “Bệ hạ.”

Trong đầu Dung Thành xẹt qua một ít này nọ kỳ nhanh, nhưng hắc bắt không được, cũng không nguyện ý thừa nhận.”Hoàn Ân đâu?” Hắc nhăn lông mày hỏi.

“Điện hạ đi.” Mục Thiếu Y cúi xuống đất, thấy không rõ vẻ mặt, thanh âm cũng là vững vàng lạnh nhạt, giống như là sáng sớm liền chuẩn bị ứng đối tốt.

Dung Thành đảo đảo lỗ tai: “Người nói cái gì?”

“Điện hạ đi.”

Dung Thành trong tâm lửa giận tăng vọt, tiến lên liền muốn một cước đá đi, bị Lưu Kỳ theo sau chạy tới gắt gao kéo.”Bệ hạ! Bệ hạ bớt giận!”

Rượu còn trong máu hướng huyết Thái Dương xông thẳng, đầu Dung Thành choáng váng gay gắt, trước mặt gì đó đầu có chút mờ hồ, tay chân cũng khẽ phát run, miễn cưỡng dựa vào Lưu Kỳ mới đứng vững thẳng bằng.”Trẫm hỏi người một lần nữa, Hoàn Ân đâu? !”

Mục Thiếu Y vẫn cúi đầu xuống đất, bình tĩnh vô ba một câu: “Điện hạ đi.”

“Đi tới chỗ nào? !”

“Thảo dân không biết.”

“Không biết! Người dám cho trẫm không biết!” Dung Thành hít sâu một hơi, hất ra tay Lưu Kỳ, trở tay một cái tát phiến qua, lực đạo to đến đem Mục Thiếu Y ném đi trên mặt đất. “Ý vào người là bằng hữu của Hoàn Ân liền cho rằng trẫm không dám động tới người đúng không, thiên hạ còn không có người trẫm không động được! Người, bắt hẩn hạ ngục cho trẫm! Lập tức đem Tùy Nghị kêu đến!”

Cung nữ thái giám một phòng, cùng nhóm thị vệ, toàn bộ quỳ trên mặt đất lạnh run.

Vị gia này không phải là rất tức giận, mà phi thường tức giận, là tức giận đến trình độ có thể tùy tiện giết người. Mới vừa rồi người kia, trực tiếp bị bắt đi, một tiếng cũng không phát, cũng không biết đã chết chưa. Ngươi : “Các người đầu nói cho trẫm, y là làm sao ở dưới mí mắt các người chuồn mất.”

Khẩu khí của Dung Thành giống như khuôn mặt giống nhau. Quen thuộc vị gia này cũng biết, nếu là hẩn giận dữ, vậy còn có thể cứu chữa, mắng to hai cái coi như xong; nếu là hẩn bộ dạng này, vậy cũng chỉ có tự cưu nhi cầu phúc.

Đám người quỳ gối quả thật không nhìn thấy Hoàn Ân đi ra ngoài. Cho dù y có thể giấu diếm được mắt một người, cũng không có thể giấu diếm được mắt nhiều người như thế. Mỗi đạo cửa đầu là thủ vệ, trừ phi y mọc cánh. Ai có thể dám nói lời này đây.

“Trẫm đang hỏi các người nói. Một hai người cũng không đáp, muốn mất lưỡn sao?”

Cung nữ thái giám run lợi hại hơn, giống run rẩy, cuối cùng cũng có một người nhin không nổi, khóc ròng nói: “Bệ hạ tha mạng. Nô tỳ quả thật không nhìn thấy công tử ra cửa! Bệ hạ tha mạng a!”

“Vậy y làm thế nào? A? ! Các người giải thích cho trẫm. Người giải thích không được đầu li ền rơi xuống đất.”

“Bệ hạ tha mạng! Bệ hạ tha mạng!” Lời Dung Thành vừa ra, mấy người quỳ gối gần như hồng mắt. Có một thái giám đột nhiên thẳng người lên nói: “Bệ hạ! Nô tài nghĩ tới, lúc ban đêm, Mục Thiếu Y công tử ôm c ần đi ra ngoài quá một l ần, nhưng người vừa đi ra kia, nô tài cảm thấy thật giống như lại là Mục công tử?”

Dung Thành cả kinh, đứng lên nói: “Người lặp lại l ần nữa!”

“Lúc ban đêm, Mục công tử li ền ôm c ần đi trở về”

Dung Thành trong nháy mắt hiểu chuyện là như thế nào, thiếu chút nữa cắn nát một ngụm ngân nha: “Mấy người các người, cuối cùng thấy Hoàn Ân là tình hình gì?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng một cung nữ run lẩy bẩy nói:

“Công tử cùng Mục công tử cùng nhau vào Ôn Tuy ền tắm rửa.”

“Chỉ có ‘Mục công tử’ một người đi ra, hơn nữa hắn đi ra ngoài li ền ôm c ần đi, có phải thế không? !”

“Phải Bệ hạ.”

Dung Thành hận không thể một bạt tai phiến qua: “Hoàn Ân ở Ôn Tuy ền lâu như vậy, các người cũng không vào xem một chút? ! A? ! Người sẽ không sợ y chết chìm ở bên trong? !”

Cung nữ kia cũng lộ ra vẻ rất ủy khuất: “Bệ hạ. Vẫn không để cho tui nô tỳ h ầu hạ công tử tắm rửa. Nô tỳ đã ở phía ngoài kêu lên hai tiếng, bên trong có người đáp lại, nô tỳ cũng là không dám tiến vào.”

Dung Thành vẫn là một bộ người nào nhìn thân thể Hoàn Ân li ền móc mắt, từ đã sớm bắt đầu, Ôn Tuy ền cũng chưa có cung nữ thái giám chờ. Không nghĩ tới điểm này lại giúp Hoàn Ân đại ân.

Đang lúc mở miệng, Tùy Nghị tới. Hấp tấp chạy đến trước mặt Dung Thành li ền quỳ xuống: “Vi thần kiến quá bệ hạ.”

Dung Thành hít sâu một hơi lại sâu sâu phun ra: “Người, lập tức tới bốn đạo cửa cung toàn bộ phong bế, vô luận là người nào, lấy bất kỳ lý do, cũng không được đi ra ngoài.”

“Bệ hạ. Nay.” Nếu như Hoàn Ân sớm xuất cung, phong bế cửa cung cũng vô dụng.

“Truyền khẩu dụ của trẫm, nghiêm tra tứ môn xuất nhập Ung Kinh, phàm có dị thường, lập tức giam c ần báo lên!” Dung Thành rất muốn hạ lệnh chỉ vào không ra, nhưng Ung Kinh lớn như thế, tứ phương thương nhân tụ tập, không để cho người đi ra ngoài thế tất náo lên sóng to gió lớn.

Tùy Nghị lĩnh mệnh, vừa đi đến cửa, nghe được Dung Thành lại nói: “Tra rõ bốn đạo cửa cung xuất nhập ghi chép. Không, trực tiếp đem ghi chép đi ầu tới cho trẫm.”

Loading...

Chương 71: Náo Loạn (thượng)

Chương trước: **Chương 70: Trốn**

Bóng đêm thấp thoáng , một chiếc xe ngựa ở trên đường phố đi nhanh như tên bắn.

Vừa tới giờ tý, Ung Kinh trên đường còn có chút người đi lại, nhưng đánh xe muộn như thế thì đúng là hiếm thấy, vó ngựa đát đát ở trên đường phố yên tĩnh lộ ra vẻ phá lệ lớn tiếng, dẫn tới người đi đường rồi rít ghé mắt. Ng ồi trong xe ngựa không ai khác, chính là Hoàn Ân.

Hai canh giờ lúc trước, y còn đang cùng Mục Thiếu Y giằng co. Y để cho Mục Thiếu Y cùng Mộ Dung Hằng thương lượng biện pháp, cuối cùng lại nghĩ ra phương pháp treo đầu dê bán thịt chó như thế! Y là có thể chạy trốn, nhưng Mục Thiếu Y đâu? Mộ Dung Hằng ồ ồ, hoàn toàn không để ý Mục Thiếu Y sống chết, chỉ cần có thể đem y ra ngoài li ền xong chuyện? Mục Thiếu Y nói xong Hoàn Ân li ền tr ần mặt xuống, vô luận như thế nào cũng bất đồng toan tính. Mục Thiếu Y nói hắt tự có sách lược vẹn toàn, Hoàn Ân căn bản không tin. Sách lược vẹn toàn? Y không thấy Mục Thiếu Y có thể thoát được trách nhiệm? Trừ phi hấn là từ cửa sổ bay đi ! Hai người tranh chấp không xong, không thể thuyết phục lẫn nhau, bỗng nhiên Mục Thiếu Y từ trong tay áo móc ra tiểu đao, để ở cổ, từng câu từng chữ nói: “Điện hạ nếu không đi, Thiếu Y li ền chết.”

Hoàn Ân bị bức đến không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đeo lên diện cụ, ôm cần đi ra ngoài. Mục Thiếu Y trăm phương ngàn kế như thế, lấy mạng đổi mạng, y nếu là trốn không thoát không khỏi quá cô phụ một phen tâm ý của Mục Thiếu Y. Thật ra thì trong lòng y đầu rõ ràng, trừ li ền đó ra, chỉ sợ cũng thật không có biện pháp gì khác có thể giúp y đào thoát.

Còn ôm thái độ phá phủ tr ần thuy ền, Hoàn Ân ở trước mặt Dung Thành cùng Mộ Dung Hằng tấu một khúc 《 thập diện mai phục 》 . Khúc này chọn thật là chuẩn xác, kế tiếp y phải đổi mặt đường chạy trốn, chẳng lẽ không đúng thập diện mai phục? May mắn là ở sau rèm tấu, nếu là ở trước rèm, y cũng không thể bảo đảm mình có thể phát run hay không.

Trở lại thiên điện, lập tức có người kéo y ra khỏi Cam Tuy ền cung, một đường bước nhanh đi tới cửa cung, lộ ra lệnh bài xuất nhập. Thị vệ thủ môn kiểm tra qua lệnh bài, vừa chút lấy ánh nhìn tinh tế nhìn mặt mỗi người một lần, mới thả bọn họ đi ra ngoài.

Bước ra cửa cung, tâm cu ờng loạn của Hoàn Ân mới dừng lại. Ban đêm ngoài cung không khí có chút u lãnh, nhưng đối với y mà nói, đã không có đ ồngì so sánh tốt đẹp — y cuối cùng cũng rời đi l ờng giam vây khốn y! Y lo lắng cho Mục Thiệu Y vẫn ở lại nội cung, nhưng y cũng giống như trước hướng tới tân sinh.

Hoàn Ân lôi kéo một chiếc xe ngựa, những người khác li ền mọi nơi tản đi. Trong xe ngựa chỉ ng ẫ một người, thân lấy áo đen, thắt lưng ph ối mảnh kiếm, gương mặt ẩn ở trong bóng tối, không nhìn thấy bộ dạng, cũng nhìn không thấy vẻ mặt. Gấp lên xe ngựa , đưa tay nhẹ nhàng lôi kéo, Hoàn Ân chạm tay vào nơi lạnh như băng không có m ồhôi, nhiệt độ thấp đủ cho không giống thường nhân.

Người nọ thản nhiên nói: “Tại hạ là một trong ngự ti ền thị vệ của thái tử điện hạ, chịu trách nhiệm hộ tống vương tử điện hạ an toàn trở v ềnước.”

Thanh âm bình thản không có sóng, nghe không ra bu ồm vui.

“Cám ơn. Gọi ta Hoàn Ân là được . Thiệu hiệp. gọi như thế nào?”

“Tr ầ Thất.”

“ ”

“Điện hạ cũng không có thời gian, nếu chuyển đi này gặp gỡ bất kỳ đánh nhau gì, điện hạ c ần phải nghe lời của tại hạ. Tại hạ để điện hạ trốn đi, điện hạ c ần phải đi trốn, vô luận nghe được tiếng vang gì, cũng đừng đi ra ngoài, ta tự sẽ tìm được điện hạ.”

“Cái này ta biết, sẽ không cho người thêm phi ền toái.”

“Kế này của chủ nhân không ngăn cản được bao lâu, bệ hạ một khi h ẫ cung sẽ phát hiện, khoảng chừng là một hai canh giờ. Một khi phát hiện, thì sẽ lập tức hạ lệnh đóng cửa thành, nghiêm tra người xuất nhập. Vì vậy, lúc ban đầu mấy ngày qua lên đường cực khổ, hi vọng điện hạ có thể nhẫn chịu.”

“Được” Dù sao y cũng không phải là cành vàng lá ngọc gì, chịu chút đau khổ không tính là cái gì. Chẳng qua là y vẫn lo lắng.”Người. Người có thể đi cứu Mục Thiệu Y không?”

Mắt người nọ vẫn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ cuối cùng cũng dờn đến trên mặt Hoàn Ân: “Điện hạ, người biết, đây là không thể nào.”

Trong lòng Hoàn Ân một ít ngọn lửa yếu ớt cuối cùng cũng dập tắt.

“Điện hạ không cần phải lo lắng chuyện này.” Người nọ ánh mắt vừa dờn đi, “Mục công tử tự có người ở phía sau lưng chu toàn, nhiều lắm là bị chút nổi khỗ da thịt, sẽ không có lo lắng tính mạng.”

Hoàn Ân thiếu chút nữa cho là mình nghe lầm: “Có ai ở sau lưng chu toàn?”

Người nọ cũng không nhiều lời nữa, chẳng qua là nhắm mắt dưỡng thần.

Hoàn Ân nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra Mục Thiếu Y có bằng hữu Thông Thiên gì, có thể thông đến bên cạnh Dung Thành. Thôi thôi, người này nói chuyện mặc dù không nhiều lắm, nhưng mỗi câu cảm giác đều rất thật, coi như là một an ủi đi

Đang lúc ấy thì, xe ngựa chạy nhanh đến cửa thành. Cửa thành Ung Kinh giờ Dậu đóng cửa, hiện tại đã sớm qua giờ Dậu. Người nọ nhảy xuống xe ngựa, Hoàn Ân theo hắn đến góc tường, chỉ thấy hắn quăng một cái móc long chảo, móc lên thành tường, kéo lấy sợi dây dặng dặng mấy bước đi tới, nhẹ nhàng vừa lộn biến mất bóng dáng, sau một lúc lâu mới vừa xuất hiện ở bên tường thành, rung lên sợi dây ý bảo Hoàn Ân đi lên.

Hoàn Ân thân thể không tốt, đối với chuyện leo tường leo cây tự nhiên có chút sợ, nhưng ở nơi này trước mặt người khác, y cũng không có lập trường làm nũng yếu thế gì. Người ta tới hỗ trợ đã là rất may, y cũng tận lượng không nên kéo chân người ta lại. Hoàn Ân cắn răng, bắt sợi dây.

Đang suy nghĩ làm thế nào để leo lên, trên sợi dây liền truyền đến lực đạo, trực tiếp tóm lấy y lên thành tường.

Hoàn Ân đi lên vừa nhìn, thủ vệ ba chân bốn cẳng ngã trên đất.

“Bọn họ đã chết?”

“Chẳng qua là mê hôn mê mà thôi. Điện hạ, đắc tội.”

Người nọ đưa tay vòng qua, ôm y nhảy xuống thành tường. Gió vù vù thổi qua bên tai, hai người rơi vào trên một con ngựa, người nọ vung roi, con ngựa kêu to một tiếng, vung chân chạy đi hướng bắc.

* * *

Dung Thành ngẩng ở trên ghế nằm, lật từng tờ từng tờ ghi chép xuất nhập cửa cung. Một chốc thật dầy, hắn mới lật ra một phần nhỏ.

Phía trước quỳ gối một đám chính là thủ hạ của Tùy Nghị.

Trong cung đã lục soát xong, không có tìm được bất kỳ dấu hiệu có người ẩn nấp. Mộ Dung Hằng kéo thời gian lâu như thế, Hoàn Ân tám phần đã xuất cung, Dung Thành đối này đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt. Hiện tại, sẽ chờ cấm quân đi cửa thành dò xét h ồi báo. Nếu là bọn họ còn đang bên trong thành, vậy còn có một tia hi vọng lục soát, nếu là đã ra khỏi thành. Đó chính là cá vào biển rộng. Mộ Dung Hằng! Dám động người của trẫm, khoản nợ này trẫm nhớ kỹ!

Dung Thành nhắm mắt lại, chỉ nghe tiếng bước chân nhanh chóng vào, nương theo tiếng khôi giáp ma sát. “Báo — — cửa thành phía Bắc phát hiện thủ vệ bị tập kích!”

“Đuổi theo!”

Dung Thành một hiên áo choàng đứng lên, Lưu Kỳ vội vàng nói: “Bệ hạ muộn như thế chẳng lẽ muốn xuất cung?”

“Xuất cung? Xuất cung làm gì? Tới địa lao!”

Loading...

Chương 72: Náo Loạn (hạ)

Chương trước: **Chương 71: Náo Loạn (thượng)**

Hậu viện hoàng cung có một khối địa phương, sát lãnh cung, đặc biệt tạm thời dùng nhất cung nữ thái giám phạm tội. Mục Thiếu Y liền nhất ở nơi đó. Chỗ này hàng năm không có người nào, chỉ có mấy người trông chừng, sợ là quỷ đầu không muốn tới.

Dung Thành đi vào địa lao, Lưu Kỳ cầ đèn lồng đi phía sau, trong nhà giam không có một ngọn nến, vừa ướt vừa lạnh. Đèn lồng chiếu vào bóng dáng đám người quăng ở trên tường đá, lò mờ, âm trầm.

Dung Thành làm cho người mở ra cửa gỗ, đến gần mấy bước, chỉ thấy Mục Thiếu Y nhắm mắt ng ẩ dựa vào tường, đúng là bình tĩnh thản nhiên không nói nên lời .

Lưu Kỳ nói : “Điều dân lớn mật, bệ hạ tới còn không hành lễ!”

Mục Thiếu Y lúc này mới mở mắt, quỳ rạp dưới đất: “Tội nhân Mục Thiếu Y ra mắt bệ hạ.”

Vẫn là phó dáng vẻ nhàn nhạt, chủ tử nô tài một đức hạnh chết tiệt, Dung Thành nhìn tức giận lên: “Người biết Hoàn Ân đi hướng nào chứ? Thành thật nói cho trẫm, trẫm tạm tha người tội chết.”

“Tội nhân không biết.”

Dung Thành hít sâu một hơi: “Người thật không sợ chết.”

“Tội nhân sợ chết, nhưng tội nhân thật không biết.”

Thấy sắc mặt Dung Thành ngày một trầm, Lưu Kỳ vội vàng chen miệng mắng: “Đừng tưởng rằng bệ hạ không dám trị người. Hởi người không ra còn có những người khác có thể bức cung. Hởi người là cho người một cái cơ hội để cho người sống, thật không biết đi ầu!”

“Y vì sao phải trốn? Là người nói cho y biết chuyện chiến sự kết thúc sao? ! Người không đáp ứng trẫm giữ bí mật ?”

Mục Thiếu Y nghe được tâm cười lạnh. Chuyện lớn như vậy đầu bùng bít giấu diếm Hoàn Ân, bây giờ còn đúng lý hợp tình chất vấn hẳn vì sao không có giữ bí mật.”Tội nhân tuyệt không mở miệng nói. Ông trời mình giám. Điện hạ vì sao chạy trốn, tội nhân cũng không biết. Tội nhân chẳng qua là nghe điện hạ ra lệnh mà thôi.”

“Hảo, hảo một câu nghe điện hạ ra lệnh. Đờng đảng của người còn có ai? Đừng nói cho trăm sức người một mình là có thể bày ra kế hoạch đào thoát.”

Mục Thiếu Y chính là nằm rạp người trên mặt đất, không nói thêm gì nữa. Dung Thành giận dữ, vừa muốn kêu thượng hình, liền nghe ngoài cửa truyền đến thông báo: “Bệ hạ, Đại tướng quân Cao Hướng cầi kiến!”

Trễ như thế, hấn vào cung làm gì?

Cao Hướng đứng ở cửa, tóc cũng không chải hảo, vừa thấy Dung Thành liền quỳ xuống: “Bệ hạ.”

“Tối muộn còn có chuyện gì cầi kiến?”

“..... Cầi xin bệ hạ tha cho Mục Thiếu Y tội chết.”

Dung Thành sừng sốt: “Người thật đúng là cùng hấn giảo một chỗ?” Liền trước quận chúa của Thuần Thân Vương khóc sụt mướt bầm báo trước mặt hấn, nói Đại tướng quân mình thầi mến bị một nhạc công mê hoặc, nằng đi Di Phương các gây chuyện còn bị thân tín của Cao Hướng ngăn chặn. Dung Thành lúc ấy cảm thấy quận chúa này chuyện bé xé ra to, thầi mến cũng không phải là chỉ hôn, lại nói người nam nhân nào không đi kỹ viện nghe một chút tiểu khúc? Thế là tùy tiện trấn an nằng đôi câu coi như xong. Nào biết.” Tin đồn ngưỡng cửa phủ đệ người cũng đập phá, chính là thấy người động tâm, trăm nói là giới thiệu cô gái tài mạo gia thế không xứng với người, kết quả nguyên là vì hấn?”

“Phải bệ hạ.” Cao Hướng vẫn là tích chữ như vàng, ngay cả giải thích cũng không một câu.

“Hấn đem người của trăm lừa chạy, trăm sao có thể tha cho hấn tội chết? ! Người thay trăm đem người tìm trở về?”

“Thuộc hạ tuân chỉ.”

Dung Thành giận đến cơ hồ bốc khói. Người nọ là thật không có nghe được hấn châm chọc, hay là giả bộ?

Nơi xa truyền đến tiếng bước chân, nguyên lai là Tùy Nghị trở lại, hành lễ một cái, nói: “Bệ hạ, gánh hát người Hồbiểu diễn sau khi ra cung liền tìm không thấy. Trên danh sách là tên giả.”

Dung Thành cười lạnh hai tiếng, gánh hát người Hồbiểu diễn? Sợ rằng đầu là tâm phúc của Mộ Dung Hằng đi. Chuyện này từ đầu tới đuôi cũng chưa có một vật chứng, nhân chứng chỉ có một Mục Thiếu Y, cạy không mở miệng ép không nói, bên này còn một Cao Hướng quỳ cầi xin tha thứ cho hấn! Tối muộn hấn cầi cái gì đi theo Mộ Dung Hằng đối chất? Cũng

không thể mới vừa ký hòa bình hiệp định không có mấy ngày liền trở mặt đi!

Dung Thành càng nghĩ càng nổi giận, đang muốn phát tác, chỉ nghe Cao Hường nói: “Bệ hạ, việc này không nên chậm trễ, mặt tướng hiện tại liền dẫn tinh kỵ ra khỏi thành đuổi theo. Nhưng cầu xin bệ hạ tha cho Mục Thiều Y một mạng.”

Dung Thành chợt phẩy tay áo nói: “Cút nhanh lên!” Thở nửa khắc, lại nói: “Còn người nữa, Tùy Nghị, là người sớm biết hai người bọn họ cấu kết, cùng Cao Hường mật báo đi? ! A? ! Hai người ngược lại tình cảm hảo, ngay cả trăm cũng không để ở trong mắt? !”

“Thuộc hạ không dám.” Trời đất chứng giám, Cao Hường đầu gối này khó khăn lắm mới thích một người, hấn làm sao nhẫn tâm thấy người này liền chết như thế, Cao Hường kia không phải còn làm đầu gối ?

“Không dám? ! Người giám thị cửa cung bất lực, tạm phạt tháng ba bổng lộc, Hoàn Ân nếu là không tìm về được, một năm này người uống gió tây bắc!”

Tùy Nghị mặt đau khổ: “. Tạ ơn bệ hạ ân điển.”

“Truyền ý chỉ của trăm, cảnh nội tất cả cửa thành từ ngày mai bắt đầu nghiêm tra người ra vào, vừa có khả nghi lập tức báo lên cho!” Hoàn Ân tám phần sẽ chạy về hướng Bắc hễ quê nhà, nhưng là. Thà giết lần một ngàn, cũng không bỏ qua một, không loại bỏ khả năng y quanh co xuất cảnh.

Dung Thành càng nghĩ càng nhức đầu. Hấn mơ hồ cảm thấy Hoàn Ân có phải biết được chiến sự kết thúc hay không, chuyện viện quân trở về nước, mới có thể lá gan lớn chạy trốn. Chỉ có Nguyệt tộc mới có lực ảnh hưởng lớn với Hoàn Ân như vậy, giống như tuyển tú gì đó..., sợ rằng Hoàn Ân căn bản cũng không để ý.

Nếu quả thật là bởi vì dạng này, hấn lấy lý do gì đuổi theo y trở lại đây?

Yêu? Nói đầu buồn cười. Hai người bọn họ quen biết bởi sự kiện cường bạo không giải thích được, mà sau khi quan hệ này tiếp tục kéo dài, cũng là bởi vì hấn lấy xuất binh uy hiếp Hoàn Ân. Hiện tại hấn giấu giếm chuyện viện quân trở về nước lại bại lộ, giữa bọn họ vốn là quan hệ yếu ớt lần này căn bản không cách nào vá lại. Coi như đoạt về, cũng không biết Hoàn Ân có thể đáp lại hấn hay không. Hoặc là. Càng hận hấn hơn. Nghĩ đến những việc này, nói không chừng, hấn căn bản là đuổi theo Hoàn Ân không trở về Hoàn Ân chỉ cần không vào thành, không đi đại lộ, hấn đi

đâu mà chặn lại? Hắn cũng không thể triệu tập quân đội cả nước, lục soát từng người từng người một đi? Trương cò trống tìm người như vậy, thái hậu không mắng qu ân thần không can gián mới lạ.

Dung Thành tâm tình hồng bét cực độ, một câu nói cũng lười nói, nhắc chân hướng Trường Nhạc cung đi. Lưu Kỳ theo ở phía sau, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ. Theo lão nô thấy, Mục Thiếu Y này trước lưu đừng giết. Ngài nếu là thật động hấn, quay đầu lại tìm về điện hạ, ở điện hạ trước mặt khó mà nói a.”

“Trẫm biết.”

Thời điểm gì giết người còn phải suy tính sắc mặt của người khác ? Dung Thành thần mẫn một tiếng uất ức.

Hoàn Ân a Hoàn Ân, trẫm là thật bại bởi trên tay người .

* * *

Mất thấy Trần Thất ra khỏi đại lộ liền giục ngựa hướng trong núi đi, cho dù có người ở trước mặt cản hơn phân nửa gió lạnh vù vù, Hoàn Ân vẫn là cảm thấy lạnh đến thấu xương. Hiện tại cũng không còn người sẽ phủ thêm áo lông h ô cho y, đốt chậu than Muốn những thứ này làm gì.”Thiếu hiệp, chúng ta đây là.”

“Đi đường núi.”

“Không thể xuyên qua thành sao?”

“Bắt ba ba trong hũ.”

“ Không có như vậy nghiêm trọng đi?” Chuyện này vốn chính là Dung Thành đuối lý, nếu không y cũng không dám không sợ liên lụy Nguyệt tộc, liền như thế chạy. Chẳng lẽ Dung Thành còn có lý do gì giương cò trống tìm y?

“Điện hạ đừng quá khinh thường mình.”

“”

Bị người nói như vậy, cũng không biết là không phải khen ngợi. Ít nhất nghe, người này giống như là biết một chút nội tình. Vừa nghĩ tới này, mặt Hoàn Ân cũng có chút nóng.

“Tối nay sẽ chạy một đêm đường, điện hạ nếu là một nhóc, nằm ở phía sau lưng ta nghỉ ngơi là được.

Loading...

Chương 73: Truy Sát

Chương trước: **Chương 72: Náo Loạn (hạ)**

Chạy trốn phải vượt qua đại thị trấn cùng quan đạo, chỉ chọn đường nhỏ đi, một đường phong xan lộ túc, vô cùng khổ cực. Ăn là lương khô Trầ Thất chuẩn bị, uống chính là nước suối sơn dã, sau tới lương khô cũng ăn hết, liền ăn chút dã quả. Buổi tối nổi lửa nghỉ ngơi dưới tàng cây, Hoàn Ân thường thường tỉnh dậy, thấy Trầ Thất ôm kiếm ngủ ở một bên nhắm mắt dưỡng thần, cũng không biết là ngủ hay là không ngủ. Ăn ở cũng khó khăn như thế, chớ nói chi là tắm rửa. Tối tháng hai tháng ba, băng tuyết bắt đầu tan, nước suối là tuyết tan chảy từ trên đỉnh núi xuống, lạnh như băng, uống một hớp đầu từ trong miệng thẳng lạnh đến dạ dày, càng đừng nói nhảy vào nước suối tắm rửa.

Trừ ra những bất tiện này, còn phải lo lắng truy binh. Hoàn Ân thủy chung cảm thấy Dung Thành còn không đến mức giương cờ trống ra ngoài tìm y, Trầ Thất lại kiên trì giai đoạn nguy hiểm vẫn chưa hoàn toàn vượt qua, cẩn thận làm đầu. Mấy ngày sau khi hai người bốn ba nhanh tới biên giới hai nước thì Trầ Thất thần kinh kéo căng đến cực độ. Nếu như hắn là Dung Thành, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ sẽ kiểm soát biên cảnh. Vô luận Hoàn Ân ở cảnh nội Tuyên Hướng tránh như thế nào, y thủy chung muốn rời khỏi Tuyên Hướng trở về Nguyệt tộc .

Biên cảnh Tuyên Hướng cùng Nguyệt tộc tất cả đều là núi, trung gian một cái sơn cốc, ngay giữa sơn cốc xây đắp một tòa thành trì, trọng binh canh giữ, sứ giả hai nước Tuyên Hướng Nguyệt tộc liền từ thành này lui tới, xuất nhập cần thông quan hàm văn. Hoàn Ân mấy tháng trước từ nơi này tiến vào Tuyên Hướng, một khi bị quan binh nhận ra, lập tức sẽ bị bắt giữ trở về Ung Kinh, mặc dù xác suất này không phải là rất lớn, Trầ Thất vẫn vô luận như thế nào đều không đồng ý mạo hiểm. Nhưng hai người cũng cần tiếp viện gấp, thế là liền ở một quán trà nhỏ dừng lại, muốn uống chén trà mua chút lương khô, thấy bàn kề cận ngồi một người đeo giỏ lớn, ăn mặc kiểu người bán hàng rong, lại từ chỗ hắn miễn cưỡng mua chút các đồ lặt vặt có thể chống lạnh.

“Gần đây buôn bán tốt không?”

Hoàn Ân có chút ngạc nhiên nhìn chăm chú Trầm Thất, người này dọc theo đường đi trừ lúc mới gặp mặt, liềc cơ hồ chưa nói chuyện, hiện tại cũng quan tâm tới người bán hàng rong ven đường.

“Này, đại gia này, ngài không biết, gầc đây bên kia quán thật chặt, ta vào bán hàng cũng bị kiểm tra nửa ngày.”

“Nga? Tại sao lại kiểm tra vậy?” Trầm Thất nhận lấy bạc vụn người bán hàng rong thối lại, nhét vào trong tay áo.

“Nghe quan gia nói, hình như là gầc đây có người muốn vượt biên chạy trốn, Hoàng Thành bên kia gọi bọn hắc nhìn chăm chú.”

Lời người bán hàng rong vừa nói ra, cả quán trà lập tức an tĩnh lại. Hoàn Ân vẻ sợ hãi cả kinh, chợt thấy người ng ắ bốn phía, vô luận là bàn kềc cận thực khách khác, hay là lão bản quán trà, tầm mắt đều lạnh như băng lên. Trầm Thất tâm nói không tốt, đang lúc này, “Vèo vèo” tiếng xé gió truyềc đến, hai phi tiêu nhỏ dài cách không ném tới, Trầm Thất nhanh chóng rút kiếm ra đón đỡ, “Leng keng” hai tiếng, một phi tiêu rơi vào mặt bàn, chén trà vừa vậc bị đánh lật, nước chảy ở mặt bàn, nhưng lại nổi lên ti ti khói mù.

May là Hoàn Ân đối với những thứ này biết rất ít, cũng ý thức được trong trà có độc. Y ngay cả giết gà giết thỏ cũng có chút không đành lòng, chó nói chỉ là trậc diện giết người như thế, tâm đập bịch bịch. Người bán hàng rong bên cạnh càng thêm dọa cho sợ đến lập tức ng ắ dưới đất, mặt như màu đất.

Bàn tay trái của Trầm Thất đem Hoàn Ân bảo hộ tại sau người, tay phải cầc kiếm, ống tay áo xám trắng hạ xuống dòng thu thủy, phiếm ánh sáng lạnh lùng. “Chủ tử của các người là ai?” Muốn đưa Hoàn Ân vào tử địa, tuyệt không phải người Dung Thành phái tới.

“Người còn không có tư cách biết!”

Lão bản quán trà một cước đá ngã lắ cái bàn, đánh đi lên. Trầm Thất xốc lên cổ áo Hoàn Ân lập tức ném trên ngựa một cái, miệng huýt gió, ngựa giống như nghe hiểu, nhanh chân hướng phía bắc trên núi chạy như điên. Hoàn Ân một câu nói cũng không kịp nói, chỉ nghe thanh âm Trầm Thất dùng nội lực xa xa truyềc đến: “Người chỉ cầc đi về phía trước, ta sẽ tới tìm người.”

Hoàn Ân trong lòng lo lắng, hiện nay trừ tin tưởng Trầm Thất cũng không còn biện pháp khác, mình nếu ở lại quán trà chỉ biết cho hắc thêm phiềc toái. Quay lại nhìn, tựa hồ cũng không có ai đuổi theo.

Hoàn Ân kỵ đến chân núi, tìm một chỗ cây cối yên lặng, đem ngựa buộc ở trên cây, chính mình chạy đến một chỗ xa hơn núp vào trong bụi cỏ. Người nào sẽ đến đuổi giết y đây? Dung Thành, Mộ Dung Hằng hai người này tuyệt đối là không thể nào, nhưng y lại cùng người nào có quan hệ lợi hại đây? Quách quý phi? Y cũng đã chạy, còn đem y đuổi tận giết tuyệt sao? Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hoàn Ân ở trong bụi cỏ ng ờ hai canh giờ, chân cũng đã tê r ần, Tr ần Thất chưa có trở về Y không khỏi có chút bận tâm đứng lên. Y không phải là người trong giang hồ, cũng không biết võ công của Tr ần Thất rốt cuộc mạnh hay không, lấy một địch năm, như thế nào cũng sẽ rất không dễ dàng đi. Nếu như hắc thật bị thương, thừa dịp còn chưa tối, y còn có thể tìm được hắc, nếu như chờ trời tối hắc còn chưa có trở lại, chuyện li ền nguy hiểm lớn.

Hoàn Ân cẩn cẩn rằng một cái, cởi dây, leo lên lưng ngựa, hướng quán trà chạy đi. Xa xa li ền thấy trên đường có bóng người, nằm trên mặt đất, một thân áo xám. Hoàn Ân vội vàng nhảy xuống ngựa, đem người lật qua vừa nhìn, quả nhiên là Tr ần Thất! Chỉ thấy hắc nhắm chặt hai mắt, trước vạt áo một mảnh huyết sắc, hiển nhiên là bị thương không nhẹ. Hoàn Ân kinh hãi, đưa tay dò xét, hoàn hảo còn có hơi thở, nhưng y khí lực không đủ, không có cách nào đem người ôm lên ngựa. Lúc ấy thì, ngựa giống như hiểu được y khó xử, chân trước co rút lại, quỳ xuống. Hoàn Ân vội vàng ba chân bốn cẳng đem Tr ần Thất kéo lên lưng ngựa, sau đó mình ng ờ lên, nhẹ nhàng vỗ một cái, ngựa li ền đứng lên, chân chạy như bay.

Đi thẳng đến trong núi, tìm được một sơn động, Hoàn Ân mới yên tâm xuống ngựa, đem Tr ần Thất kéo tới bên suối, cởi y phục hắc ra. Bụng dưới của hắc bị quấn một vòng vải bố, Hoàn Ân cẩn thận giải khai, phát hiện nguyên lai là một đạo kiếm thương, vết thương từ sườn mãi cho đến bụng dưới, bị vải chặn không có chảy máu, thoát nhìn lại vẫn là đen đỏ đen đỏ, hết sức dữ tợn đáng sợ.

Hoàn Ân kéo xuống y phục sạch của mình, thấm chút nước suối, thay hắc lau vết thương sạch sẽ cùng trên người, mới phát hiện ngực Tr ần Thất có rất nhiều dấu vết, mặc dù có chút phai nhạt, nhưng những dấu vết này đã từng xuất hiện ở trên người y, vì vậy y sẽ không nhận lầm — là vết hôn. Một đường chung đụng tới, Tr ần Thất là một người hết sức lạnh yên ít nói, tính tình cũng hết sức lãnh đạm, muốn hắc nằm ở phía dưới một người, trừ phi đối phương quy ền thế địa vị so với hắc cao, Hoàn Ân không nghĩ ra còn lý do gì khác. — Mộ Dung Hằng?

Bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này. Hoàn Ân lắc đầu một cái, đem quần áo hần tinh tẽ sờ soạn một lần, sờ tới một cái bình màu trắng, dưới đáy khắc “Đại Yến sắc tạo”, giống như là trong cung gì đó. Lấy ra một viên dược hoàn ngữ một cái, mùi thơm ngát thấm tỳ, xác nhận là một loại chữa thương. Hoàn Ân vội vàng nhét một viên vào trong miệng Trần Thất. Lại đem hần kéo về sơn động, bẻ chút nhánh cây ở cửa động đốt đông lửa, miễn cưỡng có thể đối phó dã thú ban đêm.

Trần Thất hôn mê bất tỉnh, địch nhân không rõ, hai người rơi vào cảnh ngộ trước nay chưa có nguy cơ. Chỉ hy vọng tối nay qua đi, Trần Thất có thể mau chóng tỉnh lại, nếu không ngày mai bị đuổi theo, hậu quả bây giờ khó có thể tưởng tượng.

?

Hoàn Ân ngồi ở bên đông lửa, cho dù có muốn ngủ cũng không dám ngủ. Đưa tay sờ sờ Trần Thất, nhiệt độ ở bên cạnh lửa còn không coi là quá thấp. Mùa đông trên núi ban đêm, còn có tình trạng gì tệ hơn so với hiện tại đây.

Loading...

Chương 74

Chương trước: **Chương 73: Truy Sát**

Trong sơn động tiếng lửa kêu phách phách ba ba đến nửa đêm từ từ tắt, chỉ còn lại một chút cháy sém trên mặt đất, miễn cưỡng phát nhiệt lượng thừa. Tiếng nước chảy tích tích đáp đáp vang lên, chắc là trời mưa.

Hoàn Ân đi tới cửa động liếc mắt nhìn, chợt nghe đến người phía sau lưng nói: “Ta hôn mê bao lâu?” Thì ra là Trầm Thất tỉnh.

“Mấy canh giờ đi.” Hoàn Ân vòng trở về bên cạnh hắn ngã xuống, sờ sờ cái trán hắn, hoàn hảo không có nóng lên.”Ta cho người ăn được hoàn trong bình sứ trắng đó, người cảm thấy khá hơn chút sao?”

“..... Hoàn hảo. Cám ơn.”

Trầm Thất nhàn nhạt ứng một câu, không nói thêm gì nữa. Đôi môi bầm đen, sắc mặt tái nhợt, Hoàn Ân hết sức hoài nghi tình trạng thân thể của hắn, nhưng trời vừa sáng hai người nhất định phải lập tức động thân rời đi, nếu không cừu gia có thể đi đầu động đủ nhân thủ lục soát núi, vậy hai người một không biết võ công một trọng thương trong người, khí trời còn tã tễ như thế, chết chắc không nghi ngờ chút nào.

Nếu như không phải là ở nơi này dưới tình huống khẩn trương, Hoàn Ân thật cảm thấy ở sơn động như vậy cũng không tệ.

Y không nghĩ tới chính là, Dung Thành thật sẽ tốn nhiều công phu như vậy chặn đường y. Dung Thành đối y rất cuộc ôm tình cảm gì y cũng không rõ.

Là yêu sao? Là yêu, sẽ tổn hại y sẽ lừa gạt y lưu lại sao, sẽ cường bạo y?

Thay vì nói là yêu, chẳng nói là đơn thuần tham muốn giữ lấy.

Thôi thôi, đi qua ngọn núi này, là có thể trở lại Nguyệt tộc. Còn như hết thủy y ở Tuyên Hướng, cho dù là đã từng một chút xú động tâm, cũng hơi phi yên diệt đi.

Y vĩnh viễn không hề nhìn thấy người này, vĩnh viễn không hề cùng hắn có bất kỳ quan hệ.

Chẳng qua là..... Cũng không biết Mục Thiếu Y ra sao.....

Đến thời điểm sắc trời còn chưa sáng, Trầm Thất vịn tường đứng lên nói:

“Đi thôi. Không thể kéo dài được nữa.”

Con ngựa đứng cạnh sơn động cả đêm thấy chủ nhân lay động thoáng một cái đi tới, lập tức hiểu ý chân trước quỳ xuống, Trầ Thất đưa tay ý bảo Hoàn Ân lên ngựa trước.

“Vậy thì người ng ồi đằng trước đi.” Hoàn Ân bây giờ lo lắng đi tới một nửa Trầ Thất li ền rơi xuống ngựa đi.

“Điện hạ lên ngựa trước. Nếu là phía sau có truy binh, ta còn có thể ngăn một trận.”

Hoàn Ân thấy hấn mệt mỏi cúi mắt, lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống, ngoan ngoãn lên ngựa.

Phía sau một thân thể ấm áp theo lên, xuyên qua thắt lưng hấn c ần dây cương, Hoàn Ân trong nháy mắt có chút hoảng hốt. Đã từng ôm y cưỡi ngựa như vậy, cũng chỉ có người kia.

Tiếng gió từ trước mặt gào thét mà qua, sơn đạo đường xá cực kỳ kém, con ngựa đi được cũng không nhanh. Bốn phía đều là cảnh sắc điêu linh, cảnh cây trụi, lá khô khắp nơi, thật giống như vào chỗ không người.

Đi hơn mười dặm, Hoàn Ân lạnh đến thẳng run run, chỉ nghe người phía sau hấp càng ngày càng nhẹ, y rũ mắt nhìn xuống, ngón tay tái nhợt kéo dây cương cũng nói lỏng. Hoàn Ân th ần nghĩ không tốt, vừa muốn quay đầu lại, li ền cảm giác phía sau lưng chột lạnh, tiếp theo là một tiếng vật nặng trầ bu ền rơi xuống đất.

“Trầ Thất!”

Hoàn Ân vội vàng siết chặt dây cương nhảy xuống ngựa, lật qua thân thể hấn nhìn, chỉ thấy vết thương hôm qua băng bó kỹ lộ ra mớ h ồ vết máu, phía dưới mí mắt một mảnh xanh đen, nghĩ là đã đến cực hạn.

Ở nơi này trước không có thôn làng nhà trọ sau còn có truy binh, y một tay trói gà không chặt, có thể làm sao đây? Hoàn Ân tâm ưu s ầu như đốt, từ trong áo bào của hấn lấy ra một bình sứ, lấy ra một viên dược hoàn vừa muốn đưa vào trong miệng hấn, li ền nghe nơi xa truy ền đến tiếng vó ngựa đất đất, càng ngày càng gần.

* * *

Dung Thành phê tấu chương đến giờ Ngọ, cuối cùng cũng không nhận được một tay lấy bút ném trên mặt đất.

Nhức đầu.

Lưu Kỳ vội vàng đem bút nhật lên tới, cẩn thận đặt ở trên bàn dài, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ. Chính là phê tấu chương đến phi ền? Đi ngự hoa viên một chút không?”

Dung Thành khoát khoát tay, nhắm mắt lại chống đầu không nói thêm gì nữa.

Đây là ngày thứ năm Hoàn Ân rời đi hẳn.

Mật thám biên giới phái đi ra, ngay cả Đại tướng quân chỉ ra chiến trường đánh giặc cũng mang tinh kỵ vụng trộm ra khỏi thành đi tìm, các thành trấn nghiêm mật lục soát người đi đường, biên quan giới nghiêm. Vẫn không thu được đến một chút tin tức.

Một đêm kia Hoàn Ân không biết bị người nào mang không biết bị người nào mang khỏi cửa thành, liền giống như đá chìm đáy biển, tái tìm cũng tìm không được.

Hắn thậm chí cũng không biết y chết hay là sống.

Dung Thành chưa từng nhúc nhích đầu qua như thế, chưa từng có.

Lúc đầu giận dữ đi qua, còn dư lại là từng trận tâm đào khó chịu.

Nằm ở trên giường liền nghĩ đến Hoàn Ân đã từng nằm ở bên cạnh hắn, đưa tay là có thể ôm thắt lưng tinh tế của Hoàn Ân. Ngày thường hắn luôn hôn tóc Hoàn Ân ngủ, từng trận hương tóc giống như hiệu quả thôi miên trấn an. Hiện tại trên giường lớn như thế chỉ có một mình hắn, đột nhiên cảm giác trống rỗng lên.

Trên bàn dài còn để sách trước khi đi y xem qua, bên cạnh trên đàn mộc gác lại Tiêu Vĩ cầm hắn tìm tới thảo niền vui y.

Hiện tại người không có ở đây, hắn nhìn những đồ này hận không thể cho một đũa thiêu hủy.

Trên bàn bày một tờ kia, hắn lật không dưới mười mấy lần. Buổi sáng vào triều sớm trước lật một lần, buổi tối phê tấu chương trở lại lại lật một lần, nội dung một tờ kia cơ hồ mau nát đi. Hắn không có thể không chế lặp lại muốn xem Hoàn Ân khi nhìn một tờ này đang suy nghĩ cái gì, có thể một tờ này đối với Hoàn Ân có ý nghĩ đặc biệt gì hay không.

Dưỡng Tâm điện chỉ có một mình hắn ở phê tấu chương, Lưu Kỳ không cần đứng ở một bên, cẩn thận tựa như sợ đạp đến cái đuôi của hắn. Dĩ vãng chưa từng cảm thấy Dưỡng Tâm điện an tĩnh đè nén, giống như cái hầm như thế.

Vào triều đề không dậy nổi hứng thú, mấy cựu thần làm như biết hắn ở phái người tìm Hoàn Ân, hạ triều sau tới Dưỡng Tâm điện khuyên can, đầu bị hắn đuổi trở về Thái hậu ngược lại vẫn một chữ không nói.

Phê tấu chương giống như là không có tinh lực, làm chuyện gì cũng nghĩ “Nếu là Hoàn Ân còn ở đó, phải là một dáng vẻ gì”, có thể chỉ hắn phê đáp

nói do do dự dự “Tựa hồ không ổn” hay không.

Ban đêm nằm ở trên giường cả đêm mất ngủ, hình ảnh đã từng ở chung một chỗ lặp lại thoáng hiện ở trước mắt.

Mượn chuyện xuất binh để đem Hoàn Ân áp ở phía dưới, đáy mắt y tức giận giống như chột hiện một dạng ánh sáng làm hấn mê hoặc, mà bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng lại để cho tâm hấn dâng lên đau tích. Dáng vẻ y đánh đàn nhàn tĩnh thanh nhã, bộ dáng viết chữ ôn hòa điềm tĩnh, giống như không khí cũng mềm mại theo. Buổi tối mừng một lần y đi ra ngoài dạo phố, mua đồ cho y, nhìn bộ dáng hơi có chút xấu hổ của y. Lúc ở bờ sông thả hoa đăng, ánh lửa chiếu vào gò má y xinh đẹp làm cho người khác nín thở.

Hấn đã gặp nhiều mỹ nhân, không có một người nào giống như Hoàn Ân như vậy. Giống như là mưa phùn đêm xuân, không tiếng động làm ướt cả vùng đất khô cằn. Ở thời điểm căn bản không có phát hiện không có chút nào phòng bị, liền trúng độc không có giải dược.

Hoàn Ân, coi như đạp biến thiên hạ, cũng phải tìm được người!

“Bệ hạ, cấm quân thống lĩnh Tùy Nghị cần kiến.”

“Tuyên.”

Tùy Nghị bước nhanh chạy vào đại điện, tóc lộn xộn, đôi môi khô nứt, một bộ phong trần mệt mỏi. Còn không có đứng lại liền vội vàng nói: “Bệ hạ, ở biên cảnh Nguyệt tộc có người phát hiện tung tích của điện hạ!”

“Nói chi tiết một chút.” Quả nhiên! Y quả nhiên trở về nước!

“Biên cảnh có một người bán hàng rong nói thấy được điện hạ đi hướng bắc, đồng hành có một vị khách, hai người bọn họ giống như là gặp phải hành thích.”

Loading...

Chương 75

Chương trước: **Chương 74**

“Hành thích ? !” Dung Thành cả kinh từ trên kim loan tọa đứng lên. Hắn cũng không phải người đi hành thích, chẳng lẽ là Tiêu thái hậu giờ trò quỷ?”Phái người đuổi theo sao ? !”

“Đuổi theo, tựa hồ là trốn phía trong núi, tạm thời còn không có tin tức.”
Tùy Nghị nói đến một câu cuối cùng thì cũng có chút lo lắng .

“Trong núi? Mùa đông chạy đến trong núi còn có thể sống? ! Y liền như thế không muốn gặp trảm?” Dung Thành vừa tức giận vừa đau lòng, “Để cho Cao Hướng nhanh chóng đi tới, dẫn người lục soát núi!”

“Tuân chỉ!”

Tùy Nghị đáp một tiếng liền vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, sợ tái ở lại cũng bị vô tội thương tới. Lưu công công, thật đáng tình người. Tùy Nghị ở trong lòng yên lặng nói thầm.

“Chậm !”

Tùy Nghị khổ mặt vòng trở lại: “. Bệ hạ còn có gì phân phó?”

“Hảo hảo đi điều tra cho trảm mấy người hành thích kia, bắt được bọn chúng ép khai ra người đứng sau . Hoàn Ân nếu là có nửa điểm sơ xuất, để cho bọn chúng ngu mà phân thân !”

“. Dạ”

Dung Thành tâm tính vốn không tốt, hiện tại càng thêm không phê tấu chương được, ống tay áo vung lên, toàn bộ quét rơi trên mặt đất. Chuyện Hoàn Ân chạy trốn đã đủ náo loạn , hiện tại cứ nhiên đâu đâu sinh ra một đám người muốn đuổi giết y, vừa nghĩ tới dáng vẻ tay trái gà không chặt của Hoàn Ân, Dung Thành tâm đầu treo lên . Hoàn hảo có một “Kiếm khách” đi theo, nếu như không có hắn, không biết chuyện sẽ phát triển trở thành dạng gì Trước mắt chợt thoáng qua hình ảnh Hoàn Ân cả người là máu nằm ở trong tuyết, Dung Thành dùng sức lắc đầu một cái. Đúng rồi! Mừng một đêm đó đi xem hoa đăng, không phải là có một lão đầu nhi nói năng bậy bạ nói Hoàn Ân “Hoa đào vượng” , còn”Huyết quang tai ương” ? ! Lúc ấy còn tưởng rằng hắn đang trừ ẻo Hoàn Ân, không nghĩ tới cứ nhiên đầu thật. Hoa đào vượng chẳng lẽ nói là Mộ Dung

Hằng? Huyết quang tai ương chẳng lẽ chính là hiện tại? Hoàn hảo lão đầu kia chưa nói”Mệnh số đến đây”, có phải ý tứ Hoàn Ân có thể qua một kiếp này hay không?

Dung Thành giơ tay lên muốn gọi người đi trên đường tìm lão đầu nhi này, lại không nói hẳn không nhớ ra được tướng mạo đặc thù, tìm phải tốn hao một chút ngày giờ, mà coi như tìm được người này, lại có chỗ dùng gì đây? Ngàn dặm xa, chẳng lẽ hẳn còn có thể hóa giải cảnh ngộ của Hoàn Ân? Thôi thôi, thật là quan tâm sẽ bị loạn. Dưới mắt hẳn cũng chỉ có tạm thời tin tưởng Hoàn Ân phúc lớn mạng lớn, quá hai ngày, chuyện nhất định sẽ có chuyển biến tốt Nhất định. . . .

Dung Thành hít sâu một hơi, cần quyền, nhưng đây tay đầu là m ô h ô i lạnh.

* * *

Hoàn Ân kinh ngạc nhìn người trước mặt như thần binh trời giáng, phủ áo da dày cộm nặng nề bật thốt lên: “Tam ca.”

Người tới cũng là vừa mừng vừa sợ, lập tức nhảy xuống ngựa tới, dường như có chút không dám tin tưởng, từ từ đến gần: “Tiểu Ân. Thật là người?”

“Tam ca!” Hoàn Ân kích động đến mau chảy ra nước mắt. Mới vừa rồi y còn lo lắng là người truy sát đến, kết quả lại là Tam ca tới đón y! Từ Quỷ Môn quan đi một lượt, thật là lòng vẫn còn sợ hãi. Hoàn Ân vội vàng chỉ chỉ người phía dưới nói: “Tam ca! Đây là người đưa ta về, chúng ta bị người truy sát, hẳn bị thương rất nặng, người mau giúp hẳn xem một chút, hẳn có thể có chuyện hay không?”

“Đừng nóng vội đừng nóng vội! Có quân y ở đây.” Hoàn Côn vẫy vẫy tay, mấy người tới đem Trầm Thất đặt lên ngựa. “Người bị người truy sát, vậy chúng ta nhanh chóng rời đi nơi đây, tránh khỏi phát sinh tranh đấu không cần thiết, bại lộ thân phận rước lấy tất cả thị phi.”

“Hảo.” Hoàn Ân nhìn Trầm Thất bị ôm lên ngựa, tựa vào trong ngực một người, người nọ tựa hồ đang cần máu cho vết thương của hẳn. “Tam ca làm sao lại biết ta đã trở về?”

“Nói đến ta đây sẽ lại giận!” Hoàn Côn cả giận nói, “Cuối năm chúng ta nhận được thư người gửi, nói muốn ở Tuyên Hưởng du lịch một đoạn thời gian, ta còn kinh ngạc. Kết quả mấy ngày trước Yến Tộc thái tử Mộ Dung Hằng dùng b ô c ô u đưa tin, nói người bị tên khốn hoàng đế Tuyên Hưởng kia giam giữ ở kinh, hẳn đã giúp người chạy ra khỏi, để cho ta chú ý ở biên

cảnh tìm người! Nếu không phải trong thư kèm một cây trâm của người làm tín vật, chúng ta hoàn toàn không có cách nào tin tưởng!”

Hoàn Ân nghe đến ánh mắt cũng mở to: “. Ta căn bản không có viết quá thư này!” Làm một nam nhân, hàng đêm bị người cường ôm, y sao có thể chủ động nói lên phải nhĩ ầu lưu lại một thời gian! Là Dung Thành Hấn giả mạo mình!

“Hấn cũng cũng thật là lợi hại, chữ của người bắt chước giống nhau như đúc, chúng ta căn bản không nhìn ra! Nói về chiến sự kết thúc, lý nên trả về con tin, hấn tại sao muốn lưu lại người? Còn không nên lấy loại thủ đoạn này, chính người cũng không biết?”

“. Ta không biết.”

Tại sao muốn lừa dối y lưu y lại, còn không nói cho y biết thật tình? Cái vấn đề này y đã sớm nghĩ tới .

Bởi vì thân thể.

Bởi vì người kia muốn ôm y, muốn tại trên thân thể y tiết dục.

Cho nên không thả y đi.

Nhưng là y không có cách nào nói cho Tam ca như vậy. Hoàn Côn sẽ lập tức chạy đi cùng Dung Thành li ầu mạng.

“Người không biết cũng li ền thôi, sao lại là một bộ dáng chặt vật như vậy chạy về tới? Người không có trực tiếp cùng hấn nói người phải về nước? Về tình về lý hấn cũng không có thể cản người a?”

Hoàn Ân trong lòng cười khở: người kia bá đạo như vậy, sao có thể để cho y rời đi. “Hấn lừa gạt không nói cho ta chiến sự đã kết thúc, ta mặc dù không biết hấn có lý do gì, nhưng vậy nói lên hấn cũng sẽ không đáp ứng cho ta trở về nước, vậy ta không bằng ti ền trăm hậu tấu, hấn cũng không có lập trường bởi vì chuyện này cùng Nguyệt tộc khơi mào chiến tranh.”

Cho nên người nọ nghiêm tra các nơi thành trì quan ải, bây giờ nói lời này, Hoàn Ân cũng mất vui vẻ.

“. Tuy nói như người vậy là rất chu toàn, nhưng. Ai, nếu là nửa đường ra một chút việc nhưng làm sao đây? Ta với Nhị ca người từ khi nhận được b ồ câu li ền chia nhau ở biên cảnh du đẵng, chỉ sợ không tìm được người, hoàng huynh mỗi ngày đều tới hỏi ta tình huống, thật là lo lắng hồng r ấ. Đoạn đường này người có bị thương không?”

Hoàn Ân lắc đầu một cái: “Bản thân ta không có, chính là Tr ầm Thất hộ tống ta trở về, hấn mấy ngày nay không có nghỉ ngơi tốt, còn bị kiếm thương.”

“Trần Thất? Hắn là thuộc hạ của Mộ Dung Hằng?”

Bạn đang ?

“Đúng vậy.”

“Để cho hắn ở Nguyệt tộc cảnh nội nghỉ ngơi một đoạn thời gian, tái trọng trọng tạ ơn. Các người như thế nào bị người đuổi giết? Có phải là cướp tì nhân hay không?”

“Không. Hoàn toàn là có dự mưu bày ra. Ta hiện tại cũng không biết, đến tột cùng là người nào, như vậy muốn đưa ta vào tử địa”

Thấy tâm tình Hoàn Ân thấp xuống, Hoàn Côn vội vàng an ủi: “Không nghĩ ra cũng không cần suy nghĩ, dù sao hiện tại người trở lại Nguyệt tộc, liên an toàn. Chuyện còn lại, sẽ để cho ca tới giải quyết. Chừng mấy ngày không có hảo hảo ngủ thôi? Mau chọn chỗ nghỉ một lát đi.”

“ Hảo.”

Trong đầu tuy chứa nhiều suy nghĩ lung tung, nhưng quả thật mấy ngày liên tiếp sẽ không nghỉ ngơi hảo qua, ngày hôm qua càng thêm kinh tâm động phách, thần kinh căng thẳng cả đêm, đến bây giờ đã là cực hạn. Gặp được Hoàn Côn, Hoàn Ân tâm tình hoàn toàn thanh tĩnh lại, bất chấp lắc lư, nhắm mắt lại liên tục đi ngủ.

Này vừa ngủ không biết ngủ bao nhiêu canh giờ, vừa mở mắt, đã là một ngày khác.

Trên màn thêu hoa văn quen thuộc, trong phòng là mùi khô ráo quen thuộc. Bàn ghế, tủ sách, hoa cỏ, cổ cầm, trang trí chung quanh đều giống như trước, thật giống như chuyển đi sứ nhục y ở Tuyên Hưởng, chính là một cơn ác mộng thật dài.

Hoàn Ân nháy mắt mấy cái, chỉ cảm thấy khóe mắt có chút ướt át.

Cố quốc xa cách, y đã trở lại.

“Cảm thấy khá hơn chút chưa?”

Thanh tuyến trần thấp ổn trọng, là đại ca Hoàn Hoàng.

Hoàn Ân quay đầu đi, chỉ thấy hắn phủ tì nhân phục màu tối, một đôi lông mày dài nhíu lại thật chặt, nghĩ là hạ tri nhân liên chạy tới.

“Đại ca.”

Loading...

Chương 76

Chương trước: **Chương 75**

Hoàn Ân giãy dụa muốn ng ẩ dậy, bị Hoàn Hoằng một tay đè xuống:

“Không có gì li ền nằm đi, người xem người một chuyện như thế g ầy thành đáng về gì.” Vốn là không có bao nhiêu thịt, trở lại càng ôm thêm một vòng.

“..... Đại ca..... Để cho người lo lắng.....” Hoàn Ân do dự một chút, hỏi: “Chuyện ta trở về nước..... Đại ca có từng viết thư thông báo Tuyên Hưởng?”

“Tất nhiên chưa từng.” Tức giận đầu không kịp, như thế nào lại chạy đi thông báo cho hỗn trưởng hoàng đế Tuyên Hưởng kia.

Hoàn Ân gần như không thể xét kỹ r ữ mắt xuống thở phào nhẹ nhõm, một loạt về mặt động tác không có đề phòng rơi vào trong mắt Hoàn Hoằng.

Hoàn Hoằng mày càng nhăn càng chặt, nhìn chăm chăm y một lát, đứng dậy, nói : “Chuyện của người, Tam đệ đã nói với ta.”

“.....” Chuyện của y? Chuyện gì?

“Không biết sau đó còn người đuổi giết các người hay không, ta đã phái người đi lục soát núi. Có thể bắt được hai người, tất nhiên rất tốt.”

Hoàn Ân tâm thùng thùng thẳng nhảy, giọng nói Hoàn Hoằng ngưng trọng như thế, cũng không phải là nói những chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi.

Bên trong phòng an tĩnh h ỉ lâu, Hoàn Hoằng chợt xoay người, nói :

“Người hãy thành thật nói cho ta biết, hỗn trưởng hoàng đế kia vì sao muốn người lưu lại.”

“!.....” Hoàn Ân lập tức cả kinh: đại ca chẳng lẽ nhìn thấu manh mối gì? Chuyện khó có thể nói như vậy, y làm sao có thể xuất khẩu?

Đang ấp úng vất hết óc muốn mở miệng, chỉ nghe Hoàn Hoằng lại nói:

“Tam đệ tính tình thô lỗ, tự nhiên không nhìn ra. Nhưng đại ca người cũng không cần khinh rẻ mà lừa gạt.”

“Đại ca.....” Hoàn Ân m ồ hôi lạnh cũng mau muốn chảy ra .

“Y đem người trở thành luyện sủng, đại ca nói đúng hay không?” Một phen từng chữ từng câu nói đến cuối cùng, đã là cắn răng nghiến lợi.

“Đại ca!”

“Người cũng không tất lừa gạt ta, cùng đại ca mình nói một chút, không có cái gì quá mất mặt. Đại sự như thế, chẳng lẽ người muốn đánh rơi nha mình cùng nuốt máu? Ban đầu cũng không nên cho người đi Tuyên Hưởng làm chất tử! Muốn đi cũng là làm cho Tam đệ đi, hắc da dày thịt béo, nghĩ rằng hỗn trưởng hoàng đế kia cũng không dám làm loạn!”

“..... Đại ca..... Nếu chiến sự kết thúc, chuyện này coi như xong. Đại ca cũng không cần đi truy cứu, ta.....”

“Ta biết người da mặt mỏng. Đại ca chính là nuốt không trôi cơn tức này! Ngay cả tộc vương tộc ta cũng dám mang lên giường, hắc không khỏi khinh người quá đáng! Cùng lắm thì đại gia hợp lại lưới rách cá chết, ngày cũng không qua tốt!”

“Đại ca.....” Hoàn Ân hàm lệ nhẹ nhàng kéo lại vạt áo Hoàn Hoàng. Hoàn Hoàng thở dài một cái, giọng nói tràn đầy thống khổ: “Là đại ca vô dụng. Đại ca không mặt mũi gặp người.”

“Đại ca đừng tự trách..... Dù sao lúc trước ai cũng không ngờ rằng, hắc sẽ là người như vậy..... Cũng may hiện tại chiến tranh kết thúc, quốc lực tộc ta tiêu hao cũng rất lớn, liền tạm thời..... Coi như hết..... Dù sao ta cũng..... Không thiếu khối thịt.....”

Không thiếu khối thịt? Bị đờng tính cường bạo, như vậy vô cùng nhục nhã, còn có thể nhẹ nhàng xảo xảo nói “Không thiếu khối thịt”? Hoàn Hoàng vừa nghĩ tới đệ đệ mình bị khổ nạn, bây giờ còn tại trước mặt huynh trưởng cố gắng không có việc gì, chỉ cảm thấy cổ họng một cổ tinh ngọt xông lên.”Quên đi..... Tạm thời cũng chỉ có thể như vậy..... Chẳng qua là món nợ này, ta vô luận như thế nào cũng phải biện pháp hướng hắc đòi lại!”

“Tam ca cùng nhị ca..... Bọn họ còn không biết đi?”

“Chuyện này liền người biết ta biết. Tính tình kia của Tam ca người, có thể nói cho hắc biết sao.”

Một phòng tĩnh lặng hồi lâu, Hoàn Ân do dự một chút, vẫn là thấp giọng hỏi: “..... Đại ca là như thế nào phát hiện.....?”

“Hôm qua tắm rửa cho người thì phát hiện trên người người có chút dấu vết.” Cũng cách mấy ngày, vết ngắt ngang hông còn chưa tiêu, hắc tưởng tượng không ra chuyện tình sự sẽ là bao nhiêu kịch liệt. “Người tốt nhất nghỉ ngơi đi, trở về nước liền hoàn toàn an toàn. Hỗn trưởng kia cũng không có lá gan tới tộc ta muốn người. Vị thiếu hiệp đưa người trở về kia, sẽ nghỉ ngơi ở dịch quán, có đại phu trông chừng, chớ lo lắng. Uyển Đổng

náo loạn muốn gặp người, ta nói người cần nghỉ ngơi, để cho hần hai ngày nữa trở lại.”

“.....”

“Nghỉ đi.”

Hoàn Hoảng không có nói nữa, phất phất ống tay áo rời đi.

Hoàn Ân nằm ở trên giường nhắm mắt, trong lòng khổ sở, một tia buồn ngủ cũng không.

Chuyện bị Dung Thành cường ôm, y vốn định tự mình biết thì thôi. Bí mật dơ bẩn này cứ như vậy chôn sâu ở đáy lòng, ai cũng không thể nào đi đâu tra khảo cứu. Nhưng mới ngày thứ hai, liền bị đại ca phát hiện. Chuyện xấu như thế, coi như là người chí thân biết, vô luận như thế nào, vẫn có loại vết thương bị xé ra đau đớn, còn có mất thể diện, xấu hổ, lúng túng. Mấy ngày nay luôn luôn tại trên đường chạy trốn, mỗi thời mỗi khắc lo lắng truy binh phía sau, cũng không có thời gian tĩnh lực suy nghĩ chuyện này. Mà bây giờ trở lại an toàn thư thích trong nhà, tinh thần căng thẳng thanh tỉnh lại, liền không cách nào không chế hời tưởng quá khứ phát sinh hết thảy. Những kia y khó có thể quên được, vô luận là thống khổ hay là vui vẻ.

Chờ vết thương khá hơn một chút nữa, liền cùng hoàng huynh nói ẩn cư đi. Ở trong khe núi hoang tàn vắng vẻ đó, để cho thời gian tới xóa sạch san bằng đau đớn.

Ở trên giường nghỉ ngơi hai ngày, Hoàn Ân cũng coi là khôi phục lại. Ngày tựa như lại trở về quỹ đạo thường ngày.

Qua một năm, Uyển Đổng tính tình này vẫn là không thu liễm, tại bên cạnh y lúu rúu, nhắc tới cũng coi là hảo, ít nhất có thể phân y một phần tĩnh lực, tránh cho có chuyện vô sự, đi qua trí nhớ lại leo lên trái tim. Nhị ca Tam ca cũng đến xem quá y, nhị ca theo thói quen lặng yên ít nói, Tam ca vẫn là một bộ giận dưng dưng, Hoàn Hoảng đối với chuyện này không có thái độ so đo, để cho hần rất là tức giận. Đại ca tự nhiên cũng là đến xem quá y chẳng qua là đâm xuyên bí mật đó, lúc hai người một chỗ luôn có loại lúng túng lái đi không được.

Chợt nhàn rồi, giữa ban ngày không có chuyện gì làm, trừ đọc sách chính là đi ngự hoa viên một chút, Nguyệt tộc lạnh khủng khiếp, lúc mùa đông, hoa viên đầu khô cằn, chỉ còn dư chút lá khô tàn, cùng vài cọng hoa mai thưa thớt. Đứng bên ngoài khắc, cũng không có ai thay y phủ thêm áo lông hời, kéo tay y ở trong tay áo ấm. Nghĩ đến người nọ đưa y hết thảy đồ, áo lông

hồ, trâm gỗ lim, tiêu vĩ càn. đầu đặt ở Tuyên Hưởng, y cô linh linh một mình trở lại, hẳn là cái gì cũng không có mang đi. Những thứ đó, người nọ sẽ xử trí thế nào? Trực tiếp vứt bỏ, hay là đốt đi, chuyển tặng người khác? Đúng rồi. Lúc này, hậu cung của hắn, cũng lại thêm rất nhiều tú nữ thôi.

Hoàn Ân hồi thần, phát hiện mình luôn là ức chế không được nghĩ về người nọ. Bạn đang ?

Thời điểm mới vừa biết được người nọ lừa gạt chiến sự kết thúc không nói cho mình, lòng tràn đầy tức giận. Bây giờ rời đi hắn đã lâu, người nọ trải qua chắc thật là tốt, lại từ từ đục khoét, chiếm cứ tại trái tim y không rời. Buổi tối mừng một dẫn y đi ra ngoài dạo phố, khiến cho y vui, đặc biệt thay y tìm đầu bếp Nguyệt tộc, còn có nghĩ đầu năm trong lúc ôm y tại bên tai y nói lời yêu thương, y tất cả đều không có cách nào quên đi.

Thanh âm người nọ khàn khàn nói, gọi tên trẫm. Lưu lại ở bên người trẫm, ở trong ngực trẫm. Người kia nói, muốn y vĩnh viễn nhớ hắn, muốn y yêu hắn, cũng không thể rời bỏ hắn.

Tại sao. Tại sao thoát đi bên người người nọ, vẫn sẽ nhớ tới hắn?
Loading...

Chương 77

Chương trước: **Chương 76**

Tại sao. Tại sao thoát đi bên người người nọ, vẫn sẽ nhớ tới hần? Người nọ có thể nghĩ về mình hay không?

Người nọ luôn nói, trúng độc y, chẳng lẽ. Chính y cũng trúng độc người nọ? Tái phòng bị thế nào, vẫn bị người nọ từng giọt quan tâm đã động ?

Không. Không thể nào. Người nọ cho tới bây giờ chỉ biết cường ôm y, cũng không quản y có thích hay không, quyết định gì đâu là tự mình tính toán, cho tới bây giờ tổn hại ý của mình.

Không. Không phải như thế. Trong lòng một thanh âm khác nói. Hần rõ ràng yêu người như vậy.

Hần nói lời yêu người có thể không tin, có thể coi như là cố ý lời ngon tiếng ngọt, nhưng hần vì người làm hết thấy người đầu quên sao? Ngay cả tấu chương quốc gia cơ mật như vậy đầu cho người xem, hỏi ý kiến người, cũng không lúc nào cũng tổn hại ý của người . Ăn, mặc, ở, đi lại, ăn mặc dùng đồ, loại nào không phải là dụng tâm đối đãi? Là vua địa vị cao quý của một nước, người chờ bề lên giường có ngàn ngàn vạn lần, lại dùng chút biện pháp ngây thơ khiến người vui. Người quên, thời điểm người ở bên cạnh hần. Hần có sung hạnh qua người khác?

Không. Người quá ngây thơ rồi. Đã là đế vương, làm sao có tình. Hần hiện tại đối đãi người hảo, bất quá là nhất thời mới mẻ. Bất quá là người vẫn luôn đối với hần không nhiệt tình. Tựa như Lưu công công nói, người nếu là giống như Lộng Ngọc một dạng phục phục thiếp thiếp, sợ rằng hần sớm chán ghét mà vứt bỏ người. Lòng người đầu là tiện , không có được luôn là tốt nhất. Người cho rằng người ở bên cạnh hần dài lâu, sẽ có kết quả khác với Lộng Ngọc? Lý pháp, luân thường, con nối dõi, thái hậu, người đầu là trở ngại người không qua được.

Tay Hoàn Ân run lên, lại bị nhánh cây cắt một đạo vết thương nhỏ, không ngừng sấm máu ra bên ngoài.

Thôi thôi, nghĩ những thứ này có cái gì dùng đây. Có lẽ người nọ ở bên kia đã sớm tả ủng hữu ôm, trầ n tâm ở trong ôn nhu của mỹ nhân mới. Y ở nơi

này an phận ở một góc, ăn năn hối hận, tự thương xót cảm thông, lại có ý tứ gì đây.

Hoàn Ân thở dài, xoa xoa vết máu, đưa tay thả lại trong tay áo. Ngẩng đầu nhìn về nơi xa, trời cao mây nhạt.

Mấy ngày trước lần cùng đại ca nói muốn ẩn cư đến đỗi núi phía bắc, đại ca lặng yên quan sát y hồi lâu, không có đồng ý. Đại ca là người tâm tư tinh tế, y tại sao yêu cầu như thế, nghĩ đến đại ca tâm như gương sáng. Đại ca ý là cảm thấy Nguyệt tộc con dân cùng hoàng tộc đều thiếu nợ y rất nhiều, còn là hi vọng y trong cung nhiều dưỡng dưỡng thân thể, tâm tình tốt một chút rồi tái ẩn cư đi ra ngoài cũng không muộn. Thế là chuyện này cũng lần như vậy gác xuống.

“Điện hạ! Điện hạ!”

Thanh âm Uyển Đồng giống như con chim khách, làm cho cả viện đều thấy. Hoàn Ân đỡ trán: Mới đem hắc đầu đi không bao lâu, sao lại nhanh trở lại như thế. “Chuyện gì, mang mang hoảng hoảng như thế?”

“Đại điện hạ tìm đến ngài, mau trở về thôi!”

“Hoàng huynh?”

Hoàn Ân bước vào cửa cung, Hoàn Hoàng đang ngồi ở trên ghế uống trà.

“Hoàng huynh tìm ta có chuyện gì?”

Hoàn Hoàng nhăn mày, làm như suy nghĩ một lát, mới nói: “Lần trước người theo ta nói muốn ẩn cư, ta suy nghĩ, người vẫn là đi đi.”

Hoàn Ân có chút ứng phó không kịp: “Hoàng huynh đồng ý?”

“Ừ.” Hoàn Hoàng đứng lên, “Người gần đây cũng rất ít tới tìm ta cùng Nhị đệ Tam đệ, ta đoán. . . . Người có thể cần một chút thời gian tự mình chữa thương.”

Lại chậm đến đê tài y không muốn đối mặt, Hoàn Ân cúi đầu: “.Dạ. . . .”

Hoàn Hoàng đo chốc lát, nói: “Chuyện như vậy. Người khác cũng khuyên không được, cần phải tự mình nghĩ thông, dù sao nhà là thời điểm gì cũng có thể trở về. Lần này đại ca cũng tán thành cách làm của người. Phụ hoàng bên kia, cũng thay người bẩm báo qua.”

Phụ hoàng. Hắc nói thế nào?”

“Hắc nói theo ý của người là được.”

Theo ý tứ của y, ý chính là tùy tiện đi. Hơn nữa này nhất định là đại ca nói cho đẹp, bắt đầu là. . . . Minh tự thỉnh làm chất tử, đi lần này bị sỉ nhục, trong lòng phụ hoàng, vẫn không có nửa điểm phân lượng đi.

“ Vậy ta buổi chiều liền thu thập đồ xuất phát.”

“Đại ca đi trước thay người chuẩn bị xe ngựa cùng hành trình.”

“Đa tạ đại ca.”

Hoàn Ân trở về phòng dọn dẹp hành trang, thu được một nửa, lại càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì không đúng.

Mặc dù đại ca không quản đi hay là lưu, cho lý do cũng rất đầy đủ, nhưng y lại thủy chung cảm thấy không đúng chỗ nào.

Đột nhiên như thế, hắn liền đáp ứng y một thân một mình chữa bệnh đây?

Đại ca là người tâm tư tinh tế, y tin tưởng thời điểm y nói muốn đi bắc bộ ẩn cư, đại ca nên nghĩ đến tầng này, tại sao lúc ấy hủy bỏ, hiện tại lại. . . .

. Hơn nữa hắn còn không có đáp ứng, trước hết thay y bẩm báo phụ hoàng? Tựa hồ có chút ý niệm đáng sợ thoáng qua, Hoàn Ân lại như thế nào cũng bất không được.

Là xảy ra chuyện gì sao?

Không bằng trước đi tìm Tam ca nói chuyện? Tam Ca người này lòng dạ ngay thẳng, tùy tiện tiện, có lẽ có thể được chút tin tức hữu dụng.

Hoàn Ân lập tức liền để xuống bọc đồ thu được một nửa, đứng dậy ra khỏi chỗ ở.

Cổ họng Hoàn Côn rất lớn, cho nên viện của hắn bình thường đều rất náo nhiệt, hôm nay lại vắng lạnh ngoài ý muốn. Hoàn Ân một đường đi tới đại sảnh, vườn hoa, sân luyện công cũng không nhìn thấy người khác. Thấy đại sảnh một tiểu tư đứng cạnh cửa, Hoàn Ân hỏi: “Người biết Tam ca đi đâu không?”

“Hồi điện hạ, Tam điện hạ ngày hôm qua đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài?” Hoàn Ân không nhịn được cau mày: sao lại không khéo như thế. “Hắn đi chỗ nào rồi?”

“Tiểu nhân không biết, nhưng tiểu nhân nghe Tam điện hạ nói, phải đi biên quan.”

“Biên quan? !” Chuyện đại sự như thế làm sao không có nghe hắn nói một tiếng? Chẳng lẽ là Bách Linh lại.” Biên quan lại có chiến sự? Không phải là đã ký hòa bình hiệp định?”

“Hồi điện hạ, không phải là Bách Linh bên kia, xác nhận là Tuyên Hướng bên kia.”

“!” Hoàn Ân đầu óc trống rỗng, sửng sốt hồi lâu mới không dám tin tưởng lại hỏi: “Người. Người xác định? Cùng Tuyên Hướng xảy ra chuyện gì?”

“Cái này tiểu nhân cũng không biết.”

Tuyên Hưởng lúc này mới rút quân trở về, không có đạo lý liền cùng Nguyệt tộc đánh a? Chẳng lẽ là bởi vì y chạy trốn? Không, y tin y không có lực ảnh hưởng lớn như thế, Dung Thành hẳn là cũng sẽ không vô liêm sỉ như thế đi! Rõ ràng là hắn giấu trước a! Vậy rốt cuộc là vì cái gì. . .

. . .

Không trách được. Không trách được hoàng huynh chợt đồng ý y ẩn cư bắc bộ, thì ra là. Thì ra là.

“Điện hạ?” Tiểu tư kia nhìn trên mặt y một trận trắng một trận xanh, không nhìn được kêu y.

Hoàn Ân nói tạ ơn, xoay người liền hướng phủ giám quốc đi. Nếu là hai nước thật khai chiến, y vô luận như thế nào cũng không có thể ở thâm sơn tiêu dao tự tại, ngẩng nhìn không quản! Người nọ quả thật có chút dã tâm, nhưng nếu thật đúng là máu lạnh như thế, liền bước qua xác y đi!

Ở bên ngoài phủ giám quốc đứng phải Tả tướng quân vội vã rời đi, Hoàn Ân càng thêm tin chắc ý nghĩ trong lòng mình.

“Tiểu Ân, nhanh như thế liền thu thập xong rồi?” Trên mặt Hoàn Hoằng có một chút mất tự nhiên, rất nhanh lại hẫ phục bộ dáng trấn định bình thường.

“Hoàng huynh, ” Hoàn Ân thở hắt hễn, “Tuyên Hưởng có phải cùng Nguyệt tộc khai chiến hay không?”

Ánh mắt Hoàn Hoằng hơi ba động, nói : “Người nơi nào nghe nói? Không có chuyện này.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Hoàng huynh, người không nên gạt ta, Tam ca đã đi biên quan ! Lúc này người để cho ta đến bắc bộ ẩn cư?”

Loading...

Chương 78: Vì Người

Chương trước: **Chương 77**

“Tiểu Ân.” Hoàn Hoảng trầm giọng nói. “Chỉ là biên giới phía nam khác thường mà thôi, cũng không phải là khai chiến.”

Hoàn Ân lắc đầu một cái: “Hoàng huynh, người không cần phải nói.”

Nếu như người nọ thật là lấy cớ y chạy trốn mà khai chiến, y liền cùng hắc đối chắt, đuổi lý chính là người nọ mà không phải y. Nếu như người nọ ngay cả điểm này không tính là ôn tình cũng không đếm xỉa, hôm qua Yến hảo, hôm nay liền muốn trở mặt đập bằng Nguyệt tộc, làm hoàng tộc, y lại có thể nào ngẩng nhìn dân chúng trôi giạt, khoanh tay đứng nhìn? Bất kể là loại tình hình nào, y cũng nghĩa vô phản.

Hoàn Ân xoay người hướng ra phía ngoài chạy đi, Hoàn Hoảng ở phía sau kêu hai tiếng không có đáp lại, vội vàng gọi thị vệ hai bên đuổi theo y trở lại, nhưng Hoàn Ân một đường ra cung lên xe ngựa ra ngoài cửa cung.

Nguyệt tộc quốc thổ không lớn, cả quốc gia cũng chỉ là ba châu quận lớn nhỏ của Tuyên Hưởng, một ngày thời gian, Hoàn Ân liền từ thủ đô một đường đến biên quan gần tới thành trì Tuyên Hưởng nhất. Trong thành nhưng lại không có cư dân gì, tất cả đều là binh lính, nghĩ đến là sớm bị sơ tán trước rồi. Hoàn Ân tìm một hai binh lính hỏi, tìm được phủ đệ chủ soái tạm thời.

Y đẩy cửa đi vào, tiếng nhao nhao kêu la thoáng cái an tĩnh lại. Tam ca Hoàn Côn ngẩng ngay giữa, chung quanh đứng vài quân quan cao cấp khoác khôi giáp.

Hoàn Côn vừa thấy y, ánh mắt đều tròn tròn, vội vàng vung tay lên hướng mọi người nói: “Các người đi ra ngoài trước.” Theo sau đem Hoàn Ân một phen kéo ở bên người.”Người tới đây làm gì? ! Đại ca đâu?”

“Tuyên quân đánh vào?”

Hoàn Côn thiếu chút nữa gấp đến độ giơ chân: “Ai nói với người?”

Hoàn Ân vừa thấy hắc phản ứng, cũng biết là thật. Tam ca tối dấu không được chuyện, đại ca khẳng định dặn dò qua hắc đối với mình giữ bí mật, nhưng tài nghệ nói dối của Tam ca một cái là có thể nhìn thấu.

“..... Quân địch tiến đến chỗ nào rồi?”

Hoàn Ân một bộ dáng chắc chắn, Hoàn Côn cũng biết không gạt được ấu đệ thông minh này, lập tức thở dài nói: “Ngày hôm trước nhận được tin tức nói biên giới bắc bộ Tuyên Hưởng có kỵ binh xuất động, quân đội tiên phong đại khái còn có hai ngày là có thể đến nơi này. Tiểu Ân, người. Người vẫn là nên trở về”

“Tam ca, ta đi làm thuyết khách.”

“Người nói cái gì?”

“Nếu như danh nghĩa xuất binh là bởi vì ta tự mình chạy trốn, vậy ta cùng hấn đối chắt, xem hấn có lập trường hay không! Nếu như là quốc thổ khuếch trương đơn thuần, vậy thì từ trên người ta bước qua đi!”

Hoàn Côn nhất thời giận dữ, vỗ bàn một cái: “Người đây là nói cái gì!”

“Tam ca, chúng ta mới cùng Bách Linh đánh qua, người nhẫn tâm để cho các tướng sĩ lại đổ máu sao? ! Rõ ràng là có thể tránh khỏi , không lý nào đổ máu hy sinh!”

Hoàn Côn hít sâu một hơi, xoay người: “Vô luận là như thế nào, ta cũng không đáp ứng.”

Trận tranh chấp này không có kết quả gì, cuối cùng lấy việc Hoàn Ân bị giam lỏng ở gian phòng chấm dứt. Hoàn Côn nói không lại y, lại sợ y đi ra ngoài chạy loạn, liền đem y nhốt vào phòng, lại tăng thêm nhân thủ canh giữ ở bốn phía, không để cho y đi ra ngoài.

Liên tiếp mấy ngày qua đi, Hoàn Ân tin tức gì cũng không có, hỏi thủ vệ binh lính, mỗi một người đều giống như làm bằng sắt, kín như miệng bình, làm y dị thường lo lắng nóng nảy. Sau , nghe thủ vệ lén lút nghị luận, hoàng huynh lại cũng tới tìền tuyến, không biết tình huống đã nghiêm trọng đến trình độ nào.

Hoàn Ân bây giờ không cách nào chờ đợi thêm nữa, năn nỉ hai thủ vệ cửa để y đi ra ngoài. Thủ vệ làm như hết sức làm khó, nhưng ở y thế công khó cầu cùng tình thế bây giờ, vẫn là thả y.

Hoàn Ân chạy vội tới phòng khách, trong thính đường đang mở quân cơ hội nghị, tất cả mọi người không hẹn mà cùng đưa mắt đầu hướng y, lại đều mang chút ý vị phức tạp.

“Hoàng huynh, ” Hoàn Ân từng bước một đến gần, “Người nói cho ta biết, tình huống rốt cuộc thế nào ?”

Hoàn Hoàng không nói lời nào, Hoàn Ân lại đến gần một chút, thấy trên bàn bày một cái khăn hình vuông. Ở trại lính biên giới, làm sao có loại đồ

tình xảo này, Hoàn Ân một cái giật mình, đưa tay cầm qua, ở tiếng gần gũi kinh sợ của Hoàn Côn mở ra cái khăn.

Phía trên chỉ viết đơn giản mười sáu chữ: “Kỳ hạn ba ngày, trả lại Hoàn Ân cho trẫm. Ba ngày không trả, binh nhung tương kiến*.”

*binh nhung tương kiến: sử dụng bạo lực.

Tự thể này y nhìn qua rất nhiều lần, còn bị yêu cầu bắt chước qua, dĩ nhiên quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa — — Dung Thành thân bút ngự thư.

Cái khăn từ trong tay Hoàn Ân rơi xuống mặt đất.

Y cuối cùng biết tại sao các tướng sĩ hướng ánh mắt nhìn y đầu phức tạp như vậy.

“Đại ca. Đây là ngày thứ mấy?”

Bên trong đường trần tĩnh thật lâu không ai nói chuyện.

“Đại ca, người ở đây do dự cái gì? ! Ngày thứ mấy? Chẳng lẽ người muốn trở mặt nhìn con dân của chúng ta đi chịu chết sao? !”

“ Ngày thứ ba.”

Hoàn Hoàng trong lòng giằng co đến gần như tê liệt.

Không để cho các con dân đi chịu chết, sẽ làm cho bảo bối đệ đệ của mình đi thụ thương. Bảo bối đệ đệ này, mới vì cả Nguyệt tộc, trải qua vô cùng nhục nhã mà thân là một người đàn ông khó khăn chịu được nhất. Mà bây giờ, hắn lại muốn tự tay đem y đẩy vào hố lửa kia một lần. Vừa là huynh trưởng vừa giám quốc, hắn bây giờ khó có thể lựa chọn.

“Đại ca, Tam ca, chuyện này các người không cần làm khó. Sáng mai, ta theo quân đi, như thế Nguyệt tộc có thể thoát.”

Hoàn Ân nói xong, cũng không chờ Hoàn Hoàng nói chuyện, đẩy cửa ra khỏi thính đường. Ánh mặt trời chói mắt, y từng bước một đi trở về gian phòng của mình, lại thiếu chút ngất xỉu.

Y đoán làm sao, cũng đoán không được, người nọ dĩ nhiên vì tìm y mà đến, còn không tiếc hỏa lực tập trung biên cảnh Nguyệt tộc .

Này vô luận như thế nào cũng không thể.

Phát động đối ngoại chiến tranh, là một kiện vô cùng chuyện phiền phức. Đầu tiên nhất định có có xuất binh, hoặc cờ hiệu. Lấy tình thế triêu chính Tuyên Hướng như vậy, phải có văn thần võ tướng nhảy ra phản đối. Nếu như hoàng đế khư khư cố chấp, còn phải chuẩn bị lương thảo, đi đầu binh khiển tướng. Dưới mắt quân đội mới từ Nguyệt tộc rút về không lâu, lại muốn tấn công Nguyệt tộc, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng giống như thu

được trên tri ầu nghị tiếng sóng phản đối sẽ có bao nhiêu kịch liệt, sợ rằng thái hậu cũng có thể xuất thủ tham dự.

Y không hiểu, người nọ rốt cuộc là vì cái gì.

Vì y? Như vậy nguyên nhân chẳng lẽ không buồn cười?

Vì y cái gì? Vì thân thể tàn phá này của y? Y có tự biết rõ, không cảm thấy thân thể của y có thể đáng ti ền đến phân thượng này. Tái nói người nọ không phải là đang tuyển tú cả nước, sao có thể thiếu người ấm giường? Nhưng nếu là đơn thu ần vì tìm một có t ấ công Nguyệt tộc, vì sao còn phải cộng thêm kỳ hạn ba ngày? Y nếu thật có thể hiện thân, có này không phải là không đánh tự phá sao? Chẳng lẽ là Dung Thành chắc chắn y không thể hiện thân? Chẳng lẽ thích khách kia đ ầu là h ắc phái ? Đ ầu này sao có thể?

Người nọ đang suy nghĩ cái gì, y đã không hiểu.

Tr ần Thất tần tần khổ khổ bồn ba đưa y trở lại, bây giờ còn nằm ở dịch quán chữa thương, y dĩ nhiên lại muốn chuẩn bị trở về Tuyên Hưởng.

Số mạng bao nhiêu buồn cười. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Mục Thiếu Y tình trạng gần đây không rõ, trước kia hết thầy hết thầy kế hoạch kín đáo, thành công đ ầu vô dụng không có chút ý nghĩa nào.

Người nọ là người đứng ở đỉnh quy ền thế trên mảnh đất này.

Y chỉ có nghe mệnh lệnh của h ắc.

Người nọ muốn ôm y, y li ền nằm ở phía dưới h ắc. Coi như chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng không thoát đi được.

Hoàn Ân đứng ở cửa phòng nhìn phương bắc trong chốc lát, trừ thành tường màu đất thật cao cùng bầu trời mênh mông vô bờ, cái gì cũng không nhìn thấy. Không thấy được dê bò, không thấy được thủ đô, cũng không thấy được qu ần sơn.

Buổi tối Hoàn Hoằng cùng Hoàn Côn đ ầu đến trong phòng y thăm y, Hoàn Hoằng tựa hồ còn muốn thuyết phục y, nhưng ích lợi quốc gia ở phía trước, Hoàn Hoằng cũng không khỏi không dao động. Lấy lực một người đổi ngàn vạn mạng sống con người, nhìn thế nào, đây đ ầu là một khoản mua bán có lời.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Hoàn Ân li ền dậy. Tới nước rửa mặt, đối với gương đ ồng chỉnh chỉnh y quan, dùng chút cháo loãng rau dại, đẩy cửa ra khỏi viện. Dọc theo đường đi binh lính hướng y cúi người chào v ấn an, Hoàn Ân không khỏi nghĩ th ần, nếu bọn họ biết, y chút nữa hại bọn họ lại phải đổ máu hy sinh, bọn họ có thể tôn kính y như vậy hay không.

Nơi xa truyền đến một trận tiếng kèn, kéo dài mà mãnh liệt. Hoàn Ân ngẩng đầu nhìn lại, trên cổng thành đứng đầy thủ vệ, Hoàn Côn cùng Hoàn Hoàng đứng ở chỗ cao quan sát y, ánh mắt phức tạp.

Hoàn Ân đi tới cửa, cửa gỗ to lớn ở trước mặt y từ từ mở ra.

Ngoài cửa nhìn thấy là thiết kỵ nhìn không thấy bờ, khôi giáp một màu, ở đầu mùa xuân dương quang không có nhiệt độ gì phản chiếu ánh sáng chói mắt. Trận thế oai võ hùng tráng, thật giống như ba mươi vạn đại quân đối chọi. Gió thổi hoàng sa, cờ xí thêu chữ “Tuyên” mạnh mẽ lay động.

Y từ từ đi ra cửa thành, ngay giữa thiết kỵ từ trong phân ra một con đường, ba thất đại mã từ từ ra. Ngay giữa một người màu đen đại huy, bên cạnh hai người còn lại là một người cần thương một người cần kiếm, người khoác khôi giáp tinh nhuệ.

Hoàn Ân từ từ đến gần, mới nhìn rõ diện mạo người ở giữa, mày kiếm mũi cao, anh tư ngang nhiên, không phải là Dung Thành thì là người nào?

Trong nháy mắt y cả kinh quên cất bước: Hoàng Hoàng đế thân chinh?

Loading...

Chương 79: Dám Rời Khỏi Ta

Chương trước: **Chương 78: Vì Người**

Hoàn Ân có chút kinh ngạc nhìn về người nọ, người nọ ngồi ở trên ngựa, cò đen trải rộng ra, buông xuống ở hai bên ngựa, ánh mắt của hắn mang theo kiêu ngạo bề ngỗ thiên hạ. Người cần thương, là trấn quốc Đại tướng quân Cao Hưởng, người đeo bội kiếm ngang hông, y thấy được rất nhiều — — cấm quân thống lĩnh Tùy Nghị.

Y làm sao cũng vô pháp tin vào hai mắt của mình.

Xuất binh coi như xong, người này dĩ nhiên thân chinh Hắn là có bao nhiêu điên cuồng đánh mất lý trí?

Người nọ nhìn y, cũng không nói chuyện, kỵ binh xếp thành một đường mặc dù mắt nhìn thẳng, Hoàn Ân lại vẫn cảm thấy một cỗ áp lực vô hình thật lớn. Y chậm rãi đi tới trước ngựa Dung Thành, buông xuống tay, đang do dự có muốn mở miệng kêu bệ hạ hay không, đột nhiên thắt lưng căng thẳng, thấy hoa mắt, hắn là bị trực tiếp ôm lên ngựa, liền đoạn chính ngồi ở trong ngực hắn.

Tại trước mặt nhiều người như thế, hắn dĩ nhiên Hoàn Ân một cái mặt đỏ.

Tay của người kia xuyên qua hông của y kéo dây cương, chậm rãi đi phía trước, đi tới bên cầu treo dưới sông đào bảo vệ thành, ngựa đầu cất cao giọng nói: “Đại ca yên tâm, Tiểu Ân ở chỗ này định sẽ không có chút sai lầm, có làm trái thề này, đưa đầu tới gặp!” Thanh âm vang dội, mỗi người đứng ở thành lâu đều nghe được nhất thanh nhị sở.

Hoàn Ân mặt đỏ đến muốn rỉ máu, trong lòng phanh phách nhảy loạn, màng nhĩ đều ở đây chấn động, căn bản không dám ngăn đầu. Tại nhiều người như thế, người này dĩ nhiên nói vậy, quả thật giống như thấy gia trưởng. Hắn làm ra chuyện này là thế nào?

Trên cổng thành binh lính ở một tầng lớn, Hoàn Hoảng thần sắc cũng là hết sức phức tạp.

Hắn thế nào cũng không ngờ tới, tình thế này thoát nhìn, nhưng lại giống như là Dung Thành đối tiểu đệ động chân tâm. Quý vi hoàng đế, thân chinh không nói, lại dám phát ra thề độc đưa đầu tới gặp, tại chỗ nhiều người

như thế đâu nghe rõ ràng, quân vô hí ngôn, hắc là không có ý định lừa gạt tâm tư hắc đối với tiểu đệ sao? ! Nếu chẳng qua là cứng chịu bình thường, làm sao làm được loại trình độ này?

Bất quá người này cũng thật là hảo đảm sắc, không mặc khôi giáp liền dám giục ngựa tới trước trận hai quân. Trên cổng thành nếu là vạn mũi tên tề phát, hắc chính là con nhím (ta chém =]]). Như thế khí độ đảm thức, giống nhau thân là một nước đứng đầu, Hoàn Hoảng không thể không bội phục. Dung Thành siết chuyển đầu ngựa, trở về trong trận, kỵ binh di động, nhường lại con đường từ từ khép lại, đại quân chậm chạp hướng sau thối lui. Xu thế bao vây, dĩ nhiên cứ như vậy hữu kinh vô hiểm khó hiểu.

Vậy mà Hoàn Ân, lại hiển nhiên lọt vào một trận khác làm y run sợ không dứt, nguy hiểm muốn trốn cũng không thể trốn.

Mọi nơi trừ tiếng gió cùng tiếng vó ngựa, an tĩnh đến muốn mệnh. Cao Hưởng cùng Tùy Nghị giống như rất tự giác, song song ở phía sau Dung Thành, nửa đầu ngựa cũng không vượt qua.

Người nọ an vị ở phía sau mình, tay trái nắm dây cương, tay phải đã thăm dò áo khoác của y, lòng bàn tay nóng bỏng áp vào nơi hông y, bản năng y lui về phía sau tránh, phía sau lưng nhưng là cái ôm kiên cố, chặt chẽ thiếp ở lưng.

Người nọ ngậm vành tai y, ghé vào lỗ tai y dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy mơ hồ chậm rãi nói: “Người thật to gan, lại dám tự mình rời đi trăm. Hắc là có giác ngộ thôi.”

Nghe được câu này, tâm Hoàn Ân một đường đi xuống.

Không nghĩ tới, người nọ hoá lực tập trung Nguyệt tộc biên cảnh, còn ngàn dặm xa xôi thân chinh, dĩ nhiên thật chính là vì bắt y trở về Hắc điên rồi!

Nhiệt khí vấy qua bên tai, lời nói trầm thấp mang tình sắc làm cho cả người Hoàn Ân đều ở run rẩy: “Là người. Là người lừa ta trước.”

“Không tìm trăm ngay mặt chất vấn, lại tự mình liên lạc Yến thái tử chạy trốn, người lừa gạt trăm hảo khổ cực. Nói, người là không phải là đáp ứng yêu cầu gì của Yến thái tử?”

“Không có. Hắc không có.”

“Hắc mới không có hạ lưu vô sỉ giống như trăm, động liền dùng Nguyệt tộc tới uy hiếp người, có phải hay không?”

Ngón tay lưu luyến ở nơi hông chậm rãi hướng về phía trước di động, động tác không nhanh không chậm làm cho Hoàn Ân da đầu tê dại, y liên tưởng đến rắn. Thân thể phảng phất hoàn toàn rơi vào trong tay Dung Thành, không cách nào khống chế nóng lên, mất đi khí lực, nhũ tiêm sung huyết đứng thẳng, ngón tay thô ráp của người nọ nhẹ nhàng xoa nắn, Hoàn Ân liên tưởng giống như chạm điện cuồn cuộn lay động, y không cách nào có thể tưởng tượng, đè lại tay người nọ ở trong vạt áo của mình. “Bệ hạ!” Đây vẫn còn ở trên đường hành quân!

Da thịt mềm nhũn hồi lâu không có chạm qua gắt gao hấp thụ tay Dung Thành, Dung Thành chỉ cảm thấy mình chưa bao giờ khát vọng quá một cuộc tình sự như vậy, nhưng kéo càng chậm, hấp lại càng hưởng thụ. Bởi vì người, hiện tại đang ở trong ngực hắn, mặc hắn giày xéo, trắng đêm không cách nào ngủ.

“Trẫm sắp bị người ép điên rồi.”

Người nọ tiếp tục khàn khàn nói, chấn động lồng ngực y cùng nhau cộng minh. Người nọ hôn duyên gò má của y, môi lưỡi nóng đến đáng sợ. Hoàn Ân không thể tránh nghiêng mặt đi, Dung Thành hôn liên rơi vào trên cổ trắng nõn.

“Suốt một tháng. Trẫm muốn ôm người đến điên rồi.”

“Bệ hạ!” Hoàn Ân vừa kinh vừa sợ, tâm đầu ở run rẩy.

“Bị người mê hoặc đến chết đi sống lại, không có cách nào vào triều, không có cách nào phê tấu chương, không có cách nào ở trên người người khác tiết dục, kìm nén đến sắp nổi điên.” Mới đầu còn thử nghiệm tới nơi Quách quý phi, cũng triệu đầu bài Di Phương các tới thị tẩm, nhưng trong đầu tất cả đều là bộ dáng Hoàn Ân. Không phải là cảm thấy quá lỏng chính là quá gấp, mộng không đủ vĩnh, tóc không đủ dài, thất lực không đủ nhỏ, phản ứng không đủ trúc trắc, như thế nào cũng cảm thấy khó chịu. Chất lượng giấc ngủ càng ngày càng kém, cả đêm mất ngủ, cả đầu muốn bắt đến Hoàn Ân muốn lăn qua lăn lại y đủ vốn, muốn dùng tư thế gì, muốn cho y phun ra lời nói dâm đẳng như thế nào, muốn làm đến y không khống chế, làm đến y hoài thượng hải tử của mình. Thời điểm vào triều cùng phê tấu chương lại buồn ngủ, thái y đến xem, cũng mở ra phương thuốc, cũng không hiệu nghiệm. Cuối cùng Hồ thái y cả gan nói: “Bệ hạ, ngài bệnh này. Trừ vị diện hạ kia, người khác không trị hết.” Tuyên báo biết được Hoàn Ân đã an toàn đem về Nguyệt tộc sau, hắn không cách nào nhìn được, quyết định xuất binh buộc y ra ngoài, hơn nữa

muốn ngự giá thân chinh, bảo đảm mình trước tiên được đến y.

Trên triều đình giống như nổ tung, Dưỡng Tâm điện tấu chương chất thành núi, chúng thần can gián thần khuyển, thái hậu ra tay, đầu bị hấn âm thầm chặn trở về.

“Quân không nghe chu U vương Phong Hỏa diễn chư hầu?”

Cửa thành mở rộng ra, hấn đầu tiên nhìn thấy y, nơi đó đã cứng rắn đến muốn nổ.

Vẫn là phó bộ dáng giống như thủy tiên lãnh đạm lạnh lẽo, chẳng qua là lại gầy chút, thon gầy đến có chút ốm yếu.

“Người nói, người muốn trấn an trăm thế nào?”

“Bệ hạ.” Hoàn Ân không có cách nào tin tưởng hấn trừ mình ra liền không chỗ tiết dục, nhưng vật để ở dưới thân kia lại vừa cứng vừa nóng, tùy thời cũng có thể thống tiến, cũng là chân chân thiết thiết. Rõ ràng là lỗi ở hấn trước, thế nào hiện tại như lại thành mình có tội.

“Trăm thật muốn xé y phục của người đem thao người trước mặt nhiều người như thế, để cho người trừ cái ôm của trăm, nơi nào cũng không còn mặt có thể đi.”

“Bệ hạ không nên!”

Giọng nói người nọ nghiêm chỉnh đến không mang theo một tia hài hước, Hoàn Ân sợ tới mức gắt gao níu lấy y phục vật áo trước. Hàm dưới bị kìm chặt lật qua, nóng bỏng hôn sâu xông tới mặt. Lưỡi người nọ ở trong miệng công thành chiếm đất, khí cuồng bạo làm y cơ hồ cả người xụi lơ, có loại lỗi giác sắp bị hủy đi ăn vào bụng.

“Ô. Không muốn. Bệ hạ! Không muốn!” Nguên :

Hoàn Ân sợ đến thấp giọng cầu xin tha thứ. Tay của người kia đã hoàn toàn buông lỏng cương ngựa, tại trong áo bào y vuốt ve giống như nổi điên, ngón tay dùng sức tại nhũ thủ gắng gượng lên của y, ác ý xoa nắn lôi kéo. Thân thể bình tĩnh trong một thoáng tại dưới phủ lông tình sắc giống như cây mạ khô héo gặp phải ánh mặt trời , Hoàn Ân căn bản không cách nào khống chế thất thủ.

“Bệ hạ. Van cầu người. Van cầu người. Không muốn ở nơi trước mặt nhiều người như thế.”

“Cuối cùng cũng chịu mở miệng cầu xin trăm?” Dung Thành khàn khàn cười một tiếng, áp tại bên tai y nói: “Thề người vĩnh viễn không rời đi trăm, trăm sẽ để cho đại quân đi trước trở về doanh.”

Để cho đại quân đi trước trở về doanh? Hấn vẫn là. Nhất định phải ở trên ngựa liền ôm y sao?

“Có thể hay không. Có thể hay không đi về lại.”

“Không thể.”

Dung Thành như chém đinh chặt sắt cắt đứt lời của y, tay thay đổi đưa vào tiết khố, đem ngọc hành của Hoàn Ân nắm trong tay không nhẹ không nặng bộ lộng, giống như là muốn bức một tia lý trí cuối cùng của y.

“Thề Hoặc là trầm hiện tại liền thao người.”

Loading...

Chương 80: Trùng Phạt

Chương trước: **Chương 79: Dám Rời Khỏi Ta**

Y biết, bạo quân này điên rồ, không phải là ngoạn nháo, là tới thật. Y không muốn thề Thề ở Nguyệt tộc ý vị tuyệt đối tuân thủ, y làm một quân tử đọc đủ thi thư, càng thêm không thể tùy tiện làm trái. Nhưng là, muốn cho y vĩnh viễn không rời đi hẳn, không bằng trực tiếp cho y một đao sáng khoái. Thật vất vả mới thoát khỏi làm người ấm giường, hiện tại muốn trở thành hẳn cả đời độc chiếm, y không muốn.

Áo khoác bị vén lên, đai lưng bị cởi xuống, áo lót cũng bị thô bạo xé xuống, cho dù cỡ lớn của người nọ ở trước mặt ngăn cản, bắc quốc gió đầu mùa xuân thổi tới trên người y cũng làm y run rẩy không ngừng. Người nọ tại trên cổ trắng nõn của y mút vào, bàn tay tại trên người y vuốt ve, nhũ thủ cùng ngọc hành cũng rơi vào trong tay người nọ nắm, Hoàn Ân liêu mạng cắn răng mới kềm chế rên rỉ, trong mắt dần dần ướt át. Chuyện cho tới bây giờ, không đáp ứng hẳn, có biện pháp gì đâu. Bị người nhìn thao, đối với y mà nói, giống như so với chết còn khó hơn. Người này cho tới bây giờ sẽ dùng những thủ đoạn uy hiếp lưu manh thấp hèn

Hoàn Ân cuối cùng cũng nhịn không được run rẩy rơi lệ nói: “Ta đáp ứng người. Ta thề”

Người nọ cười khế hai tiếng, áp vào bên tai y xúi giục nói: “Ta thề, đời này tuyệt không rời đi Dung Thành, làm trái thề này, vĩnh viễn, đầu là tính nọ của Dung Thành.”

“Không. Này quá.”

“Đọc theo trăm!” Người nọ tựa hồ kiên nhẫn khô kiệt, hung hăng tới phía trước thúc một cái, món đồ vận sức chờ phát động để tại phía sau y, phảng phất tùy thời đều phải thống tiến, nghiêm nhiên uy hiếp trắng trợn.

Hoàn Ân trong lòng tuyệt vọng, nhắm mắt lại nói: “Ta thề Đời này tuyệt không. Rời đi Dung Thành, làm trái thề này, vĩnh viễn, đầu là tính. nọ của. Dung Thành.”

Mới vừa nói dứt lời, đôi môi liêu liêu bị chặn lại, mùi hương quen thuộc bay vọt mà vào, quang hôn, liêu liêu khiến cho toàn thân y như nhũn ra. Đôi môi

hợp không được, nước miếng dọc theo khóe miệng chảy xuống, bị người nọ mút vào sạch sẽ, nuốt vào trong bụng.”Thật ngoan. Đợi lát nữa phía dưới kia mở miệng cũng phải giống như phía trên này hảo hảo hâu hạ trẫm.”

Hoàn Ân miệng to hô hấp, người nọ hung hăng bóp nhũ thủ y một cái, dùng cò lớn đem y khóa kín, siết ở cương ngựa nói: “Cao Hưởng, người dẫn đại quân trở về, Tùy Nghị người cũng theo Cao Hưởng trở về”

Tùy Nghị lập tức cũng biết trong bụng chủ tử nhà mình đánh chủ ý gì, nhanh chóng quỳ gối trước ngựa: “Bệ hạ! Đây nhưng vạn vạn không được a!”

Dung Thành cứng tới nhanh muốn nổ, nào có ý định cùng Tùy Nghị dài dòng, lạnh nhạt nói: “Người nói coi vẫn là trẫm định đoạt hay người? Dem bồi kiểm cho trẫm.”

Tùy Nghị dập đầu như giã tỏi, Dung Thành lười nhai lời, nghiêng thân rút ra bảo kiếm bên hông Tùy Nghị, hướng lập tức một đeo, siết chuyển đầu ngựa kẹp bụng ngựa hướng phương khác chạy đi trước.”Dám đuổi theo liền chém đầu người.”

Hoàn Ân tâm đập bịch bịch, nghe tiếng gió vù vù bên tai, hoàn hảo cò lớn của người nọ bọc kín, không cảm thấy lạnh.

Chạy đi một đoạn, Dung Thành cuối cùng cũng không kềm chế được, đem Hoàn Ân nằm trên ngựa rồi đè lên, vật liệu may mặc ngăn giữa hai người không có nhieu cản trở, mông trắng nõn gầy nhỏ lại vĩnh cao lộ tại trước mắt hắn, Dung Thành ánh mắt trong khoảnh khắc đầu đỏ. Hoàn Ân cho dù nằm trên ngựa cũng cảm thụ được, ánh mắt lửa lồ của người nọ ở tại phía sau y chần chờ. Y giãy giụa nghĩ né ra, thắt lưng lại bị kháp trụ, ngón tay chấm cao lạnh như băng xâm nhập trong cơ thể, đơn giản bôi trơn khuếch trương, liền lui ra ngoài, tiếp theo cánh mông bị lực mạnh tách ra, một món đồ thô dài nóng bỏng chọt húc vào. Hoàn Ân đau đến hét lên một tiếng, bấp dùi không ngừng được cự chiến. Y đã một tháng chưa từng có tình sự, như vậy thô bạo tiến vào nơi nào nhận được.

Người nọ tại phía sau y kịch liệt thở, làm như hết sức khó chịu, vẫn là kiên định đem tính khí hướng trong thúc vào. Trong cơ thể dưng đạo một tắc một tắc bị mở ra, bị mật mật thực thực lấp đầy, Hoàn Ân chỉ cảm thấy huyết thái dương thành thạch nhảy loạn, phần eo hoàn toàn mất khí lực. Đợi đến tính khí hoàn toàn đi vào, hai người cũng ra khỏi một thân mồi hôi, không ngừng thở dốc.

Hoàn Ân căn bản không còn kịp thích ứng, người nọ liền rút ra một chút rưỡi lại mãnh liệt tận lực đi vào. Thắt lưng y bị kháp, cái hông cơ hồ là hướng chỗ kín người nọ đụng, ngay cả tiểu cầ đầu phải chen vào đi. Hoàn Ân bị thúc đến đương tràng thét chói tai lên tiếng, lại vội vàng lấy tay che, nằm ở trên ngựa co quắp đến rồi tinh rồi mù.

“Kêu a, che miệng làm gì.”

“Thật ra thì trẫm còn rất hi vọng người không thề, như vậy trẫm là có thể ở trước mặt nhiều người thao người, nhất định thoải mái đến chết.”

Hoàn Ân ô ô rơi lệ lắc đầu, người nọ mãnh liệt xả khai tay của y, vỗ hông ngựa, Mặc Vân vùng chân chạy về phía trước.

“Ô! A a a a! Không muốn!”

Dung Thành hung mãnh đụng cộng thêm ngựa chạy như điên lắc lư, tính khí trước nay tiến vào sâu chưa từng có, tựa như muốn đỉnh xuyên cổ họng. Hoàn Ân theo không kịp tiếp tấu đánh loạn, trước mắt từng trận biến thành màu đen, bản năng thét chói tai lên tiếng, móng tay xâm nhập lưng ngựa, lại kinh sợ thấy ngựa bị đau chạy nhanh hơn, tính khí trong cơ thể cũng càng ngày càng thêm bành trướng. . .

Người nọ thô suyền ghé vào lỗ tai y nói giọng khàn khàn: “Dám rời đi trẫm. Nói cho người biết, trong ba ngày, trẫm sẽ không để cho người xuống giường.”

“Ô. Không muốn. Không muốn.”

Hồ điệp từ trong lòng hấn bay đi, cuối cùng cũng lại trở về trong lòng hấn. Vòng eo nhỏ gầy quen thuộc, cái hông quen thuộc, dững đạo nóng bỏng quen thuộc, xúc cảm da thịt quen thuộc, làm thân thể hấn nổi điên, hết thủy cuối cùng cũng đã trở lại. Giống như người mất ngủ nhiều ngày cuối cùng cũng có thể yên giấc. Nguyên bản định từ từ hành hạ y, tại trong cơ thể y tiêu ma đủ ước chừng ba ngày, nhưng đợi đến tiến vào một khắc kia, nơi nào còn nhận được nhiều như vậy, chỉ muốn chôn sâu ở trong cơ thể y hung hăng, thỏa mãn dục vọng ghen một tháng tới nay, thao đến y ngất đi. Từng tiếng rên rỉ cầ xin tha thứ phảng phất tiếng trời, làm lý trí cuối cùng của hấn cũng hơi phi yên diệt. Người phía dưới càng đáng thương, càng thâm, hấn liền càng muốn khi dễ y, càng muốn nghe y cầ xin tha thứ, tựa như tuần hoàn ác tính.

Thô bạo xỏ xuyên qua vô chừng mực, truru sáp, làm Hoàn Ân cơ hồ đánh mất ý thức. Trừ có thể cảm thụ tính khí nóng bỏng không biết mệt mỏi trong thân thể, những giác quan khác đã cách y đi. Thời điểm tại người nọ

buông thả trong cơ thể y, y đã ngất ngất trầ n trầ n không biết bao nhiêu lần. Thân thể từ trong ra ngoài giống như muốn đốt , bắp đùi co rút không cách nào dừng lại, ngay cả đôi môi cũng run rẩy không cách nào khép lại. Hoàn Ân nỗ lực mở mắt, chỉ nhìn thấy hướng cửa cung cao lớn lao đi, sau đó bị người nọ ôm, vào cung điện.

Phần lưng dính vào giường đệm mềm mại, cò n lớn bị tháo xuống ném qua một bên, cả người bị ôm tới ng ẩ ở trên thân người nọ, trọc dịch trong cơ thể thuận theo bí xử chảy ra bên ngoài, dâm mĩ cực kỳ.

Ý thức được người nọ muốn một lần còn chưa đủ, Hoàn Ân sợ đến thấp giọng c ầ xin tha thứ: “Bệ hạ. C ầ xin người. Tha ta. Tha ta.”

“Tha người.” Dung Thành hưng hăng chặn lại môi y, hôn đến y muốn ngất đi, “Ai tới tha trẫm. Trẫm khó chịu suốt một tháng người có biết hay không!”

Người nọ lại một lần nữa đỡ tính khí thõ ng tiên, Hoàn Ân ngay cả kêu cũng kêu không ra được, trước mắt một mảnh huyết vụ.

Mông bị hung hãn kháp áp xuống, nhũ tiêm bị hàm răng điên cu ồ ng xé rách nát vào, đau đến toàn tâm.

Bị người nọ ôm vào trong ngực làm, lại bị hấn đè ở trên giường làm, cái mông nhếch lên thật cao quỳ sát ở trên giường mặc hấn giày xéo. Khố bộ đụng phải da thịt đỏ ầu, tiếng vang “Ba ba” tràn đầy một phòng. Toàn thân đều là chất lỏng bạch trọc, bắp đùi thê thảm không nỡ nhìn, nhũ thủ bị hành hạ đến vừa h ồ ng vừa sùng, lớn gấp đôi so với ban đầu.

Thời điểm người nọ tại trong cơ thể y tiết ra lần thứ ba, y cuối cùng cũng hôn mê bất tỉnh. Vậy mà ngày thứ hai, y lại bị ngón tay du tầu ở trên người thức tỉnh . Bí huyết giăng co cả đêm chưa hoàn toàn khép lại, người nọ không tốn sức chút nào li ền đỉnh đi vào, lại bắt đầu trườ sáp không biết mệt mỏi.

Thắt lưng đau đến cơ h ồ muốn đoạn, nơi phía sau kia cũng sùng đỏ, nhưng người nọ chính là không buông tha y, thân thể bị đi ầu giáo qua cũng thực tủy biết vị, khoái cảm rất nhanh áp đảo cảm giác đau, y không cách nào khống chế ở dưới thân người nọ rên rỉ.

Bị đè ở trên tường làm một lần, Hoàn Ân lưu lệ nói: “Bệ hạ. Ta không bao giờ ... tái rời đi người. C ầ xin người. C ầ xin người bỏ qua cho ta đi. Thật muốn hồng A!”

Đáp lại y là Dung Thành đề y ở trên bàn lại một lần thô bạo xỏ xuyên qua, giây bút tấu chương tán lặc trên đất.

Người nọ ghé vào lỗ tai y nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nói: “Trẫm nói, muốn cho người ba ngày không xuống giường được, quân vô hí ngôn, người quên? Dám rời đi trẫm, trẫm không hảo hảo trừng phạt người, người lại chạy trốn làm sao đây?”

“Ta đã đã thề Sau này cũng sẽ không tái chạy trốn, van cầu người bỏ qua cho ta đi.”

“Trẫm còn chưa ôm đủ.”

“Ô a a a!”

Hoàn Ân sau đó, cổ họng cũng ách .

Y chưa từng nghĩ tới, tính dục của người nọ sẽ có mãnh liệt như thế, đổi các loại tư thế càng không ngừng làm, cầu xin tha thứ thế nào đều không được bỏ qua cho.

Suốt ba ngày, y đâu không xuống giường được. Hết thả sinh lý hoạt động cũng bị dứt bỏ, người nọ sẽ miệng đối miệng uy y uống nước, uy y ăn cháo, kế tiếp, là trườ sáp vĩnh viễn không chừng mực, xỏ xuyên qua, y đã sớm bắn không ra bất kỳ vật gì, người nọ vẫn còn kéo dài không ngừng bắn tại trong cơ thể y, y thậm chí có loại lỗi giác sẽ hoài thương hài tử của người nọ.

Loading...

Chương 81: Đường Về

Chương trước: **Chương 80: Trùng Phạt**

Khi Hoàn Ân cuối cùng tỉnh lại, đã là lúc xế chiều .

Cả người toan đau tựa như bị đánh, y muốn giơ tay lên nhu mắt cũng không đủ lực.

Màn che tầng tầng lớp lớp ngăn cách dương quang buổi chiều, trên trán tựa hồ có nhiệt độ ngón tay xẹt qua, Hoàn Ân hơi mở mắt, chỉ thấy Dung Thành ngẩng ở bên cạnh, nhìn thân thể y, một cái tay gảy tóc y.

Khuôn mặt quen thuộc lại có chút làm cho tim y đập nhanh đập vào mi mắt, khóe mắt Hoàn Ân lập tức rơi lệ: “Bệ hạ. Cầu xin người. Bỏ qua cho ta.”

Người nọ nghiêng người lên trước, tại mi tâm y hôn xuống, động tác ôn nhu, giọng nói lại âm hàn vô cùng: “Lúc này, liêm tính toán như thế. Nếu như còn có lần sau.”

“Ta sẽ không. Sẽ không tái. Chạy.”

Người này hoàn toàn đã điên rồi, trước khi hắn khôi phục lý trí, y sẽ không đi chọc hắn.

“Trẫm biết người không muốn.” Dung Thành lạnh lùng cười một tiếng, “Người ở bên người trẫm, trẫm chính là minh quân. Không có ở đây, kia trẫm cũng không biết sẽ làm ra sự tình gì tới. Người không phải là tối thương cảm thiên hạ lê dân bách tính sao, số mạng của bọn hắn bây giờ, liêm cần ở trong tay người.”

“ ”

Nếu như trước kia Dung Thành nói lời này, Hoàn Ân tuyệt đối là không tin. Nhưng bây giờ, y đã muốn sợ.

Người này dĩ nhiên vì bắt y, không để ý tiếng sóng phản đối đi đầu đại quân xuất quan tấn công Nguyệt tộc, còn tự mình ngàn dặm xa xôi ngự giá thân chinh, phần điên cuồng này y ngấm lại tim đầu đập nhanh. Hiện tại người kia nói ra lời này, y thật không dám không tin. Huống chi, mình chạy trốn qua một lần, người nọ đề phòng tất nhiên càng thêm nghiêm mật, dưới mắt, tuyệt đối là có chấp cánh cũng không thể bay. Không bằng thanh

thần ổn định chờ một đoạn thời gian, chờ nhiệt tình người nọ biến mất, hết thấy cũng li ền hảo nói

Nhiệt tình. Biến mất. Sao?

Cũng không biết Mục Thiếu Y ra sao. Hoàn Ân suy nghĩ hồi lâu, lấy dũng khí hỏi: “Bệ hạ. Mục Thiếu Y. Hắn thế nào ?”

Người nọ hừ nhẹ một tiếng, làm như có chút không vui: “Kia hỗn trưởng, hắn vận khí tốt, có người để dựa, tự nhiên không có sao.”

“Không có sao là tốt rồi. Tạ bệ hạ long ân.”

“Nguyệt tộc các người một người hai người đầu lợi hại a.” Dung Thành bóp cằm y, “Chủ tử mê hoặc trăm, nô tài mê hoặc Đại tướng quân của trăm.”

“” Lúc nào, Thiếu Y cùng Cao Hướng. Hai người này thế nào lại có giao tình?

“Được rồi, đừng để ý tới hai người bọn họ , đứng lên dùng bữa.”

Dung Thành thành ng ồi dậy, li ền đem chăn cùng Hoàn Ân một khóa ôm, để y ng ồi ở trong ngực.

Lưu Kỳ mang một đám cung nữ thái giám đem bàn gỗ đỏ mang đến mép giường, trên bài trí một bàn món ăn, lại lui xuống.

Hoàn Ân nhưng lại cảm thấy ng ồi ở trong ngực Dung Thành rất không thích hợp.

Một mặt là phía sau có đ ồ húc y, một mặt khác là trong lòng y có chút không sợ.

Hắn đối với y mà nói, rốt cuộc là tính toán gì đây? Y thủy chung cảm thấy, cùng địa vị tính nô thật không có sự khác biệt, chính người nọ cũng đã nói như vậy. Người nọ lừa gạt y trước, không chỉ không có ý tứ thừa nhận sai lầm, còn hành hạ y trên giường 3 ngày. Chữ .”Tôn trọng”, tại trong từ điển của người nọ căn bản cũng không có .

Người nọ giống như muốn một cách tự nhiên trở lại hình thức chung đụng quá khứ, sủng y giống như đối đãi với sủng vật, nhưng đối với hắn mà nói, trong lòng lại bất đồng . Giữa cách giấu diếm, chạy trốn, bị đoạt về hai người bắt đầu vốn là xưng không hơn thế diện, hết thấy đầu là người nọ ý chí làm chuẩn, nói cái gì, chính là cái đó. Nói muốn ôm y, li ền ôm y; Nói không để cho y đi, li ền không để cho y đi. Y có nguyện ý hay không, căn bản không quan hệ. Người nọ nguyện ý vì y ngự giá thân chinh, y cảm thấy người nọ ít nhiều là yêu y , không. Có lẽ. Yêu đến nổi điên,

nhưng thời điểm người nọ chuyên quyền độc đoán, y lại cảm thấy, người nọ có lẽ. Một chút cũng không thương y đi.

Thân thể mệt mỏi không có muốn ăn, Hoàn Ân tùy tiện ăn hai cái liền khoát khoát tay. Dung Thành mệnh người triệt hạ cái bàn, dựa tại mép giường phê tấu chương, Hoàn Ân nằm xuống tiếp tục nghỉ ngơi.

Hoàn Ân ở bên người, phảng phất hết thấy đầu an bình, dĩ vãng nóng nảy trở thành hư không, có loại cảm giác bụi bặm rơi xuống đất. Một tháng này tới, hẳn cuối cùng cũng hoàn hoàn chỉnh chỉnh ngủ hảo.

Quả nhiên, lần này xuất binh đúng. Trả giá đại giới lớn hơn cũng đáng.

Dung Thành viết xong chu phê*, quay đầu lại liếc mắt nhìn, Hoàn Ân đã trằn trằn ngủ, hẳn tự tay thay y kéo lên chăn, mở ra bản tấu chương tiếp theo.

*chu phê: lời phê bằng bút đỏ.

Người phản đối xuất binh nhiều không kể xiết, thậm chí có chút cự thầ cấp tiến cáo lão về quê, bất quá hẳn không sợ, những cự thầ tính khí lại quật lại không thể động thủ sớm đi sớm, chẳng qua là muốn cho Hoàn Ân tiếp tục ở tại Trường Nhạc cung, sợ rằng phải nghĩ biện pháp qua cửa ải của thái hậu.

Ba ngày sau, đại quân xuất phát hời trình.

Hoàn Ân tự nhiên cùng Dung Thành ngồi một cỗ xe ngựa, như y đoán, người nọ căn bản không an phận, ở trong xe ngựa liền thoát y phục của y tùy ý xâm chiếm. Trước mặt là xa phu, hai bên cửa sổ xe đều là thị vệ tinh nhuệ, Hoàn Ân liêu mạng nhìn rên rỉ, người nọ lại chưa đủ nhiệt tình muốn buộc y kêu thành tiếng, còn kéo ra tay của y, giống như sợ người bên ngoài không nghe được. Hoàn Ân xấu hổ đến không có biện pháp, phía sau tính phản xạ gắt gao co rút, người nọ lại rất hưởng thụ, từ từ trều sáp, mút vào nhũ tiêm y có tiếng sách sách, còn nói”Hảo ngọt”. Y cầu xin hẳn bỏ qua cho, người nọ lại ác liệt nói: “Người hoài thượng hài tử trăm, trăm liền bỏ qua người.” Y làm sao có thể hoài thượng hài tử của hẳn. Người nọ liền cười nói: “Kia không phải xong sao.”

Một đường trở về Ung Kinh, Hoàn Ân bị Dung Thành lấn qua lấn lại nhiều lần, ban ngày liền tại trên xe ngựa tuyên dâm, mỗi đêm hạ trại đều bị Dung Thành ôm xuống xe ngựa. Y căn bản không cách nào đối mặt người tùy thị theo một đường, không thể làm gì khác hơn là đem mặt nóng cháy chôn ở trong ngực Dung Thành.

Loading...

Chương 82: Chiến Tranh Lạnh

Chương trước: **Chương 81: Đường Về**

Cho dù mọi cách không muốn, Hoàn Ân vẫn bị mang về trong cung.

Xe ngựa ở đêm khuya chạy vào Hoàng Thành, đội ngũ tráng quan cung nghênh thánh giá đến dọa người. Ung Kinh cấm đi lại ban đêm, từ cửa cung đứng một đường thị vệ, vào hậu cung, cung nữ thái giám quỳ đầy đất. Hoàn Ân ngay cả một chút cò kè mặc cả đường sống cũng không có, liền bị Dung Thành dắt vào Trường Nhạc cung.

Trường Nhạc cung cơ hồ không có biến hóa lớn gì, trừ cung nữ thái giám hoàn toàn đổi một nhóm người. Trên bàn vẫn còn quyển sách hắc xem trước khi đi, ngay cả trang giấy cũng không có thay đổi qua. Tiêu Vĩ cần đặt ở trên cái giá, một chút bụi bặm cũng không có, dường như ngày ngày đầu lau. Hộp trang sức của y vẫn đặt ở vị trí cũ, vừa mở ra chính là một cây trâm gỗ lim.

“Đồ trâm đưa cho người toàn bộ ném ở nơi này, một cái cũng không có mang đi, thật là không đem tâm ý trâm báo đáp a.”

Hoàn Ân cả kinh, vội vàng khép lại cái hộp xoay người, người nọ đã tới trước người, đem thân thể y vây ở trên bàn. Hoàn Ân không dám ngẩng đầu nhìn hắc, không thể làm gì khác hơn là rũ mắt nhìn ánh gương chiếu ở trên mặt đá cẩm thạch.”Xin lỗi. Lúc ấy. Lúc ấy quá vội vàng.” Vừa ra khỏi miệng lại cảm thấy lý do này giống như cũng chỉ có thể chọc người nọ tức giận, vội vàng ngậm miệng lại.

Hồ hấp người nọ lại càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, cái hôn liền rơi vào bên môi y.

“Đừng tái chạy loạn nữa.” Người nọ đem một luồn tóc y vén lên, để ở sau tai.

“” Hoàn Ân không thể nói không, cũng không muốn nói “Được” , không thể làm gì khác hơn là yên lặng.

“Người làm trâm một tháng này trà không nhớ cơm không nghĩ, tội của người quá nặng, muốn dùng cả đời để hoàn, có biết hay không?”

“” Cả Cả đời.

Hoàn Ân bị ôm lên, đi tới mép giường, người nọ cởi xuống vớ y, cởi xuống y sam, ôm y ngủ.

Cả đời. Cả đời là chuyện rất dài.

Người tọa ủng thiên hạ, nữ tử nào có cũng dễ như trở bàn tay, nói cả đời, bây giờ làm cho người ta khó có thể tin.

Không biết, lần này. lại bao lâu mới chán đây?

* * *

“Bệ hạ, Đại tướng quân Cao Hưởng tại bên ngoài chờ.”

“Tuyên.”

Dung Thành có chút phiên não mà đem bút ném, khép lại tấu chương, đứng dậy bước đi thông thả xuống kim loan tọa.

Cao Hưởng cung cung kính kính bái một cái: “Bệ hạ tìm mặt tướng, vì chuyện gì?”

Dung Thành nghĩ trong chốc lát, mới từ từ hỏi: “Người với vị kia của nhà ngươi. Nghe nói chung đụng rất hảo.”

Cao Hưởng nhất thời hơi chậm lại: chủ tử này, đang đánh chủ ý gì? Đã đáp ứng tha cho Mục Thiếu Y không chết, hiện tại Mục Thiếu Y ở tại nhà mình, chẳng lẽ lại phải đổi quẻ? Tiếu vương tử không phải là đã trở lại sao? “. H ồi bệ hạ, mặt tướng cùng Thiếu Y tình cảm thâm hậu, mong bệ hạ. Thành toàn.”

“Trẫm nơi nào không thành toàn các người?” Dung Thành phẩy tay áo một cái, chút nhúc nhích nói: “Trẫm là muốn hỏi. Các người có cãi nhau qua không?”

“. Chưa từng.”

“Sao lại có thể? Bình thường ở nhà đâu là người quyết định đi? Hấn có nghe người nói hay không?”

“. Chuyện nhỏ mặt tướng cảm thấy hấn tự sẽ hiểu, không cần giải thích, đại sự mặt tướng sẽ báo cho hấn quyết định cùng lý do.”

“. Hấn không có phản đối qua?”

“Vừa rồi đã báo cho lý do. Thiếu Y là người rất thấu tình đạt lý sẽ không tùy ý phản đối.”

“.” Dung Thành sờ cằm suy nghĩ một lát, nói : “Được rồi, người đi xuống đi.”

Hấn vốn là muốn đem Cao Hưởng kéo tới học hỏi kinh nghiệm, không nghĩ tới cư nhiên thành tú ân ái! Hấn đường đường là người đứng đầu một

nước, khiến người yêu vui vẻ lại không bằng bộ hạ của mình, thật là bi thương.

Người hấn là mang về, nhưng cùng người thỉnh thoảng cơ hồ không có cái gì khác biệt quá lớn. Chuyện gì cũng sẽ không quá phản đối kịch liệt, ngay cả hôn ở trước mặt cung nữ thái giám cũng chỉ là miễn cưỡng quay đầu đi. Mỗi ngày hạ triều hồi cung, thấy y không phải là lật sách chính là đang nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, ánh mắt đều giống như là không có tiêu cự. Trước cùng mình so tài, tình hình chống đối một đi không trở lại, chớ nói chi là giúp hấn phê tấu chương, đàm luận xã tắc đại sự. Dung Thành cảm thấy Hoàn Ân cùng mình sĩ diện, biến thành nhản mặt, nhưng Hoàn Ân hành động kia cơ hồ được xưng tụng “Muốn gì được đó”, y lại không có biện pháp tức giận — người ta cũng muốn gì được đó, còn phải như thế nào đây?

Nghiêm trọng hơn chính là, ngay cả mấy ngày tiếp nữa, mắt thấy Hoàn Ân từ từ gầy gò xuống, cằm trở nên nhọn hơn, mạch máu nổi lên màu xanh nhạt trên mu bàn tay cả ngày nhìn cũng không có tinh thần gì. Dung Thành vừa tức lại đau lòng, kìm nén đến không có biện pháp, đem Cao Hưởng tìm vào cung tới lấy kinh nghiệm, kết quả người ta bên kia rất ân ái, mặt cũng không hồng qua.

“Chắc.”

Hấn mạnh mẽ dẫn y trở lại là không phải, nhưng.

“Bệ hạ. Có thể nghe lão nô nói một lời hay không?”

Dung Thành rất phiền táo, vẫn là khoát tay một cái nói: “Người nói.”

“Bệ hạ là ưu phiền điện hạ?”

“Ừ.”

“Thật ra thì. Lão nô nhìn, điện hạ. . . . Là một người thích mềm không thích cứng, bệ hạ nếu là cúi người một chút, mềm giọng cùng dụ dỗ, điện hạ chưa chắc sẽ không mềm lòng.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“.” Hấn còn chưa đủ cúi người một chút sao? Mỗi bữa cơm đầu tự mình gấp cho hấn, lúc tắm rửa thay y sát người, nếu không phải buổi sáng hấn thức dậy sớm, ngay cả y phục cũng sẽ thay y mặc hảo, còn chưa đủ?

“Điện hạ bị bệ hạ mang về, trong lòng nhất định. Ách. Có nhiều không muốn. Bệ hạ nhiều thông cảm thông cảm, tái ôn nhu chút, điện hạ chắc chắn tháo xuống tâm phòng.”

“..... Vậy không bằng.....Tái dẫn y đi Kinh Giao bãi sẵn buông lỏng tâm tình? Trẫm nhớ y còn thật thích nơi đó .”

Loading...

Chương 83: Thiên Hạ Của Người

Chương trước: **Chương 82: Chiến Tranh Lạnh**

Dung Thành lấy cố thân thể khó chịu, cần đi đâu dưỡng, mang Hoàn Ân đi hành cung Kinh Giao bãi sẵn ở mấy ngày. Tự nhiên đem Lưu Kỳ, Tùy Nghị, cùng một đồng tấu chương chính vụ lớn cũng mang theo đi.

Buổi sáng không cần dậy sớm vào triều, tự nhiên nhiều bó lớn bó lớn thời gian cùng Hoàn Ân chung một chỗ. Dậy sớm thay y mặc quần áo tử tế, chải đầu, nói chuyện một chút, sau đó hai người cùng uống chút cháo trắng, ăn chút thức ăn, Dung Thành phê tấu chương của hắn, Hoàn Ân xem sách của y. Nếu là ngoại nhân thấy, thật đúng cho là tương kính như tân. Buổi tối, Hoàn Ân ngâm ở trong ao, suối nước hành cung bãi sẵn là Ôn Tuyền thiên nhiên từ bên ngoài cung dẫn vào, chi phí không rẻ, nghe nói đối với thân thể rất có chỗ tốt.

Chợt rèm bị người nhấc lên tới, Dung Thành phủ y phục màu đen thường ngày từ từ đi vào, rèm lại bị buông xuống.

Hoàn Ân ngẩng đầu nhìn một cái, cúi đầu, nghe tiếng cởi quần áo tất tất tác tác, tiếp theo mặt nước ba động, người nọ xuống nước, từ từ hướng y đến gần. Y có chút bản năng né tránh, người nọ đưa tay lăm qua thắt lưng, cả người Hoàn Ân đều bị vòng ở trong ngực. Cánh tay bên phải có lực, y đơn giản không thể động đậy. Mỗi tác da thịt đều gắt gao dán vào, bàn tay đỡ thắt lưng y so với nhiệt độ ôn tuyền còn nóng hơn, Hoàn Ân chỉ cảm thấy cơ thể như bị đả thương.

“Vẫn còn mất hứng?”

Thanh âm người nọ trầm thấp ôn hòa, gần như đầu độc. Sợi tóc rũ xuống trán Hoàn Ân bị vén lên, gây đến sau tai. Đầu vai trắng nõn mượt mà ở dưới một búi tóc đen giống như là phiếm ánh sáng ngọc trắng nhu hòa.

“..... Không có.”

“Đầu chiến tranh lạnh lâu như thế, còn nói không có? Trẫm đầu tình nguyện người tái cùng trẫm nhãn mặt.”

“.....” Hoàn Ân không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng quay đầu đi chỗ khác. “Muốn gì được đó” đã là cực hạn của y, muốn y đối với hắn nói cười yển yển thì không thể, y cũng không muốn ở

trước mặt hắn làm thanh cao. Dù sao bị hắn đầu ôm qua như vậy nhiều lần, hiện tại tái làm thanh cao không khỏi có chút giả tạo. Y trở về Nguyệt tộc đầu bị hắn tự mình dẫn đại quân bức ra, không bằng nhanh lên một chút làm hắn chán nản.

“Trẫm sai, được không?”

“.....”

Dung Thành nâng lên một cái tay, khẽ vuốt gương mặt Hoàn Ân, nước ấm dọc theo mặt trượt xuống, tiến vào trong nước.

“Trẫm không nên lừa gạt người không để cho người trở về Nguyệt tộc, lại càng không nên không để ý đến ý của người cường bắt người trở lại. Là trẫm không tốt, không có bận tâm đến ý nguyện của người, trẫm hướng người xin lỗi.”

“.....”

Hoàn Ân chút kinh ngạc, nhất thời cũng không biết nói nên nói cái gì. Người thiên hạ duy ngã độc tôn này, thời điểm gì..... thế nào lại, hạ mình nhân nhượng y nói xin lỗi? Giọng nói lại chân thành..... Cái này Người thật sự là Dung Thành sao.....

“Làm thái tử làm hoàng đế đã lâu, liề có thói xấu này. Trẫm..... Sẽ từ từ đổi. Được không?”

Hoàn Ân bị chấn kinh đến không biết nói cái gì hảo, mắt nhìn thẳng mặt nước.

Y nên nói cái gì đây? Nói..... Tha thứ người?.....

Dung Thành cười khổ hai tiếng, nhích tới gần chút, tại trên trán y nhẹ nhàng hôn một cái: “..... Người, nói với trẫm một câu đi.”

“..... Ta biết.”

Dung Thành bất đắc dĩ than thở, nói: “Trẫm muốn ôm người, được không?”

“.....” Nhanh như thế liề sửa chữa?..... Nhưng tại sao đem tình sự tới hỏi ý nguyện y, y nếu không phải nguyện, người nọ thật sẽ thu tay lại?

“Người nếu như này giờ không nói gì, trẫm coi như người đồng ý.”

Hoàn Ân không dám lần đầu tiên liề tùy tiện kháng cự, y biết đế vương nói một đằng làm một nẻo là quán tính. Vừa nói nhận khuyên can, vừa đem người nói ý kiến cách chức quan —— ai cũng nguyện ý nghe tán dương, không muốn nghe phê bình, huống chi là đế vương, từ nhỏ liề ở trong tán dương lớn lên, y sẽ không khờ dại cho là người này có thể hoàn toàn từ bỏ. Giằng co nhất thời nửa khắc, người nọ cúi đầu ngậm vào môi của y.

Nhiệt khí như thế bốc hơi, trên môi y vốn là có chút phiếm hồng ướt át, Dung Thành mềm nhẹ mút vào một lúc lâu, mới từ từ thăm dò đầu lưỡi vào.

Trước người yếu ớt bị người nọ cần an ủi, phía sau cũng bị ngón tay thăm dò vào, nước sôi ấm áp theo từng đợt từng đợt tràn vào, mặt Hoàn Ân đỏ hồng, nhũ tiêm sung huyết đứng thẳng, ở trước ngực người nọ như có như không ma sát, kích khởi một trận run rẩy.

“Ôm trầm.”

Hoàn Ân đỏ mặt vòng ở cổ Dung Thành, bắp đùi bị hắn ôm tới, vòng ở ngang hông.

Tính khí nóng bỏng hỗn hợp nước ao ấm áp từ từ tiến vào, mặt Hoàn Ân chôn ở đầu vai Dung Thành, cắn răng mặc cho tính khí thô dài từng chút đem bí xử chống đỡ. Hoàn toàn nhét vào sau, thắt lưng mới bắt đầu sử lực. Trận tình sự ôn hòa lại không mất khoái cảm. Dung Thành cũng không trừu sấp quá mức kịch liệt, toàn bộ quá trình đều chiếu cố Hoàn Ân. Tại đây cũng không khó thừa nhận tiết tấu, Hoàn Ân rất nhanh đạt tới cao triền, trong cái ôm của Dung Thành tựa đầu nhẹ nhàng vào trên vai hắn, nhẹ nhàng thở gấp. Dung Thành lại hiển nhiên nhẫn rất khổ cực, rồi lại không muốn lần đầu tiên biểu hiện liên thất bại, nỗ lực đem tính khí rút ra, hít sâu bình phục dục niệm.

Cho nên. Liên như thế kết thúc.

Chẳng qua là một đêm Hoàn Ân đầu cảm thấy phía sau có một đống đồ rất nóng húc y, nhưng y không thể nào chẳng biết xấu hổ nói: “Người nếu không. Vẫn là tiến vào đi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoàn Ân tỉnh, Dung Thành phân phó ngự thiện phòng làm chút cháo cho y, từ từ ăn, phủ thêm áo lông hồ cho y, hai người cùng đi ra cửa.

?

Lưu Kỳ từ chuồng ngựa dắt tới Mặc Vân, Dung Thành nghiêng thân lên ngựa, duỗi cánh tay một ôm, đem Hoàn Ân ôm lên, ngồi ở trước ngựa. Lúc này đã là cuối đông đầu mùa xuân, bãi săn cảnh sắc so sánh với lần trước tới muốn đẹp hơn nhiều, màu xanh hoa cỏ đang đâm chồi đầy đất nhàn nhạt màu xanh biếc vô cùng xinh đẹp. Khí trời hơi có chút lạnh, rồi lại không giống rét lạnh thấu xương giống lần trước như vậy, nơi xa trời xanh không mây, bầu trời mây nhạt, hảo một phen cảnh sắc bao la.

Giục ngựa chạy đi thật là xa, tốc độ mới dần dần chậm lại, ở trên thảo nguyên tùy ý đi về phía trước.

“Người bây giờ, tâm còn mang thiên hạ sao?”

“.....” Tâm mang thiên hạ? Ý hình như đã thật lâu không nghĩ qua chuyện này.

“Trăm trước kia nói qua, người nếu là ở bên người trăm, liền có thể phát huy tài năng của người, lời này đến bây giờ cũng không phải là nói đùa.”

“.....” Bất kể là không phải nói đùa, ý một thần tử ngoại tộc, thân ở vị trí cao ở Tuyên Hưởng, thủy chung sẽ khiến cho tinh phong huyết vũ.

“Ở lại bên người trăm. Cùng trăm nhìn vạn dặm hà sơn này, được không?”

“.....”

Người này gần đây phát động thể công ôn nhu, ngày hôm qua thay đổi hẳn, Hoàn Ân đã có chút không đỡ được. Dung Thành rốt cuộc là nhất thời hứng thú, hay là suy tính đã lâu, ý hiện tại cũng không có đủ thời gian đi phân biệt — người này đã muốn chờ ý tỏ thái độ. Vốn là ý còn muốn qua một đoạn thời gian nữa có lẽ nhiệt tình người này sẽ biến mất.

Ngựa đi thẳng đến phụ cận rừng cây, Hoàn Ân vẫn là không nghĩ ra lời hảo để đáp lại. Đang lúc ấy thì, Tùy Nghị cách bọn họ xa mấy trượng chợt tuôn ra một tiếng kinh kêu: “Bệ hạ!”

Hoàn Ân còn không có phản ứng kịp, Dung Thành liền chợt lôi kéo dây cương, ngựa bị giật mình hai vó trước nâng cao, hai người đồng loạt từ trên ngựa lăn xuống.

Loading...

Chương 84: Sinh Tử Vì Ai

Chương trước: **Chương 83: Thiên Hạ Của Người**

Chẳng qua là chuyện trong nháy mắt.

Hoàn Ân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người Dung Thành đã nhào tới trên người y, đem y đè ở trên cỏ. Trên cỏ ở phụ cận rừng cây có chút tảng đá nhánh cây, cộng thêm xung lượng, phía sau đầu Hoàn Ân đập trên đất, trên lưng thật đau, trong nháy mắt giống như nội tạng đều phải bị áp ra ngoài.

Dung Thành đè ở trên người y nửa ngày không có đứng lên, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Tùy Nghị chạy lên trước, trong thanh âm run rẩy mang nóng nảy: “Bệ hạ, bệ hạ. Người đâu ! Truyền mệnh lệnh của ta, bao vây rừng cây!”

Hoàn Ân từ choáng váng trong đầu tỉnh lại, nhẩm cơn đau cau mày mở mắt, chỉ thấy Dung Thành nằm ở trên người mình, phần lưng kịch liệt đập phồng, đầu vai rõ ràng cắm một mũi tên.

— hành thích.

Hoàn Ân đầu”Ong” lớn một cái.

Kế tiếp bãi săn đơn giản là loạn đến không thể loạn nữa.

Người lén lút bắn tên ẩn núp ở rừng cây, Tùy Nghị lập tức sai người phong tỏa rừng cây, bay ra một con chim cũng phải báo cáo, đồng thời bên ngoài bãi săn triệu tập cấm quân kinh thành tăng cường phòng vệ. Bên kia sai người kịch liệt từ trong cung ba trăm dặm cho triệu mời thái y hội chẩn.

Mấy ngàn tinh kỵ mã thất ở trên bãi săn chạy như điên, cả vùng đất tất cả đều là chấn động vó ngựa đập lên. Dung Thành được nâng lên xe ngựa, Hoàn Ân hiểu sơ một chút y lý, Tùy Nghị xé ra y phục phần lưng của Dung Thành, chỉ thấy da thịt chỗ trúng tên nhanh chóng đen mảnh, hiển nhiên là trúng độc.

Tùy Nghị cùng Hoàn Ân sắc mặt đều trầm xuống: “Nguy rồi, lần này phiên toái.”

Dung Thành không biết có phải ý thức không rõ hay không, đôi môi run rẩy tím bầm, nói không ra lời, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, chỉ có tay còn nắm chặt tay Hoàn Ân.

“Tùy đại nhân, chúng ta phải nghĩ biện pháp đem tên độc rút ra, nếu không đầu tên ở lại bên trong, độc tố còn muốn sấm vào trong máu.”

Dung Thành tựa hồ nghe hiểu, dùng sức bắt tay Hoàn Ân.

Nhỡ ra tên trên người cửu ngũ chí tôn, Tùy Nghị suy nghĩ một chút da đầu cũng đã tê rần, cũng không biết tiểu vương tử này rốt cuộc có thể tin hay không — — đến sống chết trước mắt, này nói đến vẫn là quân địch ẩn núp. Hắn có chút không xác định nhìn Hoàn Ân một cái, Hoàn Ân vẻ mặt cũng là dị thường kiên định: “Nhất định lập tức rút ra, Tùy đại nhân. Đây cũng không phải là bộ vị quan trọng, sẽ không phun máu, Tùy đại nhân chớ lo lắng. Vì có thể một lần thành công, làm phiến Tùy đại nhân tới ôm bệ hạ, ta tới rút ra.”

“.....”

Tùy Nghị nhìn Hoàn Ân một cái, chuyện cho tới bây giờ cũng không còn biện pháp, nếu đầu tên thật là có tâm kịch độc, vậy Dung Thành càng thêm nguy hiểm. Tùy Nghị không khỏi lên tinh thần, đứng dậy cùng Hoàn Ân trao đổi vị trí.

Dung Thành như cũ nắm chặt tay Hoàn Ân, Hoàn Ân nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hắn nói, sau đó lại trấn an sờ sờ gương mặt hắn, mới rút ra tay tới.

Nguồn :

Tùy Nghị ôm thân thể Dung Thành đã bắt đầu sốt cao, trong lòng bây giờ thật thấp thỏm. Hoàn Ân bên này cũng tốt không được bao nhiêu, cửu ngũ chí tôn, ra chút chuyện đầu là đủ y rơi đầu một vạn lần, chớ nói chi là Nguyệt tộc phía sau lưng y. Chẳng qua là độc này thoát nhìn thật là thế tới rào rạt, mang xuống thế tất dữ dội lạnh ít.

Tay Hoàn Ân cầm tên run rẩy, lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi. Hít sâu một hơi, nhắm mắt lại cầm tên thân mãnh liệt sử dụng, chỉ cảm thấy da thịt liên đới cảm giác dính nhớp xuyên thấu qua tiến thân truyền lên, rõ ràng là ở trên xe ngựa lắc lư, giờ phút này lại tĩnh phải dọa người, thanh âm sát qua “roẹt” Rõ ràng có thể nghe, sau đó chất lỏng ấm áp liền như vậy bắn lên mặt của y.

Hoàn Ân run rẩy dùng vạt áo xoa xoa mặt, lấy đến trước mắt vừa nhìn, huyết dịch rõ ràng hiện lên màu đen. Vết thương trên lưng Dung Thành giống như một lỗ nhỏ, máu đen từ từ chảy ra, ở trên lưng cơ hồ đã không có pháp phòng buộc vòng quanh khe rãnh kinh tâm. Mắt thấy một màn này sắc mặt Hoàn Ân tái xanh, cúi người liền muốn hút máu độc, Tùy Nghị

vàng đưa tay ngăn lại y: “Điện hạ, người đừng. Bệ hạ bên này đã xảy ra chuyện, ngài ra lại ra chuyện gì, ta đây đâu li ền thật không giữ được.”

Hoàn Ân lắc đầu một cái: “Tùy đại nhân, thật ra thì người cũng rõ ràng, thích khách này, chính là hướng ta tới, hiện tại bằng bệ hạ thay ta ngăn cản một mũi tên này, v ề tình v ề lý, ta đâu phải làm như thế.”

“Điện hạ.”

“Tùy đại nhân, phi ền toái người giúp ta chuẩn bị chút nước sạch đi.”

“.”

Hoàn Ân đem tóc rũ xuống gáy v ề phía sau, cúi người ngậm vào vết thương. Môi trắng nhạt dính vào máu đỏ màu đen đỏ, lại có vẻ đẹp quý dị kinh tâm động phách.

Cùng Dung Thành ở chung một chỗ lâu như thế, số lần hôn môi hắn cũng rất hữu hạn, lần đầu tiên chủ động hôn hắn, lại là ở dưới tình hình cực đoan này.

Hoàn Ân tâm lý rất thanh minh, nếu như độc này thật không có thuốc này chữa được, vậy thì thật là tốt, y theo hắn cùng xuống dưới đất là tốt rồi, không người nào trở ngại, không người nào quấy r ầy.

Mặc dù trước từng có đủ loại rối rắm, tranh chấp, tổn thương, chiến tranh lạnh, chân chính đến sống chết trước mắt, này cùng nhau giống như cũng nhẹ tựa mây trời .

Người nằm ở nơi này, mặc dù đã từng sỉ nhục qua mình, tổn hại ý nguyện đem y giam c ần, nhưng cũng tử mĩ đối với y hảo, cơ h ồ muốn đem y sủng lên trời cao. Nguyên ý vì y thân chinh đến Nguyệt tộc, nguyên ý vì y làm thịnh thế mình quân, thậm chí ở nguy cơ đến trước mắt không chút do dự ngăn ở trước người y, đến lúc này, y còn có cái gì thật không được tự nhiên đây. Bất kể quá trình như thế nào, người này đã lưu lại vào đáy lòng y, rồi cuộc đời không ra, xóa không được.

Còn có cái gì, so với hắn sống quan trọng hơn đây.

Hoàn Ân hút xong một ngụm, hướng bên hông phun một ngụm, mãi cho đến nhổ ra máu đầu hiện màu đỏ mới dừng lại. Bộ hạ của Tùy Nghị dùng mũ giáp từ bờ sông tiếp nước tới đây, Hoàn Ân miễn cưỡng súc miệng, kéo xuống vạt áo, dính chút nước còn lại thay Dung Thành lau vết thương. Tùy Nghị một đại nam nhân, ở một bên cư nhiên thấy thế có chút quen mắt.

Hắn ở trong lòng cũng không phải là không có thấy qua tiểu vương tử không được tự nhiên này. Tại trong mắt hắn, Dung Thành đối Hoàn Ân thật

hảo, chuyện thân chinh lúc ấy hắn cũng là một trong những người cản trở, cấp Dung Thành quỳ xuống ôm chân. Bây giờ nhìn Hoàn Ân mặt bình tĩnh hút ra độc máu, bộ dáng vượt lửa qua sông không chối từ, lại tỉ mỉ rửa sạch vết thương, ngay cả mồ hôi trên trán cũng không đưa tay lau một cái, trong lòng cũng không khỏi có chút thở phào một cái.

Chuyện này nếu như có thể thuận lợi qua đi, hi vọng đối với đôi oan gia đây liền hảo, không cần loạn chọc giận nhau. Còn chủ sự đứng sau màn này, sẽ chờ bị hắn đại tháo tám khối cho chó ăn đi! Hắn cũng không phải là ăn cơm khô*.

Loading...

Chương 85: Mối Thù Cũ

Chương trước: **Chương 84: Sinh Tử Vì Ai**

Xe ngựa rất nhanh chạy đến biên giới bãi săn, Dung Thành được đưa vào hành cung, toàn bộ giới nghiêm.

Một chung trà sau, đoàn thái y ngõa xe ngựa chạy tới.

Hoàn Ân làm hết thấy đầu vì Dung Thành giành thời gian, gia tăng bảo t ần mũi tên kia, đoàn thái y lập tức bắt tay đi ầu chế giải được.

Sắc mặt Dung Thành tái nhợt, đôi môi phát đen, thân thể lạnh như băng, Hoàn Ân chỉ là ở một bên nhìn, đã cảm thấy đau lòng không thôi. Người này từ sinh hạ tới chỉ sợ một chút ủy khuất cũng không chịu qua, hiện tại lại thay y ngăn đỡ mũi tên. Y còn nhớ rõ lúc ngựa hí nâng vó lên, hai người lảo xuống trên mặt đất, hấn nửa đề ở trên người Dung Thành, Dung Thành lật người li ền nhào vào trên người y, phảng phất như là biết được có người muốn hành thích.

Ngoài cửa chợt truy ền đến tiếng cao giọng thông báo: “Thái hậu nương nương giá lâm— —”

Hoàn Ân ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy một nữ tính duyên dáng sang trọng, Lưu Kỳ cùng Quách quý phi đỡ, đang bước nhanh hướng giường hẹp đi tới. Mặc dù nhìn ra được bảo dưỡng khá tốt, nhưng số tuổi quả thật có chút lớn. Hoàn Ân trong lòng một tr ần, vội vàng đứng dậy quỳ xuống: “Vi th ần ra mắt thái hậu.”

Vạt áo như gió liêu quá trước mặt y, thẳng đi hướng bên giường hẹp.

Tiêu thái hậu cùng Quách quý phi bắt thái y một trận hỏi han, thật giống như bên cạnh căn bản không có người quỳ. Lưu Kỳ có lòng chen vào nhắc nhở, nhưng Tiêu thái hậu cùng Quách quý phi cấp bách nói chuyện khẩn liên h ỉ, căn bản không cho hấn cơ hội. Kim quý nhi tử thân trúng kịch độc, sống chết không rõ, Tiêu thái hậu nhất thời tình thế cấp bách cũng là chuyện đương nhiên.

Hảo một bữa quan tâm qua, thái y trấn an liên tục, nói”Cứu trị kịp thời, tánh mạng không có nguy hiểm”, Tiêu thái hậu mới yên lòng, ng ồi ở mép giường thở phào. Tới trên đường nàng li ền nghe người h ỉ báo đại khái,

nôn nóng nước mắt đầu phải rớt xuống, bị kinh sợ như thế, một bụng tà hỏa không có đi ra, lúc này nhìn Hoàn Ân càng thêm khó chịu

“Người bản lãnh thật lớn.”

Hoàn Ân như cũ duy trì thân thế cúi xuống, đầu chạm mặt đất, không có trả lời.

” “Sao vậy, hiện tại ở trước mặt ai gia giả trang Bạch Liên hoa ?” Tiêu thái hậu càng nói càng thương hỏa, “xôn xao” Đứng dậy.”Đừng tưởng rằng ai gia không biết hắc làm sao trúng tên. Trước kia hắc vì người tuyển tú cũng không quản, triều chánh cũng không quản, thậm chí muốn chạy đến nhà người ta đem người mang về, ai gia cũng mở một con mắt nhắm một con mắt. Hiện tại muốn hắc đem mạng cũng đáp đi , người rốt cuộc là cho hắc hạ cớ gì làm cho hắc khẳng khẳng một mực? A? Người một người đàn ông thế nào không có tự tôn như thế, làm luyện sủng cũng nguyên ý? Bị quỳền thế ma quỷ ám ảnh ? Ai gia không trị người Tuyên Hưởng thật là muốn bại trong tay người!”

Cả hành cung yên lặng như tờ, chỉ nghe bên ngoài thái y nha hoàn hô thuốc đi tới đi lui. Lưu Kỳ vừa nhìn tình thế không đúng, hướng trên đất quỳ liềm muốn mở miệng cầu tha thứ. Tiêu thái hậu áo bào vung tại trên mặt hắc, Lưu Kỳ còn chưa kịp nói chuyện đã bị đánh phải quay mặt qua chỗ khác.

“Nơi này còn chưa tới phiên người nói chuyện. Bây giờ , bắt y mang xuống cho ai gia.” Thật dễ dàng thừa dịp Dung Thành hôn mê có thể hảo hảo sửa trị thiêu thân như vậy, nàng sẽ không ngu đến bỏ qua cho cơ hội này. Trước chém sau tấu lại thế nào, nàng là sinh mẫu của Dung Thành, nàng còn không tin Dung Thành sẽ vì thằng nhóc này mà trở mặt. “Trượng trách năm mươi!”

Lưu Kỳ dọa sợ đến trên trán toát ra mồ hôi, vội vàng bò qua đi níu chân Tiêu thái hậu. Dung Thành tỉnh dậy thấy Hoàn Ân nửa chết nửa sống, không biết sẽ đem Tiêu thái hậu thế nào, nhưng hắc lần này đầu bị chém vẫn là dư sức có thừa.” Thái hậu nương nương bớt giận a, này hung thủ còn không có tra được, liềm xử trí điện hạ. Hối lại cùng bề hạ cùng Nguyệt tộc cũng không tốt giao phó.”

Tiêu thái hậu nặng nề hừ một tiếng: “Không tốt giao phó? Ai gia còn cần hướng bọn họ giao phó? Chỉ là nguy hiểm Thành nhi , liềm đủ bọn họ chết một vạn lần. Người ngược lại cúi người thật là nhanh, lại thêm một chủ tử mới?”

“Lão nô, lão nô.”

Bạn đang ?

Mấy thị vệ đứng ở cửa động cũng không động, Tiêu thái hậu giận dữ: “Còn không mau đem y mang xuống? !”

Hoàn Ân trong lòng ngược lại rất bình tĩnh, cũng không cãi lại, cũng không giãy giụa, mặc cho thị vệ túm ra khỏi đại điện.

Y sớm đoán được tình hình này.

Dung Thành vừa mất đi ý thức, qu ân thể thái độ đối địch với y sẽ làm ra hành động. Hiện nay mạng Dung Thành dù sao là bảo vệ, cho dù chết ở dưới trượng, y thật cũng không nhớ mong gì, có lẽ đối với Dung Thành cũng là một chuyện tốt. Chẳng qua là. Đại khái cũng tái không thấy được mặt của người kia, nghe y nói tình ý. Coi như là mình trì độn không được tự nhiên trừng phạt đi.

Hoàn Ân nhắm mắt lại, trượng rơi vào trên người y lại kỳ dị vang không nặng. Y cho là mình sinh ra ảo giác, lại bị đánh mấy cái sau mới tin chắc người thi hình đang phóng nhẹ. Mặc dù quả thật đau đến y muốn cắn ở môi mới có thể kềm chế gào thét, cũng không quá khó khăn chịu được. M ôhôi từ trên trán chảy xuống, Hoàn Ân cố sức mở mắt, thấy phía trước có đôi giày nhìn có chút quen mắt, ánh mắt hướng v ề phía trước dờn chút, ra là Tùy Nghị, nhẹ nhàng hướng hấn trừng mắt nhìn.

Hoàn Ân tâm niệm thay đổi thật nhanh, lập tức hiểu là chuyện thế nào.

Hành cung bên này cung nữ thái giám đều trực tiếp thuộc v ề Dung Thành, thị vệ là trực thuộc Tùy Nghị, không có thân tín của Tiêu thái hậu, vì vậy y có thể may mắn tránh được một kiếp. Nhưng theo trượng trách số l ần thêm vào, cái mộng đau nhức, Hoàn Ân cũng dần dần không chịu nổi mất đi ý thức.

* * *

Khi Dung Thành tỉnh lại, đã là ngày kế buổi chi ều.

Cả người vô lực, cổ họng khô cạn đến lợi hại, lay động t ần mắt mơ hồ nhưng không thấy thân ảnh màu trắng mảnh khảnh quen thuộc, ngược lại một nữ nhân y phục màu sắc n ồng đậm.

“Bệ hạ tỉnh! Bệ hạ tỉnh!”

Là Quách quý phi a. Dung Thành tâm tr ần xuống, lập tức lại cảm thấy thật mệt mỏi. Hoàn Ân đâu? Mất đại giới lớn cứu y một mạng như thế, người đi đâu?

“Hoàng nhi tỉnh? Có đói bụng hay không, uống trước chút cháo? Ai, người thật là hù chết ai gia”

Tiêu thái hậu nói một đoạn dài, Dung Thành bị niệm đến phiền, cuối cùng cũng thanh tỉnh chút, trong lòng lập tức cảnh linh mãnh liệt. Ra như thế đại sự, Tùy Nghị khẳng định trước tiên báo cho thái hậu bên kia, bụng làm dạ chịu. Hiện tại thái hậu cùng Quách quý phi ở, tình cảnh Hoàn Ân nhất định.

.

Dung Thành vén lên chăn lật người xuống giường, động tác lớn, đầu óc liền choáng váng hoa mắt, cả cung điện đều như lắc lư.

“Hoàng nhi, người đứng lên làm gì sao? Còn không mau hảo hảo nằm !”

“Mẫu hậu, ” Dung Thành thấp giọng nói, “Hoàn Ân đâu?”

Loading...

Chương 86: Hoàn

Chương trước: **Chương 85: Mối Thù Cũ**

Tiêu thái hậu thẫn sắc cứng đờ, lập tức nổi lên một tia tức giận: “Người nghĩ cùng ai gia nói tới y?!”

Dung Thành còn không kịp nói chuyện, liền bị nói liên tiếp không ngừng chặn lại: “Người không nên mang binh thân chinh nợ này ai gia còn chưa tính với người, người phản lại, tỉnh lại liền cùng ai gia nói y? Người đây là điên rồi phải không, đi thay y ngăn mũi tên? ! Từ khi bắt đầu ai gia liền chờ người cho cái giao phó, kết quả còn người? Viện quân cũng hễ triền còn không thả người đi, tuyển tú cũng không tuyển, bây giờ là muốn chuẩn bị thế nào? Lập y làm hoàng hậu? Ai gia thật là tò mò, y rốt cuộc dùng cổ thuật gì đem người mê thành như vậy? Ai gia còn chưa gặp qua một người nam nhân cam chịu hạ tiện như thế.”

Dung Thành bị niệm đến phiền não không chịu nổi, nghe được một câu cuối cùng càng thêm giận lên, giận không kềm được, một tay lật ngược ngân nhĩ chèn hạt sen để trên bàn ở đầu giường.

“Ba” Vừa vang lên, chén sứ rớt bể, nước hắt đầy đất, ở trên mặt thảm chuyên dùng mao ti ti nhiệt khí, cả tấm điện yên lặng như tờ, Tiêu thái hậu cũng im bật.

“Cho dù là mẫu hậu, cũng hi vọng lời nói của ngài đối với ái nhân của nhi thần tôn trọng chút.”

Trong tấm điện vang lên tiếng hút không khí thật thấp, rất nhanh lại bình phục. Tiêu thái hậu sợ run nửa ngày mới khôi phục tới đây, run rẩy chỉ Dung Thành, khó có thể tin nói: “Hoàng nhi. Người. Người cư nhiên liền vì người nam nhân như thế, cùng ai gia chống đối.”

Dung Thành đầu óc vốn là đau, hiện tại càng thêm không có một chút sắc mặt tốt: “Mẫu hậu, nhi thần nói, y không phải là ‘người nam nhân như thế’, y là ái nhân của nhi thần. Y ở, trầm liền làm minh quân, y không ở.” Dung Thành dừng một chút, hướng Lưu Kỳ ý bảo: “Còn không qua đây thay trầm đổi quần áo? Một người hai người đầu đầu độn sao?”

“Người. Người đây là uy hiếp ai gia?”

“Nhi thần không có ý uy hiếp mẫu hậu. Nhi thần chẳng qua là trần thuật sự thật. Ngài cũng biết, trong lịch sử những đế vương si mê sùng phi đã làm dạng chuyện hỗn trướng gì.”

Lưu Kỳ trong lòng run sợ nhìn thoáng qua Tiêu thái hậu, tăng thêm lá gan tiến lên thay quần áo cho Dung Thành.

“Mẫu hậu, ngài đem y giấu đi nơi nào, nói cho nhi thần đi, tránh khỏi nhi thần khắp nơi tung mặt đất.”

“..... Hối Tùỵ đại nhân của người.” Tiêu thái hậu khoát khoát tay nói ra như thế một câu, đúng là hữu khí vô lực. Nhi tử trưởng thành, cánh đã kiên cường, không nghe mình bảo. Lúc tiên đế tại thế thì cố ý chèn ép ngoại thích, Tiêu thái hậu cũng cần không ra con cò có thực lực gì để ép Dung Thành ngoan ngoãn nghe lời. Dưới mắt kinh thành cấm quân thống lĩnh cùng thái giám thống lĩnh đều là người Dung Thành, Tiêu thái hậu chỉ cảm thấy lòng có chút lạnh.

Dung Thành mặc xong đứng dậy, trước mắt từng trận biến thành màu đen, Lưu Kỳ vội vàng đi lên đỡ.

“Tùỵ Nghị, mang trầm đi.”

* * *

Phía sau lưng đau đến giống như hỏa thiêu quá, cả người vừa đau vừa vựng. Hoàn Ân lớn như thế còn chưa bị qua hình phạt như thế, hiện tại nằm ở trong lao tù không thấy mặt trời, vừa động cũng không có thể động. Phía dưới không phải là đệm giường mềm mại, mà là rơm rạ cách một tầng mềm gai thật mỏng. Từ khi đưa vào vẫn nằm úp sấp như thế, đừng nói lật người, hơi động một cái liền đau nhức vô cùng.

May là như thế, vừa đau đớn, y còn là một bên nghĩ, người nọ không biết có gì đáng ngại hay không, quân vương thân kim quý thay y ngăn đỡ mũi tên.

Ở trong tù đau đến không ngủ được, y suy nghĩ rất nhiều.

Tất cả mọi chuyện từ trước đến nay, đều ở trong đầu tình tế hiện qua một lần

Từ bắt đầu bị hấn cường bạo, đến bị bức bách tiến cung tùy hấn phát tiết, sau đến hai người một chút xú hòa hoãn, đến hoa phố mừng một đêm đó, lại đến người nọ giấu diếm giam cầm y, cuối cùng chạy ra khỏi Ung Kinh, bị người nọ dưới con mắt mọi người mang về, dưỡng tại thâm cung, khuất phục lấy lòng. Mở đầu hai người không coi là tốt, có thể đi đến hôm nay,

đại khái chỉ có tảng đá làm tâm địa, mới sẽ không bị người nọ đả động. Căn thân chiêu cố, thậm chí dùng cảm quên mình thay y ngăn đỡ mũi tên.

Trước y đối với hắn, sâu trong nội tâm là có chút oán hận. Nhưng hôm qua sinh tử một đường, y lập tức cảm thấy, những thứ này đều căn bản không trọng yếu. Không có cái gì so với hai người đều hảo hảo sống, hảo hảo yêu nhau càng trọng yếu hơn. Lần này ra đại sự như thế, cuộc sống sau này, không thể nào tái bình tĩnh thuận lợi nữa. Y ý thức được thời điểm y thương hắn, lại cũng là lúc kết thúc của hai người.

Hoàn Ân đang nghĩ, bên ngoài phòng giam hắc ám chợt truyền đến tiếng bước chân.

Là . . . Là thẩm phán cuối cùng muốn tới sao.

Thanh âm của xích sắt vang lên, cửa tù chỉ nha một tiếng bị đẩy ra, Hoàn Ân cố sức nâng lên mắt, trong tầm mắt xuất hiện một mảnh minh hoàng quen thuộc. Y cho là mình choáng váng, gắt gao nhắm mắt lại lại mở ra, minh hoàng đã ngời xồm xuống, gương mặt quen thuộc lãnh ngạnh đã có chút thon gầy tìu tụy, môi tái nhợt chậm chạp in ở trên trán y: “Tiểu Ân, về nhà.”

Sự tình sau đó, Hoàn Ân đã nhớ không rõ lắm.

Đại khái là bởi vì xác nhận Dung Thành không sao, thần kinh Hoàn Ân buông lỏng, liền hôn mê bất tỉnh. Dung Thành mang theo người Thái Y Viện, ngay tại chỗ cấp Hoàn Ân kiểm tra trị thương. Bởi vì bị ném ở trong địa lao suốt một ngày, y phục cũng cùng da thịt dính liền ở cùng nhau, thời điểm xé ra Hoàn Ân từ hôn mê đau tỉnh, Dung Thành muốn ôm y, cũng là thân thể suy yếu không làm được gì. Máu bị bưng ra một chậu lại một chậu, giằng co vài canh giờ mới đem thuốc lên. Thời điểm Hoàn Ân được mang ra địa lao, đã hoàn toàn ngất đi.

Mấy ngày kế tiếp, bãi săn hành cung một mảnh xơ xác tiêu điều.

Thi thể người hành thích tìm được ở trong bờ sông, trải qua khám nghiệm tử thi giám định tự uống thuốc độc tự sát. Hai ngày sau, Tùy Nghị phát hiện độc người này dùng cùng Hoàn Ân Trầm Thất ở quán trà gặp kịch độc trong nước trà hẳn là cùng chủng loại. Hai kiện hành thích án lập tức bị liên khởi cùng nhau đi điều tra, tiệm thuốc trong Ung Kinh bị nhất nhất bài tra, tam giáo cửu lưu người ngã ngựa đổ, năm ngày sau bắt được hiên nghi phạm cố gắng thoát đi ra khỏi thành, hết thấy đầu mối đầu chỉ hướng nhà mẹ Quách quý phi. Giống như chuyện như vậy, vốn là chưa nói tới cái gì

tuyệt đối công chính, công chính đang ở trong tay hoàng gia, ngụy tạo chứng cứ mưu hại cũng muốn đem người kéo xuống ngựa.

Ba ngày sau, Tam Pháp Ti hội thẩm, triều đình một mảnh tinh phong huyết vũ. Quách quý phi bị phế, tội danh ý đồ ám sát vương tử nước khác thành lập, thêm nhân duyên trùng hợp ngộ thương đương triều bệ hạ, tội thêm một bậc, liên lụy tam tộc, niệm ở phục vụ bệ hạ nhiều năm cũng không có sai lầm khác, từ nhẹ xử trí, phế sau biếm lãnh cung, nhà mẹ lột bỏ tước vị, cách chức làm bình dân. Kết cục này, đã là từ nhẹ lại nhẹ, nếu không phải Hoàn Ân vẫn cầu xin hẩn nói nhiều tích âm đức, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, hẩn sớm đem Quách quý phi một nhà kéo ra ngoài chém đầu răn chúng.

Tiêu thái hậu ở trong chuyện này vẫn là im lặng không nói, duy nhất một lần can thiệp, Dung Thành chẳng qua là lạnh lùng trả lời: “Không có lão nhân gia ngài chỉ thị, nanh vuốt nàng có thể đưa xa đến biên quan? Mượn đao giết người chiêu này thật là cao minh.” Tiêu thái hậu tự biết có then, không nói gì mà chống đỡ, nhưng vẫn là trả lời một câu: “Hoàng nhi, ai gia cuối cùng nhắc nhở người một lần, người mặc dù trên vạn người, trên đời này, vẫn là có vật người người không thể giam giữ.”

* * *

Hoàn Ân mở mắt ra, trên lưng mát mẻ, nghĩ là ở lúc y ngủ, người nọ lại cho y đổi quá thuốc.

“Tiểu Ân tỉnh? Ngủ tiếp một lát, còn sớm mà.”

Hoàn Ân lắc đầu một cái. Nằm trên giường dưỡng bệnh hơn nửa tháng, vết thương cảm hóa dẫn đến phát sốt lui xuống, đả thương trên lưng một chút xiu khá hơn, hôm nay mặc dù vẫn là cả người đau đớn, so với mấy ngày trước đã không biết tốt lắm gấp bao nhiêu lần.

Trước mắt bệ hạ râu ria xồm xàm, cả giống như là một người khác, Hoàn Ân có chút đau lòng oán giận: “Người. Thân thể người mới hảo, sao lại. ép buộc như vậy.”

“Sợ trăm ép buộc, người cũng nhanh mau tốt a.” Dung Thành biết lắng nghe tiếp nhận, bưng lên cháo ở đầu giường, múc một muỗng ở khóe miệng thổi.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu đi vào, cảnh tượng ấm áp như vậy, phảng phất đã là chuyện cực kỳ lâu trước kia. Hoàn Ân lắc đầu một cái, nhắm mắt lại lại mở ra, Dung Thành đem tóc trên trán y gảy ra: “Xảy ra chuyện gì, đây không phải là nằm mơ.”

“Không phải là nằm mơ.” Hoàn Ân lẩm bẩm đọc , từ từ đưa tay bắt vạt áo Dung Thành, còn chưa nói, Dung Thành lại giống như là hiểu tất cả ý định của y, để xuống chén cháo cầ tay Hoàn Ân: “Ừ. Vĩnh viễn, cùng trầm ở chung một chỗ.”

* * *

Tuyên Vũ Đế Dung Thành trong lúc tại vị, chuyên cầ chính vụ, chăm lo việc nước, cùng các quốc gia chung quanh thông thương hữu hảo, sử xưng “thiên tỳ thịnh thế”. Tuy nhiên Tuyên Vũ Đế Dung Thành lại có một chỗ mà hậu thế bình luận vẫn lên án, đó chính là: vô hậu vô tự. Truyề rằng Tuyên Vũ Đế mê luyện một nam tử, lên ngôi năm năm sau vì vị kia phân phát hậu cung, muốn lập vị kia vì hậu, gặp phải triề đình và dân chúng mọi nơi kịch liệt phản đối mới thôi. Người này lại cũng không dâm loạn hậu cung, ngược lại thật như luôn luôn phụ tá bệ hạ, hiệp trợ bệ hạ xử lý chánh sự ghi chép. Tới Vũ Đế hậu kỳ, triề đình và dân chúng trên dưới liên quan đến người kế thừa càng ngày càng nghiêm trọng, Tuyên Vũ Đế đem đế vị truyề cho ấu đệ sau tuyên bố thoái vị, sau đó cùng ái nhân của hấn xuống Giang Nam, không biết kết cuộc ra sao.

[Hoàn]

Loading...

Chương 87: Phiên Ngoại 1 : Trách Nhiệm Sinh Tử

Chương trước: **Chương 86: Hoàn**

Dung Thành khép lại tấu chương, liếc mắt nhìn người ngồi bên cạnh. Hoàn Ân nghiêng người dựa vào nhụyễn điểm, mắt đang nhắm lại nghỉ ngơi. Trên gương mặt hơi nhều chút thịt, cằm cũng không nhọn giống như ngày trước, nhìn tròn trịa, rất là khả ái. Áo bào trắng mặc trên người rộng thùng thình, phần eo đeo dây lưng minh hoàng, vẫn là không che dấu được bụng hơi gồ lên kia.

Dung Thành trong nháy mắt long tâm đại duyệt, lại không nhận được tay tiện, buông ra tấu chương trong tay đưa tay sờ sờ bụng Hoàn Ân. Bàn tay tiếp xúc với nơi phập phồng vô cùng nhỏ nhẹ, có lúc còn có thể chọt đá một cái, mỗi khi đến lúc này Dung Thành liền vui vẻ vô cùng, gương mặt cười đến cùng mặt trời giống nhau.

“..... Hảo hảo phê tấu chương của người. Một buổi chiều sờ soạng bao nhiêu lần.....”

Hoàn Ân cũng không mở mắt, thanh âm trong trẻo lạnh lùng lại hơi chút lười biếng truyền đến, hẳn là có một loại tư vị khác không nói rõ được.

“Ha hả, ha hả, cái này liền phê.....”

Dung Thành cười cười, lại sờ sờ, mới lưu luyến thu hồi tay, vừa tìm tấu chương tiếp theo, vừa nhìn Hoàn Ân đang nhắm mắt.

Lưu Kỳ đứng ở một bên thấy nhưng không thể trách, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Chuyện này phải nói đến từ nửa năm trước. Kể từ khi ở bãi săn Dung Thành thân gần đỡ mũi tên, Hoàn Ân đối với Dung Thành cuối cùng cũng không hề nhả nhó nữa, thêm Dung Thành đối Tiêu thái hậu cực độ cường ngạnh, lại xử hậu cung duy nhất đứng hàng cùng với Quách Quý Phi, cuối cùng cũng coi như là thanh trừ tầng tầng chướng ngại, đi tới cùng nhau.

Nhưng hoàng thất còn có một đạo sát thủ! , đó chính là con nổi dòng.

Dung Thành tại vị mấy năm chưa từng lập hậu, cũng không có bất kỳ con nổi dòng. Con nổi dòng là một trong nền tảng lập quốc, cự thân ba ngày hai đầu thượng tấu chương khuyên nhủ tuyển tú, thậm chí mơ hồ đem đầu mâu chỉ hướng “Vị kia” ở Trường Nhạc cung, nói y “Dụ dỗ thị chúa” ,

Dung Thành giận dữ, cách chức vài người sau đủ loại quan lại có đi đầu thu liễm, nhưng vẫn để con nổi dòng thủy chung là một khối tâm bệnh như ghen ở cổ họng.

Hơn nửa năm trước Yến thái tử Mộ Dung Hằng lên ngôi, Dung Thành phái sứ thần đi trước chúc mừng. Lúc hồi triều Mộ Dung Hằng tự viết một phong, còn có một cái hộp nhỏ, bên trong chứa một quả trái cây màu xanh. Nội dung thư viết gì, không người biết, chỉ biết Dung Thành đọc xong long tâm đại duyệt, tại chỗ khen thưởng sứ thần, cũng phái thêm đưa dê bò trăm thất, hàng nghìn gạo thóc nhập Yến.

Ba tháng sau, Hoàn Ân được Thái Y Viện chẩn ra có thai.

Hoàn Ân suy nghĩ liền biết là Dung Thành giờ trò quỷ, lập tức giận đến càn gối đầu ném hắt, Dung Thành tự biết đuối lý, chỉ đành phải nhẫn cho lão bà trút giận, gối đầu chặn đệm ném đầy đất. Cũng không phải nói Hoàn Ân không muốn sinh con, có thể có kết tinh hai người vô luận với hai người bọn họ vẫn là với Tuyên Hướng đầu là chuyện thật tốt, chẳng qua là Dung Thành người này biết cũng không biết bảo hắt một tiếng, liền tự quyết định, đơn giản là không có hấp thu dạy dỗ năm đó lừa gạt y ở lại Tuyên Hướng. Hoàn Ân hai ngày không có nói chuyện với hắt, cuối cùng vẫn là chịu không được Dung Thành cả ngày ở bên tai một ngum gọi “Phu nhân” “Ái phi”, còn cho làm các loại thức ăn sang quý cho y ăn, lỗ tai cũng muốn mài lên cái kén. Dung Thành vỗ ngực bảo đảm tuyệt không sẽ có lần sau, Hoàn Ân mới miễn cưỡng tha thứ hắt.

Kể từ biết được Hoàn Ân có thai, Dung Thành quả thực thay đổi thành người khác. Dĩ vãng cái gì khí độ cao hoa, quân lâm thiên hạ, sắc mặt lãnh khốc vô tình tất cả đều không biết bị vọt tới con sông lớn nào, ở trước mặt Hoàn Ân cười ngây ngô, suốt ngày lấy lòng, thỉnh thoảng sờ sờ bụng, đem lỗ tai dán lên đi nghe một chút gì đó. Gần nhất Thái y chẩn mạch, liền khẩn trương đến đứng ngẩn không yên, bước đi không ngừng, buổi tối ngủ nửa đêm tỉnh mấy lần đắp chăn, hoàn toàn thành lão mục tử cộng thêm hình tượng lưu manh.

Tình hình như thế đến khi Hoàn Ân mang thai một đoạn thời gian sau mới có chuyển biến tốt. Đầu tiên là nôn nghén rất khó chịu, cái gì đều không muốn ăn, sau đó bởi vì bụng ngày càng trở nên to lớn, đi bộ vô cùng bất tiện, ngẩn bình thường cũng muốn nửa ngưỡng, cửu nhi cửu chi thất lưng cũng khó đứng lên. Dung Thành thế mới biết mang thai mười tháng có nhiều khổ cực. Hắt không thể để người khác đụng Hoàn Ân, liền từ chỗ

thái y học chút thủ pháp xoa bóp, tự mình ra trận. Bắt đầu còn một lát nhẹ tay một lát nặng tay, đến sau tới đúng là thành thạo vô cùng, đủ có thể sánh ngang thái y.

Trong lúc mang thai Hoàn Ân thường thường trong lòng tự dung phiền não, Dung Thành không đi trêu chọc y, lại sợ y cảm thấy bị vắng vẻ, thế là không thể làm gì khác hơn là vừa bị mắng vừa kéo dài quấy rầy y. Lão bà tức giận, liền vội vàng hạ chiếu khiến cho đưa dê bò rau dưa vài vốc đưa tới Nguyệt tộc, mỹ kỳ danh viết "Hiếu kính nhà mẹ", dụ dỗ Hoàn Ân vui vẻ.

Hiện tại đã muốn chín tháng, Hoàn Ân càng thêm hành động bất tiện, Dung Thành sợ có người muốn làm hại, trừ vào triều liền một tấc cũng không rời, công vụ gì cũng toàn bộ dời đến Trường Nhạc cung.

"Ai, người nói, đứa nhỏ lấy tên gì đây?"

Dung Thành nhìn mấy hàng tấu chương, lại không nhìn được đem lực chú ý chuyển sang đứa nhỏ còn chưa ra đời.

"Không phải là còn chưa sinh ra sao. . . ." Hoàn Ân cả người khó chịu, trung y giống như ngâm mồi hôi, dính ở trên người rất không thoải mái, buổi trưa mới vừa dùng cơm xong, đầu óc mơ màng trằn trằn, căn bản không muốn động đây.

"Đặt tên là việc không đơn giản, nghĩ trước chứ?"

". Người chỉ quan tâm vợ vẫn." Chuyện cấp đứa nhỏ đặt tên này liên quan đến định chữ lót, còn phải muốn thiên văn quan cùng hoàng thất cao nhân xem bói lấy chữ, có lúc cũng không phải là hoàng đế nói cái gì chính là cái đó.

Dung Thành "Hắc hắc" cười một tiếng, trong lòng suy nghĩ, nếu như là nam hài, dĩ nhiên là lập làm thái tử, có hắc và Hoàn Ân dạy, thế tất văn vật song tu, tài đức vẹn toàn, nếu như là nữ nhi, kim ốc phú dương không cần phải nói, ừ. Tìm Mộ Dung Hằng lấy một quả nữa, dù sao người này cũng trước thông đờng Hoàn Ân, sau hiệp trợ chạy trốn, thiếu hắc nhân tình cái thí.

"Ngô."

Dung Thành đang phê tấu chương, Hoàn Ân chợt có chút khó chịu rên rỉ lên tiếng. Dung Thành dọa sợ đến đem bút ném một cái, vừa ý bảo Lưu Kỳ đi gọi thái y, vừa sờ bụng Hoàn Ân hỏi: "Xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì?"

". Có. Điềm. Đau."

Hoàn Ân bụng chột một trận co rút nhanh, tiếp theo đau dữ dội vô cùng, hạ thể giống như là muốn nứt ra. Đôi môi trong nháy mắt tái nhợt như giấy, trên mặt cũng rỉ ra mồ hôi tinh mịn.

“Lập tức thái y liền tới, ngoan.” Dung Thành không biết đây là muốn lâm bồn hay là bị hạ độc, trong lòng phanh phanh nhảy loạn, nếu như là loại khả năng sau, kia Vậy hử.

“Còn đứng ngốc đó làm gì! Còn không mau đi lấy nước nóng!”

Thái y đang ở thiên phòng gần Trường Nhạc cung mười hai canh giờ đợi lệnh, rất nhanh liền đeo cái hòm thuốc đến.

Loading...

Chương 88: Phiên Ngoại 2

Chương trước: **Chương 87: Phiên Ngoại 1 : Trách Nhiệm Sinh Tử**

Vừa lúc lại là Hồ thái y xui xẻo, vừa cần tay áo lau mồ hôi vừa quỳ tại bên giường, Dung Thành không chịu nổi nói tiếng “Miễn lễ” .

Hoàn Ân khó chịu vô cùng, hạ thân một trận tê liệt tựa như đau , còn mang theo cảm giác trướng nặng nói không rõ, hình như là. Hình như là đứa nhỏ phải ra. Dung Thành vừa nhìn mặt mũi Hoàn Ân trắng bệch, cả giận nói: “Người nhanh bắt mạch a! Đây là xảy ra chuyện gì? !”

Hồ thái y cả gan ở bắt mạch Hoàn Ân đáp, trong lòng cả kinh, lại liên tục xác nhận, cuối cùng cũng lắp bắp nói : “Bệ hạ. Đây. Đây là muốn sinh.”

“Muốn sinh? ! Muốn sinh còn không đi gọi người tới đây!”

“Dạ dạ dạ.”

Hồ thái y vừa lau mồ hôi vừa nhắc chân hướng Thái Y Viện tìm bà mẹ, Dung Thành lần đầu tiên làm phụ thân, gấp đến độ không biết nên làm cái gì hảo, đứng lên nhìn chung quanh, sai khiến Lưu Kỳ đem tấu chương cùng bàn dài dời đến bên ngoài, bình phong cũng đem ra bên ngoài kia, dọn ra một mảnh đất trống. Lại tự mình cần khăn lông dính nước, thay Hoàn Ân lau mồ hôi. Hoàn Ân nhăn mày nhăn mặt, rên rỉ một tiếng cao hơn một tiếng, ngăn ngừa như thế lập tức mồ hôi tuôn ra như mưa, tóc ở trán đều ướt, hỗn độn dính ở trên mặt, hai tay nắm chặt tấm chăn phía dưới, mạch máu màu xanh nhàn nhạt hiện lên ở trên da thịt tái nhợt.

Thì ra sinh con đúng là một chuyện thống khổ như thế.

Hắn tự tâm muốn một con nối dòng, muốn huyết mạch của mình và Hoàn Ân, lại từ từ phát hiện, từ mười tháng mang thai đến đau nhức lâm bồn, đối với Hoàn Ân đơn giản là mười tháng hành hạ. Đã mang bầu, hắn sẽ không nói muốn li hôn như thế đánh rúng, nhưng nhìn đến dáng vẻ Hoàn Ân thống khổ như thế, Dung Thành lọt vào thật sâu mâu thuẫn.

Nếu như. Là một nữ hài. Li hôn nữ hài đi. Hắn không muốn Hoàn Ân bị khổ nạn một lần như vậy nữa.

“Bà mẹ sao còn chưa tới? !”

Đang ở Dung Thành mau nổi giận, Hồ thái y cuối cùng cũng mang bà mẹ đến.

Ai ngờ câu nói đầu tiên của bà mẹ chính là: “Bệ hạ, ngài vẫn là đi ra ngoài đi, quá trình sinh sản ưế khí quá nặng, đừng phải bệ hạ.”

Nói đến ưế khí đỡ để một nhóm cỗ xưa đã có ghi, phái nam đầu không được ở đây, nhưng Dung Thành cũng là nghe không được, lửa giận mới vừa đi xuống lập tức lên tới: “Cái gì gọi ưế khí quá nặng? Ái nhân trăm người dám nói ưế khí quá nặng? !”

Bà mẹ dọa sợ đến gần chết, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu: “Nô tỳ tội đáng chết vạn lần, tội đáng chết vạn lần.”

“Nhanh chóng đứng lên đỡ để cho trẫm! Một lớn một nhỏ xảy ra chuyện gì không may cần thận đầu người!”

“Dạ dạ dạ. Dạ dạ dạ.”

Bà mẹ run rẩy tiến lên một chút, thấy rõ ràng trên giường là một nam nhân, không khỏi cũng hút ra một ngụm lạnh khí. Mọi người đảm nhiệm chức vụ ở thái y viện đầu biết bệ hạ có một nam”Hoàng hậu” gần đây mang thai, nhưng mắt thấy đến nam tử bụng phồng lên như bần, lực đánh vào còn chưa phải nhỏ. Khiếp sợ về khiếp sợ, trên động tác còn chưa dám chậm trễ, bà mẹ cầm cây kéo cắt mở y phục ở hạ thân, bắt đầu Hoàn Ân co rút không ngừng, hạ thể dĩ nhiên trải qua một vũng máu.

“Dùng lực dùng lực! Nghe lời của nô tỳ, hít vào — gom lại — thở ra — buông lỏng — nhanh đưa hài tử nặn ra liền hết đau!”

Bà mẹ vừa cao giọng gọi vừa nghiêng người, hai tay nắm thành quyển, từ trên cao đi xuống hung hăng đè ép bụng Hoàn Ân, Hoàn Ân nhất thời đau đến thét chói tai, liều mạng lắc đầu. Dung Thành tâm đau đến tiến lên từng bước bắt được tay bà mẹ: “Người đây là đang làm gì a? !”

“Hỡi bệ hạ, nô tỳ đây là đang giúp. Giúp đại nhân đem hài tử nặn ra , kéo dài càng lâu, đối với đại nhân cùng đứa nhỏ càng bất lợi, đau dài không bằng đau ngắn a bệ hạ.”

Dung Thành vừa vội vừa tức, không cách nào có thể nghĩ, vén lên bào tử ngẩng ở mép giường, đem Hoàn Ân ôm vào trong ngực. Hoàn Ân đau đến cả người giống như bị tê liệt, đã mất thần trí ý thức, chân mày nhíu, ngực thở cấp tốc phập phồng, xiết chặt giường nệm phía dưới, hạ thân mồ hôi ướt một mảnh.

Quá trình tàn nhẫn này kéo dài suốt hai canh giờ, tiếng rên rỉ thống khổ từ thấp đến cao, cuối cùng từ từ khàn khàn đi xuống. Ở Dung Thành đỏ mắt

“Còn chưa có đi ra sao? !” trong tiếng g ãn g ãn, bà mẹ cuối cùng cũng đ ãu đ ãu m ãu vui vẻ nói: “Bệ hạ, bệ hạ, đ ãu đ ãu đi ra, nhanh nhanh!”

Thời gian còn lại so với hai canh giờ hành hạ trước tựa h ãu nhanh rất nhi ãu. Từ đ ãu ra ngoài, thân thể, cánh tay cùng chân cũng rất nhanh cũng đi ra. Tiếng khóc rõ to ở buổi chi ãu ảm đạm vang lên tại tấm điện Trường Nhạc cung, tất cả mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bà mẹ ôm tâm sinh cả người là máu, dùng nước nóng trong bồn sớm chuẩn bị tốt rửa sạch sẽ lau khô, lại dùng khăn mình hoàng gói kỹ, quỳ gối bên giường vui vẻ nói: “Bệ hạ! Bệ hạ! Là một nam hài! Là một nam hài!”

Dung Thành từ từ ngẩng đ ãu lên, đ ãu tới trong t ãu mắt đúng là ba phần sắc mặt vui mừng, bảy phần thể lương. Chỉ thấy hắn đem mặt áp vào đỉnh đ ãu Hoàn Ân, giống như là rỉ tai bình thường nói: “Tiểu Ân, sinh hạ , là một nam hài.” Mà Hoàn Ân yên lặng nằm , tóc mai xốc xếch, sắc mặt trắng bệch, đ ãu không có một tia thanh âm.

H ãu thái y luống cuống tay chân vội vàng đi lên, dùng kim châm mấy chỗ đại huyết, che lại khí huyết dẫn ra ngoài. Dung Thành ôm lấy Hoàn Ân đến Ôn Tuyền cách vách tắm rửa. Rửa sạch sẽ hạ thể, thoa lên thuốc cao H ãu thái y mang đến, lại đem đại bổ hoàn cần nát uy Hoàn Ân ăn vào, tất cả mọi chuyện mới coi như là qua một giai đoạn.

Thái y cùng bà mẹ tất cả lui ra , tin tức Tuyên Hường sinh hạ hoàng tử Dung Thành cho phép truy ãu ra ngoài, cả hoàng cung đ ãu tr ãu tr ãu ở trong không khí vui mừng. Dung Thành lại th ãu sắc ti ãu tụy ôm kết tinh của hai người ng ãu ở bên giường, liếc mắt nhìn Hoàn Ân liếc mắt nhìn đứa nhỏ, nhìn thế nào cũng cảm thấy giống.

L ãu này, ông trời phù hộ thuận thuận lợi lợi sinh hạ tới, còn là một nam hài, hắn thật rất may mắn. Nếu như là nữ hài, hắn cũng sẽ không tái đ ãu Hoàn Ân sinh một l ãu nữa. Hoàn Ân sinh hạ đứa nhỏ còn chưa kịp nhìn đ ãu ngất đi, hạ thể bị tê liệt đáng sợ, cho dù là tình sự đ ãu tiên hắn đối với y tàn nhẫn nhất, cũng không cùng hôm nay vạn nhất. Hắn rất sợ thân thể Hoàn Ân như vậy trở nên kém hơn, sau này phải càng thêm nghĩ biện pháp đại bổ mới đ ãu.

Chắc hắn thời điểm mẫu hậu sinh hạ mình, cũng là quang cảnh như vậy. Nghĩ đến đủ loại khó khăn khi Tiêu thái hậu mang thai mười tháng, Dung Thành không cấm có chút không đành lòng. Tiêu thái hậu dung túng Quách quý phi ám sát Hoàn Ân, tại trong chuyện Hoàn Ân không chịu thoái lui, đ ãu cho hắn hết sức tức giận, cuối cùng hai mẹ con nhưng lại ôm lòng thù hận,

thời gian thật dài không thấy. Nhưng nói, Tiêu thái hậu làm hết thấy, cũng là vì hẩn hảo, nào có mẫu thân hại nhi tử đây. ?

Dựa vào cơ hội Hoàn Ân sinh hạ hoàng tử cùng nàng giải hòa đi.

Sau khi chuyện con nổi dòng không cần phải nói.

Hoàn Ân sinh hạ nam hài được lập vị thái tử, thiên văn quan, thầy phong thủy, kể cả Hoàn Ân Dung Thành bản nhân, cùng với hoàng thất nguyên lão, cuối cùng đã định đặt tên là “Lân” , lấy ý tưởng thuy quang minh.

Tiêu thái hậu cùng Dung Thành quan hệ ngày càng hòa hoãn, ở Lâm nhi xúc tác, từ từ đón nhận Hoàn Ân, Ước chừng một tháng sau, Hoàn Ân bắt đầu cùng Dung Thành hạ triều hướng Tiêu thái hậu thỉnh an.

Dung Thành đại xá thiên hạ, cho phép hậu cung tú nữ chưa được lâm hạnh thoát tịch xuất cung, Quách quý phi nhận được đại xá cách chức làm bình dân, xa dời Tuyên Hưởng lãnh thổ đến quốc gia nam bộ định cư. Từ đó về sau, hậu cung Dung Thành càng thêm sạch sẽ, qua hai năm, hẩn là một nữ tử cũng không có để lại.

Trong cung hần hạ thích đáng, lại không thiếu dược liệu đại phu, Hoàn Ân bệnh tật bớt đi, thân thể cũng ngày từng ngày nuôi dậy. Nhìn qua hết thấy đều quay về tinh hảo, nhưng qua không bao lâu Dung Thành mới phát hiện chuyện không phải là như thế!

Loading...

Chương 89: Phiên Ngoại 3

Chương trước: **Chương 88: Phiên Ngoại 2**

Đầu tiên lược chú ý của Hoàn Ân rõ ràng bị Lâm nhi phân đi.

Hôm sinh xong tỉnh lại, Hoàn Ân môi tái nhợt, thần sắc tiều tụy, mở mắt câu thứ nhất chính là: “Hài tử đâu?” Nói xong liền giãy giụa ngẩng dậy, Dung Thành cản cũng không cản được, vội vàng gọi lão ma ma đem đứa nhỏ ôm tới. Hoàn Ân ôm Lâm nhi nhìn thật lâu, đông sờ sờ tây sờ sờ, xoa xoa mặt, lại xoa xoa thịt chân núc ních kia, cuối cùng mệt mỏi, mới lại ngủ mất.

Sau đó chỉ cần Hoàn Ân tỉnh, liền nhất định tự tay ôm đứa nhỏ. Thái Y Viện nghiên cứu chế tạo ra nước cơm dinh dưỡng phong phú thay thế sữa cho Lâm nhi uống. Hoàn Ân không ngại cực khổ mỗi bữa đều tự tay uy, nếu như muốn ngủ nhất định bảo Dung Thành máy canh giờ sau kêu y dậy. Dung Thành có lần thương y mệt nhọc, để cho y ngủ nhiều chút, Hoàn Ân tỉnh dậy liền phát cáu một bữa.

Sau thân thể Hoàn Ân nuôi hảo liền càng trầm trọng thêm. Tiết khổ tự tay đổi, tự tay tắm rửa. Ban ngày ôm đứa nhỏ không đổi với hắc nói chuyện, liền ôm đi ra ngoài ngắm phong cảnh, hoàn toàn đem Dung Thành bận rộn triều chính để qua sau nào. Chạng vạng đứa nhỏ ngủ liền mượn tới chằm tuyến vá áo cho đứa nhỏ, Dung Thành nói trong cung may vá tốt tốt còn nhiều, hơn nữa đường may đều là nhất đẳng, nhưng Hoàn Ân chính là không yên lòng. Trừ ra cái này không nói, buổi tối Lâm nhi khóc náo loạn lên, Hoàn Ân lập tức xuống giường ôm nó diêu a diêu, cho đến khi lại ngủ mới thôi.

Thế là thời gian của Hoàn Ân ban ngày đến tối cơ hồ đều bị đứa nhỏ chiếm đi. Dung Thành thiếu một đồng lớn công vụ phải bận rộn, thật dễ dàng dọn ra chút thời gian cùng Hoàn Ân ở chung, ai ngờ tâm tư Hoàn Ân tất cả đều ở trên người đứa nhỏ động một chút vừa khóc vừa nháo. Hắc đương nhiên là yêu thích Lâm nhi, nhưng ái nhân mình hoàn toàn không để ý tới mình, ít nhiều gì vẫn có chút ăn vị. Có lần dậy da mặt cùng Hoàn Ân nói, Hoàn Ân dờ khóc dờ cười: “Người bao nhiêu tuổi, còn cùng con trai mình so đo?”

Thế là Dung Thành không thể làm gì khác hơn là mặc niệm con thỏ nhỏ chết bần nhanh lớn lên đem người ném chỗ Thái Phó lăn qua lăn lại. Chuyện này Dung Thành liề n tự nhận Tể tướng trong bụng có thể chống thuyề n, không đi so đo, nhưng còn có một chuyện khác là hắ n vô luận như thế nào đầ u phải so đo : bọn họ đã thật lâu không có sinh hoạt vợ chồ ng . Lúc Hoàn Ân hoài thượng Lân nhi, thái y nói là hạn chế ít sinh hoạt vợ chồ ng . Nhưng Dung Thành tự nhận tự hào là đệ nhất hảo tướng công, đến mấy tháng sau, nhìn Hoàn Ân bụng bự vốn là xương sống thắt lưng bõ i đau , liề n cố gắng khắc chế dục vọng, một nhắ n này chính là gầ n nửa năm. Thật khó khăn vượt qua thuận sinh, Hoàn Ân khí huyết đại thương, thái y nói muốn hoàn toàn khôi phục lại tình huống thân thể tiề n sản sẽ phải hảo hảo điề u dưỡng, cố bắ i bở, trong thời gian ngắn chớ làm chuyện tình khí tiết ra ngoài, thế là Dung Thành tâm nói trầm nhĩ n nữa. Điề u dưỡng một tháng hắ n cảm thấy không sai biệt lắm, liề n trước khi ngủ ám hiệu Hoàn Ân, nói thật lâu hai người không có đầ ng giường. Hoàn Ân lại đỏ mặt đầ y ra tay hắ n nói: “Lân nhi ở bên cạnh đây.” Dung Thành cho là chẳng qua là thời cơ không đúng, nhưng sau tới nhiề u lầ n thử dò xét, Hoàn Ân lại đầ u có ý vô ý tìm lý do tránh đượ c. Thoạt nhìn giống như là. Hoàn toàn không muốn cùng hắ n đầ ng giường sinh hoạt vợ chồ ng.

Đã bảy tháng không có tâm lý sung sướng ân ái , Dung Thành không biết Hoàn Ân rốt cuộc không đượ c tự nhiên cái gì, kìm nén đến một bụng tà hỏa, trong miệng nhưng lại cũng nổi lên bọt.

“Bệ hạ, canh đậu xanh hạ lửa thanh nóng có hiệu quả, bệ hạ liề n uống một chén đi.”

Hồ thái y ở Kim Loan điện thân thể quỳ xuống, Dung Thành liếc nhìn Lưu công công bưng lên chén canh, bên trong nước canh hầ ng mang đen, coi như trong suốt. Dung Thành uống một hớp , ngón tay ở trên bàn “Tháp tháp” gõ đánh một lát, đột nhiên mở miệng nói: “Hồ thái y.”

Hồ thái y thân thể run lên: “Thầ n ở.”

“Gầ n đây cho Tiểu Ân bắt mạch, cơ thể có dị thường?”

“Hầ i bệ hạ, không quá mức dị thường. Thân thể điện hạ khôi phục rất không tệ, qua ít ngày nữa, là có thể hầ i phục đến trạng huống tiề n sản.”

“Thật không khác thường?”

“. Không khác thường.”

Dung Thành ho khan hai tiếng, đề thấp cổ họng lại sâm sâm từng chữ từng câu hỏi: “Thật. Không khác thường?”

Hồ thái y bị giọng điệu này cho dọa cho sợ đến run rẩy, đầu óc thật nhanh vòng vo chuyển, ý thức được đây là bệ hạ đang ép cung đây, cân nhắc một cái, vẫn cảm thấy cái đầu trên cổ quan trọng hơn, Hoàn Ân cái gì bán liền bán đi, điện hạ luôn luôn khoan hồng độ lượng, nhất định sẽ không tìm mình phiền toái.” Ách. Cái này. Điện hạ ngược lại gần đây có đi tìm thăm.”

“Đi lên nói chuyện.”

Hồ thái y vén lên áo bào, cẩn thận lên ngự tọa, ghé vào bên tai Dung Thành rỉ tai một phen.

“ Thì ra là như vậy. Đứa ngốc này.”

* * *

“Tiểu Ân.”

“A? Bệ hạ.”

Hoàn Ân mới vừa đem Lân nhi đi ngủ, ngẩng đầu liền thấy Dung Thành từ sau bình phong đi vào. Sao vậy, hôm nay như thế đã phê tấu chương xong sớm?

“Lân nhi đang ngủ?”

“Ừ. Mới vừa ngủ.”

“Lưu Kỳ, người tìm mấy người tới đây, đem diều diều giường mang đi ra bên ngoài, để cho nhóm mama nhìn.”

“ Bệ hạ?”

Hoàn Ân có chút kinh nghi đứng lên, vừa muốn đưa tay đem diều diều giường, liền bị Dung Thành cầm mang vào trong ngực. Hoàn Ân cả kinh, giương mắt nhìn về phía Dung Thành, đối phương vẻ mặt nghiêm túc. Người này ôn nhu lâu như thế, y cũng mau quên hẳn là như thế nào chuyên chế độc tài.

“Bệ hạ. Hôm nay đây là sao vậy.” Lời còn chưa nói hết, liền bị Dung Thành nghiêng thân hôn lên.

Thân thể lâu dài không có bị tình sự làm dục, tiếp hôn cũng mau không chịu nổi. Thân thể lập tức giống như bị điện giật khẽ run, trên mặt nhanh chóng hiện lên ửng hồng. Ngón tay từ nơi hông dao động đến đùi trong, ám hiệu phải đã không thể tái rõ ràng. Hoàn Ân một cái có chút sợ, tránh ra môi lại tránh không ra ôm trong ngực, không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi, cũng không dám nhìn ánh mắt đối phương, chỉ thấp giọng nói: “Ban ngày, người. Người làm gì a?”

Dung Thành nắm một ngón tay y cho vào trong miệng nhẹ nhàng hút: “Ban ngày, tướng công muốn cùng nương tử sinh hoạt vợ chồng, có được hay không?”

“Người. Người này.” Hoàn Ân nhất thời không ngờ tới hần nhưng lại nói trắng ra như thế, mặt cũng mau h ồng thấu, “Lân nhi đang ở bên ngoài ngủ, tùy thời cũng sẽ tỉnh lại, người. Người.” Bạn đang ?

“Có ma ma nhìn, người sợ cái gì.”

“Kia. Vậy cũng không được, người nhanh đi phê tấu chương, tránh cho người ta còn nói ta đem thời gian của bệ hạ chiếm hết.”

“Tấu chương phê xong rồi.”

“Nói bậy.” Tấu chương nào phê xong

“Tốt lắm.” Dung Thành cắt đứt lời của y, “Đừng tái tìm lý do. Trẫm biết người ở đây sợ cái gì, hôm nay chính là muốn ôm người.”

Hoàn Ân trong lòng run lên, có chút bận tâm chuyện mình buồn bực gần đây bị hần biết, ánh mắt cũng không biết hướng nơi nào nhìn, vẫn còn ở chóng mặt li ền bị bế lên, đai lưng bị nhẹ nhàng gạt, m ền nhũn rơi trên mặt đất. Trong lúc vành tai và tóc mai chạm vào nhau nghe được người nọ ở bên tai thấp giọng nói: “Trẫm đâu bị người mê đến chết đi sống lại , người vẫn còn ở lo lắng cái gì?”

Trên lưng chạm đến giường đệm m ền mại, tim kịch liệt nhảy lên, cơ h ồ muốn từ trong l ồng ngực nhảy ra.”Bệ hạ. Bệ hạ chờ chờ Ta thật không.”

Loading...

Chương 90: Phiên Ngoại 4. Vô Trách Nhiệm Với Con Cái

Chương trước: **Chương 89: Phiên Ngoại 3**

Lời nói chưa kịp rời khỏi miệng đã bị một nụ hôn sâu cắt đứt, trong lúc mê man, ngoại bào bị cởi ra hơn phân nửa, cổ áo mở rộng, để lộ một mảng da thịt trắng nõn, bởi vì đã lâu không trải qua chuyện tình sự(chuyện giường chiếu), những dấu hôn lưu lại lần trước đã hoàn toàn biến mất.

Nhìn hơn nửa năm, bây giờ hơi thở của Dung Thành có chút gấp gáp. Hắn cắn loạn lên môi Hoàn Ân, mạnh mẽ áp đảo đối phương, quần quýt đến khi cả hai đều thở hồng hộc, sau đó hôn thẳng một đường xuống dưới, để lại những dấu hôn trên cổ và xương quai xanh. Hoàn Ân nằm trên long sàng, hô hấp khó khăn, quần áo hỗn loạn, mái tóc đen hơi rối xõa trên gối, đôi môi hồng nhuận khẽ nhếch, hai gò má vốn mảnh khảnh nay đã đầy đặn hơn, mang đến cảm giác điên tĩn và bao dung của người làm mẹ. Nhìn bộ dạng động tình của Hoàn Ân, tim Dung Thành bắt đầu đập loạn xạ, chỗ kia cũng đã trưởng đau khó chịu, chỉ muốn trực tiếp áp đảo đối phương.

Nhưng hắn không có làm thế.

“Nói cho trầm biết, tại sao gần đây lại lần tránh chuyện phòng the?”

Dung Thành vừa hỏi vừa cởi y phục của hai người, dùng môi mút lấy bờ ngực trắng nõn như ngọc của Hoàn Ân, chớp mũi nhẹ nhàng lướt qua da thịt khiến Hoàn Ân run rẩy không ngừng.

“Lân. . . Lân nhi còn. . . A. . .”

Dung Thành cầm ngọc hành của Hoàn Ân trong lòng bàn tay, liếm chất lỏng trong suốt trên đỉnh côn trụ, giọng nói khàn khàn: “Đừng có lấy lý do này gạt trầm, có rất nhiều nữ mẫu chiếu cố Lân nhi rồi.” Tiếp theo đó liền ngậm cả ngọc hành vào trong miệng. Khoái cảm đánh thẳng lên đầu, cả người Hoàn Ân đều run rẩy, gần như không nói nên lời: “Người. Đừng. A!” Ngọc hành bị người kia cắn nhẹ như trừng phạt, Hoàn Ân nhanh chóng đạt tới cao trào, nhưng Dung Thành lại không cho y bắn ra.

“Mau nói thật cho trầm biết.”

Hoàn Ân chỉ rưng rưng nước mắt lắc đầu. Chuyện này rất xấu hổ, y không tài nào mở miệng được.

Dung Thành hừ nhẹ một tiếng, đầu lưỡi đảo nhẹ, liếm lấy đỉnh côn trụ, còn đảo qua đảo lại thăm dò cái lỗ nhỏ trên đỉnh. Rốt cuộc Hoàn Ân không thể chịu nổi nữa, y muốn cựa quậy thân thể, nhưng tay chân đều bị Dung Thành khóa chặt, không thể nhúc nhích được, cả người đều co quắp vì bị kích thích đánh ập tới, đành lên tiếng rên rỉ: “Bệ hạ.”

“Nói mau.” Dung Thành dùng thanh âm trầm thấp mê hoặc đối phương, “Con cũng đã sinh, còn có gì không thể nói với phu quân? Nếu người còn tiếp tục giấu diếm, trẫm sẽ giận đấy.”

“...” Trong lòng Hoàn Ân khẽ động, y mở mắt ra, nước mắt dầm dề thối lui, đập vào mắt là hình ảnh cửu ngũ chí tôn chôn đầu giữa hai chân, dùng miệng hằm hạ mình.

Đúng vậy, người nọ đã cúi người để làm mình hài lòng, còn có gì không thể nói chứ?

Khuôn mặt Hoàn Ân như sắp sinh ly tử biệt, giọng nói đứt quãng: “Ta. . . Ta nói. . . Người không được. . . Không được. . .” Những lời còn lại thật sự không biết nên nói như thế nào.

“Đừng ngại, cứ nói đi.” Màn đã buông xuống, chỉ còn sót lại chút ánh sáng từ bên ngoài, chiếu lên khuôn mặt dịu dàng của vị vua trẻ.

“Lúc trước. . . Lúc trước ta nghe người khác nói. . .” Hoàn Ân vẫn cảm thấy rất xấu hổ, y dùng hai tay che mặt, quay đầu sang một bên, “Sau khi sinh con. . . Chỗ đó. . . Chỗ đó sẽ lỏng ra. . . Ta. . . Ta sợ. . .”

Nói đến đây, cổ tay đột nhiên bị Dung Thành dùng sức kéo ra đặt sang hai bên, lông mi của Hoàn Ân run rẩy kịch liệt, y không dám mở mắt nhìn thẳng vào Dung Thành. Hơi thở ấm áp dầm dề tới gần, phả lên má y.

“Người a. . . Trẫm nên làm thế nào mới tốt đây. . .”

“...”

“Có phải người cảm thấy trẫm chỉ ham mê thân thể của người chứ không để ý đến những thứ khác?”

“... Không, không phải. . .” Hoàn Ân mở mắt ra, cảm giác được bàn tay Dung Thành lơ đãng lướt qua mặt mình.

“Trẫm rất cao hứng, thì ra người cũng sợ bị thất sủng.”

“... A...” Gần đây Hoàn Ân cứ mãi u sầu vì việc này, còn chạy tới Thái y viện để hỏi xem phải dùng cái gì để thắt chặt âm đạo cho phụ nữ sau khi sinh, cố gắng thử đủ mọi cách để tầm bổ, bất tri bất giác phát hiện ra —— Không ngờ sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, y đã thích Dung Thành đến

độ này, sợ Dung Thành không đạt được khoái cảm như trước sẽ không sủng ái mình nữa.

Âm thanh vừa trầm thấp vừa có từ tính từ từ vang lên bên tai y: “Nếu người sợ chỗ đó đã bị lỏng, thôi thì chúng ta thử một lần là biết ngay.”

“Bệ hạ, bệ hạ! A!”

Ngọc hành bị xoa nắn hai cái liền co giật r ồi bắn ra, Dung Thành dùng chất lỏng màu trắng đó đưa ra phía sau Hoàn Ân, bắt đầu thăm dò vào bên trong. Hoàn Ân nhắm mắt lại thở dốc, do quá khẩn trương nên chỗ kia đã bắt đầu tự động thắt chặt lại.

“Người xem, lỏng thế nào được?”

“Hm! A. . . .”

“Rõ ràng vừa chặt vừa nóng, đã thế còn mút ngón tay trâm không chịu nhả, đây là do sau khi sinh thân thể người trở nên dâm đẳng hay là do lâu r ồi trâm không chạm vào người nên người mới đói khát như vậy?”

“Ô. . . .” Vừa r ồi còn nhu tình như nước, bây giờ lại vô sỉ như thế, đã lâu không sinh hoạt phòng the nên suýt chút nữa Hoàn Ân đã quên mỗi lần lên giường người này đều nói năng không e dè chút nào.

“Trâm cảm thấy là nguyên nhân thứ hai, người cảm thấy thế nào? Hả?”

Câu cuối cùng được nói bằng giọng mũi, ngón tay cũng theo đó rút ra khỏi cơ thể. Dung Thành đặt hai chân Hoàn Ân quanh thắt lưng mình, mạnh mẽ đỉnh một cái, toàn bộ đều tiến vào trong.

Đã lâu không trải nghiệm tư vị mất h ồ khi được bao chặt lấy, Dung Thành g ần như không thể kiềm chế nổi, không còn sự dục dăng, nhanh chóng rút ra r ồi mạnh mẽ tiến vào tới chỗ sâu nhất, tàn sát bừa bãi.

“A! Bệ hạ! A! . . .”

Từ lúc ở cũ tới nay chưa từng trải qua ân ái kịch liệt như vậy, Hoàn Ân bị đâm chọt đến mức kêu to, ngón tay bấu chặt lên lưng Dung Thành. Dung Thành không ngừng đỉnh vào chỗ mẫn cảm kia, y làm sao có thể chịu nổi, hai chân vô thức ôm chặt lấy thắt lưng người nọ, cơ thể hai người đều run rẩy kịch liệt.

“Kẹp chặt như thế, còn nói là bị lỏng, trâm muốn phạt người tội khi quân. . .”

“A. . . A a. . . .”

Vật phía sau đâm sâu đến tận bụng khiến Hoàn Ân cảm thấy vừa nóng vừa trướng, y không thể theo kịp tiết tấu của hắn, bị sáp đến mức h ồ xiêu phách lạc. Hoàn Ân mở to miệng thở dốc, khóe mắt ửng đỏ ngập đầy

nước, bộ dáng này của y càng khiến cho thú tính của Dung Thành mãnh liệt hơn, hắn ôm Hoàn Ân đứng lên, đặt người dựa vào tường rồi tiếp tục luật động.

Từ trong thiên điện truyền đến tiếng khóc của Lâm Nhi, âm thanh chói tai xen vào tiếng nước dâm mỹ trong phòng. Hoàn Ân đỏ mặt nói: “Người. . . Dừng lại một chút. . . Ta đi xem Lâm Nhi thế nào đã. . .”

“Không cần, kẻ bên có nhũ mẫu.”

“Người. . . Ta muốn đi xem thử. . .”

Dung Thành không vui liếc Hoàn Ân một cái, tùy tiện xé một mảnh vải từ cái màn, buộc chặt ngọc hành đã cương cứng của y. Hoàn Ân hoảng hốt nói: “Người. . .” Người này lại muốn sử dụng chiêu trò bậy bạ gì, chẳng lẽ định thanh toán món nợ nửa năm trong một lượt?

“Người nghĩ sai rồi, hôm nay trẫm phải dạy dỗ người.” Dung Thành tiếp tục áp đảo Hoàn Ân, hai tay không ngừng xoa bóp cặp mông mềm mại, thậm chí còn duỗi ngón tay chạm vào nơi tính khí hai người giao nhau. Tuy bình thường Dung Thành luôn cười nói cợt nhả, nhưng ở phương diện kia, bản chất của hắn luôn bá đạo, duy ngã độc tôn*. “Trẫm muốn người nhớ kĩ, thân phận đầu tiên của người chính là tính nô (nô lệ tình dục) của trẫm, sau đó mới tới thân phận mẹ của Lâm Nhi, không được đổi vị trí hai cái này cho nhau.”

* duy ngã độc tôn: ý nói chỉ có bản thân mình là nhất.

“Sao người lại tranh giành với Lâm Nhi. . .?”

“Ta muốn tranh đó.” Dung Thành thản nhiên nói, “Nếu người còn lẫn lộn chúng với nhau, lần sau ta sẽ thao người ngay trước mắt Lâm Nhi.”

Trong nháy mắt, Hoàn Ân cảm thấy hai người như trở về trước kia, hắn nói gì thì chính là cái đó, hoàn toàn không để ý đến sự uy nghiêm của mình. Hoàn Ân vừa định mở miệng nói gì đó, nhưng rốt cuộc chỉ có tiếng rên rỉ phát ra. Dung Thành bắt đầu cử động, sức nặng toàn thân đều tập trung xuống chỗ hai người đang kết hợp, Hoàn Ân có cảm giác tính khí thô to kia đã đâm xuyên qua cơ thể mình.

“A Bệ hạ, bệ hạ. . . .”

Lâm Nhi ở gian ngoài vẫn đang khóc to, bên tai lại vang lên tiếng rên rỉ cố kìm nén của mình và tiếng hô hấp nặng nề của người nọ. Hạ thân bị trêu sắp kịch liệt, đầu vú bị hắn dùng sức cắn mút, ngọc hành muốn nổ tung bị buộc chặt. . . . Hoàn Ân gần như sắp điên rồi.

“Bệ hạ, bệ hạ. . . Xin người. . . Ta. . . Ta hiểu rồi. . . .”

“Hiểu cái gì?” Người nọ vừa thở dốc vừa thì thầm bên tai y.

“Thân phận đầu tiên của ta, là tính nô của người. . . . A a a!”

Dung Thanh “ừ” một tiếng, sau đó tháo tơ lụa đang buộc chặt tính khí của Hoàn Ân. Trước mắt Hoàn Ân đầu biến thành màu đen, y phát tiết lần thứ hai, thậm chí còn bắn một ít lên mặt của hai người. Tiếng khóc của Lâm nhi bên ngoài cũng dần dần nhỏ đi và ngừng hẳn.

Duy trì tư thế cho Hoàn Ân nghỉ ngơi trong chốc lát, Dung Thành lại ôm y lên giường, dùng tư thế xỏ xuyên từ phái sau. Hắn nhìn lâu như vậy, tất nhiên không thể chỉ làm một chút là thỏa mãn.

Hoàn Ân nửa quỳ nửa nằm trên giường thở dốc, theo bản năng muốn tránh khỏi người Dung Thành, nhưng lòng ngực nóng rực của hắn không hề có ý buông tha y, nhanh chóng áp sát vào lưng y, giống như muốn thiêu đốt linh hồn của cả hai. Bạn đang ?

Đúng vậy. . . . Y là nam nhân, là đệ đệ của Hoàn Hoàng, là tiểu vương tử của Nguyệt tộc, là vật hi sinh của Nguyệt tộc, là “mẹ” của Lâm nhi. . . .

Nhưng thân phận trên hết của y, đồng thời là thân phận quan trọng nhất — Chính là người yêu của Dung Thành, bạn giường, tính nô của hắn. . . .

Hắn là người mà y muốn sống cùng suốt quãng đời còn lại, sau khi chết cũng muốn chôn cùng một chỗ, là người y muốn nắm tay đi đến cùng trời cuối đất.

“Đừng để bất kì kẻ nào. . . Quan trọng hơn trăm trong lòng người. . .”

Người nọ vừa mút cái cổ trắng nõn của y vừa khàn khàn nói, giọng nói kia vừa giống như mệnh lệnh vừa giống như khẩn cầu.

Hoàn Ân không nói gì, chỉ quay đầu ra phía sau hôn lên môi Dung Thành, hai người như hòa quyện vào nhau.

Hoàn Ân nỗ lực dùng chút sức lực cuối cùng liều mạng kẹp chặt chỗ kia, muốn giúp Dung Thanh lên đỉnh nhanh một chút. Dung Thành nhất thời bị kích thích đến đỏ mắt, hai tay nắm chặt eo Hoàn Ân, rút ra toàn bộ, mang theo cả mị thị, sau đó lại cắm toàn bộ tính khí của mình vào bên trong, khiến cho Hoàn Ân suýt bật khóc.

Cuộc ân ái này tiếp tục kéo dài từ xế chiều tận đêm khuya, cuối cùng khi Dung Thành đã làm đủ, hai người như vừa bước ra từ trong nước, toàn thân đều ướt đẫm. Hoàn Ân đã sớm hôn mê bất tỉnh, giữa hai chân là một mảnh hỗn độn.

Đã có lần đầu tiên, hiển nhiên sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Cho nên trong ngày, sẽ có lúc Lâm nhi nằm trong lòng mẹ, cũng có lúc ngọ nguậy trên

giường, tự mình chơi đùa trống bỏi.

* * * * *

“Lưu công công, phụ thân ta đâu? Lân nhi muốn tìm phụ thân!”

“Ách. . .” Lưu Kỳ nghĩ sớm muộn gì mình cũng bị dọa đứng tim, “Tiểu tông, cha người đang bàn chuyện chính sự với hoàng thượng, đừng đi vào quấy rầy.”

“Hai người đang thảo luận chuyện gì mà không thể cho Lân nhi vào?!”

Lân nhi cảm thấy vô cùng buồn bực, nhanh chóng chạy vào bên trong. Lưu Kỳ nhanh tay giữ nhóc lại, nháy mắt với mấy người hầu, bọn họ đưa cho Lân nhi một cây kẹo hồ lô mới tạm thời dằn đi lực chú ý của nhóc.

Đột nhiên trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ mơ hồ, lỗ tai Lân nhi lập tức dựng thẳng lên: “Tiếng gì thế!?”

Mồ hôi trên đầu Lưu Kỳ tuôn như suối: “Cha người đang. . . Luyện ca hát với hoàng thượng. . .”

“Ồ.” Lân nhi không có hứng thú với ca hát, vì vậy tiếp tục im lặng ăn kẹo hồ lô, nhưng sau đó cứ đứng ngẩn không yên, lại muốn vào bên trong.

Lưu Kỳ đỡ mồ hôi đầy đầu, trống bỏi hình con hổ cũng đã được đem ra mà không có tác dụng gì, hắn đành phải cất cao giọng thông báo: “Hoàng thượng! Điện hạ! Tiểu hoàng tử tới!”

Tiếng rên rỉ bên trong dừng lại, thay vào đó là tiếng loảng xoảng. Dung Thành dùng vẻ mặt không vui đẩy cửa ra, Lân nhi liền kêu một tiếng “phụ hoàng”, sau đó lóc cộc chạy vào bên trong.

Thấy gương mặt Dung Thành càng lúc càng âm trầm, Lưu Kỳ nhanh chóng quỳ xuống: “Hoàng thượng tha tội. . . Nô tài đã dùng hết mọi cách để ngăn cản thái tử điện hạ. . .”

Tuy hiểu rõ nhưng Dung Thành vẫn cảm thấy rất khó chịu, hắn lên tiếng:

“Làm việc bất lực, trừ ba mươi lượng bổng lộc!” Sau đó phất tay áo đi vào trong.

Ai ngờ vừa bước vào đã bị Lân nhi nhào tới đánh loạn xạ lên người mình.

Vừa rồi chạy tới chạy lui chơi đùa đã lâu nên Lân nhi không còn bao nhiêu sức, Dung Thành đỡ khóc đỡ cười, ôm con trai bảo bối vào lòng, hỏi:

“Dám đánh cả phụ hoàng à?”

“Hừ!” Lân nhi quay đầu sang chỗ khác, không thèm để ý đến hắn, sau đó dùng giọng nói non nớt của mình lên án, “Phụ hoàng lại bắt nạt phụ thân!”

Dung Thành buồn cười nói: “Sao phụ hoàng lại bắt nạt phụ thân chứ?”

“Phụ thân khóc! Không phải phụ hoàng bắt nạt thì còn ai nữa?!”

Dung Thành liếc Hoàn Ân một cái, Hoàn Ân đang ng ẫ ở bên giường, tóc tai hỗn loạn, quần áo xốc xếch, khóe mắt h ềng h ềng, còn lưu lại một chút nước mắt, thoạt nhìn giống như vừa mới bị bắt nạt. Dung Thành không nhin được bật cười, nói với Hoàn Ân: “Con chỉ bệnh người, hoàn toàn không bệnh trầm.”

Hoàn Ân ng ẫ trên giường nở nụ cười.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi một nhà ba người bọn họ. Còn gì hạnh phúc hơn đây?

【Toàn văn hoàn】

Loading...